Edmd. John Senkler
Trin. Coll.
Cambridge

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΜΗΔΕΙΑ.

EURIPIDIS

MEDEA.

IN USUM STUDIOSAE JUVENTUTIS

RECENSUIT ET ILLUSTRAVIT

PETRUS ELMSLEY, A. M.

OXONII,

APUD J. PARKER;

ET LONDINI APUD T. PAYNE ET H. FOSS.

MDCCCXVIII.

Excudebant S. et J. Collingwood, Oxonii.

LECTORI S.

PAUCA sunt, neque ea magni momenti, quae de Euripidis Medea post Porsonum aliosque a me quoque edita monitum te velim. Cum duabus potissimum rebus contineatur editoris officium, lectionis scilicet emendatione et sententiarum interpretatione, illam ea felicitate gessit Porsonus, ut recensionis multo melioris exiguam sane spem reliquerit; hanc vero, si pauca hic illic in transcursu explicata excipias, omnino neglexit. Atqui quam maxime digna est haec tragoedia, quae legentibus bene explicetur, satisque difficultatum habet, in quibus tollendis ingenium exerceant viri quantumvis docti et perspicaces. Nondum tamen nacta est probabilem interpretem ex eorum genere, qui in Terentii comoedias, verbi caussa, aut Juvenalis satiras commentarios quos vocant perpetuos scripserunt. Musgravius enim, quo nemo ante Porsonum copiosior fuit, decem solas paginas super hac fabula scripsit, easque multo magis in lectione constituenda quam in interpretatione occupatas. Itaque operae pretium facturus mihi visus sum, si provinciam ab omnibus detrectatam suscepissem, eamque Euripidis Medeae illustrandae operam dedissem, quam Valckenarius et Marklandus, viri de his literis praeclare meriti, in tribus aliis ejus fabulis explicandis posuissent. Quod autem iis omnibus facile conceditur, qui rei criticae promovendae student, id mihi etiam concessum iri existimavi, ut occasione dicendi a poëtae verbis sumta, alia vel ejus vel aliorum loca emendare aut explicare conarer, regulas grammaticas novas pro-

ponerem, aut antiquas confirmarem, quicquid vellem denique dicerem, quod ad hanc artem pertineret, neque nimis longe a proposito abesset. Curavi tamen, ut plerique hujusmodi excursus a primaria annotatione separati in imam paginam rejicerentur, quo facilius pro cujusque arbitrio aut legi aut praetermitti possent.

Recensio mea paullo diversa est a Porsoniana. Habui enim in ea facienda subsidia quaedam, quibus caruit omnino Porsonus, aliaque, quibus uti quidem potuisset, si voluisset, non tamen usus est. Illa mihi suppeditavit bibliotheca Vaticana, haec vero nostra Bodleiana. Hinc factum est, ut quoties ad scriptos codices provocandum esset, majorem judicandi facultatem mihi quam illi datam arbitrarer.

Tragoediae subjecta legitur collatio editionis Aldinae, de qua plura dicere supersedeo, cum simillima sit ei, cujus rationes in praefatione ad Heraclidas exposui. Lectiones vero e regione poëtae verborum in margine positae, eae fere sunt, quae nec temere admittendae nec temere rejiciendae mihi videbantur. Partim librorum auctoritate nituntur, partim e conjectura natae sunt. Hunc locum etiam Aldinae scripturae dedi, quoties parum abfuit, quin eam retinerem, aut ab aliis expulsam revocarem.

Annotatione ferme tota typis descripta, ad me allata est nova scholiorum editio, quam codicibus Florentinis adjutus fecit Augustus Matthiae. Quam simul inspexi, partem aliquam telae meae retexendam vidi. Sed hoc alias fortasse fiet. Nunc obstant temporis angustiae, quae ad alia negotia properare cogunt. Eadem caussa obstabat, quo minus indicibus satis copiosis instructus liber prodiret.

Dabam Oxonii, ipsis Kal. Sextil. A. D. MDCCCXVIII.

INDEX CODICUM.

ROM. A. Vaticanus 909. bibliothecæ Vaticanae, bombycinus, scriptus saeculo duodecimo, ut ab optimo harum rerum judice audivi. Inter omnes fabularum Euripidearum codices, quos possidet bibliotheca Pontificia, hunc praestantissimum simul et antiquissimum appellarunt custodes. Complectitur novem tragoedias, primas septem scilicet, Troadas et Rhesum. Rhesus in fine mutilus est. Omnibus accedunt scholia in margine scripta, glossae interlineares, necnon variae lectiones, quarum nonnullae ab ipso codicis scriptore additae sunt, pleraeque vero a diversa eaque non una manu. Textum hujus fabulae, quem exhibet codex, bis cum Aldina editione contuli, omnesque fere varias lectiones a librariis indicatas enotavi. Scholia vero, quae lectu difficiliora sunt, propter temporis angustiam vix inspicere potui, nedum cum Arseniana ἐκδόσει conferre. Scholia in Troadas et Rhesum, praeter pauca in Rhesum quae nuper protulit Matthiae, nondum edita sunt. Quae pertinent ad Troadas, fortasse non nisi in hoc codice Romano exstant. Certe bibliotheca Laurentiana, qua sola in scholiis ad posteriores tragoedias colligendis usus est Matthiae, nullum codicem habet, ipso teste, qui eam tragoediam complectatur.

ROM. B. Palatinus 98. ejusdem bibliothecae, olim Heidelbergensis, chartaceus, non antiquus. Easdem fabulas habet quas A. eandemque recensionem exhibet. Sed ejus apparatu critico destitutus est. Fortasse ab A. derivatus est, non tamen ab eo descriptus, ut uno argumento ostendam. Edidit Aldus v. 689. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός. Lascaris vero, Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας. Cum Lascari consentiunt Rom. A. aliique codices plerique. In Rom. B vero legitur, Κρέων μ' ἐλαύνει τῆσδε γῆς Κορινθίας. Vix fieri potuisset, si B. ab A. descriptus esset, ut φυγάδα in τῆσδε mutaretur. Talis error neque ab oscitatione scribae, neque a perverso ejus judicio commode oriri potuit. Verum si librarius codicis B. in exemplo suo hanc scripturam reperit, Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδε γῆς Κορινθίας, metrumque juvare voluit, nihil praeter solitum fecit, quod genuinam vocem expulit, spuriam retinuit. At septenarius ille a scriptura codicis A. non minus facile derivatur, quam ab eo scriptura codicis B. Toties enim apud tragicos recte legitur τῆσδε γῆς, ut librarii per oscitationem saepe scripserint

τῆσδε γῆς, ubi solum γῆς scribendum esset. Eam scripturam, quam librarium codicis B. in exemplo suo reperisse conjicio, ipse in codice C. reperi, qui recensionem prorsus diversam exhibet. Imo v. 276. in ipso Rom. A. legitur, τίνος μ' ἕκατι τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον. Hic etiam τῆσδε servat B. Sed ut constaret versus, ἀποστέλλεις in στέλλεις mutavit librarius. Ut in his duobus versibus, ita alibi passim criticum agere conatus est, idque eo successu, ut loca multa jam in A. depravata, depravatiora reddiderit. V. 254. recte Aldus, τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι. Rom. A. vero, τοσοῦτον δὲ σοῦ, unde Rom. B. τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ. V. 456. Aldus, οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία. Rom. A. οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστίν. Rom. B. οὔτοι τόδ' ἐστὶ θάρσος. V. 572. Aldus, λέγειν τε δεινός. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. A. ἓν γὰρ κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. B. ἓν κτενεῖ τοιγάρ σ' ἔπος. V. 1155. Aldus, χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος. Rom. A. κείμενος κόσμος. Rom. B. κόσμος κείμενος. Plura exempla in annotatione dabo.

ROM. C. Palatinus 287. ejusdem bibliothecae, membranaceus, saeculi fortasse decimi quarti[a]. Exstant in eo fabulae viginti; Sophoclis Antigone, Oedipus Coloneus, Trachiniae, Philoctetes; Euripidis Andromache, Medea, Supplices, Rhesus, Ion, Iphigenia in Tauris, Iphigenia in Aulide (cui subjectum est spurium Danaes exordium a Commelino editum), Hippolytus, Alcestis, Troades, Bacchae, Cyclops, Heraclidae; Aeschyli Prometheus, Septem ad Thebas, Persae[b]. Scholia nulla, si bene memini, neque frequentes glossae et variae lectiones. Recensio in Medea saltem ita cum Aldina consentit, ut saepe solus Rom. C. Aldinam scripturam exhibeat. Cujus consensus exempla singulis fere paginis praebebit annotatio mea. Nonnullae lectiones Aldinae, quae facile pro mendis typographicis accipi possent, a codice tamen agnoscuntur. Cujusmodi sunt τυράννων (quam praetermisit Porsonus) v. 41. πείσαντι v. 573. πολεμίους v. 764. Codex etiam saepe cum Aldo et Lascari consentit, ceteris omnibus, quorum scripturam novimus, diversam scripturam exhibentibus. V. 83. edidit Aldus, ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται. Sic etiam Lasc. et Rom. C. Ceteri Romani κακὸς ὤν, quod in aliis plerisque aliquando repertum iri credo. Iidem quatuor Romani v. 350. οὐ γάρ τι δράσαις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει. Sed C. recte δράσεις, ut Lascaris et Aldus. Hi tres etiam v.

[a] Duarum Sophoclis fabularum, Oedipi Colonei et Trachiniarum, cum hoc codice collatio in bibliotheca Bodleiana servatur. Libri nota est Dorvill. X. 1. 3. 6. Collator codicem saeculo undecimo scriptum monet. Mihi aliisque longe recentior visus est. Utriusque Palatini mentio est in Fr. Sylburgii Monumentis Pietatis et Litterariis, quem librum reperire nondum potui. Vide Beckii Recensionem Codicum et Editionum p. xiii.

[b] Eodem ordine Rhesum, Ionem, Iphigeniam in Tauris, Iphigeniam in Aulide et Hippolytum exhibet codex Laurentianus plut. xxxii. 2. apud Bandinium T. II. p. 124. Consentiunt, nisi quod Hippolytum omittunt, Regii Parisienses 2817. et 2887. Musgravii G. et E. Quatuor codices igitur, in his saltem fabulis, communem originem habuerunt.

919. λεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον. Rom. A. B. D. Flor. Par. B. D. Cott. πλόκον pro στέφος, quod admisi. Si Aldinam scripturam eadem constantia ubique exhiberet hic codex, parum utilitatis attulisset ejus collatio. Sed multum abest, quin semper cum Aldo conspiret. Aldus edidit partim recte partim male δεσπόταις v. 60. λόγους v. 80. κακοῖσιν v. 109. ἔρος v. 140. συνδικάσει v. 155. καρδίας χόλον v. 240. φίλων v. 241. φόνου v. 258. ἄρηρε v. 316. 407. οὐ ψευδὴς v. 358. εἰς μὲν v. 402. πατρίων v. 420. διδύμους v. 421. ξένᾳ v. 422. ἀμφέπων v. 467. ἐχθραίνων v. 542. σαυτῇ φυγῇ v. 597. κρίνει v. 627. ὦ δῶμά τ' ἐμὸν v. 628. ἔχομεν v. 638. δεινότατον v. 641. πάρεσται v. 642. Κᾀμοὶ φίλος v. 645. et ita deinceps. Codices tantum non omnes in horum plerisque diversam scripturam exhibent. Rom. C. in omnibus. Habet etiam lectiones haud paucas, diversas quidem ab Aldinis, sed non minus diversas ab iis, quas exhibent ceteri Romani. Cujusmodi sunt δόμον pro φόβον v. 474. χέρας pro δέμας v. 518. καλῶς γὰρ οὖν pro καλῶς γ' ἂν οὖν v. 575. μὴ δρᾶσαι pro μὴ δράσειν v. 731. δώσει pro τίσει v. 784. τρέχουσα pro τρέμουσα v. 1138. ἀπώλλυτο pro ἠγείρετο v. 1153. δρῶσα pro τλᾶσα v. 1295. ἐκ δόμου pro ἐκ δόμων v. 1297. προσθεὶς pro προθεὶς v. 1323. νεόδμητοι pro νεοδμῆτες v. 1333.

ROM. D. Vaticanus 910. ejusdem bibliothecae, chartaceus, pessimus et recentissimus, ita male habitus, ut vix unum folium jam integrum habeat, mutilus etiam post v. 1017. Leguntur in eo Sophoclis Ajax ab initio mutilus, Antigone, Electra, Oedipus Tyrannus, Dionysii Periegesis, Euripidis Hippolytus et Medea. Hunc codicem et sequentem, qui vix melioris notae est, parum diligenter contuli, neque vitiosas eorum lectiones, praeter eas, quae ad rem meam facere videbantur, enotavi. Vix unus enim fabulae versus est, quin in alterutro eorum, vel etiam in utroque, mendose scriptus sit. Aegre tamen iis omnino caruissem. Haud raro enim meliorem scripturam exhibent quam tres priores. Uterque, exempli caussa, δεσποίνης habet v. 57. ut A. B. C. minus recte Μηδείας.

ROM. E. Vaticanus 1421. ejusdem bibliothecae, bombycinus. Complectitur praeter alia Euripidis Hippolytum et Medeae dimidiam fere partem. Desinit in v. 748. Desunt in eo etiam versus 240—276. Hactenus de Romanis, quorum collatione a me facta ut recte utatur lector, caveat in primis ne unquam silentium meum pro argumento habeat, Aldinam scripturam in uno pluribusve eorum exhiberi. Frequenter enim negligentia mea factum est, longe vero frequentius ipsorum codicum vitio, ut scripturam eorum enotatam non habeam. Hoc semel monuisse satius visum est, quam bis terve singulis fere paginis lacera folia, scripturam humiditate deletam, talesque calamitates memorare.

FLOR. Collatio codicis Florentini ab Is. Vossio facta, quae in bibliotheca Academiae Leidensis servatur. Pertinet ad septem

fabulas, Phoenissas, Medeam, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Rhesum et Troadas. Integram Hippolyti collationem edidit Valckenarius. Ceterarum fabularum non nisi selectam scripturam habemus, partim ab eo, partim a Musgravio publici juris factam. Etsi Hecubam et Orestem praetermisit collator, vix dubitari potest, quin codex, modo integer fuerit, eandem tragoediarum ἐννεάδα complexus sit, quam Rom. A. et B. aliique nonnulli[c]. Monet Matthiae Praefat. ad Eurip. T. I. p. vi. collationem Vossianam conspirare cum codice Florentino quem ipse Flor. 10. appellat, quique apud Bandinium est plut. xxxi. cod. 10. Sed is codex non nisi primas septem tragoedias et Rhesum habet, neque in ullo bibliothecae Laurentianae codice nunc exstant Troades. Ita saltem tradit Matthiae[d].

LASC. Editio Florentina quatuor tragoediarum, Medeae, Hippolyti, Alcestidis et Andromaches, literis quas vocant capitales circa annum 1496. facta. Nemo, quod sciam, satis accurate de ea dixit: ceteris accuratius fortasse Amorettus apud Audiffredum Specimine Edd. Ital. Saec. XV. p. 389. Editoris munere functus vulgo creditur Janus Lascaris. Cum easdem fabulas exhibeat Laurentianus plut. xxxi. cod. 15. fieri potest, ut editio ad eum codicem facta sit, aut saltem ad alium codicem ejusdem familiae. *Hanc editionem*, inquit Porsonus in Praefatiuncula ad Medeam, *summa cum religione*, *ne dicam superstitione*, *contuli*. Idem ad v. 293. suae ed. omnes ejus vitiosas lectiones, usque ad minutissimum apicem fideliter se repraesentaturum pollicetur. Sed fidem datam non liberavit. Minores diversitates praetermisit quamplurimas, nonnullas etiam majoris momenti. Quales sunt συνοικήσουσα pro συνοικήσασα in Argumento, τοσοῦτον pro τοιοῦτον v. 613. πατρὸς πατὴρ pro πατὴρ πατρὸς v. 925. ἐκ δόμου pro ἐκ δόμων v. 1297. aliaeque quaedam. Haec attuli, non ut Porsonum indiligentiae insimularem, sed ut ostenderem, difficillimum opus esse accuratam librorum collationem. Rem autem de hac editione antea inauditam nuper protulit Augustus Seidlerus. Exstat in bibliotheca Senatus Lipsiensis exemplum in membranis impressum, quo cum chartaceo bibliothecae Regiae Dresdensis collato, vidit Seidlerus, cujus verbis utar, *in altero eorum plures paginas*

[c] Matthiae Praefat. ad Euripidis T. II. *Quum magna pars hujus tomi jam typis descripta esset, ultro mihi Berolino misit Vir Ill. B. G. Niebuhr collationem diligentissime a se adolescente factam Codicis Hauniensis chartacei, qui novem Euripidis tragoedias, Medeam, Hecubam, Oresten, Phoenissas, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Troades et Rhesum continet. Eo in Rhesi et Troadum demum textu refingendo uti licuit; in prioribus fabulis non licuisse eo magis dolui, quod multas ille praeclaras lectiones suppeditat.*

[d] Nescio qua fortuna acciderit, ut duo Troadum exempla e bibliotheca Laurentiani, ut conjicere par est, evaserint. Possidet bibliotheca Monacensis collationem codicis a Petro Victorio Florentino factam, quam cum Laurentiano Plut. xxxii. cod. 2. consentire monet Matthiae p. viii. Sed collatio Troadas complectitur, quae sola Euripidis fabula superstes in eo codice non exstat.

a typographo esse retractatas, et nonnullas cum insigni lectionis diversitate[e]. Hanc diversitatem ipse enotavit, et cum Wolfio communicavit, qui Seidleri epistolam inseruit Analectorum Literariorum T. I. p. 472. Hinc quidquid ad Medeam pertinebat, in annotationem meam retuli. Quatuor folia denuo impressa complectuntur versus meae ed. 24—251. Exemplum membranaceum appello A. chartaceum B. Existimat enim Seidlerus, illud prius impressum esse. *Nam probabile est*, inquit, *editorem, quum in chartaceis exemplis, ut quae minoris essent pretii, repetita folia abjiceret et deleret, huic membranaceo parcendum duxisse.*

PAR. A. B. D. E. Quatuor Regii Parisienses 2712. 2713. 2818. 2888. a Musgravio collati, primus etiam a Brunckio, qui Musgravii negligentiam saepe exagitat. De his consulendus Catalogus Codicum Manuscriptorum Bibliothecae Regiae T. II. p. 542. 543. 556. 566. A. et B. saeculo decimo tertio scripti dicuntur. D. et E. recentes sunt. D. easdem fabulas exhibet quas Lasc. et Laurentianus plut. xxxi. cod. 15. In utroque scripto libro, secus atque in impresso, primo loco positus est Hippolytus, deinde Medea, Alcestis et Andromache.

PUT. Exemplum editionis Aldinae collatum cum scripto codice manu Christophori Puteani. Vide Catalogum Libr. Imp. Biblioth. Reg. Parisiensis, *Belles Lettres*, T. I. p. 264. Collatio desinit in fine Iphigeniae Tauricae. Usus ea est Musgravius.

COTT. Exstat in bibliotheca Bodleiana Barnesianae editionis exemplum ipsius Barnesii manu correctum variisque supplementis auctum. Praeter alia, haud exiguum variantium lectionum numerum addidit e libro, quem *MS. Cottonianum* appellat, quique, si unquam in bibliotheca Cottoniana fuit, in incendio, quo magna pars ejus consumta est, perisse videtur. Barnesii testimonio constat, hunc librum non fuisse scriptum Euripidearum fabularum codicem, quales vulgo *MSS.* appellamus, sed variae lectionis συλλογὴν e codicibus collectam. En pauca Barnesii de eo testimonia. Ad Tro. 154. haec scripsit: *Ποῖ λόγος ἥκει, Διὰ τῶν μελάθρων; Διὰ γὰρ μελάθρ. &c. MS. Cotton additis duobus versibus ex Florentino Codice MS.* Ad v. 699. *MS. Cotton ἐκ σοῦ legit, puto ex Aldo, Vet. Cod. nobis, non Stephano.* Ad v. 1073. *Nunc video MS. Cotton remedium certum ex Vaticano MS. Codice afferre, quare illud jam ratum sit.* Ad Argumentum Baccharum: *In Florentino tamen codice* ΠΕΝΘΕΥΣ *in-*

[e] Pergit Seidlerus: *Atque ita denuo impressa sunt in Medea quatuor integra folia inde a v. 24. usque ad v. 256. editionis Barnes. in Hippolyto tria integra folia a v. 1198. usque ad v. 1337. porro posterior folii pagina a v. 1397—1425. et prior folii pagina a v. 1426—1452. in Alcestide denique tria folia a v. 16. usque ad v. 162.* His verbis inesse mihi videntur tres errores. Hippolyti versus 1198—1337. non tria integra folia, sed quinque tantum paginas complent. Idem dicendum de Alcestidis versibus 16—162. Hippolyti v. 1397. non primus sed secundus paginae versus est.

scribitur. MS. Cott. Ad Medeam *Veterem Editionem* fide MS. Cottoniani aliquoties allegat Barnesius. Ea vetus editio Lascarina esse videtur. Lectiones igitur Cottonianae, quoties cum Lascarinis consentiunt, numerum testium non augent. Sciri enim non potest, utrum e libro impresso derivatae sint, an ex scripto.

MAG. Vide Annotationem ad v. 12. p. 79. Tam verba *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri*, quam ipsae lectiones Scaligeri manu scriptae videntur, qui ex alieno libro in suum eas transcripsit. Ex auctione librorum Dorvillianorum, quae Londini a. 1804. facta est, in Museum Britannicum venit exemplum Hervagianae primae, quod easdem lectiones ipsius Magii manu exaratas exhibet, si his verbis, quae in vacua pagina titulum respiciente scripta sunt, fides habenda est: *Le varianti lettioni nella margine sono della mano propria di Gieronimo Maggio, l'autor delli libri* Variarum lectionum, *ed altre cose.* Hunc librum exstare nesciebam, cum hunc indicem codicum typographo describendum primum detuli. Jam tamen persuasum habebam, Magium, modo is collationis auctor fuisset, neque Aldinam editionem neque Hervagianam secundam cum codice contulisse, sed Hervagianam primam. Argumenta ex ipsis lectionibus derivata, quibus hanc sententiam stabilire conatus sum, uno excepto omnia nunc omitto. Id hujusmodi est. Versum 903. ita scriptum exhibet Hervagiana secunda: τὰ μὲν λέλεκται. τῶνδ' ἐγὼ μνησθήσομαι. Scaliger infra literas σθ lineolam duxit, in margine vero scripsit ϛ, ut esset μνηστήσομαι. Sed si hanc scripturam in codice reperisset collator, non ea ἀκριβείᾳ usus est, ut tales diversitates enotaret. Suspicatus sum, Scaligerum collationem male legisse, ita ut η pro ϛ acciperet. Nam in Hervagiana prima legitur μνησθόσομαι. Eam suspicionem ex ipso Magii libro confirmabam nunc habeo.

BURN. De hoc audiendus Porsonus ad v. 89. *Deinde* 95. ἰὼ *praeponit Brunckius, nescio unde, sed credo ex MSS. sic enim notatur in margine exemplaris Aldinae, quod mecum benevole communicavit Vir doctissimus et mihi longo amicitiae usu conjunctissimus, Carolus Burneius junior.*

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον. οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται, καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

> Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
> γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
> φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε. Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι. ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος Βίου, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ὑπομνήμασι. μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολή, διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία, μηδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἑξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος·

Εἵματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μηδεία, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι. οὐ σώζεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Τροφὸς Μηδείας.	Παιδαγωγός.	Μήδεια.
Χορὸς Γυναικῶν.	Κρέων.	Ἰάσων.
Αἰγεύς.	Ἄγγελος.	Παῖδες Μηδείας.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

Εἰθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος,
Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Ξυμπληγάδας·
μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
τμηθεῖσα πεύκη· μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν [1] ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον [2] δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον. οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἁνδάνουσα μὲν
φυγὴ [3] πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅτ' ἂν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη,

[1] ἀριστέων,
[2] δέρος
[3] πολίταις,

1. διαπτᾶσθαι
2. συμπληγάδας,
3, 4. μήδ'
11. ἀνδάνουσα
12. φυγῇ
13. αὐτή τε
15. Οταν
17. αὐτοῦ

βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
κεῖται δ᾽ ἄσιτος, σῶμ᾽ ὑφεῖσ᾽ [1] ἀλγηδόσι, [1] ἀλγηδόνι,
τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ᾽ ἠδικημένη,
οὔτ᾽ ὄμμ᾽ ἐπαίρουσ᾽, οὔτ᾽ ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον. ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.
ἢν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,
αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ᾽ ἀποιμώξῃ φίλον,
καὶ γαῖαν οἴκους θ᾽, οὓς προδοῦσ᾽ ἀφίκετο
μετ᾽ ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
ἔγνωκε δ᾽ ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
οἷον πατρῴας μὴ ἀπολείπεσθαι χθονός.
στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ᾽ ὁρῶσ᾽ εὐφραίνεται.
δέδοικα δ᾽ αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.
βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ᾽ ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ᾽. ἐγᾦδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι᾽ ἥπατος,
ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
κἄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά.
δεινὴ γάρ. οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
ἔχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον ᾄσεται.
ἀλλ᾽ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
κακῶν. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

21. δεξιὰς
31. αὐτὴν
35. μὴ 'πολείπεσθαι
39. ἐγ᾽ ᾦδα—δέ νιν,
40. Sequitur: σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ᾽, ἵν᾽ ἔστρωται λέχος.
41. τυράννων
42. συμφορὰν
44. οἴσεται.

ΠΑΙ. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
τί πρὸς πύλαισι τήνδ᾽ ἄγουσ᾽ ἐρημίαν
ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
ΤΡ. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
κακῶς πίτνοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ᾽ ἐκβέβηκ᾽ ἀλγηδόνος,
ὥσθ᾽ ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, δεσποίνης τύχας.
ΠΑΙ. Οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
ΤΡ. Ζηλῶ σ᾽· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.
ΠΑΙ. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,
ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
ΤΡ. Τί δ᾽ ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
ΠΑΙ. Οὐδέν. μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ᾽ εἰρημένα.
ΤΡ. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.
σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΠΑΙ. Ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσοὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
ξὺν μητρὶ μέλλοι τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
οὐκ οἶδα. βουλοίμην δ᾽ ἂν οὐκ εἶναι τάδε.
ΤΡ. Καὶ ταῦτ᾽ Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
ΠΑΙ. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,

51. σου
54. πιτνοῦντα,
57. Μηδείας τύχας.
60. δεσπόταις
67. παλαίτατοι
69. ἐλᾷν
70. σὺν—μέλλει
72. τόδε.

κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
ΤΡ. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
ΠΑΙ. Ἀτὰρ σύ γ' (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν) ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
ΤΡ. Ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
ὄλοιτο μὲν μή, δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός,
ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.
ΠΑΙ. Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὑτὸν τῶν πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν;
καὶ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ.
ΤΡ. Ἴτ' (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα.
σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν, οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί [1] τινα. [1] τινι.
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.
ΜΗ. Ἰὼ δύστανος ἐγώ, μελέα τε πόνων.
ἰώ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
ΤΡ. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
[2] σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω, [2] σπεύδετε
καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγύς,
μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
[3] ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν [3] ἄγριόν τ' ἦθος,

80. λόγους.
81. πατὴρ,
82. γὰρ ἔστ'
84. θνητῶν,—γινώσκεις
85. τοῦ πέλας
86. χάριν.
87. Εἰ τούσδέ γ'—πατήρ;
89. σύθ'
91. ὄμμά νιν
95. Deest Ἰὼ
97. μάτηρ
101. μὴ δὲ—φυλάσσοισθ'

φρενὸς αὐθάδους.
ἴτε νυν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
μείζονι θυμῷ. τί ποτ' ἐργάσεται
μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος
ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;
ΜΗ. Αἶ αἶ, ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων
ἄξι' ὀδυρμῶν. ὦ κατάρατοι
παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς,
ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.
ΤΡ. Ἰώ μοι μοι, ἰὼ [1] τλήμων.
τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀπλακίας
μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
κρεῖσσον. ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
λῷστα βροτοῖσιν. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς·
μείζους δ' ἄτας, ὅτ' ἂν ὀργισθῇ
δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

[1] τλῆμον.

104. ἴτε νῦν.
105. δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς
109. κακοῖσιν.
113. σὺν
114. τλῆμον.
115. ἀμπλακίας
120. μεταβάλλουσι.
121. ζῆν ἐπ' ἴσοισι,
123. Ὀχυρῶς τ'
126. βροτοῖσι.
127. θνατοῖς.
128. ὅταν

ΧΟ. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν
τᾶς δυστάνου Κολχίδος.
οὐδέ πω ἤπιος. ἀλλ' ὦ γεραιὰ,
λέξον. ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελά-
θρου [1] βοὰν ἔκλυον. οὐδὲ συνήδομαι, [1] γόον
ὦ γύναι, ἄλγεσι δώματος,
ἐπεί μοι φιλία κέκρανται.

ΤΡ. Οὐκ εἰσὶ δόμοι. φροῦδα τάδ' ἤδη.
τὸν μὲν γὰρ ἔχει [2] δῶμα τυράννων. [2] λέκτρα
ἡ δ' ἐν θαλάμοις τήκει βίοτον
δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
παραθαλπομένη φρένα μύθοις.

ΜΗ. Αἶ αἶ, διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία
βαίη. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
φεῦ φεῦ, θανάτῳ καταλυσαίμαν
βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.

ΧΟ. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς,
ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος
μέλπει νύμφα;
τίς σοι ποτὲ τᾶς [3] ἀπλήστου [3] ἀπλάτου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
[4] σπεύσει θανάτου τελευτάν; [4] σπεύδει
μηδὲν τόδε λίσσου.
εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει,
κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.
Ζεύς σοι τάδε συνδικήσει.
μὴ λίαν τάκου, δυρομένα σὸν εὐνέταν.

ΜΗ. Ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἄρτεμι,

132. ἤπιος.
135. Deest ὦ
136. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.
138. ὁ μὲν,
139. ἥδ'—τάκει βιοτὰν
141. παραθαλπομένα
143. ζῆν
155. συνδικάσει.
156. ὀδυρομένα

λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὅρκοις
ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
πόσιν; ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ'
αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους,
οἵ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.

ΤΡ. Κλύεθ' οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
θνητοῖς ταμίας νενόμισται;
οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
δέσποινα χόλον καταπαύσει.

ΧΟ. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν
ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
δέξαιτ' ὀμφὰν,
εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν,
καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
φίλοισιν ἀπέστω.
ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα.
σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι
τοὺς εἴσω. πένθος γὰρ μέγαλως τόδ' ὁρμᾶται.

ΤΡ. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω
δέσποιναν ἐμήν.
μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅτ' ἄν τις

162. οἵ γέ με
167. θνατοῖς
168. σμικρῷ
174. μεθείη.
175, 6. Nutrici tribuuntur.
182. ἐμάν.
185. ὅτάν τις

μῦθον προφέρων πέλας ὁρμηθῇ.
σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς,
τοὺς πρόσθε βροτοὺς, οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις
[1] εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
[2] εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι
δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
μολπαῖσι βροτούς. ἵνα δ' εὔδειπνοι
δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοήν;
τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

ΧΟ. [3]Ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων.
λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.
θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,
ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον,
δι' ἅλα νύχιον, ἐφ' ἁλμυρὰν
πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.

ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
μή μοί τι μέμψησθ'. οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
τοὺς δ' ἐν θυραίοις. οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.
δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,

[1] ηὕροντο,
[2] ηὕρετο
[3] Ἴαχον

186. ὁρμαθῇ.
198. βοάν;
208. κλῇδ'
212. τούσδ'—οἵδ'

στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.
χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει.
οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις αὐθάδης γεγὼς,
πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
ψυχὴν διέφθαρκ'. οἴχομαι δὲ, καὶ βίου
χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, γιγνώσκεις καλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις.
πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.
ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
λαβεῖν. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.
κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
ἢ χρηστόν. οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην,
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν
ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
ζηλωτὸς αἰών. εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
ἀνὴρ δ' ὅτ' ἂν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
ἔξω μολὼν ἔπαυσε [1] καρδίαν ἄσης, [1] καρδίας ἄσην,
ἢ πρὸς φίλων τίν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς.
ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·

223. γιγνώσκειν
224. οὐ 'μὸς
229. τοῦδ' ἔτ'
239. ὅταν
240. καρδίας χόλον,
241. ἥλικα

κακῶς φρονοῦντες. ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος,
σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι,
βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία.
ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις οὖσ', ὑβρίζομαι
πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη,
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ
μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τοσοῦτον οὖν σοῦ τυγχάνειν βουλήσομαι,
ἤν μοι πόρος τις, μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥ τ' ἐγήματο,
σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
ὅτ' ἂν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.

ΧΟ. Δράσω τάδ'. ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
Μήδεια. πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἄνακτα γῆς
στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡ. Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
καὶ μή τι μέλλειν. ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.

247. αὐτὸς
248. ἐστι,
249. φίλων συνουσία.
252. οὐδὲ συγγενῆ
254. σου
256. δίκῃ
257. ἥν τ' ἐγήματο,
258. σιγᾶν.—φόνου
259. εἰσορᾶν.
260. Οταν δ'
262. ἐκτίσῃ
267. περᾶν

ΜΗ. Αἶ αἶ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,
κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον.
ΚΡ. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ [1] παραμπίσχειν λόγους), [1] παραμπέχειν
μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.
σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
λυπεῖ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην
δράσειν τι. ταῦτ' οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γυναι,
ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
ΜΗ. Φεῦ φεῦ. οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.
χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας,
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων [2] σοφὰ, [2] ἔπη,
δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.
τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
κρείσσων νομισθεὶς, λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης.
σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μέν εἰμ' ἐπίφθονος,
τοῖς δ' αὖ προσάντης. εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.

273. ἐξίασι.
277. περιαμπίσχειν
281. λυπῇ
282. Deest σ'
285. πρός σ' ἀπέχθεσθαι
296. ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ.
298. τοῖς μὲν, εἴμ' ἐπίφθονος, | τοῖσδ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ, θατέρου τρόπου.
299. τοῖσδ' οὖν

σὺ δ' αὖ φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
οὐχ ὧδ' ἔχει μοι (μὴ τρέσῃς ἡμᾶς), Κρέον,
ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
μισῶ. σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.
νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε. τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν. καὶ γὰρ ἠδικημένοι
σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.

ΚΡ. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
ὀῤῥωδία μοι, μή τι βουλεύῃς κακόν.
τοσῷδε δ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
ῥᾴων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.
ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.

ΜΗ. Μὴ πρός σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.
ΚΡ. Λόγους ἀναλοῖς. οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
ΜΗ. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς;
ΚΡ. Φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
ΜΗ. Ὦ πατρὶς, ὡς σοῦ κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
ΚΡ. Πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πόλις.
ΜΗ. Φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.
ΚΡ. Ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.
ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.
ΚΡ. Ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.

300. σὺ δ' οὖν φοβῇ
307. τὴν δὲ δὴ χθόνα
311. βουλεύσῃς
312. τοσῷδε γ'
316. ἄρηρε,
318. πρὸς sine σε
320. αἰδέσῃ
322. ὥς σου
323. φίλτατον πολύ.

ΜΗ. [1] Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα.
ΚΡ. Τάχ᾽ ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βία.
ΜΗ. Μὴ δῆτα τοῦτό γ᾽, ἀλλά σ᾽ αἰτοῦμαι, Κρέον.
ΚΡ. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
ΜΗ. Φευξούμεθ᾽. οὐ τοῦθ᾽ ἱκέτευσά σου τυχεῖν.
ΚΡ. [2] Τί δ᾽ αὖ βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;
ΜΗ. Μίαν με μεῖναι τήνδ᾽ ἔασον ἡμέραν,
καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ᾽, ᾗ φευξούμεθα,
παισίν τ᾽ ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς. ἐπεὶ πατὴρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
οἴκτειρε δ᾽ αὐτούς. καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
πέφυκας. εἰκὸς δ᾽ ἐστὶν εὔνοιάν σ᾽ ἔχειν.
τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα,
κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
ΚΡ. Ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ᾽ ἔφυ τυραννικόν.
αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα.
καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε. προυννέπω δέ σοι,
εἴ σ᾽ ἡπιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
θανεῖ. λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
νῦν δ᾽ εἰ μένειν δεῖ, μίμν᾽ ἔθ᾽ ἡμέραν μίαν.
οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ᾽ ἔχει.
ΧΟ. Δύστανε γύναι,
φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν

[1] Πόνος μέν· ἡμεῖς δ᾽ οὐ πόνῳ κεχρήμεθα;

[2] Τί δ᾽ οὖν

329. ὀπαδῶν—ὠθήσῃ
333. τί δ᾽ οὖν βιάζῃ, κοὐκ ἀπαλλάσσῃ
339. εἰκός δ᾽ ἐστιν
340. του ᾽μοῦ
341. κλαίω συμφορᾷ
345. τεύξῃ—προὐννέπω
346. ἡ ᾽πιοῦσα
348. θανῇ.—οὐ ψευδὴς
349. μίμν᾽ ἐφ᾽
353. τρέψῃ;

ἐξευρήσεις ;
ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

ΜΗ. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ. τίς ἀντερεῖ ;
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω.
ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,
εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην ;
οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα,
γῆς [1] ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
θήσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.
πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,
σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
ἀλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες. εἰ ληφθήσομαι
δόμους ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη,
θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν
σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι. τίς με δέξεται πόλις ;
τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τοὐμὸν δέμας ;
οὐκ ἔστι. μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,

[1] ἐκβαλόντα,

362. θωπεῦσαι πότ' ἂν,
363. τεχνωμένην,
365. ὅδ'
374. λέχος ;
379. σοφαὶ—αὐτοὺς κτανεῖν.
382. του 'μὸν

ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
κτενῶ σφε, τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
οὐ γὰρ (μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς)
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
πικροὺς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη.
ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν. νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
ἐπίστασαι δέ. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΧΟ. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί.
καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαὶ, θεῶν δ'
οὐκέτι πίστις ἄραρε.
τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν
[1] στρέφουσι φᾶμαι.
ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει.
οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει.
Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' ἀοιδᾶν,
τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.

[1] στρέψουσι

395. εἴα.
398. ὄφλειν
407. ἄρηρε.
412. λήξουσιν

οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων. ἐπεὶ ἀντ-
άχησ' ἂν ὕμνον
ἀρσένων γέννᾳ. μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
πολλὰ μὲν ἁμετέραν ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.
Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
μαινομένᾳ κραδίᾳ, [1] διδύμους ὁρίσασα πόντου — [1] διδύμας
πέτρας. ἐπὶ δὲ ξένᾳ
ναίεις χθονὶ, τᾶς ἀνάνδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
ἄτιμος ἐλαύνει.
[2] Βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδὼς — [2] Βέβακεν ὅρκων
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
δύστανε, μεθορμίσασθαι
μόχθων πάρα, [3] τῶν τε λέκτρων — [3] [illegible]
ἄλλα βασίλεια κρείσσων
δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑ. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.
[4] σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν, — [4] σὺ γὰρ,
κούφως [5] φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα, — [5] φέρουσαν
λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
[6] λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνήρ. — [6] λέγουσ' Ἰάσον',

416, 7. ἀντάχησαν
418. γέννα.
420. σύδ'
426. ἐλαύνῃ.
427. βέβακεν ὅρκων—οὐδέ τ'
428. μίμνει.
431. παρὰ τῶνδε λέκτρων,
432. ἀλλὰ
438. ἐκπεσῇ
440. κάκιστος ἔστ'

ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὀργὰς ἀφῄρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν.
σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
κακῶς τυράννους. τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
ἥκω, τὸ σὸν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
μήτ' ἐνδεής του. πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὑτῇ. καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.

ΜΗ. Ὦ παγκάκιστε (τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω
γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν),
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;
οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,
φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδει'. εὖ δ' ἐποίησας μολών.
ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλαισι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην.

441. ἃ δ'—ἔστι σοι
443. αἰεὶ
445. σύ δ'
446. ἐκπεσῇ
448. τὸ σόν γε
449. σὺν
451. αὑτῇ.
455. ἔχθιστος γεγὼς | θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;
461. λυπήσῃ
462. ἐκ τῶν, δὲ—λέγειν;
464. συνεισέβησαν ἀργῷον
466. ζεύγλῃσι,

δράκοντα δ᾽, ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὢν,
κτείνασ᾽, ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ᾽ ἐμοὺς,
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
ξὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα,
Πελίαν τ᾽ ἀπέκτειν᾽, ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
παίδων ὑφ᾽ αὐτοῦ, πάντα τ᾽ ἐξεῖλον φόβον.
καὶ ταῦθ᾽ ὑφ᾽ ἡμῶν, ὦ κάκιστ᾽ ἀνδρῶν, παθὼν,
προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ᾽ ἐκτήσω λέχη,
παίδων γεγώτων. εἰ γὰρ ἦσθ᾽ ἄπαις ἔτι,
ξυγγνώστ᾽ ἂν ἦν σοι τοῦδ᾽ ἐρασθῆναι λέχους.
ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ᾽ ἔχω μαθεῖν,
ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ᾽ οὐκ ἄρχειν ἔτι,
ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμ᾽ ἐν ἀνθρώποις τὰ νῦν,
ἐπεὶ ξύνοισθά γ᾽ εἰς ἔμ᾽ οὐκ εὔορκος ὤν.
φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ᾽ ἐλαμβάνου,
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρῴσμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ᾽ ἡμάρτομεν.
ἄγ᾽ (ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
δοκοῦσα μὲν τί πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς;
ὅμως δ᾽, ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ),
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ᾽ ἂν οὖν
δέξαιντό μ᾽ οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
ἔχει γὰρ οὕτω. τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις

467. δράκοντά θ᾽,
472. σὺν
474. ὑπ᾽ αὐτοῦ.
476. προὔδωκας
478. σύγγνωστ᾽
481. θέσμι᾽ ἀνθρώποις τανῦν,
482. σύνοισθά γ᾽
484. κεχρώσμεθα
487. μέν τι—καλῶς,
488. φανῇ,
490. ἀφικόμην,

ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾷν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν [1] Ἑλληνίδων — [1] ἀν' Ἑλλάδα
ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε. θαυμαστὸν δέ σε
ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγώ,
[2] εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη, — [2] ἢ
φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις.
καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;

ΧΟ. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
ὅτ' ἂν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

ΙΑ. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
σοὶ δ' ἐστὶ μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
[3] τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας. — [3] πόνων ἀφύκτων
ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς [4] αὐτὰ θήσομαι λίαν. — [4] αὐτὸ
ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας

494. οὐκεχρῆν
495. δρᾷν,
499. εἰ φεύξομαι δὲ
500. σὺν
503. ᾗ,
508. Οταν
510. νηὸς
513. ἔγωγ'
516. ἔστι
518. πόνων ἀφύκτων

εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
καὶ δόξαν ἔσχες. εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
τοσαῦτα [1] μέντοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι [1] μέν σοι
ἔλεξ'. ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' [2] εὗρον εὐτυχέστερον, [2] κῦρον
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
οὐχ (ᾗ σὺ κνίζει) σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος·
οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
ἀλλ' ὡς (τὸ μὲν μέγιστον) οἰκοῖμεν καλῶς,
καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·
παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,

532. μέν σοι
533. προὔθηκας
539. συμφορὰς
542. κνίζῃ—ἐχθραίνων.
549. παῖδάς τε

εἰς ταυτὸ θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος,
[1] εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων [2] τί δεῖ,
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης
εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε,
ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.
χοὔτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.

ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους.
ὅμως δ' ἔμοιγε κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.

ΜΗ. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.
ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.
γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
τολμᾷ πανουργεῖν. ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
ὡς καὶ σὺ μή νυν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ,
λέγειν τε δεινός. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος.
χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

ΙΑ. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ,
εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

ΜΗ. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος

[1] εὐδαιμονοῖμεν.
[2] μέλει,

551. συναρτήσας
562. Οὕτω δ' ἂν
564. γνώμην λέγω,
571. μὴ νῦν
572. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ'
573. πείσαντί με
575. οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις

πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ΙΑ. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέων, ἃ νῦν ἔχω,
ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
ΜΗ. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
ΙΑ. Οἶσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ);
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
ΜΗ. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐστ' ἀποστροφὴ,
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
ΙΑ. Αὐτὴ τάδ' εἵλου. μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
ΜΗ. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
ΙΑ. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
ΜΗ. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.
ΙΑ. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'. ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι,
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
ΜΗ. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου.
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
ΙΑ. Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,

580. εὖ νῦν
581. βασιλέως
584. φῦναι
586. Μήδ'
587. ὥς με τεύξῃ—φανῇ,
589. μήδ'
597. φυγῇ
600. σύμβολ',
604. μήδ'

ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω.
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
φίλους ἀπωθεῖ. τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.

ΜΗ. Χώρει. πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
νύμφευ'. ἴσως γὰρ (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται)
γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΧΟ. Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν,
οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν. εἰ δ' ἅλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω.
μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων
τόξων ἐφείης, ἱμέρῳ
χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.
Στέργοι δέ με σωφροσύνα,
δώρημα κάλλιστον θεῶν.
μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,
θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις,
προσβάλοι δεινὰ Κύπρις. ἀπτολέμους δ'
εὐνὰς σεβίζουσ', ὀξύφρων
κρίνοι λέχη γυναικῶν.
Ὦ πατρὶς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν,
τὸν ἀμαχανίας ἔχουσα
δυσπέρατον αἰῶν'
οἰκτροτάτων ἀχέων.

609. ἀπωθῇ.—ἀλγυνῇ
611. αἱρῇ.
612. σὺν
613. ὥστέ σ'
616. Deest ἐν
617. οὐκ' ἄλλα
619. ἐφίης,
620. ὀϊστόν.
621. στέργει
625. προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις.
ἀπολέμους sine δ'
627. κρίνει
630. ἀμηχανίας

θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
ἁμέραν τάνδ᾽ ἐξανύσα-
σα. μόχθων [1] οὐκ ἄλλος ὕπερ- [1] τίς ἄλλος
θεν, ἢ γᾶς πατρίας [2] στέρεσθαι. [2] στέρεσθαι;
Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων
μύθων ἔχομεν φράσασθαι.
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
[3] ᾤκτειρε παθοῦσαν [3] ᾤκτισεν
δεινότατον παθέων.
ἀχάριστος ὄλοιθ᾽, ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν
ἀνοίξαντα κλῇδα φρενῶν.
ἐμοὶ μὲν φίλος οὔποτ᾽ ἔσται.

ΑΙ. Μήδεια, χαῖρε. τοῦδε γὰρ προοίμιον
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

ΜΗ. Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ᾽ ἐπιστρωφᾷ πέδον;

ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.

ΜΗ. Τί δ᾽ ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης;

ΑΙ. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ᾽ ὅπως γένοιτό μοι.

ΜΗ. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ᾽ ἀεὶ τείνεις βίον;

ΑΙ. Ἄπαιδές ἐσμεν, δαίμονός τινος τύχῃ.

ΜΗ. Δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;

ΑΙ. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.

ΜΗ. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;

ΑΙ. Σοφώτερ᾽ ἢ κατ᾽ ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.

ΜΗ. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

ΑΙ. Μάλιστ᾽, ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

635. Μόχθων Δ᾽ οὐκ
640. ὤκτειρε,
642. παρέσται
644. ἀνοίξαντι κλῄδα
645. Κἀμοὶ φίλος
647. φίλοις.
649. ἐπιστροφᾷ
651. θεσπιῳδὸν ἱκάνεις;
654. ἄπαιδες ἐσμὲν
659. θέμις δ᾽ ἂν ἡμᾶς

ΜΗ. Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
ΑΙ. Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα,
ΜΗ. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
ΑΙ. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
ΜΗ. Σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
ΑΙ. Πιτθεύς τις ἐστὶ, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
ΜΗ. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
ΑΙ. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
ΜΗ. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
ΑΙ. Κἄμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.
ΜΗ. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
ΑΙ. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
ΑΙ. Τί φής; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
ΜΗ. Ἀδικεῖ μ' Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
ΑΙ. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
ΜΗ. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
ΑΙ. Ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
ΜΗ. Σάφ' ἴσθ'. ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.
ΑΙ. Πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
ΜΗ. Μέγαν γ' ἔρωτα. πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
ΑΙ. Ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
ΜΗ. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
ΑΙ. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
ΜΗ. Ὄλωλα. καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.

661. ἔχρησε,
662. προὔχοντα
664. μόλῳ.
666. Πιτθεύς τίς ἐστι
669. ἀνὴρ,
670. κἀμοὶ δὲ
674. τὶ φής;
678. ἦπου τετόλμηκ'
679. προτοῦ
682. ἴτω νῦν,
686. συγγνωστὰ

ΑΙ. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα [1] γῆς Κορινθίας. [1] τῆσδ' ἔξω χθονός.
ΑΙ. Ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
ΜΗ. Λόγῳ μὲν οὐχὶ, [2] καρτερεῖν δὲ βούλεται. [2] καρδίᾳ
ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον [3] εὕρηκας τόδε. [3] ηὕρηκας
παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
σπεῖραί σε θήσω. τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
ΑΙ. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς.
εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
οὕτω δ' ἔχει μοι. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν.
τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι,
αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινι.
ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.
ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
ΜΗ. Ἔσται τάδ'. ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

689. φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.
693. ἱκεσία δὴ γίγνομαι,
702. τήνδε σοι
704. ἐπαγγέλλῃ
706. ἔχοιμι.
708. τοσόνγε
711. μεθῶ ποτε.

ΑΙ. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
ΜΗ. Πέποιθα. Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος,
Κρέων τε. τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ.
λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
Φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασι
τάχ' ἂν πίθοιο. τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ, καὶ δόμος τυραννικός.
ΑΙ. Πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι.
ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν [1] ἀσφαλέστερα, [1] ἀσφαλίστατα,
σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεούς.
ΜΗ. Ὄμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
ΑΙ. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν, λέγε.
ΜΗ. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε,
Μήτ' ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
ΑΙ. Ὄμνυμι γαῖαν, [2] λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, [2] Ἡλίου θ' ἁγνὸν φάος,
θεούς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἅ σου κλύω.
ΜΗ. Ἀρκεῖ. τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
ΑΙ. Ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
ΜΗ. Χαίρων πορεύου. πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.

717. ἐχθρὸς ἔστι μοι
719. μεθεῖσαν ἐκ γαίης
720. ἐνώμοτος
721. κἀπὶ κηρυκεύμασιν
722. οὐκ ἂν πίθοιο.
723. τοῖσδ' ὄλβός ἐστι,
724. ἐν λόγοις pro ὦ γύναι
725. ὁρᾶν
727. σκῆψιν τίν'
728. τὸ σὸν δ' ἄρηρε
736. ἐμμένειν
741. τυχοῦσ' ὧν βούλομαι.

ΧΟ. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
πελάσειε δόμοις,
ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,
πράξειας. ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

ΜΗ. Ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς,
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.
νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
λέξω. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι.
μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν
γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα.
παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροῒ,

748. καλλίνικαι
751. ὠ 'νὴρ,
760. ἔχει,
762. εἰργασμένα.
764. πολεμίους
766. κτάνω.
768. Sequitur: λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.

κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ[1] κόρης, [1] i. e. χροῦ.
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.
ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
τοὐντεῦθεν ἡμῖν. τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τἄμ' (οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται),
δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,
ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
ἴτω. τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
νύμφης τεκνώσει παῖδ'. ἐπεὶ κακὴν κακῶς
θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ.
τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.

ΧΟ. Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

ΜΗ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.

774. κατακτανῶ
781. οἶκος ἐστὶν,
784. σὺν
786. τολοιπὸν,
787. κακῶς κακὴν
790. μήδ'
797. τάδ' ἐστι,

ΧΟ. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;
ΜΗ. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
ΧΟ. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
ΜΗ. Ἴτω. περισσοὶ πάντες οὑν μέσῳ λόγοι.
ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα.
εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
λέξῃς δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.
ΧΟ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς
χώρας [1] ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν, ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου
βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος, ἔνθα πόθ' ἁγνὰς
ἐννέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι
ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι.
Τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς
τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσσαμέναν,
χώρας καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων
ἡδυπνόους αὔρας, ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων,
τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,
παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.
Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
ἢ πόλις, ἢ φίλων πόμπιμός σε χώρα
τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων;

[1] ἀπορθῆτοι ἀ.

801. οἱ 'ν μέσω
802. εἶα
803. δή σοι
804. λέξεις
805. Deest γ'
806. Ερεχθεῖδαι τοπαλαιὸν
809. αἰεὶ
810. ἔνθά ποθ'
811. λέγουσι μούσας
813. Deest Τοῦ
Ibid. ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς
814. κλῄζουσιν ἀφυσαμέναν
815. χώραν
816. αἰεὶ δ' ἐπὶ βαλλομέναν
821. πόμπιμόν
823. ἄλλων

σκέψαι τεκέων πλαγὰν,
σκέψαι φόνον οἷον [1] αἴρει.
μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες
πάντως ἱκετεύομεν, τέκνα φονεύσῃς.
Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ
χειρὶ [2] τέκνων σέθεν καρδίᾳ τε λήψει
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις φόνου, ἢ δυνάσει
παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων
τέγξαι χέρα φοινίαν τλάμονι θυμῷ;

ΙΑ. Ἥκω κελευσθείς. καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς,
οὔτ' ἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι
τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.

ΜΗ. Ἰάσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
ξυγγνώμον' εἶναι. τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
εἰκός σ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
κἀλοιδόρησα· Σχετλία, τί μαίνομαι,
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ,
ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν πορίζοντων καλῶς;
οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα

[1] αἱρεῖ.

[2] τέκνοις

825. αἱρῇ.
827. ἱκετεύομεν, μὴ τέκνα
828. πῶς δὲ θράσος
829. λήψῃ
833. σχήσεις; φόνου οὐ δυνήσῃ
835. φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ.
837. οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις
840. συγγνώμον'
841. εἰκός γ',
844. βουλεύσασιν

φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;—
ταῦτ᾽ ἐννοηθεῖσ᾽, ᾐσθόμην ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.
νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ᾽ ἐμοὶ δοκεῖς,
κῆδος τόδ᾽ ἡμῖν προσλαβών. ἐγὼ δ᾽ ἄφρων,
ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
ἀλλ᾽ ἐσμὲν οἷόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακὸν,
γυναῖκες. οὐκ οὖν χρῆν σ᾽ ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ᾽ ἀντιτείνειν νήπι᾽ ἀντὶ νηπίων.
παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
τότ᾽. ἀλλ᾽ ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λείπετε στέγας.
ἐξέλθετ᾽, ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
πατέρα μεθ᾽ ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ᾽ ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα.
σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν,
ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
ἆρ᾽, ὦ τέκν᾽, οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
φίλην ὀρέξετ᾽ ὠλένην; τάλαιν᾽ ἐγὼ,
ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι, καὶ φόβου πλέα.
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
ὄψιν τέρειναν τήνδ᾽ ἔπλησα δακρύων.

ΧΟ. Κἀμοὶ κατ᾽ ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ.
καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ [1] τὸ νῦν κακόν. [1] τὰ νῦν

ΙΑ. Αἰνῶ, γύναι, τάδ᾽, οὐδ᾽ ἐκεῖνα μέμφομαι.
εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,

851. φίλων.
859. οἷον ἐσμὲν
860. οὔκουν
864. δεῦτε
865. ἐξέλθατ᾽,
875. τερείνην

γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.
ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ
βουλήν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς [1] προμηθίαν. [1] σωτηρίαν.
οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
ἀλλ' αὐξάνεσθε. τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.
ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
ΜΗ. Οὐδέν. τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
ΙΑ. Θάρσει νυν. εὖ γὰρ [2] τῶνδε θήσομαι πέρι. [2] τῶνδ' ἐγὼ θήσω
ΜΗ. Δράσω τάδ', οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις.
γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
ΙΑ. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
ΜΗ. Ἔτικτον αὐτούς. ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μεμνήσομαι.
ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' [3] ἀποστεῖλαι δοκεῖ, [3] ἀποστέλλειν
κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,

880. παρεμπολῶντιγ'
885. σωτηρίαν pro προμηθίαν.
887. σὺν
892. αὐτὴ
893. δέχῃ
896. θάρσει νῦν. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
897. οὔ τι σοῖς
900. ἐξηύχουν
903. τῶνδ' ἐγω μνησθήσομαι,
904. ἀποστέλλειν
905. τάδ' ἐστι

μήτ' ἐμποδὼν σοὶ, μήτε κοιράνοις χθονὸς
ναίειν. δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις.
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' [1] ἀπαίρομεν φυγῇ. [1] ἀπαροῦμεν
παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,
αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

ΙΑ. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. πειρᾶσθαι δὲ χρή.

ΜΗ. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

ΙΑ. Μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγὼ,
εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.

ΜΗ. Ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου.
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἶδ' ἐγὼ) πολὺ,
λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον,
παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος
[2] πατρὸς πατὴρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς. [2] πατὴρ πατρὸς
λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες. οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.

ΙΑ. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε.
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.

ΜΗ. Μή μοι σύ. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.

906. μήτ' ἐμποδών σοι,
909. ἐκτραφῶσιν
916. συλλήψομαι
919. στέφος pro πλόκον
923. ἀνδρόσγ'
925. πατὴρ πατρὸς

χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
κείνης ὁ δαίμων. κεῖνα νῦν αὔξει θεός.
νέα τυραννεῖ. τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ' ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν δ' ἐμὴν,
ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
κόσμον διδόντες. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὡς τάχιστα. μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

ΧΟ. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας,
οὐκέτι. στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν,
δέξεται δύστανος ἄταν,
ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ
θήσει τὸν Ἀΐδα κόσμον αὐ-
τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.
Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλον,
χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι.
νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
καὶ μοῖραν θανάτου
προσλήψεται δύστανος, ἄ-
ταν δ' οὐχ [1] ὑπεκφεύξεται.
Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε κηδεμὼν τυράννων,
παισὶν οὐ κατειδὼς

[1] ὑπεκδραμεῖται.

937. τῶνδ'
939. πλησίους
940. δεσπότιν τ'
941. φυγεῖν
943. ἐκείνης
946. ζωᾶς
948. ἀναδέσμων.
951. ἀΐδα
953. πέπλου,
954. χρυσεότευκτον sine τε
960. σύδ'

ὄλεθρον βιοτᾷ προσάγεις, ἀλόχῳ
τε σᾷ στυγερὸν θάνατον.
δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.
Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ὦ τάλαινα παίδων
μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
τέκνα νυμφιδίων ἕνεκεν λεχέων,
ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
ἄλλᾳ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.
ΠΑΙ. Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς,
καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
ἐδέξατ'. εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.
ΜΗ. Ἔα.
ΠΑΙ. Τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
ΜΗ. Αἶ αἶ.
ΠΑΙ. Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
ΜΗ. Αἶ αἶ μάλ' αὖθις. ΠΑΙ. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
ΜΗ. Ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας. οὐ σὲ μέμφομαι.
ΠΑΙ. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;
ΜΗ. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ. ταῦτα γὰρ θεοὶ
κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
ΠΑΙ. Θάρσει. κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
ΜΗ. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
ΠΑΙ. Οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.
κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
ΜΗ. Δράσω τάδ'. ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.

962. ὀλέθριον βιοτὰν
964. παροίχῃ.
967. τὰ τέκνα
969. ἄλλῃ—συνεύνῳ,
970. οἵδέ σοι

974. Sequitur: τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα, | κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;
979. οὔ σε
983. κρατεῖς τοι

ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μέν ἐστι δὴ πόλις,
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι.
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι. νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς. σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
λυπρὸν διάξω βίοτον, ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
οὐκ ἂν δυναίμην. χαιρέτω βουλεύματα
τὰ πρόσθεν. ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
οὐ δῆτ' ἔγωγε. [1] χαιρέτω βουλεύματα.
καί τοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν,

[1] παύομαι βουλευμάτων.

989. σφῶν
991. αἰεὶ
995. ἀνασχέθειν.
1000. ἦ μὴν πόθ'
1017. ὄφλειν,

ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
τολμητέον τάδ᾽. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ
θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
αὐτῷ μελήσει. χεῖρα δ᾽ οὐ διαφθερῶ.
ἆ ἆ. μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ᾽ ἐργάσῃ τάδε.
ἔασον αὐτούς, [1] ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων. [1] ὦ τάλας,
ἐκεῖ μεθ᾽ ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
μὰ τοὺς παρ᾽ Ἅιδῃ νερτέρους ἀλάστορας,
οὔτοι πότ᾽ ἔσται τοῦθ᾽, ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
πάντως σφ᾽ ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρή,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.
καὶ δὴ ᾽πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ᾽ οἶδ᾽ ἐγώ.
ἀλλ᾽ εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ᾽, ὦ τέκνα,
δότ᾽ ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλτάτη χείρ, φίλτατον δέ μοι [2] στόμα, [2] κάρα,
καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοίτην· ἀλλ᾽ ἐκεῖ. τὰ δ᾽ ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ᾽. ὦ γλυκεῖα προσβολή,
ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ᾽ ἥδιστον τέκνων.
χωρεῖτε, χωρεῖτ᾽. οὐκέτ᾽ εἰμὶ προσβλέπειν
οἵα τ᾽ ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακά,

1027. ᾅδην
1032. πέπρακται
1038. δότ᾽, ἀσπάσασθε,
1041. εὐδαιμονοῖτον.
1046. οἷα τολμήσω κακά,

θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΧΟ. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεὰν
θῆλυν ἐρευνᾶν. ἀλλὰ γάρ ἐστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ·
παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς
εὕροις ἂν ἴσως)
οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἄπειροι, μηδ᾽ ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων.
οἱ μέν γ᾽ ἄτεκνοι, δι᾽ ἀπειροσύνην
εἴθ᾽ ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ᾽ ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ᾽, οὐχὶ τυχόντες,
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.
οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ᾽, ἐσορῶ μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βίοτόν θ᾽ ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
ἔτι δ᾽ ἐκ τούτων, εἴτ᾽ ἐπὶ φλαύροις,
εἴτ᾽ ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθοῦσι, τόδ᾽ ἐστὶν ἄδηλον.

1051. εἰ χρὴ
1052. ἐστι
1055. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσιν
1057. κοὐκ
1058. εἰσι
1059. μήδ᾽
1062. οἱ μέν τ᾽—ἀπειροσύναν,
1069. θρέψωσι
1073. ἔστιν

ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.
καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' [1] εὗρον, [1] ηὗρον,
σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων,
χρηστοί τ' ἐγένοντ'. εἰ δὲ κυρήσει
δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Ἅιδην
θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἕνεκεν
θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

ΜΗ. Φίλαι, πάλαι δὴ προσμένουσα τὴν τύχην,
καραδοκῶ τἀκεῖθεν, οἷ προβήσεται.
[2] καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος [2] καίτοι
στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον
δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓ. Ὦ δεινὸν ἔργον [3] παρανόμως εἰργασμένη [3] παράνομόν τ'
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.

ΜΗ. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

ΑΓ. Ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.

ΜΗ. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.

ΑΓ. Τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνει, γύναι,
ἥτις [4] τύραννων ἑστίαν ᾐκισμένη, [4] τύρανιον
χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;

1076. βίοτον εὗρον,
1077. σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε
1079. ἀΐδαν
1084. ἐπιβάλλειν.
1085. πάλαι τοι
1087. καίτοι δέδορκα
1089. δείκνυσι δ' ὥς τι
1097. τολοιπὸν—ἔσῃ.
1098. τί φῄς;—μαίνῃ
1099. τυράννων
1100. φοβῇ

ΜΗ. Ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον
λόγοισιν εἰπεῖν. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
λέξον δ' ὅπως ὤλοντο. δὶς τόσον γὰρ ἂν
τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
ΑΓ. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
ξὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
δμῶες. δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
παίδων. ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο,
στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.
δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα.
ἔπειτα μέντοι προυκαλύψατ' ὄμματα,
λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους. πόσις δὲ σὸς
ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,
λέγων τάδ'· Οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν,
δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς,
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ', ἐμὴν χάριν;—
ἡ δ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα. καὶ πρὶν ἐκ δόμων
μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,

1101. ἔχω τί κἀγὼ τοῖςγε σοῖς
1103. λέξον δὲ πῶς
1106. σὺν
1110. κύνει δ'
1112. σὺν
1116. προὐκαλύψατ'
1120. ἔσῃ
1121. παύσῃ
1123. δέξῃ—παραιτήσῃ
1124. χάριν.
1125. ἢδ'

λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπίσχετο.
[1] χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις, [1] χρύσεόν
λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
κἄπειτ᾽ ἀναστᾶσ᾽ ἐκ θρόνων, διέρχεται
στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
τένοντ᾽ ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ᾽ ἰδεῖν.
χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν
χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν,
ἀνωλόλυξε, πρίν γ᾽ ὁρᾷ διὰ στόμα
χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων τ᾽ ἄπο
κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ᾽ οὐκ ἐνὸν χροΐ.
εἶτ᾽ ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
κωκυτόν. εὐθὺς δ᾽ ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
φράσουσα νύμφης ξυμφοράν: ἅπασα δὲ
στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
ἤδη δ᾽ ἂν ἕλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων [2] ἀνθήπτετο. [2] ἂν ἥπτετο.
ἡ δ᾽ ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
δεινὸν στενάξασ᾽ ἡ τάλαιν᾽ ἠγείρετο.
διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ᾽ ἐπεστρατεύετο.
[3] χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος [3] χρύσεος

1128. ἠμπέσχετο.
1129. χρυσοῦν τιθεῖσα
1142. κατὰ στόμα
1148. συμφοράν.
1150. ἀνέλκων—ἔκπλεθρον
1152. ἤδ᾽
1155. χρυσοῦς

θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός.
πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
ῥίψαι θέλουσα στέφανον. ἀλλ' ἀραρότως
ξύνδεσμα χρυσὸς εἶχε. πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
ἔσεισε, μᾶλλον [1] δὶς τόσως τ' ἐλάμπετο.
πίτνει δ' ἐς οὖδας ξυμφορᾷ νικωμένη,
πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.
οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον. αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
ἔσταζε κρατὸς, ξυμπεφυρμένον πυρί.
σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον,
δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
νεκροῦ. τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ,
ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπίτνει νεκρῷ.
ᾤμωξε δ' εὐθύς. καὶ περιπτύξας [2] χέρας,
κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· Ὦ δύστηνε παῖ,
τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον.—
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,

[1] δὶς τόσως ἐλάμπετο.

[2] δέμας,

1161. ἀρηρότως
1162. σύνδεσμα
1163. δὶς τόσον δ'
1164. πιτνεῖ δ' ἐπ' οὖδας συμφορᾷ
1168. συμπεφυρμένον
1170. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις
1171. θίγειν
1173. συμφορᾶς
1174. προσπιτνεῖ
1176. κύνει
1177. τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ'
1179. συνθάνοιμί
1182. ἔρνεσιν

λεπτοῖσι πέπλοις. δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα.
ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
ἡ δ' ἀντελάζυτ'. εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
ψυχήν. κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ,
πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου.
γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ.
ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

ΧΟ. Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰν οἰκτείρομεν,
κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἀΐδου δόμους
οἴχει, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.

ΜΗ. Φίλαι, δέδοκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι
παῖδας [1] κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς, [1] κτανοῦσαν,
καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα
ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
ἀλλ' εἶ' ὁπλίζου, καρδία. τί μέλλομεν

1185. ἦδ' ἀντελάζετ'.
1186. ἐσπάρασ'
1187. ἀπέστη,
1192. γνώσῃ
1202. συμφορὰν
1204. οἴχῃ,
1205. τοὔργον
1208. Sequitur: πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρὴ, | ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
1209. ἀλλ' εἶ'

τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ οὐ πράσσειν κακά;
ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος.
λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου.
καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες, ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
κἄπειτα θρήνει. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως,
[1] φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή. [1] φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχής τ'

ΧΟ. Ἰὼ γᾶ τε καὶ παμφαὴς
ἀκτὶς ἀελίου, κατίδετ', ἴδετε τὰν
ὀλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.
σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς
ἔβλαστεν. θεῶν δ'
[2] αἷμα πίτνειν φόβος ὑπ' ἀνέρων. [2] αἵματι
ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειρ-
γε, κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων [3] φοινίαν [3] τάλαι-
[4] τάλαινάν τ' Ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων. [4] ναν φονίαν τ'
Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων.
μάταν ἄρα γένος φίλιον ἔτεκες, ὦ
κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν.
δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς
χόλος προσπίτνει,
καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιά-
σματ', ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνῳ-

1210. Deest οὐ
1213. μήδ'
1214. ὦ φίλταθ',—τήνδέ γε
1216. εἰκτείνεις σφ',
1219. κατείδετε, εἴδετε
1224. πιτνεῖν
1226. φοινίαν,
1228. ἔρρει τῶν τέκνων,
1229. καὶ μάταν γένος—τέκες,
1233. προσπιτνεῖ,
1236, 7. αὐτοφόνταισι σύνοιδα

δα θεόθεν πίτνοντ᾽ ἐπὶ δόμοις ἄχη.
ΠΑΙΣ. Οἴμοι τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;
ΕΤ. Οὐκ οἶδ᾽, ἀδελφὲ φίλτατ᾽. ὀλλύμεσθα γάρ.
ΧΟ. Ἀκούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;
ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις.
ΠΑΙ. Ναὶ, πρὸς θεῶν ἀρήξατ᾽, ἐν δέοντι γάρ.
ὡς ἐγγὺς ἤδη γ᾽ ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.
ΧΟ. Τάλαιν᾽, ὡς ἄρ᾽ ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων ὃν ἔτεκες
ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
γυναῖκ᾽ ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ᾽ ἡ Διὸς
δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.
πίτνει δ᾽ ἁ τάλαιν᾽ ἐς ἅλμαν, φόνῳ
τέκνων δυσσεβεῖ,
ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ᾽ ἀπόλλυται.
τί δῆτ᾽ [1] οὖν γένοιτ᾽ ἂν ἔτι δεινόν; ὦ   [1] ἂν
γυναικῶν λέχος πολύπονον,
ὅσα βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.
ΙΑ. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ᾽ ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
ἆρ᾽ ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν᾽ εἰργασμένη
Μήδεια τοισίδ᾽, ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;

1237. πιτνόντ᾽
1240. βοάν;
1241. ἰὼ κακοτυχὲς
1242. δόμους.
1247. ὧν ἔτεκες
1250. γυναῖκα, φίλοις—προσβαλεῖν
1252. ἄλῃ.
1253. πίπτει δ᾽
1256. δυοῖν δὲ
1257. τί δή ποτ᾽ οὖν—δεινὸν;
1258. πολύπονον;
1259. ὅσα δὴ βροτοῖς
1262. τοῖσιν,

δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς ' σφε κρυφθῆναι κάτω, ' γε
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω,
κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἕρξουσιν κακῶς.
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
μή νιν τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
ΧΟ. Ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰάσον. οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
ΙΑ. Τί δ' ἔστιν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει.
ΧΟ. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
ΙΑ. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
ΧΟ. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.
ΙΑ. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν'; ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων;
ΧΟ. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
ΙΑ. Χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι.
ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.
ΜΗ. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ'. εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ' εἴτι βούλει. χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ.
τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
ΙΑ. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι,

1267. ἀθῷος
1270. ἐκσῶσαι
1271. μή μοι τι.
1275. τίδ' ἐστιν;—θέλει;
1278. οὐκ ἔτ'
1279. ἔκτειν' ἐντὸς, ἢ
1282. ἴδῳ

θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.
καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις,
καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
ὄλοι'. ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε. νυμφευθεῖσα δὲ
παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
ἔτλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
γῆμαι σὲ (κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ),
λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
δάκοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος,
ἔρρ', αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.

ΜΗ. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' [1] ἐναντία
λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, [2] οἷά τ' εἰργάσω.

[1] ἐναντίον
[2] οἷα δ' εἴργασαι.

1308. γῆμαί σε,   1318. ἢ μάκρ' ἂν

σὺ δ᾽ οὐκ ἔμελλες, τἄμ᾽ ἀτιμάσας λέχη,
τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,
οὐδ᾽ ἡ τύραννος, οὐδ᾽ ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατὶ τῆσδέ μ᾽ ἐκβαλεῖν χθονός.
πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέτραν.
τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρῆν, καρδίας ἀνθηψάμην.
ΙΑ. Καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
ΜΗ. Σάφ᾽ ἴσθι. λύει δ᾽ ἄλγος, ἢν σὺ μὴ ᾽γγελᾷς.
ΙΑ. Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
ΜΗ. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
ΙΑ. [1] Οὐ τοίνυν ἡμὴ δεξιά σφ᾽ ἀπώλεσεν. [1] Οὔτοι νυν
ΜΗ. Ἀλλ᾽ ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
ΙΑ. Λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
ΜΗ. Σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ᾽ εἶναι δοκεῖς;
ΙΑ. Ἥτις γε σώφρων. σοὶ δὲ πάντ᾽ ἐστὶν κακά.
ΜΗ. Οἵδ᾽ οὐκέτ᾽ εἰσί. τοῦτο γάρ σε δέξεται.
ΙΑ. Οἵδ᾽ εἰσὶν (οἴμοι) σῷ κάρᾳ μιάστορες.
ΜΗ. Ἴσασιν ὅστις ἦρξε πημονῆς θεοί.
ΙΑ. Ἴσασι δῆτα σήν γ᾽ ἀπόπτυστον φρένα.
ΜΗ. Στυγεῖ. πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
ΙΑ. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν. ῥᾴδιοι δ᾽ ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. Πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
ΙΑ. Θάψαι νεκρούς μοι τούσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.
ΜΗ. Οὐ δῆτ᾽, ἐπεὶ σφᾶς τῇδ᾽ ἐγὼ θάψω χερὶ,
φέρουσ᾽ ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,

1322. διάγειν
1323. οὔθ᾽ bis—προθεὶς
1324. ἀνατεὶ—χθονός;
1326. ᾤκησεν πέδον.
1327. ὡς χρὴ
1328. λυπῇ,
1332. ἡ ᾽μὴ
1340. σὴν sine γ᾽
1341. στυγῇ.
1342. ῥᾴδιοίγ᾽
1345. ἐπείσφας

τύμβους ἀνασπῶν. γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ᾽, ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

ΙΑ. Ἀλλά σ᾽ Ἐριννῦς ὀλέσειε τέκνων,
φονία τε δίκη.

ΜΗ. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτου;

ΙΑ. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.

ΜΗ. Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ᾽ ἄλοχον.

ΙΑ. Στείχω, δισσῶν γ᾽ ἄμορος τέκνων.

ΜΗ. Οὔπω θρηνεῖς. μένε καὶ γῆρας.

ΙΑ. Ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ᾽ οὔ.

ΙΑ. Κἄπειτ᾽ ἔκτας; ΜΗ. Σέ γε πημαίνουσ᾽.

ΙΑ. Αἶ αἶ, φιλίου χρήζω στόματος
παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.

ΜΗ. Νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
τότ᾽ ἀπωσάμενος. ΙΑ. Δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.

ΜΗ. Οὐκ ἔστι. μάτην ἔπος ἔρριπται.

ΙΑ. Ζεῦ, τάδ᾽ ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ᾽,
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;

1349. προσάψομαι
1350. τολοιπὸν,
1352. συνοικήσουσα
1353. κατθανῇ
1359. ξειναπάτα;
1365. πημαίνουσα σέ.
1368. ἀσπάζῃ,
1371. λόγος ἔρριπται.
1372. ἀπελαυνόμεσθ᾽,

ἀλλ' ὁπόσον γ' οὖν πάρα καὶ δύναμαι,
τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω,
μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
τέκν' ἀποκτείνασ', ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον
πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

ΧΟ. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον [1] εὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

[1] ηὗρε

1375. ὁπόσον γοῦν
1376. Deest καὶ
1378. τέκνα κτείνασ',
1380. ὤφελον,
1385. εὗρεν

ην ε

ANNOTATIO

IN EURIPIDIS MEDEAM.

IN ARGUMENTUM.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.] Lasc. addit ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ. Uno alteroque loco excepto, codicum Romanorum scripturam in hoc argumento enotatam non habeo. Eorum igitur cum Aldina consensus e meo silentio non est praesumendus. Scripturam membranarum sive Par. A. dedit Brunckius, quem sequitur Beckius, Beckium Porsonus.

L. 1. Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον.] Creontis filiae nomen apud Euripidem non legitur. Schol. ad v. 19. περὶ δὲ τῆς Κρέοντος θυγατρὸς οὐχ ὁμοφωνοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ οἱ συγγραφεῖς. Κλειτόδημος μὲν γὰρ Κρέουσαν φησὶ καλεῖσθαι, γήμασθαι δὲ Ξούθῳ· Ἀναξικράτης δὲ Γλαύκην.

3. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου,] Brunckius μέλλουσα δὲ Μήδεια sine articulo, quem revocavit Beckius.

4. παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι,] Brunckius πρὸς omittit.

5. καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ] Non hujus μισθὸν τῆς χάριτος, sed alio praetextu dona rivali mittit Medea, scilicet ut ejus rogatu exsilium liberis remittatur. Vide v. 916. et sequentes.

6. ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον,] Lasc. ἐσθῆτα. Idem ἀψευδῆς v. 348. ὤπασας v. 504. et fortasse alia ejusmodi, praeter ea in quibus consentientem habet Aldum. Deinde recte Lasc. χρυσοῦν. Ita saltem exemplar e bibliotheca collegii Corporis Christi humanissime mihi commodatum, necnon alterum quod in bibliotheca Bodleiana inspexi. Porsonus κρυσοῦν enotavit in ed. Cantabrigiensi. In edd. autem ejus recensionis Londinensibus hoc omissum est.

6. οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται, καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται.] Barnesius καὶ ὁ Κρέων δὴ, typographi fortasse errore. Brunckius δὲ ut vulgo.

8. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη,] Aristoteles Poët. p. 664. A. Φανερὸν οὖν ὅτι καὶ τὰς λύσεις τῶν μύθων ἐξ αὐτοῦ δεῖ τοῦ

μύθου συμβαίνειν, καὶ μὴ ὥσπερ ἐν τῇ Μηδείᾳ ἀπὸ μηχανῆς, καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὰ περὶ τὸν ἀπόπλουν. Locus obscurus, de quo consulendi interpretes. Orestem potius quam Medeam Aristotelem in mente habuisse suspicor.

10. ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται.] Ex hoc novo Medeae conjugio novae tragoediae materiam sumsit Euripides. Medeae personam in ejus Aegeo fuisse clare docet scholiastes ad v. 164. his verbis: τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα, μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί. Cujus testimonium eo magis doleo a Musgravio praetermissum esse, quod ille nihil quidquam habuit, quod de Aegei argumento moneret. Quae fuerint Medeae partes in Aegeo satis declarat Apollodorus I. 9, 28. §. 5. Μήδεια δὲ ἧκεν εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖ γαμηθεῖσα Αἰγεῖ, παῖδα γεννᾷ Μῆδον. ἐπιβουλεύουσα δὲ ὕστερον Θησεῖ, φυγὰς ἐξ (vulgo δὲ) Ἀθηνῶν μετὰ τοῦ παιδὸς ἐκβάλλεται. Rem paullo aliter narrat Hyginus Fab. xxvi. ita tamen ut uterque scriptor facile ad eandem tragoediam respicere potuerit. Tali argumento optime convenit Aegei Fr. viii. πέφυκε γάρ πως παισὶ πολέμιον γυνὴ | τοῖς πρόσθεν ἡ ζυγεῖσα δευτέρα πόσει[a]. Ennius non solum Euripidis Medeam, verum etiam fortasse ejus Aegeum Latinum fecit. Duo sunt senarii, qui partim a Nonio Marcello v. *Contempla*, partim a Varrone de Ling. Lat. VI. p. 67. tanquam ex Ennii Medea allegantur: *Adsta* (al. *Astu*) *atque Athenas antiquum opulentum oppidum* | *contempla, et templum Cereris ad laevam adspice.* In illa Ennii Medea quae ex Euripidis Medea conversa est, quae etiam *Medea Exsul* pleno nomine appellata est, haec verba manifesto locum habere non potuerunt. Legebantur proculdubio in fabula quae res Athenis gestas exhiberet. Conferendum omnino Sophocleae Electrae exordium, in quo senex Orestem per medios Argos ducens, tum alia digito monstrat, tum templum Junonis ad laevam. V. 7. οὐξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε, | Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός. Si duas Medeas scripsit Ennius, quae quidem Hier. Columnae aliorumque sententia est, argumentum alteri satis commodum praebebat Euripidis Aegeus. Vellem hanc quaestionem accuratius tractasset Ennianae Medeae nuperus editor[b].

11. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε.] Brunckius ἑψήσασα, qui tamen paullo post ἀνεψήσασα ut vulgo. Nescio an utrobique legendum ἀφεψήσασα. Aristophanes Eq. 1318. Τὸν δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πεποίηκα. Ibid. 1333. ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας. Schol. ad

[a] Vulgo δευτέρῳ πόσει. Ibid. Fr. i. legendum, τίς σε μάτηρ ἐν δεκάτᾳ τόκον ὠνόμασε; Vulgo μᾶτερ. Sensus est, *cujus mulieris filius es?* Hoc fragmentum et x. se invicem illustrant. Fr. vii. legendum, ἢ πολὺ κρεῖσσον τῆς εὐγενίας | τὸ καλῶς πράσσειν. Vulgo ἤπου. Eadem varietas in Or. 1085.

[b] *Q. Ennii Medea commentario perpetuo illustrata, cum fragmentis quae in Hesselii, Merulae, aliisque hujus poëtae editionibus desiderantur.——Auctor Henricus Planck, Philosophiae Doctor, et Colleg. Reg. Repet. Sodalis. Goettingae, MDCCCVII.*

v. 1318. Ἐφεψήσας (sic Aldus). *καλῶς, ὡς μάγειρος. ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν· ὡς δ' ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας, καὶ τὸν Αἴσονα, λέγων οὕτως· Αὐτίκα δ'—λέβησι. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης τὸν Ἰάσονα.* Pherecydis testimonium sumsit Sturzius p. 184. Simonidis Gaisfordius n. clxxviii. Ex eodem fortasse Simonidis carmine nonnulla leguntur apud Schol. ad v. 20. *ὅτι δὲ καὶ ἐβασίλευσε* [*ἡ Μήδεια*] *Κορίνθου, ἱστοροῦσιν Εὔμηλος καὶ Σιμωνίδης λέγων οὕτως* (Fr. cxxvi.)· *οὐδὲ κατ' εἰς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνάστεος, Θράνου Λεχαίου τ' ἄνασσε.* Fortasse legendum: *Κόρινθον δὲ ναῖεν, οὐδ' ἵκετ' ἐς Μαγνήσιαν· ἀλόχου δὲ Κολχίδος συνέστιος, Θράνου Λεχαίου τ' ἄνασσε.*

13. *περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·*] Poëmatum e quibus constabat Cyclus Epicus unum *Νόστους* appellatum esse nemo nescit. Argumentum ejus ex Procli Chrestomathia sumtum, atque a Tychsenio primo evulgatum, ad calcem Hephaestionis p. 485. iterum edidit Gaisfordius. Libri fuerunt quinque, auctore Proclo, ab Augia Troezenio scripti. Paucissimi hodie exstant versus.

15. *Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα, | γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι, | φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσίοισι λέβησι.*] Rectius Aristophanis interpres *ἰδυίῃσι*, modo scribatur *ἀποξύσασα*, habita scilicet ratione *τοῦ δίγαμμα.* Idem recte *ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι*, quod nostro loco admisit Brunckius. Scaliger etiam *χρυσείοισι.* Minus concinne Barnesius *ἕψουσα ἐπὶ χρυσέοισι λέβησιν.*

18. *Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε.*] Brunckius *ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς.* Scripsit fortasse grammaticus *ἐν ταῖς Τροφοῖς.* Haec tragoedia in Aeschyli fabularum Catalogo *Τροφοὶ* sine Bacchi mentione appellatur, eoque nomine plerumque a grammaticis allegatur. Nisi exstaret hoc grammatici nostri testimonium, argumentum ejus prorsus ignotum esset. Docuisse eam videtur Aeschylus in Lycurgea tetralogia, cujus mentio apud Aristophanem Thesm. 142. Fuerunt in ea tetralogia etiam Lycurgus, ut nomen ipsum declarat, et Edoni, ut censet Stanleius.

20. *Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι.*] Staphylus Naucratita, grammaticus, tres aut plures Rerum Thessalicarum libros scripsit, in quos multa mythologica congessisse videtur [c]. Plura de eo J. G. Vossius de Historicis Graecis III. p. 190. et Schweighaeuserus ad Athenaeum p. 45. C.

21. *ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατα-*

[c] Schol. ad Aristophanis Nub. 1064. *Στάφυλος δὲ ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας φησὶ, Χείρωνα σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον,* &c. Legendum *ἐν τρίτῳ περὶ Θεσσαλίας.* Eundem Staphyli locum allegat scholiastes ad Apollonii Argonaut. IV. 816. apud quem levi errore vulgo legitur *ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίαν.* Staphylum *ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θετταλῶν* citat Harpocratio v. *Πενέσται.*

κοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου.] Lasc. ὑπὸ τῇ πρύμῃ, et mox τῆς πρύμνς pro τῆς πρύμνης.

23. ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.] Malim ἐπιπεσούσης οὖν.

25—33. Τὸ δρᾶμα——λούσασα.] Haec omnia primus edidit Brunckius. Solus e Romanis ea exhibet C.

25. Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, γενναιοφρόνως διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος Βίου, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ὑπομνήμασι.] In γενναιοφρόνως latere putavit Beckius ὁ Σικυώνιος Νεόφρων. Edidit Matthiae, Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι παρὰ Νεόφρονος διασκευάσεως. Quam scripturam vereor ut satis intelligam. In Rom. C. legitur, Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβάλλεσθαι παναιόφρονος διασκευάσας, omissa Dicaearchi Aristotelisque mentione. Legendum videtur, Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι (ὁ Εὐριπίδης scilicet), παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας. Fuerunt qui crederent, Neophronis Medeam, cujus quatuor et viginti soli exstant versus, ex Euripidis Medea expressam esse. Ita credidisse Beckium, ex ejus conjectura, quam modo commemoravi, manifestum est. In eadem sententia fuit Car. Aug. Boettigerus, cujus prolusiones duas de Medea Euripidea cum priscae artis operibus comparata dedit Aug. Matthiae Miscell. Philol. T. I. p. 115—140. p. 308—329. Vide Boettigeri verba p. 130. Sed vix operae pretium fuit poëtam paene ignotum furti literarii insimulare. Quis enim dubitat juniores tragicos multa a veteribus illis artis principibus sumta in suos usus convertisse? Contrariam sententiam proculdubio declarare voluit argumenti scriptor, tragicum scilicet omnium ferme nobilissimum alienam fabulam sibi supposuisse. Sic nos Angli non qui Shaksperium imitati sint, sed quos imitatus sit Shaksperius, curiose pervestigare solemus. Ita accipienda mihi videntur quae de hoc rumore dixit Diogenes Laërtius Menedemo II. 134. ὥστε πταίουσιν οἱ λέγοντες μηδὲν αὐτὸν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου, ἣν ἔνιοι Νεόφρονος εἶναι τοῦ Σικυωνίου φασί. Eadem tradit Suidas, cujus verba sunt: Νεόφρων, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικὸς, οὗ φασιν εἶναι τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν. Pergit dicere, Neophronem παιδαγωγοὺς καὶ οἰκετῶν βάσανον primum in scena exhibuisse. Quod verum esse non potest, nisi Euripide antiquior fuit, apud quem haud semel inducitur παιδαγωγός. Quod addit Suidas, Neophronem, quod familiariter cum Callisthene viveret, Alexandri jussu simul cum eo necatum esse, neque cum superioribus ejus verbis conciliari potest, neque multa fide dignum mihi videtur. Nam (ut ad Aristophanis Ach. 10. p. 114. jam monui) idem grammaticus Pherecratem veteris comoediae poëtam cum Alexandro militasse ait. Qui cum fabulam Ἀγρίους annis LXV. ante Alexandrum natum docuisset [d], non nisi extrema aetate eum infantem puerum videre, nedum mortuo Philippo in Asia cum eo militare potuit. Adde

[d] Corsinus Fast. Att. T. III. p. 243. T. IV. p. 23.

quod in v. Καλλισθένης non Neophronem, sed Nearchum, ipsum quoque tragicum, neque ab alio quoquam memoratum, cum Callisthene interfectum esse narrat Suidas. Neophronis fragmenta, quae tria sola sunt, in annotatione ad v. 668. 1024. 1354. melius quam hic legentur. Quantum ex iis conjicere licet, potius fabulae oeconomiam personarumque mores quam verba aut sententias Euripidem a Neophrone mutuatum esse crediderim.

27. *μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί.*] Legendum suspicatur Beckius *τὴν Μήδειαν.* Dativum exhibet Rom. C. qui paullo ante *πεφυκέναι.* Respicit grammaticus ad v. 873. seqq.

29. *ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ, διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία, μηδ' ἐν νάπαισι* (v. 3.), *καὶ τὰ ἑξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας, τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος· Εἵματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.*] Rom. C. *τῷ ὑστέρῳ πρώτῳ φησὶν κεχρῆσθαι.* Plenius haec apud scholiasten leguntur ad v. 1. *ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ, διὰ τὸ περιπαθῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ταῖς ὑπερβολαῖς εὖ κεχρῆσθαι.* ——*πολὺ τὸ τοιοῦτον γένος παρ' Ὁμήρῳ. ὁ δὲ Τιμαχίδας* (vulgo *Τίμαρχος*) *τὸν τρόπον τῆς ποιήσεως ἀγνοήσας ποιητικὸν ὄντα, τῷ ὑστέρῳ πρώτῳ φησὶ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος* (Od. E. 265.)· *Εἵματα δ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα. πρότερον γάρ φησιν εἶναι τὰ δένδρα, εἶθ' οὕτως κατασκευασθῆναι τὴν Ἀργώ.*

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.] Quae sequuntur usque ad *τρίτος Εὐριπίδης* cum titulo *Ἀριστοφάνους γραμματικοῦ Μηδείας ὑπόθεσις* exhibet etiam scholiorum editio ab Arsenio curata.

1. *Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα,*] Arsenius, *τὴν Κρέοντος θυγατέρα,* omisso *Γλαύκην.* Brunckius, *τὴν Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην.*

2. *ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς,*] Lasc. *ἀπέκτεινε μὲν Κρέοντα καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς.* Brunckius, *ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην, Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς.*

3. *ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα.*] Lasc. *συνοικήσουσα.* Sic etiam ex Scaligeri conjectura tacite Barnesius. Brunckius *συνοικήσασα* revocavit.

4. *παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιΐα.*] Lasc. *παρ' οὐδετέρω.* Scaliger *παρ' οὐδενί.* Ita in argumento Orestis, *παρ' οὐδενὶ δὲ κεῖται ἡ μυθολογία.* Nostro loco exspectasses, *παρὰ Νεόφρονι κεῖται ἡ μυθοποιΐα.* Ita in argumento Baccharum, *ἡ μυθοποιΐα κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πενθεῖ.* Ita etiam in argumento Sophoclei Philoctetis, *κεῖται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ μυθοποιΐα.*

5. *Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων.*] Addit Brunckius, *προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας.*

6. *ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα.*] Haec verba cum sequentibus usque ad argumenti

finem in ed. Lasc. non exstant. Rom. C. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδώρου ἄρχοντος Ὀλυμπιάδος πζ΄. Arsenius et Brunckius ut vulgo, nisi quod ille male εἰκοστὴν pro ὀγδοηκόστην, hic recte Πυθοδώρου pro Πυθιοδώρου dedit. Nomina Πυθόδωρος, Πυθόδοτος, Πυθοκλῆς, necnon Πυθάγγελος, Πυθαγόρας, Πυθάρατος, et similia, sine ι scribenda sunt, utpote a Πυθώ non a Πύθιος derivata. Praeturam Athenis gessit Pythodorus Olympiadis LXXXVII. anno primo, quo exeunte exarsit bellum Peloponnesium [e]. Annum aetatis tum agebat Euripides circiter quadragesimum nonum, quippe qui eo ipso anno natus sit quo parta est victoria Salaminia, Olympiadis scilicet LXXV. primo [f]. Qui id aetatis esset, et a prima fere adolescentia in tragoediis scribendis versaretur, multas proculdubio fabulas ante Medeam docuerat. Sed neque earum quae exstant, neque earum quae perierunt ulla est, quam probabili sententia antiquiorem ea pronuntiare possimus [g]. Ex iis quas nunc habemus septendecim (Rhesus enim non est Euripidis, Cyclops non tragoedia), quatuor sunt quae ceteras aetate superare mihi videntur; Medea scilicet, Hippolytus, Alcestis et Heraclidae. Hae enim numeros habent severiores et puriores, a quorum ἀκριβείᾳ absunt ceterae omnes, aliae quidem propius, ut Hecuba, aliae vero longius, ut Orestes [h]. Acta est Medea, ut jam vidimus, anno Olympiadis LXXXVII. prima; Hippolytus, ut ex ejus argumento constat, anno ejusdem Olympiadis quarto; Alcestis incerto tempore, sed ante Aristophanis Acharnenses, qui triennio post Euripidis Hippolytum acti sunt. Heraclidarum aetas incerta est.

8. *πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης.*] Suidas: Εὐφορίων, υἱὸς Αἰσχύλου τοῦ τραγικοῦ, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ αὐτός. ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρὸς, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τετράκις ἐνίκησεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα. Non igitur ab Euphorione victus videtur Euripides, sed ab Aeschylo, de quo dicitur in ejus Vita: νίκας δὲ τὰς πάσας εἴληφε τρισκαίδεκα. οὐκ ὀλίγας δὲ καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν ἀπηνέγκατο. Cum Medeam docuit Euripides, annos XXVIII. e vivis excesserat Aeschylus [i].

8. *Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτης, Θερισταὶ, Σάτυροι οὐ σώζεται.*] Sic

[e] Corsinus Fast. Att. T. III. p. 167.

[f] Idem T. III. p. 227.

[g] In Aristophanis Acharnensibus, quam fabulam Olympiadis LXXXV. anno quarto actam dicit Musgravius Chronologia Scenica, citantur non solum Oeneus, Phoenix, Philoctetes, Bellerophon, Telephus, Thyestes, Ino, verum etiam Alcestis, quod Musgravius ignoravit. Vide Brunckium ad Ach. 893. Sed in aetate ejus comoediae indicanda gravissimo errore lapsus est Musgravius. Non enim Olympiadis LXXXV. anno quarto, praetore Euthymene, sed Olympiadis LXXXVIII. anno tertio, praetore Euthydemo, Acharnenses docuit Aristophanes, sex annis post Euripidis Medeam.

[h] Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 115. in tragoediis post Olympiadem LXXXIX. scriptis, e quorum numero sunt Euripidis Orestes, Phoenissae, Iphigenia in Aulide, Troades, Bacchae, Helena, majorem quam in antiquioribus cerni negligentiam auctor est. Plura dixit in libello quem Praefat. ad Suppl. p. iv. citat, quemque nondum vidi. Melius de ea re judicare possemus, si pauciores essent Euripidis tragoediae, quarum aetas nobis prorsus ignota esset.

[i] Corsinus Fast. Att. T. III. p. 202.

etiam Rom. C. nisi quod σάτυροι habet. Legendum censuit Bentleius Epist. ad Mill. p. 13. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταὶ Σάτυροι. οὐ σώζονται. Barnesius οὐ σώζεται, ut vulgo, cetera ut Bentleius. Conferendum omnino argumentum Acharnensium Aristophanis: Ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθυμένους (mendose pro Εὐθυδήμου) ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου. καὶ πρῶτος ἦν. δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζεται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις. Ubi verba οὐ σώζεται Cratini Χειμαζομένους e solis Didascaliis innotuisse significant. Cum aeque ignotae fuisse videantur Eupolidis Νουμηνίαι ac Cratini Χειμαζόμενοι, quippe quae nunquam a grammaticis allegentur, male fecit hujus argumenti scriptor, quod solam Cratini fabulam non exstare monuit. In Medeae argumento indicatur tetralogia, in qua fuisse tres tragoedias cum dramate satyrico nemo ignorat. De voce Σάτυροι fabulae titulo addita dixit Bentleius p. 13. iterumque p. 50. Exstabant olim Euripidis Philoctetes et Dictys, quorum fragmenta supersunt satis multa. Ejus vero Θεριστῶν nulla usquam mentio est, nisi apud argumenti nostri scriptorem. Perpauca scilicet dramata satyrica pro ratione tragoediarum in grammaticorum manus pervenerunt. Legimus in Euripidis Vita a Thoma Magistro scripta, fabulas eum XCII. docuisse, quarum octo solae fuerint satyricae. Hoc quidem ex omni parte verum esse non potest. Fabulae enim XCII. tetralogias conficiunt XXIII. in quibus totidem fuerint dramata satyrica necesse est. Sed verum videtur quod dicere vult grammaticus, octo sola aetatem tulisse. Ita etiam accipiendum quod de Aeschylo in ejus Vita dicitur: ἐβίωσε δὲ ἑξήκοντα καὶ τρία ἔτη, ἐν οἷς ἐποίησε δράματα ἑβδομήκοντα, καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικὰ ἀμφὶ τὰ πέντε. Tot scilicet exstabant Aeschyli tragoediae et dramata satyrica, quorum fere omnium nomina in Catalogo leguntur. De Euripide paullo aliter statuendum censeo. Nunquam enim fabulae ejus XCII. exstitisse videntur. Qui hunc numerum ei tribuerunt, tetralogias ejus XXIII. in Didascaliis memoratas fortasse repererant. In tetralogiis XXIII. tragoediae erant LXIX. quas aut omnes aut plerasque servatas haud infitior. Sed satyricae pleraeque perierant, octo solae exstabant. Tragoediis LXIX. adde satyricas VIII. et fabulas habebis LXXVII. quot scilicet olim exstitisse tradunt nonnulli. Alii tantum LXXV. numerabant. Suidas: δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μέν τινας οέ. κατὰ δὲ ἄλλους ἐννενήκοντα δύο. σώζονται δὲ οζ´. Duas res prorsus diversas hic confundit grammaticus. Alia quaestio est, quot fabulas scripserit Euripides; alia, quot ducentis post ejus mortem annis exstiterint. Corrigendus igitur Valckenarii error, qui ut numerum LXXV. expleret, etiam Θεριστὰς imputavit Diatrib. p. 10.[k] Eodem jure

[k] Praeter Θεριστὰς, e numero a Valckenario constituto eximendae mihi videntur Glaucus, Lamia, Temenus. Restant igitur non plures quam LXXI. Harum cum nonnullae semel tantum aut bis memorentur, quis dubitet, alias olim exstitisse, quarum nulla usquam mentio hodie reperiatur?

Φρύγας addere poterat, auctore Mnesilocho apud Diogenem Laërtium Socrate II. 18. Mea quidem sententia, non XCII. sed longe plures fabulas docuit Euripides, quippe qui plusquam quinquaginta annos huic rei operam dederit, quemque verisimile sit quotannis, modo chorum repererit, singulas aut binas tetralogias scripsisse. Sed in Didascalias, ni fallor, eae solae relatae sunt, quae unum de tribus praemiis obtinuerant. Euripides, ut raro primum, ita saepe ne tertium quidem consecutus videtur. Non mirum igitur, si fabularum ejus nomina non plura quam XCII. grammaticis innotuerunt. Ceterum ex illis LXXV. aut LXXVII. quae exstabant, satyricae erant Αὐτόλυκος, Εὐρυσθεὺς, Κύκλωψ, Σίσυφος, Σκείρων, Συλεύς. Duo nomina desiderantur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.] Rom. A. et Lasc. personarum nomina hoc ordine exhibent: Τροφός (Lasc. Τροφὸς Μηδείας). Κρέων. Παῖδες Μηδείας. Παιδαγωγός. Ἰάσων. Χορὸς Γυναικῶν. Αἰγεύς. Μήδεια. Ἄγγελος. Addit Lasc. Προλογίζει ἡ Τροφός. Rom. C. sic: Τροφός. Κρέων. Παιδαγωγός. Μήδεια. Χορὸς Γυναικῶν. Αἰγεύς. Ἰάσων. Παῖδες Μηδείας. Ἄγγελος. Vetulam quae prologum agit pro Medeae nutrice accepisse videtur Ennius, cujus verba afferam ad v. 48. Nutricem eam diserte appellat Cicero loco ad v. 56. allegato. Ita scilicet statuerant grammatici, quorum ἐκδόσεις personarum indicibus instructae erant. At nihil quidquam est in ipsa fabula, quod huic opinioni pondus addet. Scholiastes etiam hanc anum quater πρέσβυτιν appellat, bis γραῦν, nunquam τροφόν. Melius igitur fortasse in indice personarum legeretur ΓΡΑΥΣ vel ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ quam ΤΡΟΦΟΣ. In Sophoclis Trachiniis inducitur primo Θεράπαινα, deinde Τροφὸς, eadem fortasse ancilla, certe non magis Τροφὸς quam haec nostra. Contrarius huic error est in Euripidis Andromacha, ubi Hermiones nutrix Θεράπαινα appellatur. Nutricem esse ostendunt illa τέκνον et ὦ παῖ, a Phaedrae nutrice in Hippolyto etiam usurpata. Sed haec quaestio vix digna est cui tot verba impendamus. Majoris momenti est, quod lectorem hic monitum velim, tertium histrionem in hac fabula supervacaneum fuisse, in qua scilicet praeter mutas personas, nunquam plures duabus simul inducantur. Hoc in nulla alia Euripidis fabula superstite accidit, praeterquam in Alcestide. In Alcestide quidem coram patre et matre loquitur parvulus Eumelus, sed concessum fuisse videtur, ut pueri loquentes extra numerum inducerentur. Hinc esse puto, quod in Andromacha quatuor personae in scena stant a v. 546. usque ad v. 747. Si adultus fuisset Andromaches filius Molossus, ante Pelei adventum e scena discessisset.

IN IPSAM FABULAM.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.] Quaedam ex Euripidis Medea citari quae in ea non exstent, praeter alios gravissimus auctor est Hemsterhusius ad Hesychium v. Ἀπαιώνιστον. Nec mirum, cum Medeae historiam in tres fabulas distribuerit Euripides, quarum vel Peliadas vel Aegeum sub Medeae nomine facili errore allegare poterant grammatici. Neque in poëtae quam in fabulae nomine minus facilis fuit error. Nam praeter Euripidem Medeam docuerunt Neophro, Carcinus, Melanthius, Dionysius, Dicaeogenes, imo et alter Euripides, hujus nostri fratris vel sororis filius, si Suidae fides habenda est [l]. Verum etiam si solus Euripides ὁ πάνυ Medeam fabulam docuisset, isque in ea sola fabula Medeam induxisset, non magis mirum esset veteres nonnunquam Medeam pro diversa fabula nominare, quam recentiores Orestem, verbi caussa, pro Hecuba [m]. Sexcenta tragicorum loca, si opus esset, simili errore a scriptoribus tam veteribus quam recentioribus citata indicare possem. Frustra igitur contendunt nonnulli viri docti duas fuisse Euripidis Medeas, in quarum altera locum habuerint nonnulla quae in ea quae exstat non reperiuntur. Cum haec opinio auctores habeat neque paucos neque contemnendos, non abs re erit argumenta quibus nititur praecipua singillatim ponderare. I. Aristoteles Poët. p. 666. C. Σημεῖον δὲ, ὅσοι πέρσιν Ἰλίου ὅλην ἐποίησαν, καὶ μὴ κατὰ μέρος, ὥσπερ Εὐριπίδης Νιόβην ἢ Μήδειαν, καὶ μὴ ὥσπερ Αἰσχύλος, ἢ ἐκπίπτουσιν, ἢ κακῶς ἀγωνίζονται. Hoc Aristotelis testimonio utitur, vel potius abutitur, Samuel Petitus Miscellaneorum VI. 15. cujus sententia est, eam quae exstat Medeam Euripidis quidem esse, sed minoris Euripidis, de quo nonnihil supra dixi; majorem autem Euripidem totam Medeae historiam una fabula complexum esse. De Aristotelis loco, qui viros doctos satis exercuit, nihil habeo quod dicam, nisi verba ἢ Μηδείας optimorum codicum auctoritate a Tyrwhitto deleta esse. II. Fuerunt qui verba μεγαλόσπλαγχος δυσκατάπαυστος ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσι, a Stobaeo Tit. XX. p. 172=107. ex Euripidis Medea allata, in ea exstare negarent, Paullus scilicet

[l] Grammatici verba sunt: Εὐριπίδης, τραγικὸς, τοῦ προτέρου ἀδελφιδοῦς, ὡς Διονύσιος ἐν Χρονικοῖς. ἔγραψε δὲ Ὁμηρικὴν ἔκδοσιν, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου ἐστί. δράματα αὐτοῦ ταῦτα, Ὀρέστης, Μήδεια, Πολυξένη. Apud Suidam ὁ πρότερος alius est Euripides, ab horum utroque diversus. Sed mens ejus esse videtur, hunc juniorem Euripidem ἀδελφιδοῦν fuisse τοῦ ἐνδόξου. Apud Aristophanem Eccl. 820. mentio est Euripidis cujusdam, qui eo tempore reipublicae augendae operam dabat. Is si diversus fuit ad illo quem Dionysio auctore memorat Suidas, eodem saltem tempore vixit, mortuo jam Euripide majore.

[m] *Rursus, si ab hoc Euripidis Senario, qui primus omnium in Oresta venit,* Ηκω νεκρων κευθμώνα και σκοτού πυλας, *pedem novissimum auferas; Quinarium jam habebis, perfectissimum hodierni nostri Epici exemplar.* Verba sunt Bentleii Schediasmate de Metris Terentianis.

Manutius ad Ciceronis Epist. VII. 6. eumque secutus Hier. Columna ad Ennium p. 210. Atqui ea verba in omnibus fabulae editionibus leguntur v. 108. Verba autem apud Stobaeum proxime superiora, πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ, si meliorem Stobaei editionem vidisset Manutius, in Euripidis Medea non quaesisset. Sunt enim ex Sophoclis Tyrone, Fr. ix. III. Apud Stobaeum Tit. LXXVIII. p. 453=333. legitur cum lemmate *Euripidis in Medea*, τὸ θρέψαι δ' ἐν βροτοῖσι πολλάκις | πλείω πορίζει φίλτρα τοῦ φῦσαι τέκνα. Quae verba sine poëtae aut fabulae nomine leguntur apud Clementem Alex. Paedag. I. p. 127, 25. Haec neque in Medea legi, neque in ea locum habere potuisse ait Brunckius ad Med. p. 400. Optime Medeae personae in Aegeo conveniunt, callidae scilicet novercae amare simulanti quos odio habeat. Sed codex Stobaei Parisiensis, teste Brunckio, lemma habet βιότου ἐκ μηδείας. Quod si scisset Jo. Alb. Fabricius, tragicorum catalogum *Bioti* vel potius *Boeoti* nomine auctum proculdubio edidisset. Equidem latere sub hoc βιότου suspicor verba διονυσίου τυράννου compendio scripta διο. τυ. Dionysii tragoedias haud raro adhibet Stobaeus [n]. IV. Aristoph. Ach. 119. ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε. Schol. παρῳδίᾳ χρῆται. ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου, ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον. Memoria lapsus videtur grammaticus. V. Idem Pac. 1012. εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας· | Ὀλόμαν, ὀλόμαν ἀποχειρωθεὶς | τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας. Non Aristophanis Medeam παρῳδεῖ comicus, sed Melanthii, de quo plura vide ad v. 96. VI. Hesychius: Ἀπαιώνιστον, δύσφημον. Εὐριπίδης ἀλλαχοῦ καὶ ἐν Μηδείᾳ Κόρινθον ἀπαιώσιον, δύσφημον. Ita Musurus, cujus temeraria correctio viros doctos misere exercuit, ut Schowii verbis utar. Cod. Venet. Ἀπαιώνιστον. δύσφημον. Εὐριπίδης ἀλλὰ καὶ διὰ ἀκορίν. (Literae ρ suprascriptum θ.) Ἀπαιώσιον, δύσφημον. Quidquid de scriptura statuatur, nulla certe hic Medeae mentio. Legendum suspicor: Ἀπαιώνιστον. δύσφημον. Εὐριπίδης. ἀλλὰ καὶ Διὸς κόρῃ | παιᾶν' ἀπαιώνιστον [ἀντηχήσατε]. Confer Alc. 425. Iph. A. 1468. VII. Cicero Epist. VII. 6. *Tu, qui ceteris cavere didicisti, in Britannia ne ab essedariis decipiaris, caveto: et, quando Medeam agere coepi, illud semper memento*, Qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequidqam sapit. *Cura ut valeas.*

[n] Tit. XCVIII. p. 531=407. Dionysio tribuitur: Εἰ δ' ἀξιοῖς σοι μηδὲν ἀλγεινόν ποτε | μηδὲν ἔσεσθαι, μακαρίως ἔχεις φρενῶν. | θεῶν γὰρ ἕξειν βίοτον, οὐ θνητῶν, δοκεῖς. Ita Gesnerus, qui hoc fragmentum a Trincavello omissum primus edidit. Grotius μηδὲ ἓν ἔσεσθαι dedit, quod post μηδὲν ἀλγεινόν ποτε stare non potest. Idem dicendum de μηδέποτ' ἔσεσθαι. Legendum, ut alibi declaravi, Μήδεϊ', ἔσεσθαι. Legendum etiam μὴ 'δει pro μηδὲν apud Aristophanem Eccl. 934. Titulus hujus fragmenti apud Gesnerum est *Dionysii tyranni*, apud Grotium *Dionysius Tyrannus Alcmena*. In nomine fabulae erratum esse res ipsa declarat. Tit. CV. p. 560=431. legitur alterum Dionysii fragmentum: Θνητῶν δὲ μηδεὶς μηδέν' ὄλβιόν ποτε | κρίνῃ, πρὶν αὐτὸν εὖ τελευτήσαντ' ἴδῃ. | ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ τὸν θανόντ' ἐπαινέσαι. Quibus verbis fabulae nomen *Leda* in utraque editione adscriptum est. Cum hoc argumentum comicum potius quam tragicum fuisse videatur, nequeo non suspicari literas ΛΗΔ. et ΜΗΔ. hic confusas esse.

Idem Off. III. 15. *Haec igitur est illa pernicies, quod alios bonos, alios sapientes existimant: ex quo Ennius* nequidquam sapientem, qui sibi ipse prodesse non quiret. *Vere id quidem, si, quid esset* prodesse, *mihi cum Ennio conveniret.* Ab eodem Cicerone Epist. XIII. 15. citatur versus Euripideus, μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφὸς (Fr. Inc. cxi.), quem ab Ennio expressum putant. Si vera est conjectura, quam supra p. 60. protuli, Ennium Euripidis Aegeum Latine reddidisse, vel si omnino duas Medeas docuit, non est quod miremur nihil esse in Euripidis Medea, quod verbis a Cicerone allatis respondeat. Quamquam Ennius in nostra fabula vertenda non ita ad verbum Graeca reddidit, ut nihil adderet aut omitteret. Vide modo ut duo verba Κορίνθιαι γυναῖκες v. 209. amplificarit: *Qui Corinthum arcem altam habetis, matronae opulentae, optumates.* Qui hoc sibi permiserit, non modo verba, sed etiam sententias aliunde sumtas adhibiturum fuisse quis dubitat? Frustra igitur sunt, qui Graecam Euripidis Medeam in Latina Ennii ita expressam putant, ut nihil in hac fuerit, nisi quod in illa fuisset. Atqui Manutius, qui primus, quod sciam, de altera Euripidis Medea cogitavit, maxime ab Ennianae fabulae investigatione in eam opinionem adductus est.

1—7. Εἴθ' ὤφελ'——Ἰάσονος.] Primos septem versus Latine ab Ennio redditos exhibent scriptor Rhetoricorum ad Herenn. II. 22. Priscianus de Versibus Com. p. 1325, 15. *Utinam ne in nemore Pelio securibus | caesa accidisset* (al. *cecidisset*) *abiegna ad terram trabes: | neve inde navis inchoandae exordium | coepisset* (al. *cepisset*), *quae nunc nominatur nomine | Argo, qua vecti Argivi delecti viri, | petebant illam pellem inauratam arietis | Colchis, imperio regis Peliae per dolum: | nam nunquam hera errans mea domo efferret pedem | Medea, animo aegra, amore saevo saucia.* Postremus versus a Prisciano omissus est. In scriptura Porsonum sequor, qui nihil ex conjectura mutavit. Planckius vero in hoc ceterisque Ennianae Medeae fragmentis priscam scribendi rationem (*Kolceis* verbi caussa pro *Colchis*) conatu non nimis felici repraesentavit.

1. Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος] Rom. B. C. E. διαπτᾶσθαι. Rom. D. διασπᾶσθαι. Rom. A. διαπτάσθαι in textu, διαπτᾶσθαι in scholio. Lasc. διαπτάσθαι. Quam scripturam casu potius quam consilio in Rom. A. et Lasc. exhiberi puto. Nam Rom. A. ξυμπεράναι habet v. 335. φάμαι v. 409. βαλβίδα v. 1212. aliaque fortasse ejusmodi. Lasc. vero δράσον v. 262. ξυμπεράναι v. 335. λύσαι v. 662. κράτα τ' v. 1160. βαλβίδα v. 1212. Versum citat Aristophanes Ran. 1429. ubi Aldus et pleraeque edd. διαπτᾶσθαι, Kusterus διαπτάσθαι. Hanc scripturam exhibet Eustathius p. 452, 33. p. 526, ult. p. 1419, 49. a Porsono allegatus, eamque apud Euripidem reposuit Porsonus, linguae analogiae magis quam librorum auctoritati obsecutus. Infinitivus πτᾶσθαι a praesenti πτῶμαι derivatur, quod a nemine unquam usur-

patum est. Praesens est πέτομαι, aoristus ἐπτάμην ejusdem formae cujus ἐπριάμην et ὠνάμην, quorum infinitivi πρίασθαι et ὄνασθαι leguntur in hac fabula v. 228. 993. Simili vitio φᾶσθαι apud Homerum a nonnullis grammaticis scriptum monet Porsonus. Apud Aeschylum Pers. 703. φᾶσθαι edd. omnes ante Glasguensem a Porsono curatam.

2. Κόλχων ἐς αἶαν, κυανέας Συμπληγάδας·] Brunckius Ξυμπληγάδας. *Hanc regulam mihi semel ipse statui, ut ξὺν pro σὺν scriberem, ubi per metrum et numeros liceret.* Ita Porsonus ad v. 11. Scripsit tamen metri lege non coactus Συμπληγάδας v. 2. συμφέρουσ' v. 13. συντιθεὶς v. 730. συγχέασ' v. 776. σὺν θεοῖς v. 885. συγχυθεῖσ' v. 974. Primo loco excepto, ex industria σ retinuisse videtur, scilicet ut in prima tertiaque sede maneret iambus. Nam diserte reposuit συμφορὰ Or. 2. ubi Aldus, οὐδὲ πάθος, οὐδὲ ξυμφορὰ θεήλατος. Diserte etiam scripsit Phoen. 547. πόλεις τε πόλεσι, συμμάχους τε συμμάχοις. Meam sententiam dixi in Praefat. ad Sophoclis Oed. T. p. 9. In Euripidis Medea Aldus habet ξὺν A. v. 11. ξυμφορὰ L. A. v. 53. ξυνευνέτῃ v. 235. ξυνοικῇ L. A. v. 237. ξυνὼν L. A. v. 239. ξυμβάλλεται v. 279. ξυμπερᾶναι L. A. v. 335. ξυμφορά L. A. v. 386. ξυνεργὸν L. A. v. 390. ξὺν metro postulante L. A. v. 451. ξυμφορά L. A. v. 558. ξύμφορ' L. A. v. 762. ξυλλαμβάνουσα L. v. 795. ξυνεργούς v. 819. L. A. ξυμπεραίνειν L. A. v. 857. ξυνοικεῖ L. A. v. 969. ξυνῳδὰ L. A. v. 976. ξύνωρίδα L. A. 1114. ξυνάψειν metro postulante L. A. v. 1201. ξύνοιδα L. v. 1236. ξυνθανοῦσ' L. v. 1256. Literae L. et A. significant Lasc. et Rom. A. ξ habere. Ceterorum Romanorum scripturam minus diligenter enotavi. Lasc. etiam ξυναντήσας (sic) v. 551. ξυνεύνῳ v. 969. Rom. A. ξυμφέρουσ' v. 13. ξυναρτήσας v. 551. Uterque consentiente Aldo σ habet ubi mea editio ξ v. 2. 42. 70. 113. 341. 449. 464. 472. 478. 482. 500. 539. 600. 612. 686. 784. 840. 887. 916. 1106. 1112. 1148. 1162. 1164. 1168. 1173. 1179. 1202. 1352. Nescio qua fortuna in Lascaris Aldique scriptura exhibenda sexies deinceps erraverit Porsonus ad v. 11. Versus in ejus editione sunt 1176. 1190. 1192. 1196. 1201. 1207. in mea 1148. 1162. 1164. 1168. 1173. 1179.

3, 4. μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε | τμηθεῖσα πεύκη·] Lasc. πεσεῖν ποτέ. Idem ποῖ ποτὲ v. 353. φρονεῖν ποτὲ v. 452. ἐκβαλεῖν ποτὲ v. 732. μῶν τίν' v. 977. Sed μεθῶ τινι v. 711. ubi Aldus μεθῶ ποτε. Fluctuant codices. V. 3. quatuor Romani ποτὲ habent. In B. scriptura humiditate deleta est.

4, 5. μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας | ἀνδρῶν ἀρίστων,] *Mallem* μήτ' ἐρετμῶσαι, inquit Brunckius. Male. Μήτε post μὴ vel μηδὲ soloecum est. Negant hoc, sed frustra negant, mea quidem sententia, Hermannus ad Sophoclis Aj. 423. (428.) [°], Reisigius

[°] Vulgo, οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν | ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα. Emendavi οὐδ' ὅπως ἐῶ Mus. Crit. Cantabrig. T. I. p. 306. Vulgatam defendit Hermannus, non tamen ita ut sententiam mutarim. Verba οὔτε ἀγαθὸν οὔτε

Conjectan. in Aristoph. I. p. 189. Citat Matthiae Gramm. Gr. §. 602. Thucydidem III. 48. *καὶ μηδὲ οἴκτῳ πλέον νείμαντες, μήτ' ἐπιεικείᾳ.* Ubi *μήτε οἴκτῳ* habent omnes fere codices scripti, et primae quatuor editiones. Sed hujusmodi errores etiam contra librorum consensum tollendi sunt. Vide ad v. 1213. 1323.

Ibid. Hesychius: *Ἐρετμῶσαι. κώπαις ἁρμόσαι.* Dixit etiam Pseudorpheus Argon. 356. *χεῖρας ἐρετμώσαντες,* monente Ruhnkenio ad Hesychium. Dicitur *ἐρετμῶσαι χέρας, manus remis instruere,* ut *ὁπλίσαι δέμας, στεφανῶσαι κάρα.* Constructionem recte explicat Schol. *ὤφελε μὴ ἐρετμῶσαι ἡ Ἀργὼ τὰς τῶν ἀρίστων χεῖρας.* Interpretes Latini *ἐρετμῶσαι* pro *remigare* male accipiunt. Vertit Portus, quem sequitur Musgravius, *neque manus remigassent virorum praestantissimorum.* Accusativum *χέρας* defendit Musgravius ex Iph. A. 1291. *μήποτ' ὤφειλε τὸν ἀμφὶ | βουσὶ βουκόλον τραφέντ' | Ἀλέξανδρον οἰκίσαι* (*οἰκῆσαι* mavult Musgravius) *| ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι κρῆναι* &c. Ad quem locum citat Lucianum de Dea Syria T. III. p. 472. *ὅς τοιάδε ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθέειν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὤφελε.* Haec quidem verba sollicitare supersedeo. Apud Euripidem vero legendum *ὤφελες* videbit qui locum comparaverit cum Sophoclis Oed. T. 1391.[p] Addit Musgravius ad nostrum locum: *Sed praestat fortasse χέρες, ut habet in margine MS.* 2816.[q] Inutilis conjectura, imo perniciosa, quae aliis quoque in mentem venit.

Ibid. Scribendum *ἀνδρῶν ἀριστέων* censent Wakefieldius ad Lucretium T. III. p. ult. Porsonus ad Euripidem, et Schaeferus in Lipsiensi Porsonianae recensionis editione. Quibus auctoribus, haec verba conjuncta usurpant Homerus Od. Ξ. 218. Apollonius Rhodius I. 70. II. 460. 465. 960. III. 1004. praeter Euripidem, qui dixit Iph. A. 28. *Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως.* Porro Porsonus et Schaeferus vocem *ἀριστεὺς* haud raro a librariis corruptam esse ostendunt. Nihil igitur lenius hac conjectura, cui tamen objici potest, quod aeque bene dicitur *ἀνδρῶν ἀρίστων.* *Ἀριστεὺς* quidem non usurpatur eo sensu quo

κακὸν nostra lingua significant *neither good nor bad.* Verba *οὐκ ἀγαθὸν οὐδὲ κακὸν* significationem habent paullo diversam, *not good, nor yet bad,* Sophoclis verbis paullo convenientiorem, quorum verus sensus est, *οὔτοι σ' ἀπείργειν βούλομαι, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα, οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω.* Verba *οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω* quasi in parenthesi sunt.

[p] Fortasse scripsit Euripides, *μήποτ' ὤφελες τὸν ἀμφὶ | βουσὶ βουκόλον τραφέντα | παῖδ' Ἀλέξανδρον κτίσαι.* Tota fere *ῥῆσις* a v. 1283. usque ad v. 1319. metro trochaico decurrit. A v. 1300. legendum videtur: *ἔνθα ποτὲ καὶ Παλλὰς ἔμολε, | καὶ δολιόφρων Κύπρις, Ἥρα θ', | ὁ Διὸς Ἑρμᾶς τ' ἄγγελος | (ἁ μὲν ἐπὶ πόθῳ τρυφῶσα, | δορὶ δὲ Παλλὰς, ἁ δὲ Διὸς ἄ | νακτος εὐναῖσιν βασιλίσι) | κρίσιν ἐπὶ στυγνὰν, ἔριν τε | [δυστυχῆ] τᾶς καλλονᾶς. | ἐμὸν, ἐμὸν δὲ θάνατον, ὄνομα | μὲν φέροντα Δαναΐδαισιν, | ὦ κόραι, προθύματ' ἔλαβεν | Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον. | ὁ δὲ τεκών με τὰν τάλαιναν | (ἰὼ μᾶτερ, ἰὼ μᾶτερ) | οἴχεται προδοὺς ἔρημον. | ἃ δὲ δυστάλαιν' ἐγὼ, πι | κρὸν γάμον, πικρὰν ἰδοῦσα | δυσελέναν, φονεύομαι, δι | όλλυμαι σφαγαῖσιν ἀνοσί | οισιν ἀνοσίου πατρός.*

[q] De quo Catalogus: *Codex chartaceus, olim Bigotianus, quo continetur Euripidis Medea, cum Latina interpretatione, quae ab edita discrepat. Accesserunt viri docti notulae quaedam et emendationes, e manuscriptis codicibus erutae. Is codex saeculo decimo sexto exaratus videtur.* Hujus libri nulla alia apud Musgravium mentio.

dicitur Med. 923. ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου. Sed *optimates* non minus bene ἄριστοι quam ἀριστῆς appellantur.

5, 6. οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας | Πελίᾳ μετῆλθον.] Sic Rom. A. C. D. E. Sed Rom. B. αἳ (χεῖρες scilicet) τὸ πάγχρυσον δ. Postremae vocis scriptura in eo cod. incerta est. Schol. δέρας. Par. E. Mag. Put. δέρος. Sic etiam Eustathius p. 600, 11. diserte, monente Porsono, qui eam scripturam admisit. Infra v. 467. Bacch. 833. vulgo legitur δέρας, δέρος vero Phoen. 1127. Ion. 995. et apud Sophoclem Ajace Locro Fr. vi. Aut igitur utramque formam usurpabant tragici, aut scriptura prorsus incerta est. Quod infra v. 467. habent omnes impressi, nullo scripto, quod sciam, dissentiente, hic etiam retinere malui. Ejusdem formae sunt voces δέρας et γέρας, in genitivo aut dativo casu nusquam apud Atticos scriptores obviae. Olim legebatur apud Euripidem Ion. 1010. Πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δέρος θεᾶς; Edd. recentiores ex codd. H. Stephani, vel potius ex ipsius conjectura, δίπτυχον δῶρον θεᾶς. Rectius fortasse Reiskius γέρας. Suspicor primum erroris gradum fuisse δέρας pro γέρας, secundum δέρος pro δέρας.

8. ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος.] Noster infra v. 624. θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις. Vide Valckenarium ad Hipp. 38.

9, 10. οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας | πατέρα,] Schol. σὺ δ' ἂν et Πελειάδας.

11, 2. ἁνδάνουσα μὲν | φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,] Aldus ἀνδάνουσα leni spiritu, quem exhibent Rom. omnes. Schol. Τὸ δὲ ἀνδάνουσα.) ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς. ἀντὶ τοῦ ἀνδάνουσῃ. Sic ed. Veneta. Lasc. ἁνδάνουσα. Sic etiam H. Stephanus [r]. Ceterae quas vidi omnes ante Genevensem P. Stephani ἀνδάνουσα, quod exhibent Musgraviana et major Beckiana, licet Commeliniana et Barnesiana, unde derivatae sunt eae editiones, recte ἁνδάνουσα exhibeant. Apud Sophoclem Ant. 89. Aldus μάλιστ' ἁδεῖν, schol. Rom. μάλιστ' ἀδεῖν, pleraeque edd. μάλισθ' ἁδεῖν. Ibid. 501. οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.

Ibid. Genitivus πολιτῶν post ἁνδάνουσα multis conjecturis locum dedit. Canterus Nov. Lect. II. 21. φυλῇ vel ψυχῇ πολιτῶν [s].

[r] Titulus ejus editionis est: *Tragoediae selectae Aeschyli, Sophoclis, Euripidis. Cum duplici interpretatione Latina, una ad verbum, altera carmine. Ennianae interpretationes locorum aliquot Euripidis. An. M. D. LXVII Excudebat Henr. Stephanus, illustris viri Huldrichi Fuggeri typographus.* Octo complectitur tragoedias; Euripidis Hecubam, Iphigeniam priorem, Medeam, Alcestidem; Sophoclis Ajacem, Electram, Antigonam; Aeschyli Prometheum.

[s] Canteri conjecturarum melior est ψυχῇ. Tragicus enim φύλῳ potius quam φυλῇ dixisset. Hoc proculdubio nesciebat Barnesius, qui de Cantero ait: *Sed has ejus conjecturas damnat codex Heinsio-Scaligerianus.* Is codex, cujus frequens apud Barnesium mentio, nihil aliud est quam editionis Canterianae exemplum, quod ex Ed. Bernardi bibliotheca in Bodleianam hujus Academiae venit. In prima pagina scriptum exhibet: *Danielis Heinsii ex legato Jos. Scaligeri.* Haud paucas Scaligeri conjecturas in margine scriptas exhibet, quarum plerasque aut memoravit aut tacite adoptavit Barnesius. Quod autem dicit Barnesius, Canteri conjecturas a codice damnari, ita explicandum est. Canteri verba sunt:

Barnesius φυγῇ πολίταις. Reiskius φυγῇ aut φύτλῃ πολιτῶν. Piersonus Verisim. p. 58. φυγὰς πολίταις. Musgravius ὀργῇ πολιτῶν. Wyttenbachius Bibl. Crit. Tom. II. p. 40. φύσει πολιτῶν. Denique Jacobsius Animadv. in Eurip. p. 21. φύσει πολίταις. Vulgatam defendere conatur Portus, qui praeter alia comparat Demosthenis verba Olynth. II. p. 21. D. ὡς ἔστι τῶν αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων, μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων, ὧν ἦμέν ποτε κύριοι, φαίνεσθαι προϊεμένους, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντων συμμάχων τε καὶ καίρων. Qui πόλεις καὶ τόπους dixisset, nisi inter haec verba et φαίνεσθαι προϊεμένους interposuisset ὧν ἦμέν ποτε κύριοι. Hanc constructionem, de qua dixit Matthiae Gramm. Gr. §. 426. not. 2. §. 474. c. tragicis satis familiarem fuisse nemo nescit, qui vel Porsonum legerit ad Or. 1645. (1629.) Ἑλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν, | ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος, | ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς. Sed hujusmodi exempla genitivum πολιτῶν non confirmant. Nam primo, ex eo quod accusativus pro nominativo, genitivus aut dativus pro accusativo usurpatur, non recte colligitur genitivum pro dativo usurpari posse. Aptius exemplum praebet noster Heracl. 67. Ἄπαιρ'. ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς, | ἄξω κομίζων, οὗπέρ εἰσ' Εὐρυσθέως. Id est, ut suo loco monui, ἄξω κομίζων Εὐρυσθεῖ, οὗπέρ εἰσι δοῦλοι. Deinde, ut concedamus optime Graece dici πολιτῶν μὲν ὧν ἀφίκετο χθόνα ἀνδάνουσα, dubitari potest an recte dicatur ἀνδάνουσα μὲν πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα. Exempla quae ad confirmandam vulgatam scripturam desiderantur, hujusmodi sunt: πόλεων καὶ τόπων φαίνεσθαι προϊεμένους, ὧν ἦμέν ποτε κύριοι: *Vestra est urbem quam statuo.* Brunckius edidit φυγῇ πολίτας. *Constructio est*, inquit, ἀνδάνουσα μὲν πολίτας, ὧν χθόνα ἀφίκετο φυγῇ. Ita v. 908. ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ. Ἀνδάνειν accusativum regere monet apud Euripidem Or. 1607. Οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσιν αἱ κακαί. Sed ibi pronomen omittunt plerique libri scripti et impressi. Dicitur quidem ἀρέσκειν τινὰ, *placere alicui.* Sed recte monet Wyttenbachius, non utendum esse ea constructione ad defendendum ἀνδάνειν τινά. Beckius Barnesii conjecturam φυγῇ πολίταις admisit. Sic etiam Porsonus, qui πολιτῶν e scripturae compendio male intellecto natum putat. Omnes Rom. φυγῇ πολιτῶν, sed in A. αις supra scripsit recentior quidem manus, sed quae multas lectiones haud contemnendas annotavit. Mat-

Emendavimus hunc locum Novarum Lectionum lib. II. *cap.* xxi. Quibus adscripsit Scaliger *falsum.* Habemus etiam alias Scaligeri conjecturas, quae Barnesio ignotae fuisse videntur. Exhibet eas exemplum ed. Hervagianae secundae, quod etiam olim Ed. Bernardi fuit. Ad ea tituli verba ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΤΡΑΓΩΔΙΑΙ ΟΚΤΩΚΑΙΔΕΚΑ adscripsit sive Scaliger sive alius quispiam *Accedunt huc lectiones Hieronymi Magii ex codice veteri.* Supra scriptum est: *Gerardus Vossius emit me sibi in auctione librorum Illustris Viri Josephi Scaligeri, cujus manu multo plurima hic emendantur.* Scaligeri conjecturae cum codicis lectionibus confusae leguntur, ita tamen ut plerumque facile ab iis distingui possint. Ex alterutro horum librorum derivatae sunt omnes Scaligeri in hanc fabulam conjecturae in annotatione mea memoratae.

thiae φυγῇ πολιτῶν, ut vulgo. Hos omnes fugit, pro dativo φυγῇ reponendum esse nominativum φυγή. Schol. τὸ δὲ ἀνδάνουσα, ὀρθὴ ἀντὶ δοτικῆς, ἀντὶ τοῦ ἀνδανούσῃ. Hoc vult grammaticus, ἀνδάνουσα φυγὴ per appositionem dici pro ἀνδανούσῃ φυγῇ. Ita noster infra v. 1217. κεῖνται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ | πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά. Heracl. 70. ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διός, | βιαζόμεσθα, καὶ στέφη μιαίνεται, | πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία. Or. 1105. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν. Hic dicitur λύπην πικρὰν propter accusativum Ἑλένην. Si Ἑλένη τέθνηκε dixisset poëta, addidisset Μενέλεῳ λύπη πικρά.

13, 4, 5. αὐτή τε—διχοστατῇ.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIV. p. 441=325.

13. αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι.] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. αὐτὴ τὲ, quae scribendi ratio in codd. frequens est. Stobaeus αὐτὴ δὲ, quod recte admisit Beckius, neglexit Porsonus. Opponuntur ἀνδάνουσα μὲν φυγὴ et αὐτὴ δέ. Apud Apollonium Lexico Homerico v. Συμφερτὴ non legitur hic versus, ut ait Porsonus, sed verba tantum αὐτὴ πάντα συμφέρουσα. Ejus igitur auctoritas neutri parti accedit.

Ibid. Rom. C. D. E. συμφέρουσα. Rom. A. B. ξυμφέρουσα, minus recte. Vide ad v. 2. Significat ὁμοφρονοῦσα, ni fallor. Sophocles El. 1464. τῷ γὰρ χρόνῳ | νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν. Ibid. 946. Ὁρῶ. ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω. Idem ξυνοίσομαι Oed. C. 641. nisi legendum ξυνοίσομεν. Vide ad v. 1349.

14. ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,] *Legendum, ni fallor,* ὅπερ, inquit Musgravius. Inutilem hanc conjecturam censet Porsonus, qui e Pseudogregorio v. 32. ἥπου non male se habere affirmat. Si vera sunt quae de ἥπου ad v. 1275. dicturus sum, hic usurpari non potuit.

Ibid. Aldus γίγνεται v. 14. 738. γίγνομαι v. 693. γιγνώσκειν v. 223. γιγνώσκων v. 547. γιγνώσκω v. 905. Idem γινώσκεις v. 84. Lasc. γινώσκεις v. 84. γινώσκων v. 547. In ceteris γν habet. Omnes Rom. Mag. γίνεται v. 14. Rom. A. B. C. γ ubique omittunt, praeterquam v. 547. ubi solus A. γινώσκων. Par. A. etiam ubique fere in his fabulis γίνομαι et γινώσκω exhibet, auctore Brunckio. Prava quidem scriptura, sed longe antiquior ullo qui hodie exstet codice.

17. προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,] Omnes Rom. αὐτοῦ. Lasc. αὑτοῦ. Sic etiam edd. recentiores jam inde a Barnesiana.

18. γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,] Ed. Commeliniana typographi errore Ἰήσων, quod in Musgraviana manere passus est is qui speciminum corrigendorum curam susceperat. Recte Ἰάσων Genevensis P. Stephani, quam expressit Commelinus. Vix opus erat ut moneret Brunckius hanc scripturam in membranis exhiberi.

19. γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.] Hesychius: Αἰσυ-

μνᾷ. βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Praeter Euripidem neminem novi qui verbum αἰσυμνᾷν usurparit. Schol. αἰσυμνᾷν ἐστι τὸ ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. ἰδίως δὲ φησὶν 'Αριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων (ed. Ven. κυμέων) αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. Cumaeorum igitur Αἰσυμνάτας Atheniensium Ἄρχοντι respondebat. Argumentum Sophoclis Oedipi Tyranni: ὁ δ' 'Αριστοτέλης ἐν Κυμαίων Πολιτείᾳ τοὺς τυράννους φησὶ τοπρότερον Αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερόν γ' ἐκεῖνο τοὔνομα. Plura dabunt interpretes Hesychii v. Αἰσυμνῆται.

21, 2. βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιὰς, | πίστιν μεγίστην,] Omnes Rom. ἀνακαλεῖ δέ. Pseudogregorius v. 50. ἀνακαλεῖ omissa particula, vel potius absorpta in prima proximae vocis syllaba. Olim malui ἀνακαλεῖ τε, scilicet ut τῷ μὲν responderent verba κεῖται δ' ἄσιτος v. 24. Vide ad v. 190. 259. 406. Sed nunc video vulgatam emendatione non egere. Duplex oppositio est; primo inter βοᾷ μὲν ὅρκους et ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς πίστιν, deinde inter hanc integram sententiam et κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι. Noster Hipp. 473. ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, | λῆξον δ' ὑβρίζουσ'· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις | τάδ' ἐστὶ, κρείσσων δαιμόνων εἶναι θέλειν· | τόλμα δ' ἐρῶσα. θεὸς ἐβουλήθη τάδε. Plerique libri λῆξον δ' ὑβρίζουσ', quod non admisit Valckenarius. *Nam ad illud* μὲν, inquit, *respondet in* v. 476. τόλμα δ' ἐρῶσα, *et bene junguntur* λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν, λῆξον δ' ὑβρίζουσ'. Fallitur vir summus. Etiam si abesset μὲν, λῆξον δ' ὑβρίζουσα post λῆγε κακῶν φρενῶν dixisset Euripides[t]. De qua re vide ad verba φίλτατον δέ μοι κάρα v. 1039. Eodem jure legendum ut vulgo ἀνακαλεῖ δὲ nostro loco. Idem enim significant βοᾷ et ἀνακαλεῖ, quorum utrumvis utrique sententiae membro aeque conveniret.

Ibid. Rom. C. E. δεξιάς. Rom. A. B. D. Par. A. Pseudogregorius v. 50. δεξιᾶς, quod admisit Brunckius. Ita quoque legendum viderat Jortinus apud Musgravium. Matthiae δεξιὰς revocavit, quod mea sententia non est scripturae diversitas consulto admissa, sed merus librariorum error, ut ἀρετὰς in Rom. C. v. 819. Sophocles Oed. C. 1632. δός μοι (vel μου) χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις. Phil. 813. Ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν.

24. κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,] Rom. A. Par. A. (monente Brunckio) ἀλγηδόσι. Rom. B. C. Mag. ἀλγηδόσιν. Rom. D. E. Par. D. Lasc. Schol. ad v. 96. ἀλγηδόνι, quod admisit Porsonus. Matthiae vero ἀλγηδόσι revocavit. Quo minus refert, eo difficilius est eligere. Pluralem retineo, propterea quod praeter Aldum eum exhibent tres praecipui codd. Rom. A. C. Par. A. Ceterum Schol. ad v. 96. ἀφεῖσ'.

27, 8. οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς | πρόσωπον.] Rom. C. ἀπαλλάσουσα. Idem φυλάσεσθε v. 101. γεναῖος v. 754. συγνώμη v. 796. δυσεβεῖ v. 1254. Plura hujusmodi vitia in codd.

[t] Ibid. 1238. ἀποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα, | θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν. Incertus sum, utrum θραύων δὲ an θραύων τε legendum.

Rom. occurrunt v. 158. 282. 704. 738. 977. 999. 1186. 1295. 1350. 1356. Aldus ἀφυσαμέναν v. 814. ἐσπάραϲ' v. 1186. cetera emendate. Lasc. vero χαράσου v. 154. ἀπόλυμαι v. 272. ἀπαγγέλουσί μοι v. 282. πλημελὲς v. 300. ἀπαλάσσου v. 712. δυσεβοῦσι v. 738. ἀπενέπω v. 795. συγνώμη v. 796. ἀφυσαμέναν v. 814. ἀγγέλων v. 977. δυσεβεῖ v. 1254. δυσεβέστατον v. 1295. δυσεβοῦς v. 1350.

28, 9. ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος | κλύδων, ἀκούει νουθετουμένη φίλων.] Conjicit Valckenarius ad Hipp. 304. ὡς δὲ πέτρος ἐνθαλάσσιον| κλύδων'. Receptam defendit noster Andr. 538. ab ipso Valckenario allegatus: Τί με προσπίπτεις, ἁλίαν πέτραν | ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων; Qua significatione nihil refert utrum πέτρα an πέτρος dicatur. At scriptura a Valckenario proposita postulat, ni fallor, ut πέτρα scribatur. Praeterea recte monet Porsonus, accusativum κλύδωνα valde inconcinnum esse, sequente scilicet genitivo φίλων.

30. ἣν μήποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην,] Rom. B. ἣν μήποτε στρέψασα. Rom. C. E. ἣν μήποτε στρέψασα. Rom. A. ante corr. ἣν μήποτε στρέψασαν. Rom. A. a corr. D. ἣ μήποτε στρέψασα. In Rom. A. scriptum γρ. ἥν. De sententia vide ad ἀποιμώξῃ v. seq.

Ibid. Rom. C. D. E. πάλλευκον δέρην. Rom. A. B. πάνλευκον δέρην. Cujus scripturae alterum exemplum vide ad v. 1133. Mag. Put. ex Hec. 500. πάλλευκον κάρα.

31. αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον,] Rom. A. C. D. E. πρὸς αὐτήν. Lasc. πρὸς αὐτήν. Sic etiam H. Stephanus, Barnesius, et sequentes.

Ibid. Rom. C. D. E. ἀποιμώξῃ. Rom. A. B. ἀποιμώζει. Alii scilicet ἣν μήποτε ἀποιμώξῃ, alii ἣ μήποτε ἀποιμώζει legerunt. Haec scriptura, etiam si commodum sensum praeberet, admitti non posset. Graece enim diceretur ἣ οὔποτε στρέφουσα. In vulgata ἣν μήποτε accipiendum pro πλὴν ὅτ' ἄν, constructione minus usitata. Quo sensu nescio an praestet ἀποιμώζῃ [u]. Nec male se habet ἀποιμώζει, modo legatur εἰ μήποτε.

33. μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.] Rom. A. ante corr. ὅσφε νῦν, a corr. ὅσφε νιν. Rom. B. ὅς σφέ νιν, C. ὃς σφὲ νῦν, D. ὧς σφε νῦν, E. ὅ σφε νῦν. Omnes male. Recte Lasc. ut Aldus ὅς σφε νῦν.

Ibid. Schol. Ἀτιμάσας ἔχει. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς (Fragm. Inc. lxxxv.)· Παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει. καὶ πάλιν· Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω. Copiose de hoc Atticismo dixit Valckenarius ad Phoen. 712. breviter Matthiae Gramm. Gr. §. 559. 6.

34. ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,] Rom. D. ἔγνωκε δὲ τάλαινα. Pseudogregorius v. 52. ἔγνω καὶ ἡ τάλαινα. Idem v. 947. ἔγνω γὰρ ἡ τάλαινα. Versum ut vulgo legitur citat Eustathius p. 1093, 26. a Porsono allegatus.

[u] Quoties in verborum terminationibus permutentur ζ et ξ, quid attinet dicere? Miror Doricum ἀρπάξητε apud Sophoclem Ant. 311. nulli editori displicuisse.

34. Pseudogregorius v. 52. 947. συμφορῶν, quae solennis est varietas. Vide ad hujus fabulae v. 53. 1202. His accedant exempla nonnulla ex aliis fabulis. I. Euripides Or. 60. ἔστι δ' ἔσω | κλαίουσ' ἀδελφὴν, συμφοράν τε δωμάτων. Ita Aldus. Alii a Porsono ad v. 154. memorati, necnon Barnesius in margine, συμφοράς. II. Ibid. 154. Τίνα τύχαν εἴπω; τίνας δὲ συμφοράς; Ita ex conjectura Porsonus. Recte vulgo, τίνα δὲ συμφοράν; Legendum vero v. 141. τίθετε, μὴ ψοφεῖτε, μὴ 'στω κτύπος. Vulgo minus recte μηδ' ἔστω κτύπος. Nec multo melius Seidlerus de Versibus Dochm. p. 200. μηδὲ κτυπεῖτ'. III. Hipp. 458. στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι. Pseudogregorius v. 1062. συμφοραῖς, monente Porsono ad nostrum locum. Vide Med. 1164. IV. Ibid. 1255. Αἶ αἶ, κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν. Ita olim soloece legebatur. Monkius me auctore κέκρανται ξυμφορὰ reposuit. Vide Med. 136. V. Ibid. 1389. Ὦ τλῆμον, οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης. Brunckius e duobus codd. οἵαις ξυμφοραῖς. Pseudogregorius v. 802. οἵᾳ συμφορᾷ, monente Porsono. In his omnibus locis plurali melior est singularis.

35. οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.] Sic Rom. C. Lasc. B. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. A. μὴ ἀπολείπεσθαι, quam meliorem scribendi rationem esse monui ad Heracl. 460. Ἀπολείπεσθαι autem non *deserere* significat, ut a plerisque redditum est, sed *privari*, ut in Or. 216. ἀμνημονῶ γὰρ, τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν. Neque metro neque sententiae minus consuluisset Euripides, si nostro loco scripsisset μὴ στερηθῆναι. Ita Iph. T. 1057. καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, | ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας.

36. στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.] Lasc. B. εὐφρένεται, et v. 161. διακνεομένους. Lasc. A. εὐφραίνεται et διακναιομένους. Rom. D. νάπεσι v. 3.

37. δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον.] Rom. C. Pseudogregorius 488. 1072. 1169. νέον. Rom. A. B. D. E. Lasc. κακόν. In Rom. A. B. scriptum γρ. νέον. Altera scriptura nata e v. 311. ubi libri omnes μή τι βουλεύσῃς κακόν.

39. ἐγῷδα τήνδε,] Aldus ἐγ' ᾦδα. Lasc. ἐγῶδα. Rom. D. ἐγὼ δέ. Par. A. ἐγῷδα. Quam scripturam exhibet Aldus Phoen. 723. Idem ἐγῶδα apud Sophoclem Oed. C. 452. ut nostro loco Lascaris. Nescio an rectius.

Ibid. δειμαίνω δέ νιν,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. δειμαίνω τέ νιν, quod admisit Brunckius.

40. μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος, | σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος,] Lasc. A. εἰς βὰς, B. εἰσβᾶσ'. Eadem fere verba infra v. 373. ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος, | σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος. Fuisse etiam videntur, qui verba σιγῇ—λέχος post v. 278. collocarent, ut suo loco declarabo. Nostro loco minus conveniunt, ut recte monet Musgravius. Metuit nutrix ne liberos interficiat Medea. Vide v. 36. 91. 101. 179. Qua sententia neque σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα dixisset, neque ἵν' ἔστρωται λέχος, τὸ γαμήλιον λέχος scilicet. Recte igitur haec verba a

Musgravio jam uncinis inclusa omisisse mihi videtur Brunckius, nec video quibus rationibus adductus ea revocarit Matthiae. Mutato quidem versuum ordine non male legi posset: δειμαίνω τέ νιν, | μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάρμακον δι' ἥπατος, | ἢ καὶ τύραννον (id est, Creontis filiam, ut mox videbimus) τόν τε γήμαντα κτάνῃ, | σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος. Sed non opus est ut bis legantur haec verba, quae melius infra v. 374. (ubi a scholiasta agnoscuntur) quam hic legi mihi videntur. Plura hujus περιεργίας exempla vide v. 298. 455. 768. 974. 1208.

41. ἢ καὶ τυράννων τόν τε γήμαντα κτάνῃ,] Rom. C. τυράννων. Rom. A. (qui ante corr. τόνδε γήμαντα habet) B. D. E. Lasc. Mag. τύραννον, quod exhibent omnes edd. recentiores et nonnullae veteres. Schol. Τυράννοις. τὸν Κρέοντα φησί. τὸ δὲ ἑξῆς, ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ. δεινὴ γάρ. Repone, τύραννον δὲ τὸν Κρέοντα φησί. Verba sunt a superioribus male divulsa, quod saepissime huic grammatico accidit. Creontem hic intelligi putant interpretes recentiores ad unum omnes. Quorum sententia si vera est, nulla omnino Creontis filiae mentio est, quam Medeae multo majori odio quam patrem fuisse res ipsa satis declarat. Fieri non potest quin filiae potius quam patri necem a Medea parari suspicata sit anus quae hic loquitur. Eam suspicionem Creonti in mentem venisse ostendunt ejus verba v. 277. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους) | μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν. Quapropter auctor sum ut vocabulum τύραννον posthac Anglice reddatur *the princess*. Eandem interpretationem praebent codd. Romani. In A. legitur gl. θηλυκῶς τὴν γλαύκην a prima manu, τὴν a diversa. In B. τὴν et ἤτοι τὴν γλαύκην. Ambiguitatem quodammodo tollunt verba τόν τε γήμαντα, quorum sensus est, *et qui eam in matrimonium duxit*. Verba γήμας τύραννον leguntur infra v. 847. Si Creontem significaret τύραννον, τόν τε νεωστὶ γήμαντα vel tale quid dixisset poëta.

42. κἄπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.] Schol. συμφορὰν δὲ λάβῃ, οἱονεὶ, μείζονι κακῷ περιπέσῃ, πρὸς τῷ ἤδη μεμισῆσθαι ὑπὸ Ἰάσονος. Medea infra v. 375. εἰ ληφθήσομαι | δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη, | θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.

43, 4. δεινὴ γάρ. οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν | ἔχθραν τις αὐτῇ,] Rom. A. B. D. E. οὔτοι et ἔχθραν. Rom. C. οὔτι et ἐχθράν. Mag. etiam οὔτι. Ita quoque Aldus v. 897.

Ibid. καλλίνικον οἴσεται.] Gl. in Par. B. D. ἤγουν στέφανον. Quam interpretationem inutilem reddit certissima Mureti conjectura ᾄσεται pro οἴσεται, quam ab eo Var. Lect. III. 11. propositam, a Canteroque praeter alios laudatam, Porsonus demum admisit, multisque similis erroris exemplis comfirmavit [x]. Subauditur ᾠδήν. Noster Herc. 180. τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκω-

[x] Vide Schaeferum Meletem. Crit. p. 66. Adde ζῶν τοις pro ζῶντας apud Sophoclem El. 1478. Τιρυνθίοις pro Τιρυνθίας apud Euripidem Heracl. 164. Contrario errore διςποσύνας pro διςποσύνοις Iph. T. 439. οὔρια pro οὔριοι Hel. 1604.

μασε. Ibid. 680. ἔτι τὰν Ἡρακλέους | καλλίνικον ἀείδω. El. 864. ἀλλ' ἐπάειδε | καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ. Haec attulit Muretus. Addo Phoen. 1719. Ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ καλ|λίνικον οὐράνιον ἔβαν, | παρθένου κόρας | αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών.

45, 6, 7. ἀλλ' οἵδε παῖδες—φιλεῖ. Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXVIII. p. 453=335. ubi ed. Trincavelli ἀλλ' οἵγε παῖδες. Sic τοῖς γε pro τοῖσδε Aldus v. 1101. Trincavellus etiam v. 46. propter ὁμοιοτέλευτον omittit.

45, 6. ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι | στείχουσι,] Ammonius: Τροχοὶ ὀξυτόνως καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρᾳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες· τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκομεν γὰρ, ὥς φησιν, ἐν μὲν (vulgo μὲν ἐν) Ἀλόπῃ Εὐριπίδου (Fr. iv.)· Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον | στείχοντα θεωρὸν (vox corrupta) ἐκ τρόχων πεπαυμένον· ἐν δὲ Μηδείᾳ· Ἀλλὰ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι. Postrema verba in edd. propter ὁμοιοτέλευτον omissa, e scripto cod. Musei Britannici addidit Porsonus. Suspicor autem Tryphonem nostro loco non τρόχων sed τροχῶν legisse, ejusque sententiam fuisse, alios esse virorum τρόχους in Alopa, alios puerorum τροχοὺς in Medea. Hinc esse puto, quod priori exemplo particulam μὲν, alteri δὲ praeposuit. Rectius, ut mihi videtur, de nostro loco judicavit Schol. Ἐκ τρόχων. βαρυτόνως, ὡς νόμων. Ἀριστοφάνης· Ἐβάδιζέ (vulgo βαδίζει) μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων. ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας. Huc respicit Hesychius: Τρόχων. δρόμων, [ὡς νόμων] καὶ τὰ ὅμοια. Item Photius: Τροχὸν, δρόμον. Εὐριπίδης Μηδείᾳ, ἄλλοι δὲ παῖδες ἐκ τροχῶν πεπαυμένοι.

47. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.] *Cogitavi aliquando* οὐκ ἀλέγειν, ait Reiskius, *sed amplio.*

48. Παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,] Alexis apud Athenaeum p. 483. E. εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, | παλαιὸν οἴκων κτῆμα. Ita Porsonus pro πλέον οἶκον κτῆμα. Nonius Marcellus c. iv. p. 650. Eliminare *est* exire. *Ennius Medea Exsule:* Antiqua herilis fida custos corporis, | quid sic extra aedeis exanimata eliminas? Idem c. i. p. 504. eadem verba affert, etiam ex Medea Exsule.

49, 50. τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν | ἕστηκας,] Scaliger τί πρὸς πύλαισι ταῖσδ'. Praestat τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν, id est, οὕτως ἄγουσα ἐρημίαν. Ita v. 875. ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων. Vide ad v. 154. 672.

50. αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;] Ita recte ed. Cantabrigiensis ab ipso Porsono correcta. Lipsiensis prior typographi errore αὐτὴν, quod ex ea in Londinensem a. 1812. admissum est. Altera Lipsiensis recte αὐτή. Lipsienses editiones curavit Schaeferus, ipso fatente Meletem. Crit. p. 66.

Ibid. Rom. A. ante corr. C. D. E. θρεομένη. Rom. A. a corr. B. θεωμένη. Alibi forsitan scriptum reperiatur θεομένη. Hesychius: Θρεομένη. θρηνοῦσα. Idem: Θρεόμενον. ὀλοφυρόμενον. Vide Aeschy-

lum Suppl. 117. Theb. 78. Ag. 1174. Cho. 970. (modo recte ibi legatur θρεομένοις [y]), Euripidem Hipp. 363. ubi gl. apud Valckenarium λαλούσης, rectius fortasse quam Hesychius. Nam θροῶ a θρέομαι derivatum saepe λέγω significat.

51. πῶς σου μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;] Rom. D. E. σου, ut omnes edd. ante Porsonum. Rom. A. B. C. σοῦ. De his parcius.

52. Τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,] Alii ὀπαδὸς scribunt, alii ὁπαδός. Aldus ὀπαδὲ v. 52. στείχοντ' ὀπαδῶν v. 1088. ὀπαδῶν Or. 1126. χωρεῖτ' ὀπαδοί Hipp. 108. στείχοντ', ὀπαδούς τ' Alc. 615. σύμπεμπ' ὀπαδῶν Iph. T. 1208. στείχετ' ὀπαδοί Heracl. 1053. ὀπαδοὶ Hel. 1197. ὀπαδοῖς Herc. 950. Contra ὁπαδῶν Med. 329. Alc. 134. Iph. A. 1463. ὁπαδὸν Hipp. 1151. Lascaris ὁπαδῶν Med. 329. ὁπαδὸν Hipp. 1151. In Med. 52. 1088. Hipp. 108. Alc. 134. 615. lenem spiritum exhibet.

53, 4. χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν | κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.] Haec habent Aelianus de Nat. Anim. VII. 28. Stobaeus Tit. LXII. p. 384=237. et sine ultimis tribus verbis Eumathius sive Eustathius VIII. p. 314. omnes a Porsono allegati. Rom. A. B. E. Stobaeus, ξυμφορά. Rom. C. Aelianus, συμφορά. Rom. D. ξυμφορᾷ. Quam scripturam agnoscit etiam Rom. A. qui ἐν ab eadem manu suprascriptum habet. Gl. in eodem ὑπάρχουσι spectat ad aliam scripturam συμφοραὶ, quam exhibent Eumathius (qui τῶν δεσποτῶν) et Pseudogregorius v. 1247. Vulgatam confirmat noster Bacch. 1026. ὥς σε στενάζω, δοῦλος ὢν μὲν, ἀλλ' ὅμως | χρηστοῖσι δούλοις συμφορὰ τὰ δεσποτῶν. Ubi repraesentandum suspicatur Porsonus nostrae fabulae v. 54. Non opus, modo subaudiatur κακά.

Ibid. Aldus πιτνοῦντα v. 54. πιτνόντων v. 834. πιτνεῖν v. 1164. προσπιτνεῖ v. 1174. πιτνεῖν v. 1224. προσπιτνεῖ v. 1233. πιτνόντ' v. 1237. πίπτει v. 1253. Lasc. A. πιτνῶντα, B. πιτνοῦντα, v. 54. πιτνώντων v. 834. πιτνεῖ v. 1253. Rom. A. πιτνόντα v. 54. πιτνόντων supra scripto ω v. 834. προσπίπτει (γρ. καὶ προσπιτνεῖ) v. 1174. πίτνειν ante corr. πιτνεῖν a corr. v. 1224. πίτνοντ' ante corr. πιτνόντ' a corr. supra scripto ῶν v. 1237. πίτνει ante corr. πιτνεῖ a corr. v. 1253. Rom. B. πιτνόντα v. 53. πιτνώντων v. 834. προσπίπτει v. 1174. πιτνεῖ v. 1253. Rom. C. πιτνόντα v. 54. πίπτει v. 1164. πιτνοῦντ' v. 1237. πιτνεῖ v. 1253. Hi omnes in locis silentio praetermissis cum Aldo consentiunt. Eadem diversitas etiam in Rom. D. E. Nostro loco scriptura sex modis variatur. Rom. D. πίτνοντα. Rom. A. B. C. πιτνόντα, quod admisit Matthiae. Pleraeque edd. πιτνοῦντα. Rom. E. Aelianus, πιτνῶντα. Stobaeus

[y] Verba τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαι θρεομένοις non sunt temere sollicitanda. Idem metrum v. 958. κρατεῖταί πως τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ, modo scribatur κρατεῖ τε, ut sententiae caussa scribendum censuerunt nonnulli. V. 963. fortasse legendum: ἄναγ' ἰμὰν δόμοις (πολὺν ἄγαν χρόνον | χαμαιπετὴς ἔκεισθ') ἰάν. | τάχα δὲ παντελὴς χορὸς ἀμείψεται | πρόθυρα δωμάτων, ὅτ' ἂν ἀφ' ἑστίας. Audacter repono χορὸς pro χρόνος, dubitanter ἰὰν pro ἀεί. Legitur ἰὰν, *vocem*, Pers. 940. ubi consulendus Blomfieldius. Dixit Aeschylus χαμαιπετὶς βόαμα Ag. 929.

πίπτοντα. Eumathius πίτνονται. Unice verum est πίτνοντα, de qua forma dixi ad Heracl. 77.

55. ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος,] Brunckius ἐς τοῦτ'. Idem εἰς φίλους v. 83. ἐς καινὰ v. 233. εἰς τυράννους v. 302. εἰς τοσοῦτον v. 305. εἰσβᾶσ' v. 374. εἰς τὸ δεινὸν v. 397. ἐς μὲν v. 402. ἐς τυράννους v. 441. εἰς γάμους v. 534. ἐς ταὐτὸ v. 551. ἐς τοσοῦτον v. 556. ἐς λέχος v. 558. εἰς τοῦτο v. 705. ἐς ὄψιν v. 758. εἰς πάντα v. 803. ἐς φίλους v. 867. ἐς τὸ λῷον v. 881. εἰσῆλθέ μ' v. 901. ἐς χέρας v. 926. ἐς χεῖρ' v. 943. ἐς φόνον v. 947. ἐς δόμους v. 1021. ἐς πατρὸς v. 1146. εἰσβολὰν v. 1231. Edidisse videtur quod in membranis repererat. Aldus in his omnibus diphthongum habet. Lascaris ἐσμὲν, *sumus*, v. 402. ἐς φόνον v. 947. ἐς πατρὸς v. 1146. Cetera ut Aldus. Porsonus ἐς v. 758. 1146. in aliis εἰς. Matthiae ubique ἐς, quod mea sententia non nisi metri caussa admittendum est. Vide Praefat. ad Sophoclis Oed. Tyr. p. 9. Aldus in Euripidis Medea nunquam sine necessitate ἐς edidit. Lascaris bis sine necessitate, ut paullo ante monui, ter etiam metro repugnante. Vide v. 695. 956. 1300. Semel quoque v. 260. εἰς contra metrum edidit. Codicum Rom. scripturam neque diligenter enotatam habeo, neque si haberem, operae pretium esset eam cum lectore communicare. Si exstarent Euripidis tragoediae ipsius manu scriptae, ubique fortasse legeretur ΕΣ. Ea enim aetate pro diphthongo ει plerumque scribebant Ε, ut ΧΕΡ pro χείρ. Non igitur scriptura differebant ἐς, ἔσω, ξένος, ἐνάλιος, ab εἰς, εἴσω, ξεῖνος, εἰνάλιος. Non mirum, si haec ambiguitas librarios saepe fefellit.

56, 7. ὥσθ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ | λέξαι μολούσῃ δεῦρο Μηδείας τύχας.] Philemon apud Athenaeum p. 288. D. a Musgravio allegatus: ὡς ἵμερος μ' ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ | λέξαι μολόντι τοὖψον ὡς ἐσκεύασα. Theognetus apud eundem p. 104. C. πεφιλοσόφηκας, γῇ τε κουρανῷ λαλῶν, | οἷς οὐθέν ἐστιν ἐπιμελὲς τῶν σῶν λόγων. Cicero Tuscul. III. 26. *Sunt autem alii, quos in luctu cum ipsa solitudine loqui delectat, ut illa apud Ennium nutrix:* Cupido cepit miseram nunc me proloqui | coelo atque terrae Medeai miserias. Noster Iph. T. 42. ἃ καινὰ δ' ἥκει νὺξ φέρουσα φάσματα,| λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴτι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος. V. 56. omittit Rom. B.

Ibid. Omnes Rom. Par. A. Lasc. B. μολούσῃ. Lasc. A. μολούσσῃ. Par. E. Mag. Put. Pseudogregorius v. 57. μολοῦσαν, quod supra scriptum legitur in Rom. A. Dativum agnoscit Schol. τὸ σχῆμα σολοικοφανὲς, διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς πτώσεως. Addit Rom. A. μολούσῃ γὰρ ἀντὶ τοῦ μολοῦσα. Dativum μολόντι usurpat Philemon, cujus παρῳδίαν modo attuli. Alterum ejusdem constructionis exemplum praebet noster a Brunckio allegatus Iph. A. 491. ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης | εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ. Musgravius μ' ὑπῆλθε pro μοι ὑπῆλθε per elisionem dictum putat. Eadem est Brunckii sententia, qui μολούσῃ in textu exhibet, μολοῦσαν vero in annotatione probat, ea scilicet constructione qua dicitur infra v. 796. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν | τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς. Sed hodie inter omnes fere eruditos

convenit, dativum *μοι* elisionem pati non posse, licet cum quibusdam vocibus per crasin coalescere possit [z]. De qua re aptum disputandi locum praebet Sophocles Aj. 191. Neque meminerat Brunckius, Euripidem potius *ὑπῆλθέ με* quam *ὑπῆλθέ μοι* dicturum fuisse. Ita saltem plerumque locuti sunt poëtae Attici, qui tamen in hujusmodi rebus non semper sibi constant. Sophocles Trach. 298. *ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι, | ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους, ἐπὶ ξένης | χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας.* Si recte dixit Sophocles *ἐμοὶ εἰσέβη*, dicere fortasse potuit Euripides *μοι ὑπῆλθε* eadem significatione. Porsonus *μολοῦσαν* admisit, Matthiae *μολούσῃ* revocavit, alias fortasse *μολοῦσαν* daturus. Nam Iph. A. 492. celato lectore *ἐννοούμενον* dedit. Neque ei vitio verto, quod sententiam mutavit. Mihi vero haec duo loca mutuo se defendere videntur. Nec valde diversum est quod legitur apud Sophoclem Oed. T. 350. *Ἄληθες; ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, | ᾧπερ προεῖπας, ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας | τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμὲ, | ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ανοσίῳ μιάστορι.*

56, 7. Rom. A. B. C. *Μηδείας*. In Rom. A. supra scriptum ab eadem manu *ἢ δεσποίνης*. Rom. D. E. Lasc. Cott. *δεσποίνης*, quod admisit Porsonus. Sic etiam schol. ad Phoen. 1. in cod. August. apud Valckenarium. Arsenius *δεσπότῃ* edidit, Barnesius *Μηδείας*, e vulgatis tragici exemplaribus reposuit. Simili vitio, ut mihi quidem videtur, vulgo legitur *Νεοπτόλεμος* pro *δεσπότης* Tro. 1126. Vide Mus. Crit. Cant. T. II. p. 295. [a]

59. *Ζηλῶ σ'*.] Sic Rom. A. ante corr. B. C. D. E. Sed Rom. A. a corr. *ζηλοῦσ'* suprascripto *γρ. ῶ*. Infelix sane conjectura. Plena oratio est *ζηλῶ σε τοῦ νοῦ* vel *τῶν φρενῶν*. Sophocles El. 1027. *Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.* Nostro loco per ironiam dicitur pro *οἰκτείρω σε τῆς ἀνοίας*. Eodem sensu *μακαρίως ἔχεις φρενῶν* dixit Dionysius tyrannus loco supra p. 74. allato.

Ibid. ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.] Pseudogregorius v. 1175.

[z] Pervulgata sunt *μαντευομένῳ μοὔχρησεν* et similia, in quibus diphthongi *οι* et *ου* cum vocali *ε* crasin faciunt. Rarius cum *ο*, ut *σοὐρίζει* apud Aeschylum Cho. 927. *σοὔπισθεν* apud Aristophanem Thesm. 165. Cujus generis si plura legerentur, auctor essem ut reponeretur apud Euripidem Iph. A. 1212. *πείθειν ἐπᾴδουσ', ὥστε μοὐμαρτεῖν πέτρας.* Rarius etiam cum *α*. Vulgo legitur apud Sophoclem Phil. 933. *πρὸς θεῶν πατρῴων, τὸν βίον μή μου 'φέλῃς.* *Triclinius*, inquit Brunckius, *imperitissime μή μ' ἀφέλῃς, versu ruente.* Imo melius quam in Aldina, modo scribatur *μἀφέλῃς* vel plene *μου ἀφέλῃς.* Olim legendum suspicatus sum *τὸν βίον με μὴ ἀφέλῃ.* Sed praestare videtur activa forma, quam usurpat Aristophanes Eccl. 558. *Μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν, | τουτὶ ποιήσῃς, μηδ' ἀφέλῃς μου τὸν βίον.* Longe insolentior crasis apud Euripidem Suppl. 638. *λόγου δέ σε | μακροῦ ἀποπαύσω.* Male vulgo *μακροῦ 'ποπαύσω* cum elisionis signo, quam in initio verborum nulla litera apud Atticos patitur nisi *ε*. His perspectis, non temere statuendum est, *μοι* cum *ὑπῆλθε* per crasin coalescere non posse, quamquam id nostro loco fieri non puto. Certum est articulum cum *υ* coalescere. Nam *θοὔδατος* dixerunt Aristophanes Lys. 370. Amipsias apud Athenaeum p. 667. F. *θοὔδωρ* Crates apud eundem p.

[a] Euripides Or. 1533. *εἰ γὰρ 'Αργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβὼν, | τὸν 'Ελένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει, | ξύγγονόν τ' ἐμὴν, Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι, | παρθένον τε καὶ δάμαρτα δύο νεκρὼ κατόψεται.* Olim conjeci *τρίτον τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι*, neque conjecturae adhuc poenitet. Hermannus Doctr. Metr. p. 85. *Πυλάδην* sine suspicione citat.

μέσον. Suidas v. Μεσῶ vulgatam diserte agnoscit. Aeschylus Pers. 435. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν. Aristophanes Ran. 954. κἄπειτ' ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσεις, καὶ τὸ δρᾶμα | ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν. Falso dicitur a nonnullis, decimum quintum mensis diem πέμπτην μεσοῦντος appellatum esse. Veteres πέμπτην ἐπὶ δέκα.

60. Ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπόταις εἰπεῖν τόδε,] Omnes Rom. et Par. Lasc. Mag. δεσπότας, quod admisit Musgravius.

62. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ;] Rom. C. D. E. ὦ γεραιέ. Rom. A. B. ὦ γηραιέ. Hanc formam non nisi metri caussa usurpasse videntur tragici. Librarii etiam metro repugnante. Infra v. 1181. Rom. A. χρῄζων γηραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας. Nec melius γηραιὰ v. 132.

Ibid. μὴ φθόνει φράσαι.] Aeschylus Theb. 486. κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγων. Vide an legendum, μηδέ μοι φθόνει λέγειν.

64. Μὴ πρὸς γενείου κρύπτε σύνδουλον σέθεν.] Sic Rom. A. B. C. E. recte. Rom. D. σύγγονον.

66. Ἤκουσά του λέγοντος,] Sic Rom. A. B. D. E. Sed Rom. C. ἤκουσα τοῦ λέγοντος. Schol. Ἤκουσά του. ἤκουσα, φησὶ, τινὸς λέγοντος τῶν ὠτακουστῶν, προσποιουμένῳ μὴ ἀκούειν. Incertum utrum προσποιούμενος an προσποιουμένη scripserit. Nam mox addit: ὅπου, φησὶν, εἰθισμένοι εἰσὶ πεσσεύειν, προσελθὼν ἤκουσα, ἀντὶ τοῦ προσελθοῦσα. καὶ τὸ οὐ δοκεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐ δοκοῦσα. Credidit scilicet haec nutricis esse verba.

Ibid. οὐ δοκῶν κλύειν,] Brunckius, *simulans me non audire.* Citat Valckenarium ad Hipp. 462. πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν, | νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα, μὴ δοκεῖν ὁρᾶν; Ita quoque Pherecrates apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 460. ἀτόπως καθίζων, οὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν. Aristophanes Ran. 572. Καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν. Nostri, *pretending to be mad.*

67. πεσσοὺς προσελθὼν,] Scaliger πεσσοῖς. Utrumque bonum, sed vulgata melior. Πεσσοὶ autem, auctore scholiasta, hic non est calculorum ludus, sed locus ubi calculis ludebatur. Ejus verba ita leguntur in ed. Ven. Πεσσοὺς προσελθεῖν.) ἐπεὶ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις ὠνόμαζον τοὺς τόπους. πεσσοὺς γάρ νιν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. ὡς ὄψον καὶ μύρα ἔνθα ταῦτα συνήθως ἐστί. Dissentit ab eo Reiskius: Πεσσοὶ *non est nomen loci ubi* talis luditur, *sed sunt columellae saxeae, quibus area fontis et suggestus ejus, qui procul dubio fuit saxeus cingebatur.* Reiskio respondet Piersonus ad Moeridis verba p. 351. Σήσαμα, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ ὁ τόπος οὗ ἐπωλεῖτο. Ita locus ubi pila ludunt Gallice *jeu de paume* dicitur.

67, 8. ἔνθα δὴ παλαίτατοι | θάσσουσι,] Omnes Rom. ceterique fortasse omnes παλαίτατοι. Pseudogregorius v. 1178. παλαίτεροι, quod a Piersono ad Moerin p. 352. Musgravioque probatum admisit Brunckius. Matthiae vero παλαίτατοι revocavit. Qui si comparativum sententiae convenientiorem, superlativum autem librorum consensu defendi putavit, vereor ne plus aequo eorum auctoritati tribuerit. *Omnino frequentissime in libris veteribus*

superlativum et comparativum permutantur, ait Hermannus ad Vigerum n. 56. Multo saepius, ut mihi videtur, superlativum pro comparativo quam comparativum pro superlativo mendose exhibent libri. Allegat Hermannus n. 57. Homerum Od. Λ. 481. σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, | οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὐδ' ἄρ' ὀπίσσω. Quo exemplo confirmari putat vulgatam scripturam apud Euripidem Andr. 6. νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνὴ | ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε. Mihi vero utrobique mutandae videntur duae literae. Nostrae fabulae v. 726. retinui ἀσφαλέστερα, licet Lasc. et scripti plerique ἀσφαλέστατα exhibeant. V. 1208. male in uno cod. legitur δυσμενεστάτῃ. V. 530. fluctuant libri inter κάλλιον, βέλτιον et βέλτιστον, quorum optimum est κάλλιον, pessimum βέλτιστον. V. 647. cod. Flor. κάλλιστον pro κάλλιον. Plura aliunde congerere supersedeo. Nostro loco sententiae convenientius esse παλαίτεροι quam παλαίτατοι inde apparet, quod πρεσβύτεροι, γεραίτεροι, νεώτεροι, et similia usurpantur, potius quam πρεσβύτατοι, γεραίτατοι, νεώτατοι.

68. σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,] Noster Suppl. 391. στρατὸς δὲ θάσσει κἀξετάζεται παρὼν | Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐτρεπὴς ὅδε. De fonte Pirena omnia pervulgata sunt.

69. ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας] Aldus ἐλᾷν v. 69. σιγᾷν v. 258. εἰσορᾷν v. 259. περᾷν v. 267. δρᾷν v. 495. 725. ζῇν v. 121. 143. Idem δρᾶν v. 565. 795. τιμᾶν v. 643. ἐρευνᾶν v. 1052. ζῆν v. 780. 900. Lasc. A. ζῆν, Lasc. B. ζῇν, v. 121. 143. Deinde Lascaris δρᾶν v. 565. 725. 795. ζῆν v. 780. 900. Hic cetera omnia per diphthongum scripta exhibet, necnon δρᾷν v. 1046. ubi Aldus τολμήσω pro δρᾶν μέλλω. In Praefatione ad Sophoclis Oed. T. p. 8. inconsiderate dixi Aldinam Euripidis editionem hos infinitivos sine ι subscripto exhibere. In primis tribus fabulis necnon in priore parte quartae diphthongum plerumque exhibet, in sequentibus simplicem vocalem. Ut alios grammaticos taceam, diphthongum probat Hermannus ad Vigerum n. 168. simplicem vocalem F. A. Wolfius Analectis Literariis T. I. p. 419. Apud Platonem Euthyphrone p. 3. D. membr. Bodl. εἰ μὲν οὖν ὃ νῦν δὴ ἔλεγον· μέλλοιέν μου καταγελᾶν, ὥσπερ σὺ φῂς σαυτοῦ, οὐδὲν ἂν εἴη ἀηδὲς, παίζοντας καὶ γελῶντας ἐν τῶι δικαστηρίωι διαγαγεῖν.

70, 1. σὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς | Κρέων.] Rom. C. E. μέλλει, quod minime malum est. Euripides Or. 1556. ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, | ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται. Rom. A. B. D. μέλλοι, quod paullo melius est. Noster Or. 471. ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ | χοὰς χεόμενος, ἔκλυον ὡς εἰς Ναυπλίαν | ἥκοι ξὺν ἀλόχῳ, πολυετὴς σεσωσμένος. Ibid. 899. λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν ὡς καλῶς λέγοι, | οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν. Phoen. 1471. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις, | οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκη δορὶ, | οἱ δ' ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι. Indicativum in his locis exhibent libri nonnulli, optativum Porsonus. De constructione dixit Matthiae Gramm. Gr. §. 529. 2.

Ibid. Rom. A. B. C. D. κοίρανος. Rom. E. τύραννος, solenni

errore, cujus alia exempla vide in annotatione ad v. 845. 1266. Vide etiam Aeschylum Prom. 957. Ag. 558. Euripidem Iph. T. 1080. Aristophanem Ach. 471.[b]

72. βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.] Rom. omnes τόδε. Sed A. pro var. lect. Pseudogregorius v. 1183. τάδε, quod admisi. Confusa haec vide v. 79. 155. 863. Etsi non multum refert, plurale in hac sententia praestare videtur.

73, 4. Καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται | πάσχοντας,] Rom. A. B. D. E. καὶ ταῦτ'. Rom. C. καὶ τοῦτ'.

76. κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.] Rom. B. C. κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος. Rom. A. ante corr. Pseudogregorius v. 1192. κοὐκέτ' ἐκεῖνος. Rom. A. a corr. κοὐκέστ' ἐκεῖνος. Rom. D. E. κοὐκ ἔσται ἐκεῖνος. Schol. κοὐκ ἔστιν ἐκεῖνος. Idem: ἔξωθεν δὲ τὸ ἔστι. καὶ οὐκ ἔστιν ἐκεῖνος τοῖσδε φίλος δώμασι. Scribendum: ἔξωθεν δὲ τὸ ἔτι. καὶ οὐκέτι ἐστὶν ἐκεῖνος.

Ibid. Rom. B. C. Lasc. B. δώμασιν. Rom. A. D. E. Lasc. A. δώμασι. Aldus etiam παραστῶσιν v. 325. παισίν v. 336. μέλλουσιν v. 553. ἐστὶν v. 682. μεθέστηκεν v. 868. 881. ἐκτραφῶσιν v. 909. ὄμμασιν v. 1006. 1008. πᾶσιν v. 1075. ἔρνεσιν v. 1182. ἔβλαστεν v. 1223. μεθέστηκεν v. 1262. δώμασιν v. 1265. ἔρξουσιν v. 1269. ᾤκησεν v. 1326. ἐστὶν v. 1336. εὗρεν v. 1385. Lascaris μέλλουσι v. 553. ἐκτραφῶσι recte v. 909. ὄμμασι v. 1006. πᾶσι v. 1075. ἔρνεσι v. 1182. εὗρε recte v. 1385. In ceteris ν habet. Idem ἀνθρώποισιν v. 1003. οἷσιν v. 1066. ἀπώλεσεν v. 1177. Aldus rectius ἀνθρώποισι, aeque bene οἷσι et ἀπώλεσε. Uterque μεταβάλλουσι v. 120. ἴσοισι v. 121. βροτοῖσι v. 126. ἐστι v. 1052. εἰσι v. 1058. quibus nunc additum est ν. E codd. Romanis solus A. sibi constat, quippe qui nunquam in hac fabula ν ante consonam addet. B. et C. nunc addunt, nunc omittunt. Addit uterque v. 24. 76. 120. 868. 1008. 1262. 1265. 1269. 1326. 1336. Solus B. v. 325. 336. 682. 881. 1006. 1106. 1177. 1182. 1292. 1311. Solus C. 121. 517. 553. 642. 1066. 1252. Ed. Musgravii οἶδεν ante consonam v. 61. eo, opinor, invito. Nam eadem τέκνοισι ante vocalem v. 11. Wakefieldii de hac re sententiam fuisse nemo ignorat, frustra ante consonam addi ν, neque in carminis legem peccaturum fuisse Euripidem, si nostro loco scripsisset, κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τῷδε δώματι φίλος. *Ultimam enim pedis Iambei syllabam, quamvis sit natura brevis, non dubitant tragici passim producere, quoties cum illa finiatur verbum.* Ita Wakefieldius Silv. Crit. I. p. 81. cui respondet Burneius Censurae Menstruae Auctioris T. XXIX. p. 313.

77, 8. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν | νέον παλαιῷ,] Lasc. ἀπωλόμεσθ' ἄρ sine elisione. Deinde Lasc. A. προσοίσομεν, B.

[b] Confusa reperiuntur non solum κοίρανος et τύραννος, verum etiam τύραννος et βασιλεύς. Tragicus incertus (in satyrico, ut videtur, dramate) apud Schol. ad Sophoclis Oed. C. 1375. χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες ἀλλήλων χρόα | σφάζοιεν ἀμφὶ κτήμασιν βασιλικοῖς. Legendum, σφάζοιεν (vel potius σφάξειαν) ἀμφὶ κτήμασιν τυραννικοῖς. Minus recte Brunckius κτήμασιν τοῖς βασιλικοῖς.

προσείσομεν. Lasc. etiam οἰκεῖμεν v. 546. εὐδαιμονεῖτον v. 1041. Notandum autem προσοίσομεν rariori sensu. Hesychius: Προσοίσησθε. προσδέξησθε. Fortasse legendum: Προσοίσετε. προσδέξεσθε.

78 πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.] Schol. τὸ δὲ ἐξηντληκέναι ἀντὶ τοῦ πεπαῦσθαι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ἀντλούντων. Similem sententiam habet noster Ion. 927. κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενὶ, | πρύμνηθεν αἱρεῖ μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο. Plura de hac re vide ad Heracl. 169.

Ibid. Notandum πρὶν ἐξηντληκέναι. Noster πρὶν κατεξάνθαι dixit Phoen. 1152. πρὶν κεκυρῶσθαι El. 1069. Aristophanes πρὶν διερρυηκέναι Vesp. 1151. πρὶν καὶ τεθύσθαι Av. 1035. πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Lys. 322. πρὶν καὶ γεγονέναι Ran. 1216. Inter πρὶν δειπνῆσαι et πρὶν δεδειπνηκέναι hoc interest, quod δεδειπνηκέναι a coenante, δειπνῆσαι vero a coenaturo dicitur. Ab utroque diversum ut πρὶν δειπνεῖν, quod non *priusquam coenavero* significat, sed *priusquam coenatum eo*. Sed haec discrimina non semper servantur.

79, 80. Ἀτὰρ σύ γ' (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε | δέσποιναν)] Pseudogregorius v. 1238. ἀτὰρ—τάδε. Rom. C. αὐτὰρ—τάδε. Rom. A. B. D. E. Lasc. ἀτὰρ—τόδε.

80. ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγους.] Lasc. A. (si scripturam recte exhibet Seidlerus) λόγοις. Omnes Rom. Lasc. B. Par. A. Pseudogregorius v. 1239. λόγον, quod admisit Brunckius.

81. Ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;] Rom. A. B. E. Lasc. A. ὑμᾶς. Lasc. B. ὑμᾶς. Rom. C. D. ἡμᾶς.

82. ὄλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γάρ ἔστ' ἐμός·] Euripides El. 1245. Φοῖβός τε, Φοῖβος—ἀλλ' ἄναξ γάρ ἔστ' ἐμὸς, | σιγῶ. σοφὸς δ' ὢν, οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά. Hec. 1236. αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν | τοιοῦτον ὄντα. δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ. Similis reticentiae specimen praebet Sophocles Trach. 383. Ὄλοιντο μήτοι πάντες οἱ κακοὶ, τὰ δὲ | λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὐτῷ κακά.

Ibid. Lasc. A. ὄλοιτο μὲν δή. Lasc. B. ut vulgo.

Ibid. Praeter Aldum Lasc. et Rom. A. δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός. Omnes etiam edd. El. 1245. ἄναξ γάρ ἐστ' ἐμός. Si vera sunt quae de accentu τοῦ ἐστὶ dixit Hermannus, aliud est δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμὸς, aliud δεσπότης γάρ ἔστ' ἐμός. Ait enim in libro de Emend. Rat. Gr. Gramm. c. xxiii. p. 84. *Verbum* ἐστὶν *enim duas habet significationes, unam, quae simpliciter copulae, quam logici vocant, munere fungitur, et praedicati alicujus accessionem requirit, ut* τοῦτο ἐστὶν ἀληθές; *alteram, quae ipsa in se conclusum habet praedicatum, ut* ἔστι θεός. Priori significatione ἐστὶ vel ἐστι scribendum censet, altera ἔστι. Sive vera est haec regula, sive falsa, nostro loco scribendum videtur δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός. Iidem libri qui hic γὰρ ἔστ', infra v. 1052. ἀλλὰ γάρ ἐστι μοῦσα καὶ ἡμῖν habent, ubi Porsonus ἀλλὰ γὰρ ἔστιν reposuit. Aldus ῥᾴδιον γὰρ ἐστί σοι Hec. 755. οὐ γάρ ἐστιν ἠΐθεος Phoen. 952. χρυσὸς γάρ ἐστιν Rhes. 169. οὐ γάρ ἐστι Λοξίας Tro. 356.

83. ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.] Ita Rom. C. recte. Rom. A. B. D. E. κακὸς ὢν, omissa particula, quae metro qui-

dem necessaria est, nec sententiae inutilis, propterea quod praecessit *ἀτάρ*. Vide Aeschylum Prom. 1010. Euripidem Tro. 416. Aristophanem Ach. 447. (ubi *γε* pro *καὶ* tacite reposuit Brunckius) 782. Vesp. 147. 150. 1505. Av. 144.

84. *Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε,*] Fluctuant libri tam scripti quam impressi inter *γινώσκεις* et *γινώσκει*. Rom. A. B. D. E. Lasc. B. Par. omnes, *γινώσκεις*. Rom. C. Burn. Lasc. A. *γινώσκει*, quod pro mendo typographico accepit Musgravius. In Rom. A. annotatum ab eadem manu *γρ. καὶ γινώσκει*. In Rom. B. supra scriptum *ει*. Praeter Aldum, *γινώσκεις* habent Hervagius ed. prima, Brubachius, H. Stephanus. Ceterae omnes *γινώσκει* ante Musgravium, qui *γινώσκεις* revocavit. Qui *γινώσκεις* habent, notam interrogationis post *θνητῶν* aut habent aut habere debent. Qui *γινώσκει* legunt, eam non agnoscunt. Schol. *Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν. οὕτως ἀναγνωστέον, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν. καὶ στικτέον. εἶτα ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς, ἄρτι γινώσκεις τόδε. διὸ καὶ μετὰ τοῦ σ γραπτέον, οἷον, τίς οὐκ ἔστι κακὸς εἰς φίλους, εἶτα τὸ ἄρτι γινώσκεις τόδε, οἷον, ἄρτι ἔγνωκας ὅτι ἑαυτοὺς μᾶλλον φιλοῦσιν ἢ τοὺς πέλας. οἱ δὲ ὑποκριταὶ τοῦτο ἀγνοήσαντες, τὸ τῆς ἀντιδιαστολῆς μετατιθέασιν εἰς τὸ, τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς.* Histriones scilicet, cum in exemplaribus suis scriptum reperissent, *Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν ἄρτι γινώσκει τόδε*, atque hoc *ἄρτι* a sententia alienum esse vidissent, audacter reposuerunt, *Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γινώσκει σαφῶς.*

85. *ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,*] Scripsit Euripides *τῶν πέλας*, ni fallor, ut legisse videtur scholiastes, cujus verba modo attuli. Ita Aeschylus Prom. 335. Suppl. 388. Eum. 416.[c] 507. Sophocles Oed. C. 803. Ant. 479. Aj. 1151. Phil. 340. El. 551. Aloadis viii. 3. Euripides Hipp. 441. Heracl. 2. Hel. 739. 921. Ion. 1248. Herc. 192. 591. 730. Alcmena xii. 1. Bellerophonte xxiii. 1. Dictye xiv. 3. Rhadamantho ii. 6. Incert. ccxiv. Eodem sensu reperitur *τῶν πλησίον* apud nostrum Hec. 982. *Σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον*[d]. Ubi varietas a Porsono memorata *τοῦ πλησίον* meam conjecturam confirmare videtur. Aristophanes *τοῖς πλησίον* dixit Eccl. 16. 561. *τοῖς πλησίοισιν* Lys. 472. Singulari *τῷ πέλας* utitur Herodotus III. 142. *ἐγὼ δὲ τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς κατὰ δύναμιν οὐ ποιήσω.* Thucydides I. 32. *καὶ περιέστηκεν ἡ δοκοῦσα ἡμῶν πρότερον σωφροσύνη, τὸ μὴ ἐν ἀλλοτρίᾳ ξυμμαχίᾳ τῇ τοῦ πέλας γνώμῃ ξυγκινδυνεύειν, νῦν ἀβουλία καὶ ἀσθένεια φαινομένη.* Sed utrumque locum corruptum esse suspicor. Bis apud Theognidem legitur *τὸν πλησίον*, v. 221. 611.

86. *οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,*] Janus Gulielmius

[c] Vulgo, *λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς, | πρόσω δικαίων ἦδ' ἀποστατεῖ θέμις.* *Lege omnino* *τὸν πέλας*, inquit Heathius. Mihi magis placet, *λέγειν δ' ἄμομφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς.* Ita v. 478. *ὅμως δ' ἄμομφον ὄντα σ' αἱροῦμαι πόλει.* Utrobique verba *ἄμομφον ὄντα* *sine reprehensione* significant. Ibid. 681. *Τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ;* Singulari casu accidit, ut vox ter in una fabula ab Aeschylo usurpata, extra eam apud Atticos poëtas non exstet.

[d] Notanda ellipsis articuli haud ubivis obvia, *τῶν πλησίον* pro *τῶν τῶν πλησίον*.

Verisim. I. 16. a Musgravio allegatus, *οἱ μὲν διὰ κλέος, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν.* Reiskius, *οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ τοῦ κέρδους χάριν.* Musgravius versum intercidisse censet, legi tamen posse *in loco paene desperato*, *οὐ μὴν δικαίας οἶδε Κύπριδος χάριν*, id est, *non tamen gratus est ob pudicum conjugium*, Jason scilicet. Brunckius vero: *Hic versus nec emendatione, nec explicatione indigere mihi videtur, sed litura; spurius est et addititius.* Noster Herc. 633. *πάντα τ' ἀνθρώπων ἴσα. | φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, | οἵ τ' οὐδὲν ὄντες.* Pro *φιλοῦσι παῖδας* finge poëtam dixisse *φιλοῦσ' ἑαυτοὺς*, et nostri loco sententiam habebis, qui Musgravio Brunckio ita obscurus visus est, ut ille versum excidisse, hic hunc ipsum spurium esse crediderit. Probos etiam homines suae rei studere auctor est Sophocles Oed. C. 309. *τίς γὰρ ἐσθλὸς οὐχ αὑτῷ φίλος;* Verba autem *οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν* significant *οἱ δὲ καὶ ἀδίκως.* Apud tragicos contraria sunt *δίκη* et *κέρδος.* Noster Heracl. 2. *ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνήρ· | ὁ δ' εἰς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον, | πόλει τ' ἄχρηστος, καὶ ξυναλλάσσειν βαρὺς, | αὑτῷ δ' ἄριστος.* Hypsipyla Fr. vi. *κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.* Sophocles Oed. T. 889. *εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως.*

87. *εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;*] Εἰ *hic loci est quandoquidem*, inquit Reiskius. Brunckius, *εἰ hic est pro ἐπεί.* Alii aliter interpretantur. Nemo autem animadvertit, saltem nemo monuit, Euripidem, si *εἰ* dixisset, scripturum fuisse, *εἰ τούσδε γ' εὐνῆς ἕνεκα μὴ στέργει πατήρ* [e]. Quaerenda igitur alia particula, quae et meliorem sensum reddat, et negativam *οὐ* sine soloecismo sibi subjici patiatur. Scripsi *καὶ τούσδε γ'.* Similis error in Hipp. 1007. *καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως.* Ubi *εἰ δὴ* omnes edd. ante Musgravium, *κεἰ μὴ* pessime Valckenarius et Brunckius. *Καὶ* nostro loco est *even so.* Qua significatione nescio an praestaret *ὡς.* Eligat lector.

88. *Ἴτ' (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα.*] Quidquid de hoc versu dicturus sum pertinet etiam ad v. 310. *Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν.* Aldus utrobique *εἴσω*, ut plerumque in hac versus sede. Vide Or. 280. 1231. 1524. 1531. 1572. Phoen. 269. 727. Suppl. 723. 1196. Iph. T. 65. Lasc. priore loco *ἔσω*, altero *εἴσω.* Priore loco cum Aldo consentiunt Rom. C. D. E. cum Lascari Rom. A. B. Par. A. Altero loco Rom. omnes, ni fallor, *εἴσω.* Brunckius utrobique *ἔσω* edidit, Porsonus (qui *ἔσω* Or. 1231. Phoen. 727.) priore tantum loco, Matthiae ite-

[e] Reisigius p. 113. *In his cogitatione comprehendenda sunt verba οὐ στέργει, tanquam si dixisset μισεῖ. Elmsleyus Museo Cantabrigiensi soloecismum credit esse εἰ—οὐ, et dici oportere εἰ—μὴ—. Sed εἰ idem fere est atque ἐπεὶ, et hoc modo εἰ—μὴ στέργει ne dici quidem potuisset.* Quamvis hujusmodi praecepta exemplis potius quam argumentis confirmanda sint, ne unum quidem cujuspiam scriptoris locum attulit Reisigius, in quo *εἰ* subjectum habeat *οὐ.* Nonnulla ejusmodi reperiri posse non dubito, in unum ipse casu incidi. Tragicus apud Aristotelem Rhet. II. xxiii. p. 574. E. *Εἴπερ γὰρ οὐδὲ τοῖς κακῶς δεδρακόσιν | ἀκουσίως δίκαιον εἰς ὀργὴν πεσεῖν* (edd. vet. *πίπτειν*, f. *πίτνειν*), *| οὐδ' εἴ γ' ἀναγκασθείς τις εὖ δράσει τινὰ, | προσῆκόν ἐστι τῷδ' ὀφείλεσθαι χάριν.* Lego, *Ἐπεὶ γὰρ οὐδὲ* &c.

rum utrobique, ego neutrobique. Mea sententia, ita se res habet. Nemo ignorat multas esse voces quae duas habeant formas, unam communem, etiam a comicis usurpatam, alteram poëticam, tragicorum propriam. Formae communes, exempli gratia, sunt *γόνατα, δούλειος, ἐκεῖνος, μόνος, ξένος, ὄνομα, πλείων, φῶς, χεῖρες*; poëticae *γούνατα, δούλιος, κεῖνος, μοῦνος, ξεῖνος, οὔνομα, πλέων, φάος, χέρες*[f]. Formas poëticas satis multas in senariis usurpant tragici, sed ea lege, ut communis in eadem sede collocata metro adversetur. Jure igitur a Reisigio p. 43. reprehensus mihi videtur Porsonus, quod scripserit Phoen. 1403. (1397.) *πλέων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρώς*. Quamquam non assentior Reisigio hanc formam tragicis omnino abjudicanti. Sunt autem formae communes *εἰς* et *εἴσω*, poëticae vero *ἐς* et *ἔσω*, quas comici non omnino usurpant, tragici non nisi metri lege coacti. Quam longissime a veritate abest Brunckii sententia tum alibi passim declarata, tum ad Aeschyli Prom. 478. (477.) *Id autem usu percepisse mihi videor, Atticos poëtas εἰς et εἴσω fere non adhibuisse, nisi ubi metri necessitas cogeret; alias ἐς et ἔσω praetulisse.* Atqui nemo hodie ignorat, ne metri quidem caussa ἔσω a comicis usurpari[g]. Tragici vero cum utramque usurparint, haud absurda est sententia, in quinta senarii sede propter iambum ἔσω ab iis praelatum esse. Ita censuisse videtur Porsonus, licet plerumque εἴσω retinuerit. Sed persuasum habeo, nihil omnino interesse utrum in hac sede legatur *φεύγειν* an *φυγεῖν*, *μίμνειν* an *μένειν*, ut pluribus ad v. 941. declarabo. Nulla igitur caussa est, quare in ea ἔσω potius quam εἴσω exhibeamus.

89. *σύ θ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,*] Rom. C. *σύ θ'*. Rom. A. B. D. E. Lasc. *σὺ δ',* quod admisit Brunckius.

91. *ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην*] Aeschylus Cho. 273. *ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον*. Id est, *ἀγριούμενον*, *efferatum*. Nostro loco *ταυρηδὸν βλέπουσαν*. Ita mox v. 184. *καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης | ἀποταυροῦται δμωσίν*.

92. *τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν.*] Τοῖσδ' cum *ταυρουμένην* jungen-

[f] Noster Heracl. 131. *Καὶ μὴν στολήν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων | ἔχει. τὰ δ' ἄλλα* (praestat fortasse *ἔργα*, quod reperi in tribus codd.) *βαρβάρου χερὸς τάδε*. Ita vulgo. Hodie malim *χειρὸς*, et *χεῖρας* v. 219. Recte omnes edd. v. 845. *Ἰόλαος ἐμβῆσαί νιν ἵππειον δίφρον*. Diversa ratio est in Phoen. 1701. *Ἱερὸς Κόλωνος, δῶμά θ' ἱππίου θεοῦ*. Praestat hic *ἱππίου*, non quia iambum in quinta sede praebet, sed quia tragici non dicunt *ἵππειον θεὸν, ἵππειον Ποσειδῶ, ἵππειον Ἄργος, ἱππείαν Ἀθάναν, ἱππείαν Ἀμαζόνα*, et similia. In his etiam comici alteram formam usurpant. Aristophanes Nub. 83. *Νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον.*

[g] Dixi Musei Crit. Cantabr. T. I. p. 180. *Sed neque ἔσω pro εἴσω usurpant comici, neque εἴσω, si bene memini, pro ἔνδον.* Longe diversam mihi sententiam tribuit Reisigius p. 318. *Tragici usurparunt utrumque, ἔσω pariter atque εἴσω: nec puto satis explorate Elmsleyum Atticorum omnino esse alterum negasse.* Quasi ego de Atticis in universum locutus sim. Ex comicis ἔσω usurpare videtur Hermippus *Ἀρτοπώλισιν*: *Φέρε νυν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω, | καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου*. E Lexico Comico priorem versum affert scholiastes ad Med. 995. utrumque Suidas aliique grammatici v. *Ἀγῆλαι*. Verba *ἰοῦσ' ἔσω* alii aliter scripta exhibent. Mihi vero unice verum videtur *ἰοῦσ' ἐγώ*. Aristophanes Plut. 768. *Φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα | ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.*

dum, non cum δρασείουσαν, post Dawesium p. 264. Heathiumque monet Brunckius. Ita jam recte distinctum in ed. Musgravii. Superiores post ταυρουμένην interpungunt. Male quidem, nisi legatur τοὔσδ' ὥς τι δρασείουσαν. Aristophanes Pac. 61. Ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις πόθ' ἡμῶν τὸν λεών; Sed praestat ταυρουμένην τοῖσδ'.

Ibid. Lasc. A. ὥς τὶ δρασείουσαν, B. ὡς τί δρασείουσαν, utrumque male. Lasc. etiam Πιτθεὺς τίς ἐστι v. 666. consentiente Rom. A. qui δεινή τίς ὀργή v. 507. ξυμφορὰ τίς εἰς λέχος v. 558. aliaque fortasse similia habet. Recte Lasc. δεινή τις ὀργή, ξυμφορά τις εἰς λέχος. Idem post voces paroxytonas passim τίς vel τί pro τις vel τι habet. Ita ἔχθραν τίς αὐτῇ v. 44. πόρος τίς v. 255. δράσειν τί ante dist. v. 284. εἰδέναι τί ποικίλον v. 295. χαίρων τίς αὐτῶν v. 392. οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς v. 639. ἔχω τί κἀγὼ v. 1101. In plerisque quidem locis haec scribendi ratio neminem fallere potest. Est tamen ubi ambiguitatem creet. Vide ad v. 487. 552.

92, 3. οὐδὲ παύσεται | χόλου (σάφ' οἶδα)] Rom. C. παύεται.

Ibid. Lasc. χόλον, quod natum videtur e v. 168. οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ | δέσποινα χόλον καταπαύσει. Constructionem defendere videtur Sophocles Ant. 883. Ἆρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν | ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν; Ubi accusativus pendet a participio λέγων, quod in infinitivo λέγειν continetur.

93. πρὶν κατασκῆψαί τινα.] Sic Aldus. Sed Lasc. πρὶν κατασκῆψαι τινά. V. 163. uterque ἔν τινι. V. 362. Ald. θωπεῦσαι πότ' ἄν. Lasc. θωπεῦσαι ποτ' ἄν. V. 560. uterque ἄλλοθέν ποθεν. V. 654. Ald. δαίμονός τινος. Lasc. δαίμονος τινός. V. 727. uterque σκῆψιν τίν' V. 785. Ald. ὄψεταί ποτε. Lasc. ὄψεται ποτέ. V. 93. Rom. A. C. κατασκῆψαι τινά. Ceteri tres quid habeant nescio. Praestat altera scriptura, quam ubique exhibui.

Ibid. Schol. κατασκῆψαι δὲ ἀντὶ τοῦ βλάψαι, ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ σκηπτοῦ. οἷον, κεραυνῶσαι. Hesychius: κατασκῆψαι. κατασπεῖραι. Interpretatio ad κατασκεδάσαι pertinere videtur. Rectius Photius: κατασκήψαντος. ἐμπεσόντος. Noster Hipp. 1416. Ἔασον. οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφον | θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας | ὀργαὶ κατασκήψουσιν εἰς τὸ σὸν κάρα. Herodotus VII. 134. Τοῖσι δὲ ὦν Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε Ταλθυβίου τοῦ Ἀγαμέμνονος κήρυκος. Idem VIII. 65. Δημάρητε, οὐκ ἔστι ὅκως οὐ μέγα τι σίνος ἔσται τῇ βασιλῆος στρατίῃ.——καὶ ἢν μέν γε κατασκήψῃ ἐς τὴν Πελοπόννησον, κίνδυνος αὐτῷ τε βασιλέϊ καὶ τῇ στρατίῃ τῇ ἐν τῇ ἠπείρῳ ἔσται. Thucydides II. 49. κατέσκηπτε γὰρ (ἡ νόσος) καὶ ἐς αἰδοῖα, καὶ ἐς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας. Patet ex his exemplis dici κατασκῆψαι εἴς τινα et κατασκῆψαί τινι, ut ἐμπεσεῖν εἴς τινα et ἐμπεσεῖν τινι. Nostro loco scribendum suspicor τινι. Schol. ad v. 105. interpretatur δίκην ἐγκατασκῆψαι τινί. Constructio est: οὐδὲ παύσεται χόλου, πρὶν ἂν κατασκήψῃ τινὶ ὁ χόλος. Sic enim malo quam πρὶν ἂν αὐτὴ κατασκήψῃ τινὶ τὸν χόλον. Quamquam ne hoc quidem absurdum. Noster infra v. 1300. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί. Aeschylus Eum. 83. ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν

κύτον | σκήψητε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν | τεύξητ' [h]. Si certum esset bene Graecum esse ἐμπεσεῖν τινα, non esset quare de κατασκῆψαί τινα dubitaremus [i].

95. In his anapaestis Dorica Medeae tribuit Aldus δύστανος v. 95. ὀλοίμαν v. 96. τλάμων v. 110. ματρὸς v. 112. κεφαλᾶς v. 142. καταλυσαίμαν v. 144. βιοτὰν v. 145. μεγάλα v. 157. ἐνδησαμένα v. 159. νύμφαν v. 160. Ancillae sive nutrici μάτηρ v. 97. θνατοῖς v. 127. τάκει βιοτὰν v. 139. παραθαλπομένα v. 141. θνατοῖς v. 167. ἐμάν v. 182. ὁρμαθῇ v. 186. βοάν v. 198. Lasc. A. B. τλήμων v. 110. θνητοῖς v. 127. Lasc. A. etiam μητρὸς v. 112. θνητοῖς v. 167. Cetera ut Aldus. Nutrici tribuit Aldus ἀρχῆς v. 105. οἰμωγῆς v. 106. ψυχὴ v. 109. τλῆμον v. 114. ἥδ' v. 139. τήνδ' v. 183. λεαίνης v. 184. μούσῃ v. 193. Nihil tale in Medeae verbis occurrit. *Doricas formas in impressis receptas*, inquit Brunckius, *non agnoscunt membranae in his anapaestis.* Communes igitur formas plerumque reposuit, servata tamen Dorica v. 139. (ubi τήκει βιοτὰν) 141. 142. 144. 145. 157. 198. Porsonus et Matthiae omnia ut Aldus. Ego vero in Medeae verbis Doricas formas servavi, nutrici autem communes ubique restitui. Quae post scenam magno animi affectu commota dicit Medea, μέλος esse videntur, ideoque recte Doricas formas accipiunt. Quae autem nutrici tribuuntur, utpote sermoni propiora, communi lingua concepta sunt. Quae in his leguntur Dorica, a grammaticis invecta puto, haud secus atque in chori anapaestis ἀπειροσύναν v. 1062. ἀΐδαν v. 1079. [k] Ceterum non est silentio praetereundum, Porsonum in Hippolyto, si eam fabulam edidisset, majorem licentiam sumturum fuisse quam in Medea. Nam in Phaedrae anapaestis, quos ex ejus recensione exhibuit Monkius, communis forma pro Dorica ubique reposita est.

[h] Male vulgo σκήψησθε. Media forma aliena ab hac significatione est. Error natus est e vicino θυμοῦσθε. Similem exhibet Aldina in Heracl. 875. καὶ πόλιν πατρὸς | ὄψεσθε, κλήρους δ' ἐμβατεύσεσθε χθονός. Recte Musgravius e cod. G. ἐμβατεύσετε. Sic etiam cod. E. et noster Rom. C. Aristophanes Av. 1013. Ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι | ξενηλατοῦνται, καὶ κεκίνηνταί τινες | πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ. Imo, ξενηλατοῦσι, ut λέγουσι, *they say*. Thucydides III. 40. ἄλλως δὲ γνόντες, τοῖς μὲν οὐ χαριεῖσθε, ὑμᾶς δὲ αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε. Legendum δικαιώσετε.

[i] Sophocles Oed. C. 942. οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι | ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ. Praeter Aldum, accusativum habent tres codices a Brunckio collati. Euripides Iph. A. 808. οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' ἔρως | τῆσδε στρατείας Ἑλλάδ', οὐκ ἄνευ θεῶν. Nemo est qui Ἑλλάδ' libentius pro accusativo quam pro dativo accepturus sit. Vide tamen an scripserit poëta, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος, omisso Ἑλλάδ', quod salva sententia abesse potest. Ita Aeschylus Pers. 164. ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν οὐκ ἄνευ θεῶν τινος. Euripides Bacch. 762. ἐτραυμάτιζον, κἀπενώτιζον φυγῇ | γυναῖκες ἄνδρας, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος. Idem ἄνευ θεῶν του Phoen. 1608.

[k] Sic etiam ἀπελαυνομένα Hec. 103. ἀραμένα ibid. 107. Ἑλλάνων ibid. 119. ὀρφανὰν pro ὀρφανὸν ibid. 150. φοινισσομέναν ibid. 152. In Euripidis Telepho jurgium fuit inter Agamemnonem et Menelaum hoc metro scriptum. Hinc Fr. iii. Ἴθ' ὅποι χρῄζεις. οὐκ ἀπολοῦμαι | τῆς σῆς Ἑλένης οὕνεκα. Verba sunt Agamemnonis. Sic etiam Fr. xx. Σπάρτην ἔλαχες. ταύτην κόσμει. | τὰς δὲ Μυκήνας ἡμεῖς ἰδίᾳ. Prior versus in proverbium transiit. Male Cicero ad Att. iv. 6. Σπάρταν ἔλαχες. ταύταν κόσμει. Simili vitio in Iasonis Medeaeque rixa vulgo legitur ξειναπάτα v. 1359.

Ibid. Δύστανος ἐγώ, μελέα τε πόνων.] Sic Lasc. B. Sed Rom. D. E. Lasc. A. Burn. ἰὼ δύστανος ἐγώ. Rom. A. B. C. ἰὼ δύστηνος ἐγώ, quod tacite admisit Brunckius. Schol. ad Aristophanis Pac. 1012. ὦ δύστηνος ἐγώ. Mag. δύστηνος ἐγώ. Porsonus ut vulgo δύστανος ἐγώ. Recte additum videtur ἰώ, quod extra versum est. Aeschylus Theb. 876. Ἰὼ δυσαδελφόταται πασῶν ὁπόσαι | στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται. Pers. 911. Ἰὼ δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας | τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης. Sic etiam Euripides Suppl. 1114. Iph. A. 590. El. 988.

96. ἰώ μοι μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;] Aristophanes Pac. 1009. κἆτα Μελάνθιον | ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγοράν· | τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν· | εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας· | Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθεὶς | τὰς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας· | τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν. Schol. Ἐκ Μηδείας. μήποτε ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μηδείας παράγει (vulgo παραγράφει) ἐκεῖνα. ὦ δύστηνος ἐγὼ, μελέα τε πόνων, πῶς ἂν ὀλοίμαν. οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ Μελανθίου φασὶν εἶναι Μήδειαν, ἐξ ἧς ταῦτα. Ὀλόμαν, ὀλόμαν dixit Euripides Iph. 151. ubi Aldus ὠλόμαν, ὠλόμαν, haud secus atque apud Aristophanem. Verba quae παρῳδεῖ comicus, Jasonis in Melanthii Medea fuisse videntur[1].

Ibid. Rom. C. D. E. πῶς ἂν ὀλοίμαν. Rom. A. B. πῶς ἂν ὀλύμαν. Horum B. alterum λ subscriptum habet, ut sit ὀλλύμαν. Rom. D. ὄλλυσθε pro ὄλοισθε v. 112.

97. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες.] Plenius Aristophanes Ach. 41. Lys. 240. τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον. Idem saepius nude τοῦτ' ἐκεῖνο dixit, monente post alios Reisigio p. 279. Noster Or. 802. Τοῦτ' ἐκεῖνο (ὃ λέγεται scilicet). κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον. Hel. 622. Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο. συμβεβᾶσιν οἱ λόγοι | οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς. Vide an legendum Ion. 554. Τοῦτ' ἐκεῖν' ἵν' ἐσπάρημεν.

97, 8. μάτηρ | κινεῖ κραδίαν,] Rom. C. Lasc. B. μάτηρ. Rom. A. B. D. μῆρ. Rom. E. Lasc. A. μήτηρ. Sic ματρὸς, μρὸς, μητρὸς v. 112. De qua varietate consulendus Valckenarius ad Phoen. 11.

Ibid. Rom. A. E. Lasc. B. κραδίαν. Rom. B. D. κραδίην. Rom. C. Lasc. A. καρδίαν. Ante Euripidem κραδία in anapaesto usurparat Aeschylus Prom. 880. κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.

98. κινεῖ δὲ χόλον.] Aristophanes Vesp. 402. Εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολὴν, | ἥνπερ ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν; Inter κινεῖν χόλον et κινεῖν χολὴν nihil interesse videtur.

[1] De Melanthio tragico consulendus in primis Fabricius Biblioth. Gr. T. II. p. 310. qui Philoclis tragici filium eum facit, nescio quo auctore. Nihil tale legerat apud Aristophanem ejusque interpretes Pac. 803. 808. Av. 151. neque apud Suidam locis ab ipso indicatis, neque apud Plutarchum T. II. p. 41. C. p. 50. C. p. 144. B. p. 631. D. p. 633. D. neque apud Athenaeum p. 6. C. p. 343. C. p. 542. A. Ex his testimoniis constat cum gulositate famosum fuisse, eoque nomine multam ridendi materiam comicis praebuisse. Ipsius quoque facete quaedam dicta afferuntur. Ita gibbosum quendam demagogum non προεστάναι sed προκεκυφέναι τῆς πόλεως dixit. Ex ejus tragoediis unus exstat versus, (ὁ θυμὸς) τὰ δεινὰ πράσσει τὰς φρένας μετοικίσας. Quo bis utitur Plutarchus de Cohibenda Ira p. 453. F. de Sera Numinis Vindicta p. 551. A. Paullo aliter πράσσει τὰ δεινὰ Tzetzes ad Hesiodum p. 62.

99. σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,] Sic Rom. C. Lasc. B. Sed Rom. A. B. E. Lasc. A. σπεύδετε θᾶσσον. Rom. D. σπεύδετε θᾶττον.

100. καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγὺς,] Lasc. A. πελάσσητ' (sic). Vide ad ἐστάλλης v. 651. Lasc. B. recte πελάσητ'.

101. μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσοισθ'] Rom. C. φυλάσσεσθε, ut jam monui ad v. 27. Rom. A. B. φυλάσσεσθε. Rom. D. E. Lasc. A. Par. A. B. D. φυλάσσεσθ', quod reposuit Musgravius. Lasc. B. Par. E. Mag. Put. φυλάσσετε.

102, 3. ἄγριον ἦθος, στυγεράν τε φύσιν | φρενὸς αὐθάδους.] Etsi ita satis bene, melius esset, opinor, ἄγριόν τ' ἦθος. Copulae in priore membro omissae exempla vide v. 369. 1076. 1119. His accedant Aeschylus Ag. 810. (ubi legendum, κάρτ' ἀπόμουσός τ' ἦσθα γεγραμμένος, | οὔτ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων) Sophocles Oed. C. 850. Phil. 1294. 1314. 1415. Euripides Hipp. 205. Andr. 424. (εἰς ξύμβασίν δὲ χρῆν σε σήν τε παῖδ' ἄγειν) Suppl. 87. (Τίνων γόον τ' ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον) Tro. 43. Bacch. 740. Aristophanes Lys. 551. ('Αλλ' ἤνπερ ὅ τε γλυκύθυμος ἔρως, χὴ Κυπρογένει' 'Αφροδίτη) [m].

104. ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.] Sic Rom. C. E. Sed Rom. A. B. ὡς τάχος ἔσω. Rom. D. ὡς τάχιστ' εἴσω.

105, 6. δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον | νέφος οἰμωγῆς,] Musgravius legendum putat δηλοῖ, *ostendit*.

Ibid. Rom. C. ἐξ ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. B. D. E. ἀρχῆς ἐξαιρόμενον. Rom. E. ἀρχῆς ἐξαιρούμενον. Rom. A. praepositionem supra scriptam habet a prima manu. Canteri conjecturam ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον inutilem censet Barnesius (Φοίβῳ ἴσος ὁ Βαρνέσιος), quia scilicet praepositiones hoc modo abundare soleant. Sed metri quoque rationem habendam esse monet Heathius. Musgravius igitur Canteri conjecturam admisit, multo melius Brunckius codicum scripturam. Praepositionem delendam punctis infra positis jamdiu monuerat Scaliger.

106, 7. ὡς τάχ' ἀνάψει | μείζονι θυμῷ.] Rom. omnes, ni fallor, ἀνάψει. Par. E. Schol. pro var. lect. ἀνάξει. Lasc. B. in textu ἀνάψει, in margine γ. ἀνάξει, quam varietatem ab omnibus fere suis codd. agnosci ait Musgravius. Non video quem sensum praebeat ἀνάξει. Potius legerem ἀνᾴξει ab ἀνάσσω sive ἀναΐσσω, quod apud Euripidem saepe occurrit. Sed recte se habere videtur ἀνάψει, quod activum pro passivo appellat Musgravius, item Matthiae Gramm. Gr. §. 496. 4. Fortasse constructio hujusmodi est: δῆλον δ' ὡς τάχ' ἀνάψει μείζονι θυμῷ (ἡ Μήδεια) νέφος οἰμωγῆς ἀρχῆς ἐξαιρόμενον.

Ibid. Lasc. μείζωνι. Idem v. 356. κλύδονα, v. 1164. νικομένη.

107, 8, 9. τί ποτ' ἐργάσεται | μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος |

[m] Idem Vesp. 469. "Εσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς,| εἰς λόγους ἔλθωμεν ἀλλήλοισι καὶ διαλλαγάς; Malim ἄνευ μάχης τι καὶ κατοξείας βοῆς. Deinde vide an legendum ἔλθοιμεν. De qua constructione consulendus Hermannus ad Sophoclis Aj. 1200. (1221.)

ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;] Verba μεγαλόσπλαγχνος——κακοῖσιν leguntur apud Stobaeum Tit. XX. p. 172=107. Forsitan fuerint qui verba τί ποτ' ἐργάσεται a sequentibus separarent.

Ibid. Lasc. μεγαλόσπλαχνος. Idem σπλάχνον v. 215.

Ibid. Lasc. B. δειχθεῖσα κακοῖσιν. Sic ἐγείματο v. 257. Omnes Rom. Lasc. A. δηχθεῖσα κακοῖς ἡ τῆς Μηδείας.

110. Αἶ αἶ,] Rom. C. αἶ αἶ. Lasc. B. αἶ αἶ. Lasc. A. ἓ ἓ. Rom. D. E. ἒ ἒ. Rom. A. B. ἓ ἓ αἶ αἶ. Par. A. ἒ ἒ ἒ ἒ. Brunckius αἶ αἶ αἶ αἶ. Matthiae ut Aldus. Vide v. 142. Utrobique extra versum est αἶ αἶ, ut ἰὼ v. 95. Sic etiam Hipp. 208. ubi Aldus ἒ. ἒ.

110, 1. ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων | ἄξι' ὀδυρμῶν.] Rom. A. B. D. E. Lasc. A. ἔπαθον τλήμων, ἔπαθον μεγάλων. Rom. C. ἔπαθον τλάμων μεγάλων. Lasc. B. ἔπαθον τλήμων μεγάλων.

114. Ἰώ μοι μοι. ἰὼ τλῆμον.] Rom. C. τλῆμον. Rom. A. D. E. Lasc. τλήμων, quod admisit Porsonus. Matthiae τλῆμον revocavit.

115, 6. τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας | μετέχουσι;] Porsonus diserte τί δὲ σοὶ παῖδες. Vulgata, quam revocavit Matthiae, paullo melior mihi videtur, saltem non deterior. Ordo est: τί δὲ παῖδες πατρὸς ἀπλακίας μετέχουσί σοι; Infra v. 970. Porsonus ut vulgo, Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοι φυγῆς. Phoen. 1541. πάτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει | φάος.

Ibid. Reposui ἀπλακίας, quam formam Aeschylo octies restituit Porsonus, apud Euripidem vero vulgatam non mutavit. De hac scriptura consulendus in primis Burneius in censura Aeschyli Glasguensis (*Monthly Review*, Feb. 1796. p. 132.), quem laudat Monkius ad Alc. 247. (241.), ubi nunc recte legitur, ὅστις ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου. Metro necessarium est etiam ἀπλακὼν Iph. A. 124. ἀπλακήματα apud Aeschylum Eum. 937.

Ibid. Rom. E. κατέχουσι pro μετέχουσι.

116. τί τοῦσδ' ἔχθεις;] Rom. C. Lasc. A. ἔχεις.

118—129. δεινὰ τυράννων—ἀπέδωκεν.] Philosophatur nutrix more Euripideo, sed valde ἀπροσδιονύσως, ut mihi quidem videtur. Quid enim cum Medeae conditione commune habent quae de regum animo dicit? Homerica loca Il. A. 80. B. 196. allegat scholiastes.

118. δεινὰ τυράννων λήματα,] Rom. A. B. E. λήματα. Rom. C. D. λήμματα. Infra v. 174. quatuor Rom. λῆμα, solus D. λῆμμα. Apud Sophoclem El. 1426. in Aldina legitur, μηκέτ' ἐκφοβοῦ | μητρῷον ὥς σε λῆμμ' ἀτιμάσῃ ποτέ.

118, 9. καί πως | ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. πολλῶν κρατοῦντες. In A. supra scriptum ὰ a prima manu. Sensus est, auctore Musgravio, *pauca aliorum voluntate, pleraque sua agentes.* Pessime vertit Portus.

121, 2. τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι | κρεῖσσον ἔμοιγ' οὖν,] Brunckius τὸ δ' ἄρ' εἰθίσθαι. Vulgatam, quam revocavit Matthiae, diserte agnoscit Schol. Τὸ γὰρ εἰθίσθαι. ὁ γὰρ ἀντὶ τοῦ δέ. Ejusdem sententiae glossema in membranis reperit Brunckius. *Sed nunquam* γὰρ, ait, *significationem particulae* δὲ *induit.* Qua re-

gula utens tria Sophoclis loca corrumpit, Oed. C. 985. Phil. 161. El. 930. Non raro γὰρ dici, ubi δὲ exspectasses, monet Hermannus ad Vigerum n. 343. 6. Plura ad v. 560.

122, 3. εἰ μὴ μεγάλως, | ὀχυρῶς τ' εἴη καταγηράσκειν.] Haec scriptura cum vulgata interpunctione sensum facit valde incommodum. Reiskius post superiora verba plene distinguendum, deinde scribendum ὀχυρῶς γ' εἴη monuit, hac scilicet significatione: *Si non licet in magnis rebus et splendida fortuna consenescere, saltem liceat tuto.* Ita fere Buchananus, qui τ' pro τοι accepisse videtur: *Si non regifico splendore, at | tuto consenuisse licebit.* Musgravius ad superiorem sententiam tantum κρεῖσσον, ad hanc vero retulit ἔμοιγ' οὖν. Deinde in annotatione ὀχυρῶς εἴη, particula non mutata sed omissa. Sed praestat ὀχυρῶς γ' εἴη, quam emendationem nulla Reiskii mentione facta sibi vindicat Brunckius, quem sequuntur Porsonus et Matthiae. Musgravio fortasse displicebat γε bis in tam brevi sententia positum. Sed hoc saepe fit, ubi utrobique sententiae utile est. Cum ἔμοιγε, *mihi quidem*, conferantur Iasonis verba v. 529. εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις. Alterum γε *saltem* significat.

124, 5. τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν | τοὔνομα νικᾷ,] Herodotus III. 80. a Porsono allegatus: πλῆθος δὲ ἄρχον, πρῶτα μὲν οὔνομα πάντων κάλλιστον ἔχει, ἰσονομίην.

126, 7. τὰ δ' ὑπερβάλλοντ' | οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς.] Rom. C. Lasc. B. ὑπερβάλλοντ', rejecto tamen τ in sequentem versum, ut fere semper in veteribus libris. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. ὑπερβάλλοντα.

Ibid. Lasc. A. recte οὐδένα. Lasc. B. Mag. οὐθένα, quod serioris Atticismi esse monet Porsonus.

Ibid. Rom. C. D. E. Lasc. θνητοῖς. Rom. A. B. βροτοῖς.

Ibid. Haec explicant plerique quasi sensus sit, ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς, tritissima sententia. Hos ita reprehendit Brunckius: *Perperam haec vulgo accipiuntur. Subauditur verbum* παρέχειν, *aut simile quid.* Καιρὸν *non* tempus *sed* opportunitatem *significat.* Brunckium reprehendit Hermannus Dissertatione de Ellipsi et Pleonasmo p. 131. *Immo* δύναται, *ut saepissime, idem significat quod* δυνατά ἐστιν. *Et quoniam recte dicitur* οὐδὲν δύνασθαι, *poëta pro* οὐδὲν καίριον δύναται *dixit* οὐδένα καιρὸν δύναται. Ne haec quidem explicatio magnopere mihi placet. Multo minus Musgravii conjectura, οὐδένα καιρὸν ἀδείματα θνατοῖς. Οὐδένα καιρὸν est οὐκ εἰς καιρὸν, ἀκαίρως. Noster Hel. 486. καιρὸν γὰρ οὐδέν' ἦλθες. Id est, *intempestive enim accessisti.* Nostro loco non est *intempestive*, sed *immoderate, supra modum.* De qua significatione si quis dubitat, consulat lexicographos praecipue H. Stephanum v. Καιρός. Δύναται est ἰσχύει, σθένει, ut alibi passim. Verba igitur οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς significant *plus aequo valent mortalibus*, id est, *potentiores quam expedit reddunt homines*, ad tempus scilicet. Pergit enim poëta: μείζους δ' ἄτας, ὅτ' ἂν ὀργισθῇ | δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

128, 129. μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ | δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.] Fridericus Iacobs, homo peringeniosus, sed quo vix quisquam plures infelices inutilesque conjecturas protulit, ὄγκοις ἀπέδωκεν legendum contendit Animadversionibus in Eurip. p. 23. Admisit hanc conjecturam Zimmermannus.

130. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν] Ita noster Alc. 107. Ἔθιγες ψυχῆς, ἔθιγες δὲ φρενῶν. In tragico sermone hospes sit necesse est, qui hac tautologia offendatur.

131. τᾶς δυστάνου Κολχίδος.] Rom. C. E. Lasc. B. τᾶς δυστάνου. Lasc. A. τὰς δυστάνου. Rom. A. B. τῆς δυστάνου. Rom. D. τᾶς δυστήνου. Alii fortasse τῆς δυστήνου. Hujusmodi varietates non sine delectu aliquo commemorandae videntur, ubi scriptura extra dubium posita est. Vix ullam Doricam formam exhibet Aldina, quam constanter servent scripti codices. Ubi Doricam in textu habent, saepe communem supra scriptam exhibent.

Ibid. Suspicor nonnihil post Κολχίδος excidisse. Non male suppleretur οἰκτράν. Vel, ut etiam ταυτολογωτέρα fiat oratio, Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν, | τᾶς δυστάνου Κολχίδος αὐδάν.

132. οὐδέ πω ἤπιος.] Minus recte, meo quidem judicio, haec interrogative accipiunt Brunckius, Beckius, Porsonus, Matthiae.

Ibid. Aldus et Lasc. ἤπιος. Rom. omnes ἤπιος. Aldus etiam ἠπίους Tro. 53. ἠπιώτατος Bacch. 859. Sed ἠπιωτέρα Alc. 311.

132, 3. ἀλλ' ὦ γεραιὰ, | λέξον.] Rom. C. D. γεραιά. Rom. A. B. γηραιά. Rom. E. γερεά. Vide ad v. 62. Γεραιὸς mediam corripit apud Euripidem Herc. 115. 447. 901. et alibi passim.

Ibid. Reiskius λῆξον, *desine*. Videtur enim ei chorus Medeam alloqui. Quasi Medeae conveniat ὦ γεραιά.

133, 4. ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελά|θρου βοὰν ἔκλυον.] Schol. Ἀμφίπυλον.) τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους, μίαν μὲν τὴν αὐθεντικην, ἑτέραν δὲ ἣν Ὅμηρος λέγει ὀρσοθύρην (Od. X. 126.). ἐγὼ οὖν, φησὶν, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου οὖσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω τοῦ μελάθρου. Malim, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου μελάθρου οὖσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω. Non suam sed Medeae domum ἀμφίπυλον μέλαθρον appellat chorus. Quam duo ostia habere fingit poëta, quo facilius clamores ejus ad vicinarum aures perveniant. Dicitur ἐπ' ἀμφιπύλου eadem constructione qua ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων apud Herodotum V. 92, 3. Adjectivum ἀμφίπυλος non nisi ex hoc loco citant lexicographi. Sed οἶκον ἀμφίθυρον dixit Sophocles Phil. 159.

Ibid. Lasc. A. εἴσω. Lasc. B. recte ἔσω.

Ibid. Rom. C. E. βοάν. Rom. A. D. βοήν. Malim γόον. Metrum enim dactylicum esse videtur. Βοὰν e v. 130. facile irrepere potuit. Γόον in re simili habet noster Alc. 86. Κλύει τις ἢ στεναγμὸν ἢ | χερῶν κτύπον κατὰ στέγας, | ἢ γόον, ὡς πεπραγμένων; Suppl. 86. Τίνων γόον τ' ἤκουσα, καὶ στέρνων κτύπον, | νεκρῶν τε θρήνους, τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο | ἠχοῦς ἰούσης; El. 1210. Σάφ' οἶδα. δι' ὀδύνας ἔβας, | ἰήϊον κλύων γόον | ματρὸς, ἅ σ' ἔτικτε.

134. 5. οὐδὲ συνήδομαι, | γύναι, ἄλγεσι δώματος.] Rom. C. Lasc.

B. γύναι. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. ὦ γύναι, conjecturam meam confirmantes. Saepius ὦ male addunt quam omittunt librarii. Omittunt tamen haud raro. Praeter nostrum locum vide Iph. T. 856. Ion. 415. 925.

136. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται.] Rom. A. ante corr. C. D. E. Lasc. A. Par. A. B. D. Burn. Schol. ἐπεί μοι φίλον κέκρανται. Rom. A. a corr. ἐπεὶ μὴ φίλον κέκρανται. Sed μὴ supra scriptum habet μοι. Rom. B. habet κέκρανται primis tribus vocibus humiditate deletis. Manent accentus a correctore minio picti ′ ‵ ′. Lasc. B. ἐπεί μοι φίλα κέκραται. Put. ἐπεί μοι φιλία κέκραται. Musgravius ἐπεὶ μὴ φίλι' ἃ κέκρανται. Brunckius ἐπεὶ μὴ φίλια κέκρανται. Dixisset Euripides, ni fallor, ἐπεὶ οὐ φίλια κέκρανται. Reponendum igitur ἐπεί μοι, in quo consentiunt omnes fere codices. Deinde non male Put. φιλία κέκραται. Comparat Porsonus φιλίας ἀνακίρνασθαι apud Euripidem Hipp. 254. φιλίαι συνεκρήθησαν et φιλίην συνεκεράσαντο apud Herodotum IV. 152. VII. 151. νεοκρᾶτα φίλον apud Aeschylum Cho. 342. Sed plerique libri κέκρανται, unde librariorum errore fluxisse videtur κέκραται, ut πέφαται pro πέφανται v. 752. Itaque scripsi, ἐπεί μοι φιλία κέκρανται. Non minus bene dicitur φιλίαν κραίνειν quam ἔριν κραίνειν, quod legitur apud nostrum Andr. 478.

137, 8. Οὐκ εἰσὶ δόμοι. φροῦδα τάδ' ἤδη. | ὁ μὲν γὰρ ἔχει δῶμα τυράννων.] Rom. C. δῶμα. Rom. A. B. D. E. Lasc. Cott. aliique proculdubio plerique, λέκτρα, quod lectore non monito admisit Musgravius, quem sequuntur Brunckius, Porsonus, Matthiae. Beckius vero δῶμα revocavit. In superioribus verbis, quae metro adversantur, ad conjecturam omnes confugiunt. Scaliger ἡ μὲν γὰρ ἔχει, quae scriptura sententiam pessumdat, neque metro satisfacit. Musgravius in annotatione τὸν μὲν γὰρ ἔχει, quod receperunt Brunckius et Beckius. Porsonus ὁ μὲν γὰρ ἔχει, ut vulgo, sed φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ' pro φροῦδα τάδ' ἤδη. Citat scholiastae verba: ἀπὸ δὲ ἀρσενικοῦ εἰς οὐδέτερον μετέστη. φροῦδα γὰρ τάδε. τὰ οἰκήματα λέγει. Distinguendum: φροῦδα γὰρ τάδε, τὰ οἰκήματα λέγει. Ipsius grammatici est γὰρ, ut alibi passim. Ita ad v. 56. οὐρανὸν γὰρ νῦν λέγει τὸν ἀέρα. Ad v. 67. πεσσοὺς γὰρ νῦν τοὺς τόπους τῶν κυβευτῶν. Ad v. 119. τὸ γὰρ πολλὰ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολύ. Ad v. 126. τὸ γὰρ λῷστα, ἀντὶ τοῦ λῷστον. Ad v. 172. ὀμφὴν γὰρ νῦν τὴν φωνὴν λέγει. Ad v. 749. εἰς ὁδὸν γὰρ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν. Ad v. 880. τὸ γὰρ παρεμπολᾶν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται. Haec exempla satis ostendunt Porsoni conjecturam φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε scholiastae auctoritate minime niti. Matthiae, nescio quo auctore, φροῦδα τάδ' ἤδη. | χὡ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων. Malim καὶ ὁ sine crasi. Vide nostrum Hipp. 246. Iph. A. 5. 15. El. 1317. Sed particulas καὶ μὲν γὰρ ita conjunctas in tragicorum scriptis non inveni. Ceteris conjecturis accedat mea, cui non multum ipse tribuo, καὶ δὴ γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων. Duo verba ὁ μὲν ex altero membro supplenda, ut apud Homerum Il. X. 157. τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώ-

κων. Hanc ellipsin Atticis familiarem fuisse ostendunt Porsonus ad Or. 891. Matthiae Gramm. Gr. §. 288. d. maxime vero Schaeferus ad Bosium p. 187=204. Noster Herc. 634. φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν, | οἵ τ' οὐδὲν ὄντες. χρήμασιν δὲ διάφοροι. | ἔχουσιν, οἱ δ' οὔ. πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος. Hoc exemplum attulit Schaeferus, qui v. 570. 1036. ejusdem fabulae praetermisit. Ita intelligendus Aristophanes Eq. 597. πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα καὶ κρόμμυα. Particulae καὶ δὴ γὰρ conjunctae leguntur infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον. Hanc conjecturam dignam quae cum lectore communicetur existimo, indignam vero quae in textum admittatur. Adoptavi igitur Musgravii conjecturam τὸν μὲν γὰρ ἔχει. *Sed rectius, opinor*, inquit Porsonus, *servabitur nominativus, ut* ὁ μὲν *et* ἡ δὲ *accuratius opponantur*. Mutatio casus, si opus esset, sexcentis exemplis defendi posset, e quibus unum tantum afferam. Noster Or. 1402. τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλῄζετο. | ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνήρ. Quod addit Porsonus, Jasonem rectius dici ἔχειν quam ἔχεσθαι, fortasse verum est, si legatur λέκτρα. Sin autem legatur δῶμα, Creontis regia rectius Jasonem habere dicitur, quam ab eo haberi. Noster Herc. 614. AM. Ἦ καὶ κατ' οἴκους ἐστὶν Εὐρυσθέως ὁ θήρ; | HP. Χθονίας νιν ἄλσος Ἑρμιών τ' ἔχει πόλις. Jasonem in Creontis regia habitasse ostendunt ejus verba v. 930. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; Revocavi igitur δῶμα, licet plerique libri λέκτρα exhibeant. In hac saltem fabula Aldinus liber πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων est. Quis enim nescit quoties veram scripturam contra omnes fere codices et ed. Lascarinam exhibeat? Exempla sunto ἔρος v. 150. φίλων v. 241. ἀμφέπων v. 467. συγγνωστ' ἂν ἦν σοι v. 478. Ἑλληνίδων v. 496. ἔχομεν v. 638. δεινότατον v. 641. γονάτων τε τῶν σῶν v. 693. ὧν ἐπαγγέλλῃ v. 704. τί μοι ζῆν κέρδος v. 780. σὸν σπέρμα v. 798. παρεμπολῶντί γ' v. 880. τί δῆτα λίαν v. 899. θύμασιν v. 1022. μωρίαν v. 1196. δόμους v. 1203.

139, 40. ἧδ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν | δέσποινα,] Aldus ἧδ'. Lasc. ἡ δ'. Primus H. Stephanus ἡ δ'. Hanc varietatem plerumque silentio praeteribo.

Ibid. Scripsit Euripides, ni fallor, τήκει βίοτον. Dorica τάκει et βιοτὰν nata videntur e v. 145. 156. Brunckius in Par. A. reperisse videtur τήκει βιοτάν. Romani τάκει βιοτὰν ut vulgo.

140, 1. φίλων οὐδενὸς οὐδὲν | παραθαλπομένα φρένα μύθοις.] Rom. C. D. E. παραθαλπομένα. Rom. A. B. παραθαλπομένη.

142. Αἶ αἶ,] Lasc. A. αἶ αἶ. Lasc. B. αἲ. αἲ. τάλαινα.

142, 3. διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία | βαίη.] Rom. C. D. E. κεφαλᾶς. Rom. A. B. Schol. ad v. 166. κεφαλῆς.

143. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;] Rom. D. τί δέον μοι. Aeschylus Prom. 746. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει | ἔρριψ' ἐμαυτὸν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας; Vide etiam nostrae fabulae v. 780.

144, 5. φεῦ φεῦ, θανάτῳ καταλυσαίμαν | βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.] Euripides Fragm. Inc. cx. εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν

καλὸν, | εἰς ἀρετὰν καταλυσαμένους βίον. Observent tirones, βιοτὰν tam a καταλυσαίμαν quam a προλιποῦσα regi. Quae constructio frequens apud tragicos.

146. Ἄϊες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς,] Hesychius: Ἄϊες. ἐπύθου. Nostrum locum citant interpretes. Potuissent et Hipp. 362. Ἄϊες ὦ, ἔκλυες ὦ, ἀνάκουστα τᾶς | τυράννου πάθεα μέλεα θρεομένας.

Ibid. Schol. τὸ ἄϊες ὁ Δίδυμος ὡς πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ φησὶ λέγεσθαι, ἠκούσατε, καὶ οὐ πρὸς τὸν Δία. ἐν ἤθει οὖν τὸ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς. Didymi sententia est, verba ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς esse meram exclamationem, ut ἰήϊε Δάλιε παιὰν apud Sophoclem Oed. T. 154. Huic sententiae magnam vim addit noster Or. 1495. ἁ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο | διαπρὸ δωμάτων ἄφαντος | (ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς καὶ νὺξ) | ἤτοι φαρμάκοισιν, ἢ μάγων τέ|χναισιν, ἢ θεῶν κλοπαῖς.

147, 8. ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος | μέλπει νύμφα;] Superiorem versum Medeae tribuebat Apollodorus Tarsensis. De qua re vide ad v. 166. Hinc ἰαχὰν ἄϊον, τὰν δύστανος eum legisse suspicatur Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 48. Ego potius credam eum οἵαν ἰαχὰν duabus vocibus transpositis legisse, nisi forte putabat ἰαχὰν οἵαν idem significare.

Ibid. Versus 147. antistrophicus est 171. ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων. Si certum esset ἰαχὰν mediam apud Atticos semper producere, facile reponi posset ἀχὰν, ut monui ad Heracl. 752. De voce ἠχὴ consulendus instar omnium Piersonus ad Moerin p. 175. Dorica forma ἀχὰν restituenda Aeschylo Theb. 921. Δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὖς προπέμπει | δαικτὴρ γόος. Libri ἀχὼ, ἀχὴν, ἀχά. Omnes etiam αὐτοὺς pro οὖς. Sed ἰαχὰν media correpta defendit noster El. 707. κάρυξ ἰάχει βάθροις. Cui versui respondet 721. πείσας ἄλοχον φίλαν. Ubi gratum mihi fecisset Euripides, si ἄκοιτιν scripsisset. Verum in hac voce, ut in φάρος aliisque quibusdam, nonnihil licentiae poëtis Atticis concedendum videtur. Participium διαλακήσασα tertiam producit apud Aristophanem Nub. 409. Subjunctivus λακήσῃς primam corripit Pac. 381.[n]

149—52. τίς σοι ποτὲ—λίσσου.] Idem ordo versiculorum v. 425—8. Vide Gaisfordium ad Hephaestionem p. 317.

149, 50. τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήστου | κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,] Omnes Rom. Lasc. A. Par. A. τί, *quare*, quod a Reiskio quoque ex conjectura propositum admisit Brunckius. In Rom. A.

[n] Δραχμὴ priori producta quinquies apud comicos reperitur. I. Aristophanes Vesp. 689. αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν ὕστερος ἔλθῃ. II. Pac. 1200. νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ. Hanc scripturam temere ab aliis sollicitatam ipse etiam corrigendo corrupi ad Ach. 178. p. 120. III. Plut. 1020. Ὁπότε προτείνοιεν γε δραχμὰς εἴκοσιν. Male Reisigius p. 112. ὁπότε προτείνειέν γε δραχμαῖσιν εἴκοσιν. Vix sanum mihi videtur quod vulgo legitur Lys. 761. Ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι. IV. Philippides apud Athenaeum p. 230. B. καὶ κάππαριν χαλκῶν τριῶν ἐν τρυβλίῳ | ἄγοντι πεντήκοντα δραχμὰς ἀργυρῷ. V. Antiphanes p. 299. E. τούτων δὲ δραχμὰς τοὐλάχιστον δώδεκα | ἢ πλέον ἀναλώσασιν ὀσφρέσθαι μόνον. Si unum tantum de his quinque exemplis exstaret, quis vulgatam scripturam defendere auderet?

gl. a prima manu διά τί, var. lect. a diversa τίς. Schol. in lemmate τί habet, in interpretatione τίς. Lasc. B. etiam τίς. Hoc revocavit Matthiae, cui assentior. Simili errore libri nonnulli πρό σ' ἀπέχθεσθαι v. 285. Sententiae quidem nihil interest, sed paullo exquisitius videtur τίς. Musgravii conjectura τίς σ' ὅς ποτε nihil valet. Ceterum τί τοι, quod Porsono tribuit Matthiae, vitium typographicum est edd. Lipsiensium.

Ibid. Rom. C. ἀπλήστου. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. ἀπλάστου, quod admisit Brunckius. In Rom. B. supra scriptum ή. Nescio an nimis Doricum sit ἀπλάστου. Schol. ἀπλήστου habet, et ἀκορέστου explicat. Sed fortasse scripsit Euripides τᾶς ἀπλάτου κοίτας, eodem sensu quo τᾶς ἀνάνδρου κοίτας v. 423. Ἄπλατον proprie est id cui nemo πελάζει, πλάθει sive πλησιάζει. Quae verba cum eorum derivatis frequenter de conjugio usurpantur. Aeschylus Prom. 896. μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ. Sophocles Trach. 17. πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε. Idem Phil. 677. Ixionem appellat τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διός. Euripides Andr. 24. κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον, | πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδὶ, δεσπότῃ δ' ἐμῷ. Hinc πλᾶτις, *uxor*, apud Aristophanem Ach. 132. Ubi Schol. Καὶ τῇ πλάτιδι. τῇ γυναικὶ, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην. Est autem solenne mendum ἄπληστος aut ἄπλαστος pro ἄπλατος. Incertus Rhes. 309. Στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ | θέσθαι δυναίμην, ὡς ἄπλαστον ἦν ἰδεῖν. Recte ἄπλατον Piersonus ad Moerin p. 25. quem vide. Aeschylus Prom. 370. τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον | θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου ζάλης, | καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος. Hic ἀπλάτου reponunt viri docti ex Pindaro Pyth. I. 40. τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἁγνόταται ἐκ μυχῶν παγαί. Legendum suspicor apud eundem tragicum Eum. 53. ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασι. Vulgo οὐ πλαστοῖσι, *non fictis*, sensu minus commodo.

Ibid. Omnes Rom. praeter E. qui versum omittit, item Lasc. ἔρως. Sic etiam edd. H. Stephani, P. Stephani et Barnesii. Ceterae quas inspexi ante Barnesium, necnon Musgravius, ἔρος habent. Brunckius et Beckius ἔρως. Porsonus et Matthiae iterum ἔρος. Sophocles El. 197. δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας. Accusativum ἔρον saepius apud Euripidem exstare monet Valckenarius ad Hipp. 449. Plura dabunt viri docti ad Hesychium v. Ἔρον, Monkius ad Hipp. 337.

151. σπεύσει θανάτου τελευτάν;] *Malim* σπεύδει, inquit Musgravius. Omnes Rom. σπεύσει, sed A. supra scriptum habet δ. Schol. τὸ δὲ σπεύσει θανάτου τελευτὰν, ἀντὶ τοῦ ἐπείξει καὶ ἐμβαλεῖ σοι θάνατον. Idem paullo ante, ὃς σπεύδει θάνατον ἐπιπέμψαι.

Ibid. Barnesius θανάτοιο. De qua scriptura vide quae dicturus sum ad v. 428.

152. Μηδὲν τόδε λίσσου.] Μηδὲν pro μή. Comparat Musgravius Aristophanem Ran. 437. Μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς.

153. εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει,] Rom. A. B. D. E. εἰ δὲ

σὸς πόσις. Rom. C. εἰ δὲ σοὶ πόσις. Quae scriptura speciem tantum variae lectionis habet. Scripsisset enim librarius εἰ δέ σοι πόσις, si vulgatam de industria mutasset.

Ibid. Lasc. A. καινὰ λέχη σεβίζει ut vulgo. Lasc. B. καινὰ σεβίζει λέχη.

154. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.] Sic Rom. A. B. C. E. Lasc. A. Eustathius p. 633, 43. Quam scripturam agnoscit scholiastes, qui male interpretatur ἐκείνῳ τόδε τὸ ἁμάρτημα μὴ λογίζου, deinde melius μὴ χαλέπαινε. Lasc. B. κείνῳ τόδε μὴ χαράσου. Rom. D. κείνῳ τόδε μοι χαράσσου. Par. A. κείνῳ τόδε χαράσσου cum gl. λογίζου. Rectius esset ὀργίζου. Hesychius a Musgravio allegatus: Κεχαραγμένος, ὠργισμένος. Herodotus VII. 1. καὶ πρὶν μεγάλως κεχαραγμένον τοῖσι Ἀθηναίοισι διὰ τὴν ἐς Σάρδις ἐσβολήν. Sed vix aequum viris doctis videtur, a Medea exigere ut ne omnino irascatur. Heathius igitur κείνῳ τόδε μὲν χαράσσου reponit. Cujus scripturae vestigia apud schol. ad v. 152. exstare putat. Musgravius in annotatione δεινῶς τοδὶ (pro τόδε metri caussa) μὴ χαράσσου. Edidit Brunckius, quem sequitur Beckius, κείνῳ λίαν μὴ χαράσσου. Porsonus vulgatam revocavit, in annotatione vero corrigit κείνῳ τόσον μὴ χαράσσου, quod admisit Zimmermannus. Matthiae τόδε ut vulgo. Recte. Verborum τόδε μὴ χαράσσου sensus μὴ οὕτως ὀργίζου, is ipse scilicet quem praebent virorum doctorum conjecturae. De hac pronominis significatione vide ad v. 49. 672. 875.

155. Ζεύς σοι τάδε συνδικάσει.] Rom. C. τάδε. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. τόδε, quod admisit Brunckius. Male, cum tantulo intervallo praecedat alterum τόδε. Vide ad v. 72.

Ibid. Lasc. B. συνδικάσει. Omnes Rom. Lasc. A. Par. A. συνδικήσει, ut legendum censet Musgravius. Diversa sunt συνδικάζειν et συνδικεῖν, ut συνδικαστὴς et σύνδικος. Hesychius: Σύνδικοι. οἱ ἐν ταῖς δίκαις βοηθοί [o]. Aeschylus Eum. 579. a Musgravio allegatus: Καὶ μαρτυρήσων ἦλθον (ἔστι γὰρ δόμων | ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν· φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος) | καὶ συνδικήσων αὐτός [p]. Aeschines in Timarchum p. 263. B. ἐάν τις Ἀθηναίων, φησὶν, ἑταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι,——μηδ' ἱερωσύνην ἱεράσασθαι,——μηδὲ συνδικησάτω, φησὶ, τῷ δημοσίῳ, μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν μηδέποτε. Schol. ad nostrum locum: σὺν δίκῃ δὲ, ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ δικαίῳ ἐπεξελεύσεται. Male scriptum, neque recte explicatum. Brunckius συνδικάσει defendit, imo metro necessarium esse ait. Versus antistrophici 179.

[o] Hoc sensu Jesus Christus humani generis apud patrem παράκλητος dicitur a Joanne Ep. I. ii. 1. Eadem significatione usurpatur συνήγορος a scriptoribus recentioribus. Hesychius: Συνήγορος. προστάτης. Recte quidem pro illorum temporum consuetudine. Sed antiquitus συνηγόρου officium erat non reum sed accusatorem (κατήγορον) consilio suo et eloquentia adjuvare. Quos defensores secum adducebat reus, σύνδικοι appellabantur. Vide ad Aristophanes Ach. 685.

[p] Malim, ἔστι γὰρ θρόνων | ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ, καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν. Bis tantulo intervallo δόμων usurpare non potuit poëta. Deinde rectius fortasse αὐτὸς quam αὐτός. Vide ad Sophoclis Oed. T. 458.

mensura in vulgatis libris est – – – ∪ ∪ – –, hujus e Brunckii sententia – – ∪ ∪ – ∪ ∪ –. Haec non optime congruunt.

156. μὴ λίαν τάκου,] Sophocles El. 1171. Θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Ἠλέκτρα, φρόνει· | θνητοῦ δ' Ὀρέστης. ὥστε μὴ λίαν στένε [q]. Euripides Alc. 808. Γυνὴ θυραῖος ἡ θανοῦσα. μὴ λίαν | πένθει. δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπόται. Andr. 1233. καὶ πρῶτα μέν σοι τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς | μηδέν τι λίαν δυσφορεῖν ἐπήνεσα. Aristophanes Nub. 415. μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖ. Ibid. 714. Μή νυν βαρέως ἄλγει λίαν. His exemplis utar ad v. 899.

Ibid. ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν.] Musgravius in annotatione δυρομένα, quod admisit Brunckius, apposito tamen elisionis signo, quod delevit Porsonus. Hunc vide ad Hec. 728. Ita se res habet. Verbum ὀδύρομαι metro vel numeris nocet apud Aeschylum Prom. 271. Pers. 584. Sophoclem Oed. T. 1218. Euripidem Hec. 740. Med. 156. Andr. 397. Utraque forma aeque convenit apud Aeschylum Prom. 643. Theb. 662. Sophoclem Oed. C. 1439. Ant. 693. Aj. 327. 383. Euripidem Suppl. 770. Iph. T. 482. Apud Euripidem vero Phoen. 1750. ex necessitate legitur, Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι; Verbalia ὀδυρμὸς, ὄδυρμα et similia nunquam ο amittere videntur.

Ibid. Brunckius metri caussa εὐνήταν scripsit. Quae forma licet analogiae non repugnet, non magis usurpata est quam ἱκήτης, γαμήτης, εὐεργήτης, κυνηγήτης. Quamquam masculinum εὐνήτης a feminino εὐνήτρια defendi videtur, quod exstat apud Sophoclem Trach. 294. Quod si quis a masculino εὐνέτης femininum εὐνέτρια derivari censeat, sciat omnia hujus formae feminina apud Atticos antepenultimam longam habere, ut θεάτρια, ποιήτρια, συκοφάντρια, ψάλτρια [r]. Non Attice locutus est Joannes Chrysostomus T. XI. p. 113. a Bastio ad Gregorium p. 260. citatus, cum δραπέτριαν dixit. Cratinus fabulam suam Δραπετίδας inscripsit. Sic non προδότριαν sed πρόδοτιν dixerunt veteres [s]. Ceterum nostro loco εὐνέταν revocavit Matthiae. In hoc metro epitritus primus et dijambus satis bene sibi respondent. Noster Phoen. 1302. πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἰαχήσω; Ibid. 1316. ἄποτμος, ἄποτμος ὁ φόνος ἕκεκ' Ἐριννύων. Vide etiam Cycl. 500. 508. 516.

158. λεύσσεθ' ἃ πάσχω,] Ita Rom. C. recte. Rom. A. B. D. Lasc. A. λεύσεθ'. Rom. E. λεύσεσθ'. Lasc. B. λεύσασθ'. Ambiguum est, utrum λεύσσετε indicativus sit an imperativus. Eadem ambiguitate laborat Sophocles Ant. 940. λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανί-

[q] Fingamus apud Sophoclem legi, θνητοῦ πέφυκας πατρὸς, Οἰδίπους, φρόνει. Interpretes certatim πεφυκὼς reponerent, comparantes Ant. 996. Φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Hoc tironibus argumento sit, elegantiorem quam appellant lectionem non semper esse veriorem.

[r] A feminino *psaltria* novum masculinum *psaltrium*, ut *poëtrium*, *sycophantrium*, effinxit Famianus Strada Bello Belgico, propterea a Scioppio derisus Infamia Famiani p. 81.

[s] Hesychius: Ἀναγέτρια. ἡ ταῖς τικτούσαις ὑπηρετοῦσα γυνὴ, παρὰ Ταραντίνοις οὕτως λεγομένη, ἣν Ἀττικοὶ μαῖαν καλοῦσιν. Vide interpretes ad hanc gl. et Ἀγέτρια et Ἀναγεστρίς. Vera scriptura fortasse est Ἀναγέστρια.

δαι, | τὴν βασιλίδα τὴν μούνην λοιπὴν, | οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω, | τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα. Utraque interpretatio bona. Aeschylus Prom. 92. ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός. Ibid. 1092. ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω. Noster Hec. 1114. Ὦ φίλτατ', ᾐσθόμην γὰρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν | φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν; Phoen. 614. Ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; Si λεύσσετε indicativus est, altera quaestio oritur, utrum sententia interrogativa sit, necne. Edd. pleraeque notam interrogationis habent hic et ad verba ὁρᾷς ἃ πάσχεις v. 398.

158, 9, 60. μεγάλοις ὅρκοις | ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον | πόσιν;] Communem formam ἐνδησαμένη e solo Rom. C. enotavi.

160, 1. ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' | αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους,] Rom. B. C. D. E. αὐτοῖς μελάθροις. Rom. A. αὐτοῖς τοῖς μελάθροις. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 466. Αὐτοῖς τοῖς ταλάροις ἐσθίεις τὸν τυρόν. σύντροφον τοῖς Ἀθηναίοις ἄνευ τῆς σὺν προθέσεως λέγειν αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς τοῖς ταλάροις. Alius ibid. p. 130. Αὐτῇ νηΐ, αὐτοῖς ἵπποις, αὐτοῖς ἀνδράσι. ταῦτα χωρὶς ἄρθρου. Fallitur. Aristophanes αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξι dixit Eq. 845. αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις Vesp. 1440. αὐτοῖς τοῖς ταλάροις Ran. 568. αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι Nub. 1305. Sic etiam Eupolis apud Schol. ad Aristophanis An. 1568. ταδὶ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας | αὐταῖσι ταῖς κνημαῖσιν ἀκολουθοῦσί μοι. Plura exempla dedit Schaeferus ad Bosium p. 467 = 464. Nostro quidem loco articulus quem addit Rom. A. metro repugnat. Verba αὐτοῖς μελάθροις Anglice reddi possunt *house and all*. Frequentissimus ut hic pronominis αὐτὸς usus, quando alicujus hominis aut rei interitus aut pernicies significatur. Aeschylus Prom. 219. ἐμαῖς δὲ βουλαῖς, Ταρτάρου μελαμβαθὴς | κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον, | αὐτοῖσι συμμάχοισι. Ibid. 1045. χθόνα δ' ἐκ πυθμένων | αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι. Noster Or. 1515. Οὐ γὰρ, ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο; Suppl. 925. Καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον | θεοὶ, ζῶντ' ἀναρπάσαντες εἰς μυχοὺς χθονὸς | αὐτοῖς τεθρίπποις, εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς. Iph. 534. ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις | ξυναρπάσουσι (malim ξυναρπάσονται) καὶ κατασκάψουσι γῆν. Cycl. 700. Οὐ δῆτ', ἐπεί σε, τῆσδ' ἀποῤῥήξας πέτρας, | αὐτοῖσι συνναύταισι συντρίψω βαλών. Herc. 1306. ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροις | ἄνω κάτω στρέψασα. Aristophanes Thesm. 824. τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις | ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν | ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ. Ran. 478. τὼ νεφρὼ δέ σου | αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ᾑματωμένω | διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι. Ibid. 566. Τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω, | μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν, τάλαν, | ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιε. Ex hac significatione oritur, quod hic loquendi modus in imprecationibus frequentatur, ut nostro loco. Aristophanes Eq. 2. κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν | αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Ibid. 6. Κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων | αὐταῖς διαβολαῖς. Pac. 1287. Κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις. Av. 1257. Διαῤῥαγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν. Ran. 228. Ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ

κοάξ. | οὐδὲν γάρ ἐσθ' ἄλλ' ἢ κοάξ. Hinc legendum suspicor Vesp. 1449. Οἴμ' ὡς ἀπολῶ σ' αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις. Vulgo οἴμ' ὡς ἀπολεῖς. Dicitur οἴμ' ὡς ἀπολῶ σ' ut οἴμ' ὡς τεθνήξεις Ach. 590.

162. οἵ γε με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.] Rom. D. πρόσθε. Contrario vitio Rom. A. B. πρόσθεν v. 188. Ceteri Rom. utrobique recte.

163, 4. ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην | αἰσχρῶς,] Hesychius: Ἀπενάσθη. ἀπῳκίσθη. Idem: Ἀπενάσσατο. ἀπῴκησεν. Scribendum ἀπῴκισεν, modo Attica glossa sit. Apud Homerum, Hesiodum ceterosque veteres, qui activam formam ἔνασσε usurpant, media ἐνάσσατο et passiva ἐνάσθη idem significant, ut χολωσάμενος et χολωθείς. Attici vero ἐνάσσατο pro ἔνασσε usurpant. Sic ἀπενάσσατο apud Euripidem Iph. T. 1259. καταναςσαμένη apud Aeschylum Eum. 932. Passivum ἀπενάσθην habet noster etiam Iph. T. 175. κατενάσθην Phoen. 215. κατένασθεν Aristophanes Vesp. 660. Sic enim Invernizius pro κατένασθε.

164. τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.] Schol. Τιμαχίδας ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθεὶς, τὸν Ἄψυρτον φησὶ λέγειν αὐτὴν, τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί. ὁ δὲ Φερεκύδης (p. 122.) διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν. Δικαιογένης δὲ ἐν τῇ Μηδείᾳ Μεταπόντιον αὐτὸν ὀνομάζει. ἀνῃρῆσθαι δὲ αὐτὸν οἱ μὲν ὑπὸ Μηδείας, οἱ δὲ ὑπὸ Ἀργοναυτῶν. Λέων δὲ ὁ ῥήτωρ οὐ σφαγῆναι ἀλλὰ διαφθαρῆναι αὐτὸν φαρμάκοις. Ex hoc scholio discimus Medeae personam in Euripidis Aegeo fuisse, ut jam monui p. 66. Deinde praeter hujus grammatici testimonium, nullam Dicaeogenis Medeae mentionem repererunt Fabricius et Harlesius Bibl. Gr. T. II. p. 295.

165. Κλύεθ' οἷα λέγει,] Menelai, ni fallor, in Euripidis Telepho verba fuerunt, Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει, quibus utitur Aristophanes Eq. 810. Plut. 601. Quod ait scholiastes ad Eq. 806. verba ὦ πόλις Ἄργους e Telepho sumta esse, e Medea vero κλύεθ' οἷα λέγει, minus recte dictum videtur.

165, 6. κἀπιβοᾶται | Θέμιν εὐκταίαν,] Reiskius θέμιν εὐναίαν, *justitiam conjugalem.* Ruhnkenius apud Piersonum ad Moerin p. 137. Θέμιν Ἰχναίαν. Sed πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννὺν dixit Aeschylus Theb. 729. monente Musgravio.

166, 7. Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων | θνατοῖς ταμίας νενόμισται.] Schol. τῶν διαβεβοημένων ἐστὶ ζητημάτων καὶ τοῦτο, πῶς ἡ μὲν Μήδεια τὴν Θέμιν καὶ τὴν Ἄρτεμιν βοᾶται (v. 157.), ἡ δὲ πρεσβύτις ἀντὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὸν Δία φησὶν αὐτὴν ἐπιμαρτύρασθαι. Hujus nodi quatuor solutiones affert grammaticus. Prima est Apollodori Tarsensis, qui Medeae tribuendum censuit v. 146. Αἴες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς, qui vulgo recte choro tribuitur. Secunda est Didymi, qui in verbis διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία βαίη v. 142. Jovem implicite invocari putabat. *Quis enim,* ait, *fulmen in eam immittere poterat, nisi Jupiter?* Tertia est, interrogationis signum post ἐπιβοᾶται ponendum esse, deinde subaudiendum ὄμνυμι, quasi per Themin et Jovem juret nutrix, Medeam diu iratam fore. Quar-

tam solutionem ceteris meliorem ad verba *τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν* v. 205. affert grammaticus, *ὅτι διὰ τῆς Θέμιδος τὸν Δία ἐπεκαλεῖτο, διὰ τὸ εἶναι Διὸς τὴν Θέμιν.* Nemo hodie, opinor, has turbas excitaret, neque eam Euripidi licentiam negaret, quae oratoribus conceditur, ut censeantur dixisse quod non dixerint.

Ibid. Rom. C. Lasc. B. *θνατοῖς.* Rom. A. B. D. E. Lasc. A. *θνητοῖς.*

168, 9. *οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι σμικρῷ | δέσποινα χόλον καταπαύσει.*] Rom. C. D. E. *οὐκ ἔστιν.* Rom. A. B. *κοὐκ ἔστιν.* Eadem varietas v. 1057. Utrobique praestat *οὐκ* sine *καί.*

Ibid. Rom. C. Schol. *σμικρῷ.* Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Mag. *μικρῷ,* quod admisit Brunckius. *Vulgatum quidem* *σμικρῷ,* inquit, *in metrum non peccat, sed versum minus concinnum facit.*

171, 2. *μύθων τ' αὐδαθέντων | δέξαιτ' ὀμφάν,*] Musgravii conjecturam *αὐδαέντων* memorasse satis est. Deinde Rom. D. *δέξεται τ'* (sic) *ὀμφάν.*

173, 4. *εἴπως βαρύθυμον ὀργὰν | καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;*] Omnes Rom. *εἴπως.* Sed in A. a prima manu adscriptum *γρ. καὶ ἢ πῶς.* Var. lect. a diversa *ὅπως.*

175, 6. *μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον | φίλοισιν ἀπέστω.*] Haec vulgo nutrici tribuuntur, cujus verba chori orationem interrumpunt. Omnia choro tribuenda esse vidit Tyrwhittus, cujus sententiae a membranis confirmatae obsecutus est Brunckius.

Ibid. Rom. A. B. D. E. *μήτοι.* Rom. C. Par. A. *μή μοι* [t].

177, 8. *ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων | ἔξω, φίλα, καὶ τάδ' αὔδα.*] Rom. A. *βᾶσα νῖν.* Rom. B. C. *βᾶσα νϊν.* Lasc. *βᾶσα νῦν.*

Ibid. Omnes fere interpretes *τάδε* referunt ad sequentia verba, *σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι τοὺς εἴσω,* quasi dicere jubeatur ancilla, *Propera, priusquam aliquid mali facias iis qui intus sunt.* Ita enim ea verba reddit Portus, cujus versionem servarunt Barnesius et Musgravius. Sed luce clarius est, sensum esse, *propera tu* (ancilla scilicet), *priusquam aliquid mali faciat Medea.* Ita Buchananus: *heus propera, | ne designet quicquam asperius; hos adversum, quos habet intus.* Sic etiam Bothius in versione Teutonica: *Eil', eh drinnen ihr Rachgeist noch gefrevelt.* *Τάδε* igitur ad superiora verba *πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἔλθοι* &c. referendum est. Ita Jocasta Phoen. 571. *σοὶ μὲν* (Eteocli) *τάδ' αὐδῶ. σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω,* &c. Hoc admisso, omnia bene se haberent, nisi metro quoque consulendum esset. Versus enim 178. quartam syllabam producit, quae brevis est in strophico 154. *κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου.* Hermannus Elem. Doctr. Metr.

[t] Aeschylus Theb. 71. *μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον | ἐκθαμνίσητε δηάλωτον, Ἑλλάδος | φθόγγον χέουσαν, καὶ δόμους ἐφεστίους.* Legendum videtur *μήτοι πόλιν γε.* Idem Prom. 626. *Μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.* Sophocles Oed. C. 1407. *μήτοι με πρὸς θεῶν σφώ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ | πατρὸς τελῶνται, καί τις ὑμὶν εἰς δόμους | νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε, | ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσμασι.* Ibid. 1439. *Μήτοι με δύρου.* Ant. 544. *Μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ | θανεῖν τε σὺν σοὶ, τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.*

p. 532. φίλα cum καὶ τάδ' αὔδα conjungit, ut sit accusativus pluralis, interpretaturque, *nos quoque favere Medeae narra*. Ego neque hanc rationem probo, neque meliorem novi.

179, 80. σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι | τοὺς εἴσω.] Rom. A. B. C. Lasc. B. σπεῦσον πρίν τι κακῶσαι. Rom. E. Lasc. A. Par. A. σπεῦσαι πρίν τι κακῶσαι. Rom. D. σπεῦσαι τὶ πρὶν κακῶσαι. Brunckius σπεῦσαι admisit cum hac annotatione: Σπεῦσαι, festina. *Sic bene membranae*. Non magis dicitur σπεύδομαι quam χαίρομαι. Porsonus σπεῦσον revocavit. Hic etiam versus non congruit cum strophico 155. Ζεύς σοι τάδε συνδικήσει. Conjicit Musgravius, σπεῦσον, πρίν ἔτ' ᾖ (fortasse voluit πρὶν ἔτ' ᾖ) κακῶσαι. Hermannus duas conjecturas memorat; unam Seidleri, σπεῦσον, πρὶν καί τι κακῶσαι; alteram suam, σπεῦσον δὲ, πρίν τι κακῶσαι. Neutra metro omnino satisfacit. Si πρὶν ἢ apud Atticos poëtas exstaret (nam de prosae orationibus scriptoribus nulla controversia est), audacter reponerem, σπεῦσον δὲ, πρὶν ἢ κακῶσαι [u]. Addere possem, Porsonum Advers. p. 136. πρίν τι pro πρίνη Hermiae restituisse apud Athenaeum p. 563. E.

Ibid. Omnes Rom. εἴσω. Brunckius tacite ἔσω, Matthiae εἴσω ut vulgo. Respondet in stropha λίαν, quod priorem syllabam habet communem.

181. Δράσω τάδ'. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω] Sensus est, ἀτὰρ φοβοῦμαι μὴ οὐ πείσω, *sed vereor ut persuadeam*. Sic etiam Heracl. 791. φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω. Id est, φοβοῦμαι γὰρ μὴ οὐ ζῶσιν, μὴ τεθνηκότες ὦσιν. Confer etiam nostrae fabulae v. 901. Eandem constructionem contrario sensu usurpat noster Andr. 60. καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἥκω λόγους, | φόβῳ μὲν εἴτις δεσποτῶν αἰσθήσεται, | οἴκτῳ δὲ τῷ σῷ. Id est, φοβουμένη μήτις δεσποτῶν αἴσθηται.

182. δέσποιναν ἐμάν.] Rom. D. Lasc. B. δέσποιναν ἐμάν. Rom. A. B. C. δέσποιναν ἐμήν. Duo verba omittunt Rom. E. Lasc. A. Non male.

184, 5. καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης | ἀποταυροῦται δμωσὶν,] Rom. A. ante corr. ridiculo errore δέρμα λεαίνης.

185, 6. ὅταν τις | μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.] Lasc. ὅτ' ἄν τις. Idem ὅταν conjunctim v. 15. 128. 239. 260. 508. Praestare videtur ὅτ' ἄν, quam scribendi rationem in codd. antiquis frequentem esse monet Porsonus, Bastius quoque ad Gregorium p. 827. Neque obstat quod ὅταν δὲ potius quam ὅτε δ' ἂν in libris reperitur. Nam reperitur etiam ἡνίκ' ἂν δὲ, quod in ἡνίκαν δὲ mutatum nemo, opinor, vellet [x]. Aldus vero nostro loco ὅτάν τις. Idem τούσδέ γ' v. 87. ὄμμά νιν v. 91. οἵ γέ με v. 162.

[u] Apud Neophronem, cujus verba ad v. 1024. afferam, vulgo legitur πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν. Dixisset Euripides, ni fallor, πρὶν ἐξαμαρτεῖν. Olim legebatur apud Aristophanem Ran. 1215. ὅντινά γε, πρὶν μὲν ἢ φῦναι, Ἀπόλλων ἔφη | ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι. Codd. plerique πρὶν φῦναι μὲν ἀπόλλων, unde Brunckius, πρὶν φῦναι μὲν, ὦ 'πόλλων. Hodie scribimus ἁπόλλων.

[x] Aristophanes Pac. 1179. ἡνίκα δ' ἂν οἶκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά. Numerosius Rav. ἡνίκ' ἂν δ' οἶκοι γένωνται. Vide Eccl. 278.

ὥστέ σ' v. 613. *Πιτθεύς τίς ἐστι* v. 666. *τήνδέ σοι* v. 702. *ὄλβός ἐστι* v. 723. *ἔνθά ποθ'* v. 810. *οἶδέ σοι* v. 970. *τήνδέ γε* v. 1214. Consentit Lasc. v. 87. 613. 702. 723. 810. 970. 1214. Idem *μή μοί τι* v. 210. 278. *ἕν τί μοι* v. 375. *οὔτέ μοι* v. 780. *οὔτοί ποτ'* v. 1028. Horum omnium insolentissima sunt *ὅτάν τις, μή μοί τι, οὔτοί ποτ'*. In ceteris enim binae syllabae accentu acuto notatae trochaeum faciunt, in his iambum aut spondeum. Cujus scripturae exempla sunt *ἴσαί πως* Hec. 133. *Πάλαί ποτ'* (sic enim codd.) Heracl. 1. *ὅστίς ποθ'* apud Sophoclem Oed. T. 224. *λάθρά μ' ὑπελθὼν* ibid. 386. Ceterum tam Aldus quam Lascaris *ἰώ μοι μοι* v. 96. 114. Brunckius utrobique *ἰώ μοί μοι*. Porsonus priore tantum loco.

186. Rom. C. D. E. *προφέρων*. Rom. A. B. *προσφέρων*.

Ibid. Rom. omnes, ni fallor, ceterique fortasse plerique *ὁρμαθῇ*. Barnesius diserte *ὁρμάθῃ*. Idem *ὁρμάθω* pro *ὁρμαθῶ* Andr. 860. E Barnesii sententia *verbum poëticum* *ὁρμάθειν* in indicem retulit Heslerus, ejusdem scilicet formae cujus *ἀμυνάθειν, διωκάθειν, εἰκάθειν, εἰργάθειν*, quae omnia apud Atticos scriptores exstant [y]. Incredibilem Barnesii stupiditatem vide, qui non recordatus sit, haec omnia, necnon *τελέθειν, μινύθειν, φθινύθειν* et similia, penultimam semper corripere, secus ac suum *ὁρμάθῃ*, quod penultimam producit. Musgravius ceterique plerique *ὁρμαθῇ* ut vulgo. Brunckius et Beckius *ὁρμηθῇ*, quod admisi.

187, 8. *σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σόφους* | *τοὺς πρόσθε βροτούς*, &c.] Plutarchus Conj. Praec. p. 143. C. *ὀρθῶς ὁ Εὐριπίδης αἰτιᾶται τοὺς τῇ λύρᾳ χρωμένους παρ' οἶνον. ἔδει γὰρ ἐπὶ τὰς ὀργὰς καὶ τὰ πένθη μᾶλλον τὴν μουσικὴν παρακαλεῖν, ἢ προσεκλύειν τοὺς ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὄντας.* Idem Sympos. VII. 7. p. 710. E. *ὡς τά γε ἄλλα φίλος ὢν Εὐριπίδης ἐμὲ γοῦν οὐ πέπεικε, περὶ μουσικῆς νομοθετῶν, ὡς ἐπὶ τὰ πένθη καὶ τὰς βαρυφροσύνας μετακομιστέας οὔσης. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὥσπερ ἰατρὸν ἐφιστάναι δεῖ νοσοῦσιν ἐσπουδακότα καὶ νήφοντα τὸν λόγον, τὰς δὲ τοιαύτας ἡδονὰς τῷ*

[y] Rectius *ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν*, ut *ἀγαγεῖν*. Aoristus est *ἠμύναθον*, neque usquam legitur praesens *ἀμυνάθω* nisi apud grammaticos. Recte Photius: *Ἠμύναθον. ἤμυνα.* Euripides Andr. 722. *ἢ μὴ ξίφος λαβοῦσ' ἀμυνάθοιτό σε* | *ἔδεισας;* Nemo ignorat huic sententiae melius convenire *ἀμύναιτο* quam *ἀμύνοιτο*. Aristophanes Vesp. 1197. *Ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἢ κάπρον* | *ἐδιώκαθές ποτ' ἢ λαγὼν, ἢ λαμπάδα* | *ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅτι νεανικώτατον.* Si *ἐδιώκαθες* praeteritum esset imperfectum, non *ἔδραμες* sed *ἔτρεχες* vel *ἔθεις* dixisset poëta. Frustra igitur *διωκάθει* Aeschylo Cho. 287. tribuit Porsonus, frustra participium praesentis temporis *διωκάθουσα* Philemoni apud Athenaeum p. 288. E. Casaubonus. Philemonis versus ope cod. Veneti ita fere scribendi sunt: *ὅμοιον ἐγίνετ', ὄρνις ὁπότ' ἂν ἁρπάσῃ* | *τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι· περιτρέχει κύκλῳ* | *τηροῦσα, καταπιεῖν τε περιεσπούδακεν·* | *ἕτεραι διώκουσιν δὲ ταύτην. ταυτὸν ἦν.* *Ἀμυναθεῖν* usurpat Aeschylus Eum. 441. Sophocles Oed. C. 1015. Euripides Andr. 1080. Iph. A. 910. Aristophanes Nub. 1326. ubi veterem scripturam *ἀμυνάθετέ μοι* a Kustero repudiatam revocavit Brunckius. *Εἰκαθεῖν* Sophocles Oed. C. 1178. 1328. 1334. Ant. 1096. 1102. Trach. 1179. Phil. 1352. El. 361. 396. 1014. *Εἰργαθεῖν* Aeschylus Eum. 569. Sophocles Oed. C. 862. El. 1271. Euripides Phoen. 1182. De *διωκαθεῖν* consulendus Ruhnkenius ad Timaeum p. 87. in cujus annotatione vix quidquam desiderarem, si monuisset *ἐδιώκαθον* aoristum esse. Praeter hos quatuor, aoristus est etiam *ἐκίαθον*, sed ab Atticis non usurpatum.

Διονύσῳ καταμίξαντας, ἐν παιδιᾶς μέρει τίθεσθαι. Haec loca attulit Porsonus. Priorem etiam Scaliger.

188. οὐκ ἂν ἁμάρτοις,] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. Mag. ἁμάρτῃς (vel ἁμάρτης) soloece. In Rom. A. supra scriptum οι [z].

189, 90. οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις, | ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις] Desunt in Rom. C. verba ἐπὶ μὲν θαλίαις. Deinde Porsonus in ed. Cantrabrigiensi ἐπὶ δ' εἰλαπίναις in textu, in annotatione vero: *Pro* ἐπὶ δ' *malim* ἐπί τ'. Sed in fine libelli errorem suum ipse correxit.

191. εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς.] Alii ηὕροντο scribendum contendunt, alii εὕροντο. Matthiae Gramm. Gr. 167. 6. in εὑρίσκω diphthongum mutari negat, licet reperiatur ἐξηυρέθη apud Aristophanem Pac. 128. Adde ηὑρέθη, quod apud Sophoclem Ant. 406. exhibent omnes edd. ante Turnebum. Seidlerus quoque ad Euripidis El. 380. (382.) in hoc verbo augmentum non poni affirmat. In aliis fieri non negat. Infra v. ἐξηύχουν pro ἐξηύχου libri omnes, nisi qui ἐξηύχου habent. Exempla omnia hujus scripturae quae apud Euripidem exhibet ed. Aldina, collegi ad Heracl. 305.

196, 7. καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι | μολπαῖσι βροτούς.] Rom. C. D. E. μολπαῖσι βροτούς. Rom. A. ante corr. μολπῇσι βροτοῖς, correctus ab eadem manu μολπῇσι βροτούς. Rom. B. etiam βροτοῖς. De μολπῇσι vide ad ζεύγλῃσι v. 466.

197, 8. ἵνα δ' εὔδειπνοι | δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;] Rom. C. D. E. Schol. βοάν. Rom. A. B. βοήν.

201. Ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων.] Pseudogregorius v. 808. ἰαχάν. Fortasse legendum ἴαχον media producta, quam formam bis in una fabula usurpat Euripides. Tro. 825. ἁ δέ σε γειναμένα πυρὶ δαίεται. | ἀϊόνες δ' ἅλιαι | ἴαχον (supplendum βοῶσιν), οἷον οἰωνὸς ὑπὲρ τεκέων βοᾷ. Ibid. 1228. στέναζε, μᾶτερ,——νεκρῶν ἴαχον. Priore loco nomen pro verbo male accipiunt omnes interpretes. De constructione vide Porsonum ad Or. 1035.

Ibid. Rom. A. B. C. D. E. ante corr. πολύστονον. Rom. E. a corr. Lasc. Pseudogregorius v. 808. πολυστόνων. *Nescio an melius,* ait Porsonus.

202. λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ] Rom. A. D. Lasc. B. μογερά. Rom. B. C. E. Lasc. A. μογερᾷ. Huc spectat gl. a prima manu in Rom. A. κακῇ. Recte vulgo μογερὰ, quod pro nominativo singulari accipit scholiastes, rectius Reiskius pro accusativo plurali. Versus est dimeter iambicus, ut 205. 207. Vix opus est ut moneam βοᾷ verbum esse. Constructio ut apud Sophoclem Trach. 49. Δέσποινα Δῃάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ | κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα | τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην.

203. τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον.] Rom. A. B. D. E. λέχει.

[z] Sophocles Aj. 154. τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱείς, | οὐκ ἂν ἁμάρτοι. κατὰ δ' ἄν τις ἐμοῦ | τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι. Vide an hic quoque legendum οὐκ ἂν ἁμάρτοις, id est, οὔτις ἂν ἁμάρτοι. Sic οὐκ ἂν δύναιο pro ἀδύνατον ἐστι.

Rom. C. λέχαισι, i. e. λέχεσι. Nescio an melius, modo scribatur λέχεσιν.

204. θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα] Sic Rom. D. E. Sed Rom. A. B. C. θεοκλυτεῖ δέ τ' ἄδικα.

Ibid. Hesychius: Θεοκλυτεῖται. παρὰ θεοῦ ἀκούει. Legendum: Θεοκλυτεῖ. θεὸν ἐπικαλεῖται, παρὰ θεοῦ ἀκούει. Idem: Θεοκλυτήσαντες. θεοῦ ἀκούσαντες, θεὸν ἐπικαλεσάμενοι. Θεοκλυτοῦσαι. θεὸν ἐπικαλούμεναι. Aeschylus Pers. 500. ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο. Idem Theb. 145. λιταῖσί σε θεοκλύτοις | ἀπύουσαι πελαζόμεσθα. Verbum igitur θεοκλυτῶ ab adjectivo θεόκλυτος derivatum est, quae vox ejusdem familiae est cujus Θεοκλύμενος, quod θέους σέβων significare videtur, interprete Euripide Hel. 9.

205. τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν Θέμιν,] Brunckius tacite Ζανός. Porsonus Ζηνός revocavit. Fortasse scripsit poëta Διός, metro ut apud Sophoclem Phil. 687. πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλή|κτων ῥοθίων μόνος κλύων, &c. Quo exemplo legere licet: τὰν Διὸς ὁρκίαν θέμιν, | ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' εἰς | ἀντίπορον, δι' ἅλα νύχιον.

206. ἅ νιν ἔβασεν Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον,] Rom. E. ἐς. Rom. A. B. C. D. εἰς. Metrum incertum scripturam etiam incertam reddit.

207. δι' ἅλα νύχιον,] Hoc explicat tragicus Rhes. 53. ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ, | λαθόντες ὄμμα τοὐμὸν, αἴρεσθαι φυγὴν | μέλλουσι.

207, 8. ἐφ' ἁλμυρὰν | πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.] Aldus κληῖδ'. Lasc. κλῆϊδ'. Uterque κληῖδα v. 644. κλῇδας recte v. 1281.

Ibid. Frustra Heathius ἀπεράντου. Gl. in Par. A. τὴν δυσχερῆ πρὸς τὸ περᾶσθαι. Male. Aliud est περᾶν, aliud περαίνειν. Homericum Ἑλλήσποντος ἀπείρων respexit noster. Quod ille κλῇδα, Aechylus Pers. 880. στόμα πόντου dixit. Vide Columnam ad Ennium p. 202.

209—13. Κορίνθιαι γυναῖκες——ῥαθυμίαν.] Nullus hujus fabulae locus est, qui criticis majorem disputandi materiam praebuerit quam hi quinque versus. Dixerunt de eo ab Heathio aliisque indicati Politianus Miscellan. 27. Victorius Var. Lect. XX. 13. Muretus Var. Lect. VIII. 17. Manutius ad Ciceronis Epist. VII. 6. Columna ad Ennium p. 203. item Vossius p. 336. Hi omnes cum non tam a Graecis Euripidis verbis quam ab Ennii Latinis occasionem dicendi sumserint, primum Ennii verba ponamus, quae in animo teneat lector, dum de singulis hujus orationis partibus dicitur. Cicero Epist. VII. 6. *Hoc tibi tam ignoscemus nos amici, quam ignoverunt Medeae* quae Corinthum arcem altam habebant matronae opulentae, optumates: *quibus illa manibus gypsatissimis persuasit, ne sibi vitio illae vertérent, quod abesset a patria.* Nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul. Multi, qui domi aetatem agerent, propterea sunt improbati. *Quo in numero tu certe fuisses, nisi te extrusissemus.* Quatuor sunt tetrametri octonarii, quorum tres a Ciceronis verbis facile separari possunt. Secundus vero incerta conjectura ita restitui potest: *Ne mihi vitio vos vortatis, a patria quod absiem.*

209, 10. *Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων, | μή μοι τι μέμψησθ'.*] Rom. D. E. Lasc. Par. A. B. D. Put. *μέμφησθ'*, quod admisit Musgravius. Rom. A. B. *μέμφοισθ'*. Rom. C. *μέμψοισθ'*. Schol. bis *μέμψησθε*, semel *μέμφησθε*. Etsi parum refert, Aldinam scripturam, quam revocavit Matthiae, pallo meliorem esse existimo. Video enim librarios saepius ψ in φ mutasse, quam φ in ψ. Noster Hec. 1183. *Μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς | τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος*. Ubi *μέμφῃ* contra linguae indolem in dimidia fere parte codicum exhiberi monet Porsonus. In Hipp. 1176. *ἀναστρέφοι* pro *ἀναστρέψοι* pleraeque edd. ante Musgravium, non illud quidem prorsus vitiosum, sed altero longe deterius. Ibid. 1418. *κατασκήφουσιν* pro *κατασκήψουσιν* cod. Flor. apud Valckenarium. Ennium quoque, modo mediocriter Graece doctus fuerit, *μέμψησθ'* in exemplo suo habuisse certum est. Is enim, ut mox declarabo, contra mentem quidem poëtae haec verba interpretatus est, sed non contra linguae indolem, modo legatur *μέμψησθ'*; sin autem legatur *μέμφησθ'*, contra utramque.

Ibid. Sensus horum verborum satis perspicuus est, Medeam scilicet Corinthiarum rogatu foras exire, ne earum amicitiam spernere videatur. Schol. *ἐξῆλθον πρὸς ὑμᾶς, ὦ γυναῖκες, ἵνα μή μοι τι μέμψησθε* (ed. Ven. *μέμψησθαι*) *ὡς δι' ὑπερηφανίαν μὴ προελθούσῃ*. Longe aliter tamen ab Ennio accepta sunt, quasi ab his mulieribus petat Medea, ne sibi vitio vertant, quod patriam reliquerit. Secundum Ennium igitur plenius post *δόμων* distinguendum. Errorem ejus vidit et indicavit Muretus.

210, 1. *οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν | σεμνοὺς γεγῶτας,*] Schol. *καίτοι ἐπίσταμαι πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων σεμνοὺς γεγῶτας,—οἷον, ὑπερηφάνους νομιζομένους*. Photius: *Σεμνὸν, ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ λέγουσιν. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου τιθέασιν. Εὐριπίδης Μηδείᾳ· Οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας. καὶ ἐν Ἱππολύτῳ* (v. 93.)· *Μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσι φίλον. καὶ τὸ ἔνδοξον. Εὐριπίδης Ἱππολύτῳ* (v. 99.) *Πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμονα οὐ προσεννέπεις. καὶ τὸ μέγα.* Eadem fere verba habet Suidas v. *Σεμνόν*. Eo sensu quem nostro loco convenire putant grammatici, *σεμνὸς* contrarium habet *εὐπροσήγορος* apud Euripidem Hipp. 95. Dicit igitur Medea, nosse se multos esse *σεμνοὺς*, quorum scilicet vereatur ne in numero habeatur, nisi amicis se ostendat. Non opus ut cum scholiasta *γεγῶτας* explicemus *νομιζομένους*. Sensus est *ὄντας*. Sic *αὐθάδης γεγὼς* mox v. 218. Hactenus omnia satis perspicua sunt. Sequentia difficiliora et obscuriora sunt.

211. Rom. D. Photius apud Porsonum, *γεγότας*. Apud Hermannum vero alter codd. *γεγῶτας* habet, alter *γεγονότας* consentiente Suida.

211, 2. *τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο, | τοὺς δ' ἐν θυραίοις.*] Ita Schol. totidem literis. Rom. A. ante corr. C. D. E. *ὀμμάτων ἄπο*. Rom. A. corr. ab eadem m. B. Par. A. *ὀμμάτων τ' ἄπο*, fortasse ex Hec. 240. Deinde Aldus *τούσδ' ἐν θυραίοις*. Lasc. A. *τοῖς δ' ἐν θυραίοις*. Lasc. B. recte *τοὺς δ' ἐν θυραίοις*. Schol. ita explicat:

τοὺς μὲν (ὑπερηφάνους νομιζομένους scilicet) ἀπὸ τοῦ χωρίζεσθαι καὶ ἄποθεν τῶν ὀμμάτων εἶναι· τοὺς δὲ διὰ τὸ προσέρχεσθαι καὶ συνεχῶς ἐπιφέρεσθαι. Ejus igitur sententia est, duo σεμνῶν sive ὑπερηφάνων genera a poëta sisti; unum eorum qui hominum conspectum vitant; alterum vero eorum qui in publico versantur. Hanc interpretationem praeter alios amplexus est Muretus, in eaque acquiescendum mihi videtur, saltem donec melior proferatur. Recentiorum vero plerique in alia omnia abeunt. Heathius haec verba cum superioribus οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν σεμνοὺς γεγῶτας ita vertit: *Novi enim multos mortales qui venerationem ab hominibus assequuti sunt, partim procul ab oculis hominum remoti atque abditi, partim in exteris regionibus vitam exigentes.* Musgravius in prima annotatione interpretationem proponit diversam ab ea quam dedit Heathius [a]. Hanc in supplemento repudiat, alteramque in ejus locum substituit: *Novi multos mortalium alios ob facinora egregia, alios vero ob rerum externarum copiam honore dignos, qui ab ignavo pede et socordia infamiam consecuti sunt.* Ut haec interpretatio constet, mutat ὀμμάτων in ἐργμάτων, et pro οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς legit οἵ τ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς, οἵ τε scilicet ut οἳ significet. Brunckius secundum Heathium interpretatur, nisi quod ὀμμάτων ἔπι, *in civium conspectu*, scribendum censet. Ut in re incerta, hanc rationem sibi placere ait Porsonus, eamque admisit Zimmermannus. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 51. ex Ennii verbis, *nam multi suam rem bene gessere et poplicam patria procul*, Euripidem scripsisse contendit, τούς τε δωμάτων ἔπι, | τούς τ' ἐν θυραίοις. Verba δωμάτων ἔπι *suam rem*, ἐν θυραίοις *poplicam* significare arbitratur. Non assentior. Θυραῖος pro ἀλλότριος, cui contrarium est οἰκεῖος, saepe usurpatur. Haud raro etiam ἴδιος, cui contrarium est κοινὸς, cum οἰκεῖος confusum reperies. Ἀλλότριος vero aut θυραῖος pro κοινὸς usurpatum legere non memini.

212, 3. οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς | δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.] Aldus οἵδ' ἀφ' ἡσύχου. Lasc. οἵδ' ἀμφ' ἡσύχου.

Ibid. Ennius, ut superiora, ita haec quoque verba male vertit: *Multi qui domi aetatem agerent, propterea sunt improbati.* Noster Or. 136. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ | χωρεῖτε. μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος. Bacch. 646. Στῆσον πόδ', ὀργῇ δ' ὑπόθες ἥσυχον πόδα. Ubi ἥσυχον τρόπον legendum censet Musgravius. Nostro loco τοῖς σεμνοῖς opponuntur qui ἥσυχον πόδα sive φιλάνθρωπον τρόπον habent. Ne hos quidem sine reprehensione vivere ait Medea, quippe qui a placido mitique ingenio ignaviae opinionem consequantur. Nihil hac verbi κτᾶσθαι significatione usitatius. Noster Hel. 1103. a Musgravio allegatus: σύ θ' ἡ 'πὶ τῷμῷ κάλλος ἐκτήσω γάμῳ, | κόρη Διώνης Κύπρι, μή μ' ἐξεργάσῃ.

[a] Dicant historiae literariae me peritiores, qua de caussa nullam usquam Heathii mentionem fecerit Musgravius, licet Heathii Notae sedecim annis ante Musgravii Euripidem prodierint, eodem scilicet anno quo Musgravii Exercitationes.

Ibid. 1522. δύσκλειαν δ' ἀπὸ συγγόνου | βάλλετε βαρβάρων λεχέων, | ἂν Ἰδαίων ἐρίδων | πονηθεῖσ' ἐκτήσατο, τὰν | οὐκ ἐλθοῦσαν Ἰλίου | Φοιβείους ἐπὶ πύργους. Sophocles Ant. 924. τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην.

214. δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,] Wyttenbachius p. 52. legendum censet δίκη δ' ἄρ'. *Neque enim caussa exponitur antecedentium,* inquit, *sed sequentia iis simpliciter subjiciuntur.* Vide ad v. 121.

Ibid. Rom. B. C. E. Lasc. B. Stobaeus Tit IX. p. 99=53. οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς. Rom. A. D. οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖσι. Lasc. A. οὐκ ἔνεστ' ὀφθαλμοῖς. Eustathius p. 415, 12. οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς. Schol. οὐκ ἔνεστιν ὀφθαλμοῖς, quod admisit Porsonus. Matthiae vulgatam revocavit. Quod ad constructionem attinet, aeque bene dicitur ἔνεστ' ἐν atque ἔνεστιν. Aristophanes Nub. 56. Ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ. Ita passim. Sed paullo numerosius est ἔνεστιν, ideoque a Porsono praelatum est. Recte quidem, si aliquid insoliti haberet vulgata, vel si multorum librorum auctoritate niteretur ἔνεστιν. Atqui hoc nusquam apparet nisi apud scholiasten, apud quem poëtae verba raro recte scripta leguntur. Alterum exhibent Aldus, Lascaris, Stobaeus et omnes codices Romani. Quod ad numeros attinet, Reisigius p. 249. numerosius ἔνεστ' ἐν quam ἔνεστιν sibi videri ait. Etsi Reisigio non assentior, vulgatam satis numerosam puto. Caesuram in medio versu defendunt tria exempla ex eadem fabula petita. V. 232. γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν. V. 457. φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν. V. 982. κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην. Ita noster Hec. 355. 387. 414. 440. 606. 1141. 1224. Or. 12. 51. 224. 292. 509. 531. 568. 691. 1030. 1077. 1126. 1185. 1237. 1255. 1647. 1652. 1663. Phoen. 72. 79. 271. 586. 747. 936. 1238. 1407. 1423.[b] Nec desunt tragoediae, quarum primus versus, qui prae omnibus numerosus esse debet, hanc caesuram habeat. Aeschylus Cho. 1. Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη. Euripides Alc. 1. Ὦ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγώ. Suppl. 1. Δήμητερ, ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονός. Diverso exordio usi essent tragici, si hujusmodi versus auribus minus grati fuissent.

[b] In hac enumeratione Porsoni editionem sequor. Versus sunt in primis quatuor fabulis triginta septem, qui omnes elisionem post tertium pedem habent, praeter Hec. 1141. (1159.) γένοιτο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν. Qui et ipse elisionem quodammodo habet. Nam διαδοχαῖς Atticis auribus idem fere sonabat quod διαδοχαῖσ'. Quid igitur dicemus? Casune accidisse ut prius hemistichium toties in vocalem desineret quae elidi posset, alterum a vocali inciperet? Est quidem qui hoc dixerit, Hermannus scilicet Elem. Doctr. Metr. p. 117. Sed vereor ne non satis considerate. Fuerunt qui legerent apud Sophoclem Aj. 382. ἦπου πολὺν γέλων ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. Vulgatam γέλωθ' numerorum caussa praeferendum monui Mus. Crit. Cant. T. I. p. 359. 477. Aliter sentit Hermannus, cujus verba sunt: *Vulgatam numerorum caussa praeferendam esse, quod Elmsleius contendit, facilius, qui mirentur, quam qui credant, inventum iri puto.* Legant tamen quae Diarii Classici T. XVI. p. 428—432. de hac quaestione dixi ad Euripidis Suppl. 303. σφάλλει γὰρ ἐν τούτῳ μόνῳ, τἄλλ' εὖ φρονῶν.

215, 6. ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς, | στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος.] Singulare ὅστις ad plurale βροτῶν refertur. Homerus Il. Γ. 279. ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Eustathius ad haec verba praeter alia nostrum locum allegat. Verba ejus vide apud Brunckium ad Sophoclis Aj. 760. qui plura dedit ejusdem constructionis exempla. Nonnulla addidi ad Oed. T. 713. ὡς αὐτὸν ἥξει μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν, | ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα. Ubi scripturam valde speciosam παίδων exhibet cod. Aug. B.

Ibid. Eustathius ἐκμάθῃ. *Utraque lectio proba*, inquit Porsonus. *Saepe enim* πρὶν *cum subjunctivo jungunt Tragici, omisso* ἂν, *quod in sermone familiari semper requiritur.* Subjunctivum non usurpant tragici, nisi in priore membro, quod hic est ὅστις στυγεῖ δεδορκὼς, adsit negandi aut prohibendi significatio. Ita noster v. 270. κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν, | πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω. Ita etiam v. 662. Ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα (jussit Apollo), | πρὶν ἂν πατρῷαν αὖθις ἑστίαν μόλω [c]. Idem de optativo statuendum est. Sophocles Phil. 551. ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι, | τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων. Ibid. 961. ὄλοιο μήπω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν | γνώμην μετοίσεις. εἰ δὲ μὴ, θάνοις κακῶς. Adde ἴδοιμι Oed. T. 505. ἀνύσειε Trach. 695. Interdum abest particula negativa, ita tamen ut maneat sensus negativus. I. Sophocles Ant. 175. ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν | ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν | ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ. Idem ac si dixisset οὐκ ἂν ἐκμάθοις, ut in Trach. 2. ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν | θάνῃ

[c] Aeschylus κορέσῃ Prom. 165. ἕλῃ ibid. 166. χαλάσῃ ibid. 176. ἐθελήσῃ ibid. 177. ἐκτίσῃ ibid. 754. λυθῶ (modo ita legendum) ibid. 768. χαλασθῇ ibid. 990. φανῇ, θελήσῃ τ' ibid. 1027. Sophocles περάσῃ Oed. T. 1530. ἐνδείξω Oed. C. 48. στήσῃς ibid. 910. στήσω ibid. 1041. δηλώσητε Ant. 309. προσψαύσῃ * ibid. 619. θάνῃ Trach. 3. εἴπῃς ibid. 415. δείξῃ ibid. 609. πάθῃ * ibid. 948. δράσῃς et κερδάνῃς Aj. 107. θάνῃ ibid. 110. τύχῃ * ibid. 742. ἐκβάλῃ * ibid. 965. ἐξήκῃ * Phil. 199. μάθω ibid. 332. μάθῃς * ibid. 917. μόλῃς ibid. 1332. ἀΐῃς ibid. 1410. Euripides ἴδω * Or. 1357. μεθῇ * Alc. 852. ἀφαγνίσηται et μέλῃ ibid. 1149. ἴδῃς Andr. 101. δείξω Iph. A. 324. προσθῶ * ibid. 540. λάβῃ Iph. T. 20. εἴπῃ ibid. 1302. θάνῃ Tro. 510. ἴδω et γεύσωμαι Cycl. 556. ἴδῃ Heracl. 866. ἵκηται et κάμψῃ El. 956. Aristophanes στῶ Ach. 175. ἀντεμπαγῶ ibid. 229. ἀκούσητ' ibid. 295. ἀκούσῃς Eq. 917. πτύξωμαι Nub. 266. εἴπῃ Vesp. 578. ἀκούσῃς ibid. 724. 915. ἱδρύσῃς καὶ διαλύσῃς Pac. 84. ὑμεναιοῖ ibid. 1076. 1112. ἀποδῶμαι Av. 586. διαδράμω ibid. 1409. ἐκτραχηλίσῃ Lys. 706. ποιησώμεσθα ibid. 1005. κωδωνίσω Ran. 79. ἀποφήνω ibid. 869. ἀκούσῃς * ibid. 1314. κοκκύσω ibid. 1427. ἐκπύθωμαι * Eccl. 747. ἴδω ibid. 765. ἀπενέγκῃς ibid. 852. προκρούσῃ ibid. 1009. φράσῃς Plut. 24. μάθῃς ibid. 477. Asteriscus significat ἂν abesse, quod in sermone familiari non licere monet Porsonus. Tria sunt Aristophanis loca, quae huic regulae adversari videantur. I. Ran. 1314. Μὴ, πρίν γ' ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν. Reisigius p. 66. μὴ, πρὶν γ' ἂν ἀκούσῃς. In hoc metro raro ponitur anapaestus cujus prima syllaba sit ἂν. Nescio igitur an legendum πρίν ἄν γ' ἀκούσῃς, ut μὴ, vel potius μὴ μὴ, extra versum sit. II. Eccl. 624. κοὐκ ἔξεσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καταδαρθεῖν | ταῖσι γυναιξὶν, πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς χαρίσωνται. Recte Reisigius p. 65. χαρίσασθαι. III. Ibid. 747. πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει. Hunc tragicum esse senarium suspicatur Reisigius. Equidem malim πρὶν ἂν πύθωμαι. In Lys. 1005. recte ποιησώμεσθα reposuit Brunckius, sed non vidit superiore versu legendum esse πρίν χ' ἅπαντες, id est, πρίν κα ἅπαντες, Dorice pro πρὶν ἂν ἅπαντες.

τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς, οὔτ' εἴτῳ κακός. Negativam particulam in adjectivo ἀμήχανον includi, vix opus est ut moneam [d]. II. Euripides Or. 1218. φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος, | ἢ ξυμμαχός τις, ἢ κασίγνητος πατρὸς, | ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ. Quasi praecedat φύλασσε μή τις, ut in Iph. A. 145. λεῦσσε, φυλάσσων μήτις σε λάθῃ | τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη, | παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ', ἀπήνη | Δαναῶν πρὸς ναῦς. Xenophon H. G. V. 4, 28. τοῦ δ' ὄρθρου ἀναστὰς, ἐφύλαττε μὴ λάθῃ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐξελθών. III. Heracl. 180. Τίς ἂν δίκην κρίνειεν, ἢ γνοίη λόγον, | πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Τίς hic valet οὐδείς. Haec igitur tria loca, et si qua alia his similia occurrunt, negativa sunt. Contra non desunt loca, quae re vera affirmativa sint, licet particulam negativam exhibeant. I. Euripides Andr. 1067. Οἴμοι, τόδ' ἤδη δεινόν. οὐχ ὅσον τάχος | χωρήσεταί τις Πυθικὴν πρὸς ἑστίαν, | καὶ τἀνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις, | πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὕπο; Nemo nescit οὐ χωρήσεταί τις cum interrogatione idem esse quod χωρησάτω τις. Euripides Ion. 524. Οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἴσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν; Incertus Rhes. 684. Οὐκ ἐρεῖς ξύνθημα, λόγχην πρὶν διὰ στέρνων μολεῖν; Aristophanes Ran. 480. Ὦ καταγέλαστ', οὐκ οὖν ἀναστήσει ταχὺ, | πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον; II. Tragicus Rhes. 222. οὐδ' ἀναιμάκτῳ χερὶ | ἥξω πρὸς οἴκους, πρὶν φάος μολεῖν χθόνα. Nihil hic efficit οὐ, nisi quod tollit vim negativam adjectivi ἀναιμάκτῳ. Sensus est, *cruentis manibus domum ante lucem redibo.* Si legeretur μόλῃ, sensus esset, *incruentis manibus domum ante lucem non redibo.* Illud putantis est se rediturum, hoc nescientis utrum rediturus sit, necne. Minime autem praetermittendum est in hac disputatione, pro subjunctivo haud raro usurpari infinitivum, licet subjunctivus pro infinitivo nunquam, quod sciam, usurpetur. Noster v. 92 οὐδὲ παύσεται | χόλου (σάφ' οἶδα) πρὶν κατασκῆψαί τινα. Quem infinitivum nemo sollicitabit, qui sciat Aeschylum simili constructione dixisse θρασυνθῆναι Suppl. 779. βαλεῖν Theb. 1056. ἐξαφρίζεσθαι Ag. 1076. Sophoclem κλύειν Trach. 197. εἰδέναι ibid. 632. ἰδεῖν Aj. 1419. Euripidem θέσθαι Herc. 605. προσιδεῖν Cresphonte fr. iv. 6. Aristophanem ἐπιστῆσαι (vulgo ἐπίστασθαι) Eccl. 585. ἀφικέσθαι ibid. 616. χαρίσασθαι ibid. 625. In hac enumeratione duo loca consulto omisi, quae digna sunt ut integra apponantur. Euripides Alc. 358. εἰ δ' Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν, | ὥστ' ἢ κόρην Δήμητρος ἢ κείνης πόσιν | ὕμνοισι κηλήσαντά, σ' ἐξ Ἅιδου λαβεῖν, | κατῆλθον ἄν. καί μ' οὔθ' ὁ Πλούτωνος κύων, | οὔθ' οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων | ἔσχον, πρὶν εἰς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον. Incertus Rhes. 59. εἰ γὰρ φαεννοὶ μὴ ξυνέσχον ἡλίου | λαμπτῆρες, οὐκ ἂν ἔσχον εὐτυχοῦν δόρυ, | πρὶν ναῦς πυρῶσαι, καὶ διὰ σκηνῶν μολεῖν, | κτείνων Ἀχαιοὺς τῇδε πολυφόνῳ χερί.

[d] Idem dicendum esset, si δυσμήχανον scripsisset poëta. Sophocles Oed. T. 12. δυσάλγητος γὰρ ἂν | εἴην, τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν. Ubi δυσάλγητος pro οὐκ εὐάλγητος accipiendum esse ostendunt particulae μὴ οὐ, quae nunquam ita collocantur nisi in sententiis negativis. *Aἰσχρὸν* pro οὐ καλὸν a Xenophonte dictum indicat Hermannus de Ellipsi et Pleonasmo p. 220.

Nullus hic subjunctivo locus est, neque, ut mihi videtur, optativo. Postulat linguae indoles, ut aut infinitivus adhibeatur, aut indicativus, κατέστησα, ἐπύρωσα, ἔμολον. Demosthenes adv. Leptinem p. 555. C. χρῆν τοίνυν Λεπτίνην μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν ἢ παλαιὸν τοῦτον ἔλυσε γραψάμενος. Quo exemplo utitur Zeunius ad Vigerum p. 442.

217, 8, 9. χρὴ δὲ ξένον——ἀμαθίας ὕπο.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XLV. p. 302=175.

217. χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,] Schol. σὲ pro δέ. Hunc versum citat Schol. ad Sophoclis Oed. C. 171. Ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν, | εἴκοντας ἃ δεῖ κἀκούοντας. Euripides Suppl. 892. πρῶτον μὲν (ὡς χρὴ τοὺς μετοικοῦντας ξένους) | λυπηρὸς οὐκ ἦν οὐδ' ἐπίφθονος πόλει, | οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς | μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε καὶ ξένος. Cicero de Officiis I. 34. *Peregrini autem et incolae officium est, nihil praeter suum negotium agere, nihil de alieno anquirere, minimeque in aliena esse republica curiosum.*

218, 9. οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις αὐθαδὴς γεγὼς, | πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.] Rom. B. C. Lasc. B. Stobaeus, πολίταις. Rom. A. D. E. Lasc. A. πολίτης. In Rom. A. supra scriptum αις.

222. κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.] Lasc. χρήζω hic et v. 1366. Recte χρήζων v. 665. 1181. Idem ἢ v. 368. 378. ὁρᾶς v. 398. πατρώων v. 420. ἀφήρουν v. 444. τῶδε v. 535. λῶστα v. 559. ὤκτειρε v. 640. χρήζῃ v. 734. πατρώους v. 783. ἄλλῃ v. 969. ἀγνωσία. v. 1173. κακισθῆς v. 1213. ξυνωδὰ v. 1237. ἄλῃ v. 1252. et alia fortasse. Lasc. A. etiam πατρώας v. 35. ᾤσῃ (sic) v. 40. νικᾷ v. 125. λῶστα v. 126. ᾠδαῖς v. 194. ᾔνεσ' v. 218. βία v. 237. λελησμένῃ v. 251. Haec recte scripta exhibet Lasc. B. Ceterum Rom. C. φίλα.

223. ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,] Sophocles Oed. T. 314. ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν. Id est, auctore Brunckio, *in te omnis posita est spes nostra.* Idem Oed. C. 247. ἐν ὑμῖν γὰρ, ὡς θεῷ, | κείμεθα τλάμονες. Ibid. 392. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη. Aj. 519. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζομαι. Euripides Alc. 279. ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή. Aristophanes Ach. 472. ἐπελαθόμην | ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα. Plura Valckenarius ad Phoen. 1256. qui cum nostro loco comparat Terentianum, *in quo nostrae spes opesque omnes sitae,* Adelph. III. 2. v. 32.

Ibid. Rom. E. γιγνώσκειν καλῶς. Rom. A. B. C. D. Schol. γινώσκειν καλῶς. Hanc scripturam histrionibus tribuere videtur scholiastes, ex cujus verbis elicere nequeo quid scribendum censuerit. Ea in ed. Ven. ita se habent: Κατθανεῖν χρήζω.) τοῦτο ἐν ἤθει ἀπαπεφώνηται. Κάκιστος ἀνδρῶν ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκεν. οἱ δ' ὑποκριταὶ οὐ συμπεριφερόμενοι τῷ τρόπῳ, λέγουσι γινώσκειν καλῶς. Haec acutioribus corrigenda relinquo. Canterus Nov. Lect. IV. 11. γιγνώσκω καλῶς Euripidem scripsisse conjicit. Reiskius γίγνεσθαι καλῶς. Musgravius γιγνώσκεις καλῶς. Edidit Brunckius γιγνώσκειν καλά. Porsonus vero Musgravii conjecturam admisit. Matthiae vulgatam revocavit, nisi

quod inter πάντα et γιγνώσκειν distinxit. An infinitivum γιγνώσκειν pro imperativo γιγνώσκετε dictum putavit? Vide ejus Gramm. Gr. §. 544. Vertit Heathius, *ille in quo bene cognoscendo summa rerum omnium mearum vertebatur.*

224. κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑ 'μὸς πόσις.] Ita aut non multo secus Rom. C. a corr. E. Lasc. ut Aldus. Rom. A. B. C. ante corr. D. ἐκβέβηκ' οὑμὸς πόσις. Vide ad v. 801. Erunt fortasse qui ex hac varietate legendum existiment ἐμὸς πόσις, cum articulus haud raro repugnante metro additus legatur. Apud Euripidem Phoen. 850. dedit Aldus, πρὸς πατέρα τὸν σὸν, ὡς τοὐμὸν κάμνει γόνυ. Ibid. 1083. recte Aldus, τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι. Male Cant. M. apud Porsonum παῖς οὑμός. Sed in imparibus sedibus praestare videntur οὑμὸς, τοὐμὸν, οὑμοὶ, ceterique casus cum articulo. In quinta sede οὑμὸς aut οὑμοὶ habet Euripides Hec. 1229. Phoen. 35. Tro. 363. 932. 1240. Herc. 359. Exempla his contraria sunt Hec. 249. Τί δῆτ' ἔλεξας, δοῦλος ὢν ἐμὸς τόδε; Phoen. 485. ἀλλ' ἔχει | τυραννίδ' αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμὸν μέρος. Hipp. 1169. Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατήρ. Iph. T. 784. Ἄρτεμις ἔσωσέ μ', ἣν ἔθυσ' ἐμὸς πατήρ. Hel. 574. Ἦν σοι δίκαιον Τυνδάρεως, ἐμὸς πατήρ. El. 315. πρὸς δ' ἕδραισιν Ἀσιάδες | δμωαὶ στρατίζουσ', ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατήρ. Sed primo et tertio loco male adderetur articulus. Secundo ἐμὸν Grotio debetur. Aldus ἐμῶν, quod cum articulum salvo metro non admittat, extra controversiam positum est. Cetera non sollicito. Vide quae de quinta sede dixi ad v. 88. quaeque dicturus sum ad v. 941.

225—9. πάντων δ'—ἄλγιον κακόν.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIII. p. 432=309.

225, 6. πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει, | γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν.] Porphyrius apud Eusebium Praep. Ev. p. 466. D. τοῦ δὲ Εὐριπίδου εἰπόντος, Γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτὸν, Θεοδέκτης ἐν Ἀλκμαίωνί φησι· Σαφὴς μὲν ἐν βροτοῖσιν ὑμνεῖται λόγος, | ὡς οὐδέν ἐστιν ἀθλιώτερον φυτὸν | γυναικός. Hunc locum allegat Valckenarius ad Hipp. 630. ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτόν. Ab eodem citatur Alexis apud Athenaeum p. 123. F. εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν;

226. Quod vulgo apud Euripidem legitur, γυναῖκες ἐσμὲν, exhibent etiam edd. Stobaei, necnon Stephaniana Eusebii. Vigerus vero γυναῖκές ἐσμεν dedit.

227, 8. ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ | πόσιν πρίασθαι,] Schol. Χρημάτων ὑπερβόλων.) χρημάτων λέγει τῶν εἰς τὴν φωνὴν (Barnesius recte φερνήν). τοῦτο δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὸν συνηθείας λέγει. οἱ δὲ ἥρωες οὐχ οὕτως ἐποίουν τοὺς γάμους, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων αὐτοὶ ἐδίδοσαν. καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις παρίστησι. καὶ Ὅμηρος (Il. Λ. 244.)· πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλια. ἔστι δὲ ἀναχρονισμός. οἱ γὰρ ἥρωες τὸ ἐναντίον παρεῖχον. Ab eodem errore argumentum ducit noster Hipp. 627. τούτῳ δὲ δῆλον ὡς γυνὴ κακὸν μέγα. | προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε κἀκθρέψας πατὴρ | φερνὰς, ἀπῴκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ.

228, 9. δεσπότην τε σώματος | λαβεῖν.] Ita Stobaei ed. Gesneriana. Sed Trincavellus δεσπότην δὲ habet, δὲ scilicet natum e μὲν superiore versu.

229. κακοῦ γὰρ τοῦδ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.] Rom. A. D. Par. A. τοῦτ' ἄλγιον κακόν. Rom. B. τοῦτο δ' ἄλγιον κακόν. Rom. C. Lasc. A. τοῦδε τ' ἄλγιον κακόν. Rom. E. Par. B. D. Stobaeus, τοῦτό γ' ἄλγιον κακὸν, quod admisit Musgravius. Recte Brunckius, κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν. Matthiae Aldinam revocavit, quam habet etiam Lasc. B. Aeschylus Prom. 933. 'Αλλ' ἆθλον ἄν σοι τοῦδέ γ' ἀλγίω πόροι. Malim τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω.

230, 1. κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν | ἢ χρηστόν.] Rom. C. Lasc. B. λαβεῖν. Rom. A. B. D. E. Lasc. A. λάβῃ. In Rom. A. supra scriptum γρ. λαβεῖν, in B. εῖν.

235. ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.] Quatuor Romani ὅτῳ, D. οὕτω. Musgravius conjicit οἵῳ. *Non male*, ait Porsonus, *sed nihil opus.*

Ibid. Rom. C. ξυνευνέτῃ. Rom. A. B. E Lasc. συνευνέτῃ. Rom. D. συνευνέτης.

236, 7. κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ | πόσις ξυνοικῇ,] Lasc. κὰν sine accentu, quod recte legitur paullo ante v. 230.

237. Rom. C. ξυνοικῇ. Rom. A. B. D. E. ξυνοικεῖ. In A. B. supra scriptum ῇ. Ceterum ordo est, κἂν μὲν πόσις εὖ ξυνοικῇ ἡμῖν ἐκπονουμέναις τάδε.

240—276. ἔξω μολὼν——ἀποστέλλεις Κρέον;] Haec desunt in Rom. E. e quo unum folium evulsum est.

240. ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας χόλον,] Haec scriptura, quae in nullo scripto codice adhuc reperta est, orta videtur e v. 576. ἥτις οὐδὲ νῦν | τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον. Rom. A. B. Par. E. καρδίαν ἄτης. Rom. C. καρδίαν ἄσσης, cum gl. λύπης, βλάβης. Lasc. Par. omnes praeter E. Cott. Eustathius p. 635, 14. καρδίαν ἄσης, quod admisit Musgravius. Sed Rom. D. καρδίας ἄσην, consentiente Olympiodoro apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 247. Cujus verba sunt: Τοιαῦτα δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ὑπομενητικαὶ, οὐ γὰρ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρηται περὶ αὐτῶν· Ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίας ἄσην. Hanc lectionem, cui propior est Aldina καρδίας χόλον, ei quam admiserat Musgravius praetulit Porsonus. Difficile est eligere. Cum Porsoni scriptura comparari potest quod legitur supra v. 192. στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας | εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις | ᾠδαῖς παύειν. Pro altera lectione facere videntur poëtae verba Bacch. 279. βότρυος ὑγρὸν πῶμ' εὗρε, κεἰσηνέγκατο | θνητοῖς, ὃ παύει τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς | λύπης, ὅτ' ἂν πλησθῶσιν ἀμπέλου ῥοῆς. Hesychius etiam ad hanc scripturam respicere videtur. Verba ejus sunt: Ἄσης. λύπης. Codices quoque fere omnes καρδίαν ἄσης agnoscunt. Nam ἄτης et ἄσσης solennia sunt menda pro ἄσης. Hoc igitur meo judicio recte revocavit Matthiae. De voce ἄση copiose dixit Piersonus ad Moeridis verba p. 59. Ἄση, 'Αττικῶς. ἀηδία, 'Ελληνικῶς. Apud Atticos poëtas rarius legitur. Aeschylus Ag. 134. οἷον μήτις

ἄσα θεόθεν κνεφά|σῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας. Ibid. 739. *μηλοφόνοισιν ἄσαισιν | δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν.* Ita metri caussa pro *ἄτα* et *ἄταισιν* legendum viderunt viri docti. Simile vitium a Bentleio correctum vide apud Archilochum Fr. xxx. Gaisford.[e] In his eo facilior fuit error, quod *ἄσῃ* pro *βλάβῃ* dicitur. Nostro loco potius *λύπῃ* significat. Uterque sensus convenit Sapphus verbis, *μή μ' ἄσαισι μηδ' ἀνίαισι δάμνα, | πότνια, θυμόν.*

241. *ἢ πρὸς φίλων τίν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπείς.*] Rom. A. B. C. D. Lasc. Par. A. *φίλον τίν'*, quod admisit Brunckius. Ita noster Andr. 1179. *ὦ σχέτλι' ἔργα παθὼν ἐγώ, εἰς τίνα | δὴ φίλον αὐγὰς βάλλων τέρψομαι*; Revocavi *φίλων*, propterea quod tragici libentius usurpant *φίλων τις, ἐχθρῶν τις, θεῶν τις, ἀνθρώπων τις* et similia, quam *φίλος τις, ἐχθρός τις, θεός τις, ἄνθρωπός τις.* *Θεῶν* habet Sophocles Oed. T. 42. 396. Ant. 598. Trach. 119. Aj. 453. 1057. Phil. 196. El. 696. Idem Aj. 998. *ὀξεῖα γάρ σου βάξις, ὡς θεοῦ τινος, | διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἴχει θανών*[f].

Ibid. Porsonus ex conjectura *ἥλικας*. Quae scriptura sententiae quidem prodest, metro vero necessaria est, modo vera sint quae dixit Porsonus ad Or. 64. *Sed ubi verbum in brevem vocalem desinit, eamque duae consonantes excipiunt, quae brevem manere patiantur, vix credo exempla indubiae fidei inveniri posse, in quibus syllaba ista producatur.* Matthiae tamen *ἥλικα* revocavit. Idem edidit Suppl. 149. *Ὁ δ' Οἰδίπου τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών.* Quod ex sua aliorumque conjectura admiserat Hermannus, *παῖς* post *Οἰδίπου*, in imam paginam relegavit Matthiae. Euripides Iph. A. 635. *Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ, | ὑποδραμοῦσα προσβαλεῖν διὰ χρόνου. | ποθῶ γὰρ ὄμμα δὴ σόν. ὀργισθῇς δὲ μή.* Hos tres versus spurios pronuntiavit Porsonus. Matthiae vero solum tertium uncis inclusit. Constat igitur ejus sententiam esse, syllabam brevem in fine vocis produci posse ante *τρ, χρ* et similia. Edidit tamen Or. 52. *παρθένον, ἐμῇ τε μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν.* Ex sola Porsoni conjectura admissum est *παρέδωκεν*. Aut hic *παρέδωκε*, aut in Medea *ἥλικας* scribendum erat.

242. *ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.*] Antipater apud Stobaeum Tit. LXVII. p. 417. a Porsono allegatus: *αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι· ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός.*

243, 4, 5. *λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον | ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί· | κακῶς φρονοῦντες.*] Euripides Heracl. 55. *Ἦπου καθῆσθαι τήνδ' ἕδραν καλὴν δοκεῖς, | πόλιν τ' ἀφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν.* Eodem sensu *κεινᾷ δόξᾳ* dixit noster Iph. T. 419.

[e] Sophocles Ant. 17. *οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον, οὔτ' ἀτωμένη.* Hesychius: *Ἀτωμένη. βλαπτομένη, στερισκομένη.* Idem: *Ἀσωμένη. λυπουμένη.* Si utraque glossa ad eundem locum spectat, vetus est confusio verborum *ἀτᾶσθαι* et *ἀσᾶσθαι.*

[f] Conjecturam meam, *ὡς θεῶν τινος*, Mus. Crit. Cant. T. I. p. 368. propositam, falsam esse contendit Hermannus, cujus argumentis paene persuasus sum. Euripides Bacch. 26. *ἐπεί μ' ἀδελφαὶ μητρὸς, ἃς ἥκιστ' ἐχρῆν, | Διόνυσον οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι Διὸς, | Σεμέλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ τινος, | εἰς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους.* Hic etiam fortasse praestat *θνητοῦ τινος.*

κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν Aeschylus Pers. 454. κακῶς εἰδότες bis, si bene memini, Isocrates Panathenaico.

245, 6. ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα | στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.] Ennius apud Varronem de Lingua Lat. V. p. 60. *Ter sub armeis malim vitam cernere, quam semel modo parere.* Sic etiam Nonius v. *Cernere* c. iv. p. 632. Sed paullo post, *nam ter sub armis malim vitam cernere*, ceteris omissis. Porsonus, nescio quo auctore, *semel quam modo parire.* Incertum est, utrum metra iambico hic usus sit Ennius. Vide ad v. 209.

247. ἀλλ' οὐ γὰρ αὑτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος.] Rom. C. αὑτός. Par. A. αὐτὸς supra scripto ὁ. *Olim in textu erat* ὡὑτὸς, ait Brunckius, *et glossa* ὁ αὐτός. Ipse edidit ὡὑτός. Porsonus ὡὑτός. Melius αὑτός. Schol. Κἀμὴ ἐκεῖ λόγος.) οὐχὶ περὶ σοῦ ταῦτα λεχθείη. οὐ γὰρ ὁμοίας ἔχεις ἐμοὶ τύχας. Sic ed. Ven. Deinde Lasc. πρός σε.

248. σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,] Euripides Hipp. 1183. ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους, | δμῶες, πόλις γὰρ οὐκέτ' ἐστὶν ἥδε μοι.

Ibid. Rom. C. σοὶ μὲν πόλις θ'. Lasc. σοὶ μὲν πόλις γ'. Rom. B. D. σοὶ μὲν πόλις omissa copula, de qua vide ad v. 102. Rom. A. σοὶ μὲν γὰρ πόλις, etiam omissa copula.

Ibid. Aldus ἥδ' ἐστι. Idem εἰκός δ' ἐστιν v. 339. τάδ' ἐστι v. 797. 905. τί δ' ἐστιν v. 1275. Lasc. Rom. A. ἥδ' ἐστὶ v. 248. εἰκὸς δ' ἐστὶν v. 339. τάδ' ἐστὶ v. 905. Lasc. τάδ' ἐστὶ, Rom. A. τάδ' ἐστὶ, v. 797. Lasc. τί δ' ἐστι, Rom. A. τί δ' ἔστι, v. 1275.

249. βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνουσία.] Rom. A. B. C. Par. A. aliique sine dubio plerique, συνουσία. Rom. D. Par. A. pro var. lect. κοινωνία, quod admisit Brunckius.

251. πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,] In hoc versu desinit Lasc. A. qui λελησμένη, ut jam monui ad v. 222. Schol. Λελησμένη.) ἀντὶ τοῦ λεληϊσμένη.

252. οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐδὲ συγγενῆ] Rom. C. Pseudogregorius v. 756. οὐδὲ συγγενῆ. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. Schol. οὐχὶ συγγενῆ, quod admisit Brunckius.

253. μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.] Hervagiana prima literas ἰο in margine habet, eodem modo quo in Phoenissis indicatur Jocastae persona. Hoc mendum correctum est in Hervagiana secunda, quae graviori errore ὡς ante μεθορμίσασθαι in textu exhibet. Particulam semel admissam retinuerunt omnes ante Barnesium excepto H. Stephano. *Vocabulum* ὡς *et versus respuit*, inquit Canterus, *nec Scholiastes agnoscit.* Ejus verba mox apponam.

Ibid. Lasc. συμφοράς. Idem contrario errore συμφορᾶς v. 1202.

252, 3. Schol. Μεθορμίσασθαι.) λείπει τὸ ὡς. ὥστε μεθορμίσασθαι. τὸ δὲ ἑξῆς, οὐ μητέρα, οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ ἔχουσα, πρὸς τὸ καταφυγοῦσαν πρός τινα τούτων μεταβληθῆναι τῆς συμφορᾶς. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μεθορμιζόντων εἰς τοὺς ἀδειπνοτέρους (f. ἀκινδυνοτέρους [g]) τόπους.

[g] Euripides Temenidis Fr. xviii. ἦλθε δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον, | μεγάλων ἄθλων ἵνα δεινὸν ὑποστὰς | κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους, ἐπί τε | λειμῶνας, ποιμνιά τε ἄλση.

Ita fere v. 429. σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, | δύστανε, μεθορμίσασθαι | μόχθων πάρα. Id est, σοὶ οὔτε πατρὸς δόμοι πάρεισιν, ὥστε μεθορμίσασθαι ἐκ τῶν μόχθων. Huc respicere videtur Hesychius: Μεθορμίσασθαι. μεταγαγέσθαι. Idem: Μεθορμίζεται. μετάγεται ἀπὸ ὅρμου εἰς ὅρμον.

254. τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. D. τοσοῦτον δὲ σοῦ. Rom. B. τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ. Τοσοῦτο veteribus Atticis abjudicavi ad Sophoclis Oed. T. 734. Si Euripidis Medea in solo Rom. B. exstaret, quis τοσοῦτον οὖν σου pro τοσοῦτο δ' ἐκ σοῦ reponere auderet?

256. πόσιν δίκῃ τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,] Sic Rom. A. B. C. Sed δίκην, quod reponendum conjeceram, habet Rom. D. Ita noster infra v. 1283. τὴν δὲ τίσωμαι δίκην (male Reiskius δίκῃ). Heracl. 851. ἠράσαθ' Ἥβῃ Ζηνί θ' ἡμέραν μίαν | νέος γενέσθαι, κἀποτίσασθαι δίκην | ἐχθρούς. Ibid. 881. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε, | ἐχθροὺς λαβόντα μὴ ἀποτίσασθαι δίκην. Plura exempla dedi ad Heracl. 852. Accusativum in hujusmodi locis nullo pacto cum Graecae linguae legibus conciliari posse contendit Hermannus Observationibus Criticis in Aeschylum et Sophoclem p. 64. Quod moneo, non ut summo viro veteres errores suos exprobrem, sed ut ostendam, quam facile librariis fraudi esse potuerit haec constructio. Nihil annotavit Hermannus ad Herc. 168. οὐκ οὖν, τραφέντων τῶνδε, τιμωροὺς ἐμοὺς | χρῄζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην. Id est, τοὺς ἐμὲ τισομένους δίκην τῶν δεδραμένων. Verbale casum verbi sui regit.

257. τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,] Rom. C. τὸν δόντα γ'. Deinde Rom. A. B. C. D. Eustathius p. 694. 24. ἥν τ' ἐγήματο. Lasc. ἥν τ' ἐγείματο. Vertunt, *et eam quam duxit.* Quo sensu ἥν τ' ἔγημεν dicturum fuisse poëtam nemo nescit. Dixit quidem grammaticus apud Bekkerum Anect. Gr. p. 86. Γαμῶ ἡ γυνὴ λέγει, οὐ γαμοῦμαι. Ἀντιφάνης Ἀσώτοις. ἐγημάμην ὁ ἀνὴρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἔγημα. Sed eodem jure afferri possent Martialis verba, *uxori nubere nolo meae*, contra eos qui *nubere* de viro non usurpari docent. Quo sensu γαμεῖσθαι de viro dicatur, intelligi potest ex Anacreontis verbis apud Ammonium v. Γῆμαι: καὶ θαλάμοις, ἐν ᾧ κεῖνος οὐκ ἔγημεν ἀλλ' ἐγήματο. Deinde, ut recte monet Porsonus, Graece non dicitur γαμεῖσθαί τινα, sed γαμεῖσθαί τινι. Vulgata igitur duplici vitio laborat. Reposui ᾗ τ' ἐγήματο, eo, opinor, non invito, licet vulgatam in textu retinuerit. Constructio ut v. 502. πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ᾗ τ' ἔσωσά σε, ubi ᾗ τε significat ἐκείνῃ τε ᾗ.

258—61. γυνὴ γὰρ—μιαιφονωτέρα.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIII. p. 431—308. Primi duo versus etiam apud scholiasten ad Sophoclis Ant. 61.

Ita vulgo apud Aelianum de Nat. Anim. VII. 39. *Pro* ἵνα *forte* κῦμα, inquit Musgravius. Lego: ἦλθεν δ' | ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον, μεγάλων | ἄθλων κίνδυνον ὑποστὰς, | βὰς κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους, | ἐπὶ λειμῶνας, ποιμένι' ἄλση τ'. Dicitur κίνδυνον ὑποστὰς ut ὑποστῆναι πόνον Suppl. 189. 345.

258. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόνου πλέα,] Stobaeus in ed. Trincav. γυνὴ γάρ ἐστι τ᾽ ἄλλα μὲν φόβου πλέα. Idem in ed. Gesn. γυνὴ γάρ ἐστι τἄλλα μὲν φόβου πλέα. Schol. ad Sophoclis Ant. γυνὴ γὰρ τἄλλα φόβου πλέα. Lasc. τἄλλα, de quo alias. Rom. A. B. C. D. Lasc. Put. Burn. etiam φόβου, quod habent edd. omnes jam inde ab Hervagiana secunda. Aeschylus Prom. 695. Πρό γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ. De hac varietate vide Porsonum ad Hec. 241.

259. κακὴ δ᾽ ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·] Omnes libri, ni fallor, κακὴ (vel κακή) δ᾽ ἐς ἀλκὴν, consentiente Stobaeo, necnon scholiastis ad hunc locum et ad Sophoclis Antigonam. Brunckius κακή τ᾽ ἐς ἀλκὴν ex conjectura Tyrwhitti, quam probarat etiam Musgravius. Ego vero vulgatam revocavi. Duplex oppositio est; prima inter τἄλλα μὲν—et ὅτ᾽ ἂν δ᾽ ἐς εὐνὴν—; altera inter φόβου et ἀλκήν. Nam verba κακὴ ἐς ἀλκὴν idem valent quod ἀλκῆς κενή. In tali constructione recte dicitur δέ. Sophocles El. 1405. ἰὼ στέγαι | φίλων ἔρημοι, τῶν δ᾽ ἀπολλύντων πλέᾳ [h].

260. ὅταν δ᾽ ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ.] Lasc. εἰς εὐνήν. Simili vitio εἰς ἀλκὴν v. 259. Stobaei ed. Trincavelliana.

262, 3. Δράσω τάδ᾽.. ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν, | Μήδεια.] Rom. C. D. δράσω. Rom. A. B. Par. A. Mag. Cott. δρᾶσον. Lasc. δράσον, ut jam monui ad v. 1. In Rom. A. supra scriptum δράσω. Noster supra v. 181. Δράσω τάδ᾽. ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω. Sic etiam v. 897. 987.

263. πενθεῖν δ᾽ οὔ σε θαυμάζω τύχας.] Rom. D. Lasc. θαυμάσω. Schol. Πενθεῖν δ᾽ οὔ σε θαυμάζω.) οὐ θαυμάσω σὲ ἐπὶ τῷ πενθεῖν τὰς τύχας. δικαίως γὰρ πενθεῖς. Futurum est θαυμάσομαι. Aeschylus Prom. 475. Τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον. Sic etiam Euripides Alc. 155. Iph. T. 1318.

266, 7. Σὲ τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην | Μήδειαν εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν] Εἶπον pro λέγω. Noster Suppl. 1170. παισίν θ᾽ ὑπεῖπον τοῖσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους. Ubi consulendus Marklandus. Videantur etiam Hermannus ad Vigerum n. 162. Matthiae Gramm. Gr. §. 506. Hoc εἶπον a λέγω diversum esse statuit Hermannus. *Edictum volo* reddit, vereor ne nimis subtiliter [i]. Ceterum εἶπον pro futuro ἐρῶ usurpat Aristophanes Eccl. 254. ΓΥ. Τί δ᾽ ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ; | ΠΡ. Τούτῳ μὲν εἶπον εἰς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν. Ex alterius codicis scriptura τούτῳ μὲν εἴποιμ᾽, male Brunckius τούτῳ μὲν ἂν εἴποιμ᾽.

268. φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα.] Rom. A. ante corr. λαβοῦσα δισσά. Rom. A. a corr. B. D. λαβοῦσαν δισσά. Rom. C. λαβοῦσαν omisso δισσά.

[h] Ita scribo pro πλέαι, quod analogiae repugnat. A masculino πλέῳ derivatur femininum πλέᾳ. Non mirum hac neglexisse librarios, qui passim pro πλέων scripserint πλέον.

[i] Euripides Ion. 330. ΚΡ. Φεῦ. πέπονθέ τις σῇ μητρὶ ταὔτ᾽ ἄλλη γυνή. | ΙΩ. Τίς, εἰπον. εἴ μοι ξυλλάβοι, χαίροιμεν ἄν. Εἶπον pro imperativo accipiunt interpretes, qui Atticis est εἰπέ. Si sana est vulgata scriptura, Anglice vertenda, *Who, I say*. Sed malim, Τίς, εἰπέ. κεἴ μοι ξυλλάβοι, χαίροιμεν ἄν. Ita noster Suppl. 143. Τίς καὶ τίς, εἰπέ. δύο γὰρ ἐξαυδᾷς ἅμα.

268. Rom. A. ante corr. C. D. σὺν αὐτῇ. Rom. A. a corr. Lasc. σὺν αὐτῇ. Schol. Δισσὰ σὺν αὐτῇ τέκνα.) Παρμενίσκος γράφει κατὰ λέξιν οὕτως. &c.

272. Αἶ αἶ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.] Hic etiam Lasc. αἶ. αἶ. Ita quoque v. 975. 975. 1100. Sed v. 1366. recte αἶ αἶ.

273. ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,] Pseudogregorius v. 474. ἐξίασι. Rom. A. B. C. D. Lasc. Mag. Schol. ἐξιᾶσι, quod a Barnesio admissum, a Musgravio vero neglectum, iterum admisit Matthiae. Aliud est ἐξίασι ab ἔξειμι, aliud ἐξιᾶσι ab ἐξίημι. Omnes edd. ἀφιᾶσιν Suppl. 242. ἀφιᾶσιν aut ἀφιᾶσ' Herc. 629. Scholiastae verba sunt: Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι,) οἱ ἐχθροὶ οὐριοδρομοῦσι καθ' ἡμῶν, καὶ ὥρμηνται πάντα τρόπον πρὸς ἡμᾶς. ἀπὸ μεταφορ~ς τῶν οὐριοδρομούντων καὶ χαλώντων πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρτεμῶνος (Barnesius τοὺς ἀρτεμόνας). Aristophanes Eq. 753. Νῦν δεῖ σε πάντα δὴ κάλων ἐξίεναι σεαυτοῦ. *Fiebat hoc vento duntaxat secundo,* ait Musgravius. Contrarium est apud Sophoclem El. 335. νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ. Dixit etiam noster Herc. 837. ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων. Tro. 94. ὅτ' ἂν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξίῃ κάλως.

274. κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.] Schol. Εὐπρόσοιστος.) εὐεπιβούλευτος, καὶ ῥᾳδία πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτήν. Imo, πρὸς τὸ διαφυγεῖν ἄτην. Quid vero pro εὐεπιβούλευτος legendum sit, non video. Exstant apud tragicos ἀπρόσοιστος, δυσπρόσοιστος, εὐπρόσοιστος, singula apud singulos. Aesch. Pers. 91. ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν | στρατὸς, ἀλκίφρων δὲ λαός. Sophocles Oed. C. 1276. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς | τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα. Apud Aeschylum ἀπρόσιτον, apud Sophoclem δυσπρόσιτον ex interpretatione in nonnullis libris legitur. Apud Euripidem Pseudogregorius v. 475. εὐπρόσιτος, sed Rom. omnes, ni fallor, εὐπρόσοιστος. Derivatur a προσφέρεσθαι, quod saepe significat προσιέναι. Hinc etiam adjectivum ἀπρόσφορος, *inaccessus,* apud Euripidem Iph. A. 287.

275. ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,] Rom. A. B. C. ἐρήσομαι. Rom. D. Lasc. Par. A. εἰρήσαμαι. Multae edd. apud Sophoclem Oed. T. 1166. Ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' εἰρήσομαι πάλιν. Cujus scripturae auctor fuit H. Stephanus. Futurum ἐρήσομαι exstat apud nostrum Hec. 988. Or. 506. Suppl. 751. 846. Tro. 945.

Ibid. Solus, ut videtur, Par. A. καὶ κακῶς λέγουσ' ὅμως. *In alio forte codice* πράσσουσ' *reperietur,* ait Brunckius. Ipse conjicit, καὶ ξένη περ οὖσ' ὅμως. Vulgatam probat Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 55. *Qui adversa fortuna utuntur,* ait Porsonus, *eos, quorum in potestate sunt, non audent libere alloqui.* Comparat Hecubae verba ad Ulyssem Hec. 235. εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους | μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτήρια | ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεὼν, | ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.

276. τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον.] Rom. C. D. γῆς ἀποστέλλεις. Rom. A. τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις. Hesychius: Ἀποστέλλεις. ἀπείργεις, κωλύεις. Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Imo, ἀποπέμπεις. Vide v. 904. Rom. B. τῆσδε γῆς στέλλεις. Librarius scilicet, cum in

exemplo quod describebat versum justo longiorem reperisset, non vidit delendum esse τῆσδε, sed pro ἀποστέλλεις reposuit στέλλεις. Iterum ei fraudi fuit τῆσδε v. 689. Simili modo scripsit Sophocles Oed. T. 630. Κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ. Librarii vero pro μέτεστιν scripserunt μέτεστι τῆσδ', quod in omnibus fere codicibus legitur. Deinde pro οὐχὶ, quod in multis reperitur, corrector dedit οὐ, quod exhibet ed. Aldina.

277. Δέδοικά σ' (οὐδὲν δεῖ περιαμπίσχειν λόγους),] Rom. C. περιαμπίσχειν. Etiam si ferri posset anapaestus in quarta sede, hujusmodi composita, in quibus περὶ vocalem sibi subjectam habet, a tragicis extra melica non usurpari contendit Porsonus. Id jam monuerat vir doctus, qui Censurae Menstruae T. LXXIV. p. 551—60. de Etonensi hujus fabulae editione egit. Cujus verba sunt p. 555. *But where does περι occur in composition, before a word beginning with a vowel, in the Tragic dialogue*[k]*?* Rom. A. B. D. E. Flor. Par. A. παραμπέχειν, quod admisit Brunckius. Lasc. παραμπέσχειν. Put. περαμπέχειν. Par. B. D. E. παραμπίσχειν, quod reposuit Matthiae. Cott. παραμπίσχειν et παρ' ἀμπέχειν (sic). Schol. Παραμπίσχειν. κρύπτειν. Aut παραμπέχειν aut παραμπίσχειν legendum, nec facile dici potest utra melior scriptura. Si cui numerorum caussa praestare videtur παραμπέχειν, meminerit tragicos in eadem versus sede frequenter ἀπαλλαχθεὶς usurpasse, cum potuissent ἀπαλλαγείς. Noster infra v. 591. τήνδε φευξοῦμαι χθόνα maluit dicere quam φεύξομαι. Utramque formam, ἀμπέχειν et ἀμπίσχειν, usurpant tragici. Aeschylus Pers. 849. ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι | ἐσθημάτων κλύουσαν, ἥ νιν ἀμπέχει. Prom. 520. Ἦπού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις. Apud Euripidem vero, ni fallor, haec forma non exstat. Alteram saepius usurpavit. Ita Hipp. 191. ἀλλ' ὅτι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο | σκότος ἀμπίσχον κρύπτει νεφέλαις. Suppl. 165. πίτνων πρὸς οὖδας, γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί. Tro. 14. δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ. Ibid. 1147. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὅτ' ἂν σὺ κοσμήσῃς τάφον, | γῆν τῷδ' ἐπαμπίσχοντες, ἀροῦμεν δόρυ. (Hic tamen praestare videtur ἐπαμπισχόντες, de qua scriptura vide ad v. 1128.) Hel. 429. πάρεστι. ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχομαι. Ibid. 859. κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί. Herc. 1111. Πάτερ, τί κλάεις, καὶ ξυναμπίσχει κόρας; His exemplis adductus, παραμπίσχειν nostro loco scripsi. Nihilo deterius, nec tamen melius, esset παραμπισχεῖν.

278. μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.] Vide an ad hunc versum pertineat scholiastae annotatio ad v. 350. Οὐ γάρ τι δράσεις.) Δίδυμος μετὰ τοῦτον φέρει τὸ, σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος, καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν. Saltem melius post v. 278. quam post v. 350. legeretur v. 374. de quo vide suo loco et ad v. 40.

[k] Sophocles Oed. T. 1505. μή σφε περιίδῃς | πτωχὰς, ἀνάνδρους, ἐγγενεῖς ἀλωμένας. Ita pro παρῇς Brunckius ex Dawesii conjectura. Isocrates Panathenaico p. 268. D. ἐδεῖτο μὴ παριδεῖν τοιούτους ἄνδρας ἀτάφους γενομένους, μηδὲ παλαιὸν ἔθος καὶ πάτριον νόμον καταλυόμενον. Hic saltem legendum videtur περιιδεῖν.

279. ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος.] Omnes Rom. Lasc. συμβάλλεται. Vide ad v. 2. Hesychius: Συμβάλλεται. λέγεται. Scribendum videtur: Συμβάλλεται. συλλέγεται. Sensus verborum ξυμβάλλεται πολλὰ τοῦδε δείματος magis perspicuus est quam constructio. Musgravius τοῦδε δείματος pro εἰς τόδε δεῖμα dictum monet. Fortasse explicandum, πολλὰ σύμβολα (id est, τεκμήρια, σημεῖα) ἔχεις τοῦ δεινὴ εἶναι. Sophocles Phil. 404. Ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς | λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε. De voce σύμβολον vide ad v. 600.

282. κλύω δ' ἀπειλεῖν, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,] Rom. A. B. C. Par. A. κλύω δ' ἀπειλεῖν. Rom. E. Lasc. Par. B. D. Cott. κλύω δ' ἀπειλεῖς. Rom. D. κλύω δ' ἀπειλῆς. Flor. κλύω δ' ἀπειλαῖς. Recte Mag. κλύω δ' ἀπειλεῖν σ'. Quam scripturam conjectura assecutus est Tyrwhittus, admisit Musgravius. Brunckius vero κλύω corruptum pronunciat, quippe in quo ineptissima ταυτολογία sit, κλύω, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι. Edidit igitur ex ingenio χόλῳ δ' ἀπειλεῖς. Musgravii scripturam revocavit Beckius. Tautologiam defendit Porsonus ex Hel. 1056. βούλει λέγεσθαι, μὴ θανὼν, λόγῳ θανεῖν; Quam scripturam a Reiskio Musgravioque temere sollicitatam, a Brunckio vero ad Sophoclis El. 61. sine suspicione laudatam monet.

Ibid. Rom. B. ἀπαγγέλλουσί μοι. Rom. A. C. D. E. Lasc. ἀπαγγέλουσί μοι. In Rom. C. alterum λ subscriptum. Vide ad v. 27.

285, 6. κρεῖσσον—στένειν.] Hoc distichon habet Plutarchus de Sanitate Tuenda p. 124. B de Vitioso Pudore p. 530. B.

285. κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,] Rom. A. C. a corr. edd. πρός σ'. Rom. B. C. ante corr. πρό σ'. In B. alterum σ supra scriptum.

Ibid. Plutarchus p. 124. ἀπεχθεῖσθαι. Idem p. 530. ἀπέχθεσθαι, ut vulgo apud Euripidem. Constat scribendum ἀπεχθέσθαι. Praesens est ἀπεχθάνομαι, ut αἰσθάνομαι et πυνθάνομαι, aoristus ἀπηχθόμην, ut ᾐσθόμην et ἐπυθόμην [1].

286. ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.] Lasc. σθένειν. *Vide quid faciat unius literulae mutatio*, inquit Porsonus. Quid faciat unius literulae omissio, vide ad v. 184.

287. φεῦ φεῦ.] Lasc. φσῦ. φεῦ. Sic cod. Flor. συγχέσυσ' pro συγχέουσ' 776.

287, 8. οὐ νῦν με—κακά.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XXXVI. p. 217=142.

287. οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,] Lasc. Κρέων. *Quod recipiendum esset*, ait Porsonus, *si plane constaret, longam syllabam Tragicos, cum possent, semper in fine senarii ponere.* Ea sententia si vera est, scribendum ἀλγηδόσιν v. 24. ἠνάγκασεν

[1] Olim legebatur ἀπέχθομαι apud Euripidem Hipp. 1260. ubi rectius nunc legitur ἐπάχθομαι. Cum vero hoc compositum exemplo carere videatur, et in cod. Flor. legatur ἀπάχθομαι, suspicor Euripidem scripsisse, οὐδ' ἥδομαι τοῖσδ', οὔτ' ἄρ' ἄχθομαι κακοῖς. Sophocles Phil. 345. λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς, εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην.

v. 517. δώμασιν v. 584. ἀπώλεσεν v. 1177. ὀνείδεσιν v. 1311. Sed Κρέων non videtur de industria esse. Idem enim liber Κρέον ante vocalem habet v. 301. 330. ante consonam v. 276. Apud Sophoclem Oed. T. 637. Κρέων edd. pleraeque. Nonnullae etiam v. 1459. Utrobique ante consonam.

288. ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασται κακά.] Stobaeus ἔβλαψε γλῶσσα. *Male quod ad sensum attinet*, ait Porsonus, *neque metro convenienter.* Dixit quidem Aeschylus Ag. 1638. Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις. Idem apud Photium v. Ὀκτώπουν: κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω. Nec mirum, qui dixerit Suppl. 768. εἶναι. βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν. Sophocles etiam in initio senarii παίδων δὲ βλαστὰς Oed. T. 717. πασῶν ἔβλαστε El. 400. aliaque ejusdem licentiae exempla exhibet. Euripides autem ne in melicis quidem talia habet, nisi semel atque iterum, auctore Porsono ad Hec. 298. Quod infra v. 1223. ἔβλαστεν primam corripit, choricae licentiae concedendum censet Porsonus. Corruptum judicat quod legitur El. 1013. καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβῃ κακὴ | γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις. Defendit hanc scripturam Seidlerus exemplis ex Aeschylo et Sophocle petitis. Fortasse scripsit Euripides: καίτοι δόξ' ὅτ' ἂν λάβῃ κακή, | γλώσσῃ γυναικὸς (vel γυναικῶν) πικρότης ἔνεστί τις.

289—92. χρὴ δ' οὔποθ'——δυσμενῆ.] Hos quatuor versus allegat Aristoteles de Rhetorica II. 21. p. 571. B.

289. χρὴ δ' οὔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ,] Hesychius: Ἀρτίφρων. ὑγιὴς τὴν φρένα, σώφρων, συνετός. Idem: Ἀρτίφροσιν. ὑγιεῖς ἔχουσι τὰς φρένας. ἄρτιον γὰρ τὸ ἀνελλιπὲς, διὸ καὶ ὑγιές. Haud aliter vocem explicat noster Tro. 417. οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας. Exstat apud Homerum Od. Ω. 260. Aeschylum Theb. 784. Euripidem Iph. A. 876. Vide ad ἀρτίδακρυς v. 873.

290. παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.] Ἐκδιδάσκεσθαι *proprio medii verbi sensu usurpatur. Magister puerum* διδάσκει, *pater, qui ad magistrum discendi causa mittit,* διδάσκεται. *Sed haec aliquando a poëtis confunduntur.* Ita Porsonus. De medio sensu consulendus Matthiae Gramm. Gr. §. 492. c. Mediam formam activa significatione usurpat Simonides apud Gaisfordium n. liv. p. 377. τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν, | εὐδόξου νίκας ἀγλαὸν ἅρμ' ἐπέβας. Atticus dixisset διδάξας, ni fallor. Dicit quidem Socrates apud Aristophanem Nub. 781. Ὑθλεῖς. ἄπερρ'. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι. Sed parum dubito scribendum esse οὐκ ἂν διδάξαιμ' ἄν σ' ἔτι. Ibid. 127. legitur διδάξομαι passivo sensu pro μαθήσομαι, ut apud Theognidem v. 35. Euripidem Hel. 1442. De constructione διδάσκειν σοφοὺς vide ad Heracl. 575. Exempla suppeditat Matthiae Gramm. Gr. §. 414. 3.

291. χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας,] Longe insolentius ἧς ἔχουσιν hoc verborum ordine, quam si scripsisset, χωρὶς γὰρ ἄλλης ἀργίας, ἧς ἔχουσιν. Dixit tamen Sophocles El. 763. μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν. Aliter noster Heracl. 152. μόνον

τοσαύτης, ἣν ἐπῆλθον, Ἑλλάδος. Quam scripturam hodie aut non omnino, aut aliquanto timidius sollicitarem.

Ibid. Praeter scholiasten, nihil de hoc loco dixerunt interpretes ante Brunckium, qui primus vulgatae scripturae litem movit. Membranae pro ἄλλης habent ἀλκῆς. Hinc Brunckius: χωρὶς γὰρ ἀλκῆς (ὄντες), ἧς ἔχουσιν ἀργίας | φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Χωρὶς εἶναι ἀλκῆς *dicuntur*, ait, *quia a bello et forensibus contentionibus abstinent.* Hanc rationem jure improbat Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. 56. Attamen in verbis ἄλλης ἀργίας se haerere dicit. Conjicit igitur αἰτίας, *reprehensionis*, pro ἀργίας. Ejus conjecturam speciosam appellat Porsonus, qui suam quoque proponit, αὐτῆς scilicet pro ἄλλης, revocata tamen vulgata. Zimmermannus vero et Matthiae sententiae an metro melius consulant nescio. Exhibent enim eorum editiones, χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀρετῆς [m]. Vulgata sanissima est. Sumendum ἄλλης πλεοναστικῶς monet Porsonus. Ἄλλος saepe abundare docent Weiskius v. Ἄλλος, Thiemius Lexico Xenophonteo, item interpretes ad Sophoclis Oed. T. 7. Dixit Plato, exempli caussa, τοῖς τ' Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶν, Xenophon τοῖς θεοῖς καὶ τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ. Sed omnium aptissimum exemplum indicavit mihi Gaisfordius. Plato Symposio p. 191. A. ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας, διὰ τὸ μηδὲν ἐθέλειν χωρὶς ἀλλήλων ποιεῖν. Deinde optimum sensum praebet ἀργίας. Eos qui philosophiae literisque operam dant, ἀργοὺς saepe fieri, id est, rei familiaris negligentes, rebusque gerendis minus idoneos, etiam nostrorum temporum experientia docet. Si exstaret Euripidis Antiope, optimam hujus versus interpretationem praeberet Amphionis et Zethi disputatio, cujus fragmenta collegit et ordinare conatus est Valckenarius Diatrib. p. 74—87. Digna est etiam quae legatur Calliclis oratio apud Platonem Gorgia p. 484. C. ab eo loco, ubi dicitur: φιλοσοφία γάρ τοι ἐστὶν, ὦ Σώκρατες, χάριεν, ἐάν τις αὐτοῦ μετρίως ἅψηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ. ἐὰν δὲ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ, διαφθορὰ τῶν ἀνθρώπων. Simul consulatur Routhii annotatio p. 440.

292. φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.] Aristoteles πρὸς ἀνδρῶν. Similis diversitas apud Sophoclem Oed. C. 737. οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀστῶν ὑπὸ | πάντων κελευσθείς. Sic pars codicum et edd. pleraeque. Aldus ἀνδρῶν.

Ibid. Schol. Ἀλφάνουσιν.) εὑρίσκουσιν. ἀπὸ τοῦ ἄλφα στοιχείου. Saepius non legitur apud tragicos. Comicorum testimonia praebet Suidas v. Ἀλφάνει, necnon grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 382.

293. σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ,] Rom. A. B. C.

[m] Monendi sunt lectores, ne textus Porsoniani collationi, quam dedit Matthiae, nimium confidant, neque ex hujus silentio consensum duarum editionum praesumant. Hic ἀρετῆς, v. 428. μίμνει, v. 616. ἀνδράσιν sine praepositione, v. 640. ᾤκτειρεν, v. 768. στέφος, v. 805. φρονεῖς εὖ, aliaque alibi lectore celato edidit.

(qui σκαιοῖς) καινὰ προσφέρων σοφά. Rom. D. προσφέρων καινὰ σοφά. Rom. E. Lasc. Par. B. καινὰ προσφέρων ἔπη. Alteram scripturam defendere videtur Aristophanes Thesm. 1141. a Porsono allegatus: σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ, | μάτην ἀναλίσκοις ἄν. Similiter Sophocles Fr. Inc. xliv. διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ, | οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ πιεῖν διδούς. Utramque scripturam ab Euripide profectam credit Porsonus, σοφὰ scilicet in prima, ἔπη in secunda editione. *Cum enim esset εὐεπίφορος εἰς τὸ σοφὸς*, ait, *veterem ejus inimicum hoc vitium effugere non poterat.* Ergo ab Aristophane derisus σοφὰ in ἔπη mutavit. Hoc fieri potuisse non nego, factum esse non credo. Si conjecturis indulgere licet, censeo hanc γνώμην Euripidi ita placuisse, ut eam paullo immutatam in aliam fabulam transtulerit. Huic conjecturae pondus addunt verba μάτην ἀναλίσκοις ἂν apud Aristophanem, quae non minus Euripidis esse videntur quam superiora. Hinc ortam puto scripturae diversitatem. Nemo fere ignorat quam multos errores induxerit locorum aliquatenus similium confusio. Suffecit adjectivum πάλλευκον, verbi caussa, ut pro candida cervice canum caput Medeae tribueretur in nonnullis hujus fabulae exemplis v. 30. Euripidem versus ex hac fabula in alias, vel in hanc ex aliis transtulisse certum est. Vide ad v. 53. 533. 676. 998.

294. δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι.] Ἀχρεῖος *inutilis* proprie significat, φαῦλος *debilis*. Utrumque τῷ σοφὸς opponitur. De φαῦλος vide Phoen. 499. Hipp. 989.

295, 6. τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον | κρείσσων νομισθεὶς,] Lasc. δοκούτων εἰδέναι τί ποικίλον. De τί vide ad v. 92.

296. ἐν πόλει λυπρὸς φανῇ.] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Cott. λυπρὸς ἐν πόλει, quod admisit Brunckius. In hujusmodi diversitatibus, ea scriptura melior censenda est, quae plures et meliores habet auctores. Qualis hic est λυπρὸς ἐν πόλει. Ea etiam paullo numerosior mihi videtur.

298. σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος, | τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου,] Lasc. τοῖς μὲν εἶμ'. Idem ut Aldus τοῖσδ' ἡσυχαία. Posteriorem versum delendum censuit Piersonus Verisim. p. 58. utpote conflatum e v. 790. μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου, nec sententiae convenientem. Sententiae non inconvenientem putat Reiskius, imo stabiliri a verbis σιωπηλὸς σόφος v. 314. Musgravius tamen Piersono obsecutus est. Par. A. hunc versum non nisi in margine scriptum exhibet. Librarium fefellit τοῖς δ' vel τοῖσδ' bis deinceps positum. Non igitur νοθείας argumentum haec omissio. Agnoscitur etiam versus a scholiasta. Recte tamen omissus mihi videtur.

299. τοῖς δ' οὖν προσάντης.] Rom. C. τοῖσδ' οὖν. Rom. A. B. D. E. Lasc. Flor. Par. A. B. D. Mag. Put. τοῖσδ' (vel τοῖς δ') αὖ. Confusa sunt αὖ et οὖν etiam v. 300. 333. Hic αὖ, quod ex conjectura reponendum censuerat Piersonus, admissum voluit Musgravius, admisit Brunckius. De προσάντης vide ad v. 375.

Ibid. εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.] Schol. Προσάντης.) ἐναντία εἰμὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις, καὶ οὐκ ἄγαν σοφή. Hinc grammaticum legisse suspicatur Musgravius, τοῖς δ' αὖ προσάντης εἰμὶ, κοὐκ ἄγαν σοφή. Quam scripturam admisit Brunckius. Sed cum valde invenustum sit προσάντης εἰμὶ post εἴμ' ἐπίφθονος, scribendum conjicit Musgravius προσάντης λῆμα. *Verba, ut vulgantur*, ait Porsonus, *sunt Medeae modeste de se loquentis et vires suas consulto extenuantis.*

300. σὺ δ' οὖν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.] Hic etiam variant libri ut superiore versu. Rom. C. σὺ δ' οὖν. Rom. A. B. D. E. Lasc. σὺ δ' αὖ. Nihil de suis dixit Musgravius.

Ibid. Lasc. πλημελές. Hesychius: Πλημμελεῖς. ἐκμελεῖς, οὐ συνῳδὰ λέγει, ἁμαρτάνει. Πλημελής. ἀμελὴς ἢ πολεῖον πλάσσον καὶ τὰ ὁμοῖα. *Pro* πλάσσον *legi potest* πλάσσων, inquit Schowius, *quid autem* πολεῖον *sit, divinent alii.* Equidem divinare nequeo. Πλημμελής, si audiendus est grammaticus, primaria significatione est *absonus*, nostris *out of tune*. Hinc facile deducitur significatio qua apud Euripidem aliquoties usurpatur. Participium πλημμελήσας exstat Phoen. 1649.

301. οὐχ ὧδ' ἔχει μοι (μὴ τρέσῃς ἡμᾶς), Κρέον,] Rom. C. E. ἔχει μοι. Rom. A. B. D. ἔχοιμι. Eadem varietas v. 706.

Ibid. Verba μὴ τρέσῃς ἡμᾶς in parenthesi sunt. Euripides Heracl. 715. Οἴδ' οὐ προδώσουσίν σε (μὴ τρέσῃς) ξένοι. Fr. Inc. ii. 1. Οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ δίκη σε (μὴ τρέσῃς) | παίσει πρὸς ἧπαρ. Sic etiam θάρσει. Sophocles Oed. C. 1185. οὐ γάρ σε (θάρσει) πρὸς βίαν παρασπάσει | γνώμης, ἃ μή σοι ξυμφέροντα λέξεται. Hinc legendum apud Euripidem Hec. 876. τὰ δ' ἄλλα (θάρσει) πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς. Vulgo, τὰ δ' ἄλλα θάρσει. πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.

302. ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.] Statim sequitur ἀλλ' ἐμὸν πόσιν μισῶ. Nam verba interjacentia διὰ μέσου sunt.

303. σὺ γάρ τί μ' ἠδίκηκας;] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. E. Lasc. τί γὰρ σύ μ' ἠδίκηκας, quod tacite admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Cott. ἠδίκησας.

303, 4. ἐξέδου κόρην | ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν.] Usitatior hac significatione est activa forma ἐκδιδόναι, quam usurpat noster Suppl. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν. Adde ἐκδώσειν Iph. A. 132. 687. El. 249. ἐκδώσομεν Iph. A. 729. ἐκδοῦναι ibid. 736. 964. Mediam formam usurpat Herodotus II. 47. οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει, οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτέων· ἀλλ' ἐκδίδονταί τε οἱ συβῶται καὶ ἄγονται ἐξ ἀλλήλων. Plato Legg. V. p. 740. C. τοὺς δὲ ἄλλους παῖδας, οἷς ἂν πλείους ἑνὸς γίγνωνται, θηλείας τε ἐκδόσθαι κατὰ νόμον τὸν ἐπιταχθησόμενον· ἄῤῥενάς τε, οἷς ἂν τῆς γενέσεως ἐλλείπῃ τῶν πολιτῶν, τούτοις υἱεῖς διανέμειν. Demosthenes adversus Spudiam p. 1021. D. πρῶτον δ' ἐφ' οἷς ἐξέδοτο [ὁ Πολύευκτος τὰς θυγατέρας], τούτων λάβε μοι τὴν μαρτυρίαν. Plutarchus Theseo p. 2. A. Πέλοψ γὰρ οὐ χρημάτων πλήθει μᾶλλον, ἢ παίδων, μέγιστον ἴσχυσε τῶν ἐν Πελοποννήσῳ βασιλέων, πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, πολλοὺς δὲ ταῖς πολιτείαις υἱοὺς ἐγκατασπείρας ἄρχοντας. Apud Euripidem Hel. 939. legendum suspicor ἐκδώσομαι pro ἐδνάσομαι.

307. νυμφεύετ'. εὖ πράσσοιτε.] Rom. C. εὖ πράσσετε.

307, 8. τὴν δὲ δὴ χθόνα | ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν.] Rom. C. τήνδε δὴ χθόνα. Rom. D. τήνδε χθόνα. Rom. A. B. E. Lasc. Par. A. τήνδε δὲ χθόνα, quod admisit Brunckius. In Rom. A. δὲ supra scriptum habet δή.

310. Λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ',] Scaliger infelici conjectura ἄκουσα. Dawesius p. 98. memoriae vitio ἀκούειν. Non enim opinor eum mutatione opus esse credidisse.

310, 1. ἀλλ' εἴσω φρενῶν | ὀῤῥωδία μοι μή τι βουλεύσῃς κακόν.] Scripsit Euripides, ni fallor, μή τι βουλεύῃς κακόν. Non eadem est ratio hujus versus et 37. δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον. Ibi enim metuit nutrix ne mali aliquid aliquando faciat Medea. Hic vero suspicatur Creon eam jam malum meditari, quippe quae aliter sentiat ac loquatur. Quo sensu non dicitur μὴ βουλεύσῃς sed μὴ βουλεύῃς. Qui δέδοικα μὴ ἀσθενήσῃ dicit, suspicatur Titium post aliquod tempus aegrotum fore: qui vero δέδοικα μὴ ἀσθενῇ, eum jam morbo laborare putat. Sed legitur apud Sophoclem Trach. 550. ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς | ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ. Ubi futurum tempus significari res ipsa declarat. Sic etiam Aristophanes Eccl. 865. δέδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι, | ὅτ' ἂν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων. Non sum nescius hujusmodi exempla nonnulla reperiri posse. Sed si centum millia exstarent, non defenderent scripturam quam nunc oppugno. Nam ex eo quod γράφῃ pro γράψῃ nonnunquam usurpatur, temerarius sit qui statuat γράψῃ pro γράφῃ usurpari posse [n]. Subjunctivum praesentis proprio sensu usurpat Sophocles Oed. T. 747. Δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ. Ant. 1113. δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους | ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν. Aristophanes Nub. 493. δέδοικά σ', ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέῃ. Eccl. 338. ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον. Hic prorsus alienum a sententia esset δράσῃ. Utrumque subjunctivum in eadem sententia conjungit, nec tamen confundit, Sophocles Phil. 519. Ὅρα σὺ (id est, δέδοικα) μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇ, | ὅτ' ἂν δὲ πλησθῇς τῆς νοσου ξυνουσίᾳ, | τότ' οὐκέθ' αὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς [o].

[n] Aristophanes Vesp. 1432. Ὕβριζ', ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ. Quis non mallet καλέσῃ, si per metrum liceret? Hoc exemplum, et si qua alia ejusdem generis occurrunt, non tollunt discrimen quod inter ἕως ἂν γράφῃ et ἕως ἂν γράψῃ statuunt grammatici.

[o] De hac quaestione consulendus Hermannus ad Sophoclis Aj. 272. (279.), cujus sententia si vera est, potius μή τι βουλεύεις quam μή τι βουλεύῃς scribendum. Ait enim: *Discrimen hoc est: μὴ ᾖ, verentis est, ne quid nunc sit, simulque nescire se, utrum sit, necne, significantis; μὴ ἔστι verentis quidem est, sed indicantis simul, putare se, ita esse, ut veretur.* Subtiliter, ut solet, vir ingeniosus, sed vereor ut recte. Ego apud Atticos poëtas non memini legere δέδοικα μὴ ἔστι, δέδοικα μὴ ἀσθενεῖ, aut aliquid ejusmodi; nec puto indicativum ab iis usurpari, nisi in praeteritis verborum temporibus, ut apud Demosthenem de Falsa Legat. p. 294. D. καὶ τὸ χρόνον γεγενῆσθαι μετὰ τὴν πρεσβείαν πολὺν, δέδοικα μή τινα λήθην ἢ συνήθειαν τῶν ἀδικημάτων ὑμῖν ἐμπεποίηκε. De quo loco vide Mus. Crit. T. I. p. 356. Dixit Euripides Hel. 118. Σκοπεῖτε μὴ δόκησιν εἴχετ' ἐκ θεῶν. Sed vereor ut hinc recte statuatur licuisse dicere, Δέδοικα μὴ δόκησιν ἔχετε πρὸς θεῶν. Dicitur etiam δέδοικα μὴ εἴη, auctore Hermanno, significatque *vereor ne fuerit.* Hujus etiam constructionis exempla de-

312. *τοσῷδε γ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.*] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. D. Flor. Par. A. D. Put. *τοσῷδε δ' ἧσσον.* Quam scripturam a Musgravio admissam, a Porsono vero repudiatam, recte mihi revocasse videtur Matthiae. Schol. Τοσσῷ δὲ δ' ἧσσον.) *τοσούτῳ δέ φησιν, ὅσῳ γλυκεῖα μὲν εἶ τῷ λόγῳ. ἄλλα δὲ φρονεῖς. τοσούτῳ μᾶλλον ἀπιστότερος τυγχάνω, ἢ πρὶν τῶν λόγων σου τούτων ἀκοῦσαι.* Sic ed. Veneta. Rom. E. Lasc. *τοσόνδε δ' ἧσσον.*

313, 4. *γυνὴ γὰρ—σοφός.*] Hoc disticho usus est grammaticus apud Suidam v. Ἄξιος *λαβεῖν ὁ μισθὸς*, cujus verba leguntur etiam apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 412. Utrobique legitur Σοφοκλῆς pro Εὐριπίδης. Simili errore in annotatione mea legitur *Aristophanis Medeam* p. 74, 24.

313. *γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ,*] Scaliger *γυνὴ γὰρ ὀξύθυμον*, ut *γυνὴ δὲ θῆλυ* v. 898. Quomodo sequentia verba cum hac scriptura conciliarit, quaerere supersedeo. Schol. *ῥᾴων ἐστὶ φυλάττεσθαι, φησὶν, ὀξύθυμος ἀνὴρ, ὡσαύτως δὲ καὶ γυνή.* Hinc Dawesius p. 97. *ἀνὴρ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὕτως γυνή.* Sed vulgatam agnoscit alter scholiastes, cujus verba sunt: Γυνὴ *γὰρ ὀξύθυμος.*) *πᾶσα γὰρ, φησὶν, ὀξύθυμος γυνὴ, ὁμοίως δ' ἂν καὶ ἀνὴρ, εὐμαρέστερον ἂν φυλαχθείη ἢ ὁ κρύπτων τὴν ὀργήν.* Eamque stabiliunt poëtae verba Andr. 673. *καὶ μὴν ἴσον γ' ἀνήρ τε καὶ γυνὴ σθένει | ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρός· ὡς δ' αὕτως ἀνὴρ, | γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.*

Ibid. Porsonus diserte *ὡς δ' αὕτως*, auctore, ni fallor, Brunckio, qui tamen *αὔτως* dedit apud Sophoclem Oed. T. 931. Ant. 85. 715. 1040. Aj. 1179. *ὡς δ' αὕτως* apud Euripidem Andr. 674. Recte *αὕτως*, opinor. Accentus enim docet non ab *αὐτὸς* derivatum esse, sed potius a feminino *αὕτη*, ut *οὕτως* a masculino *οὗτος*. Dixit de hoc adverbio Hermannus Dissertatione de Pronomine *αὐτὸς* §. xv. qui *οὕτως sic*, *αὕτως* vero *hoc ipso modo* significare monet. Nostri, *in like manner*. Quo sensu *τῶς* dixit Aeschylus Theb. 490. 643. Suppl. 71. 699. Sophocles Aj. 841.

314. *ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.*] Schol. Ῥᾴων *φυλάσσειν.*) *ἀντὶ τοῦ φυλαχθῆναι καὶ τηρηθῆναι, ἐνεργητικὸν ἀντὶ παθητικοῦ. τοῦτο δὲ ἔθος ὡς ἐπιτοπλεῖστον τοῖς* Ἀττικοῖς. Simile est *ἀκοῦσαι μαλθάκα* v. 310. Plura dedit Dawesius p. 98. Nonnulla ipse addidi ad Heracl. 1011. Apud Suidam allegatur Homerus Il. Ω. 243. *ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε | κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν.* Il. M. 63. *ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ.* Sed de hac re nulla controversia est. Fuerunt autem qui bene Graecum esse *ῥᾴων φυλάσσειν* agnoscerent, non tamen nostro loco convenire. Dawesius p. 97. *φυλάσσειν* sive *φυλάττειν servare, observare, custodire* vel simile significare monet; significationem autem quae huic loco unica conveniat, nempe *cavere*, medii *φυλάττεσθαι* esse propriam. Scribendum igitur censet *ῥᾴων φυλάττεσθ'* cum elisione diphthongi. Respondet Dorvillius

sidero. Dixit quidem Herodotus ab eo allegatus VII. 103. *ὅρα μὴ μάτην κόμπος ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη.* Sed reponendum sine dubio *εἰρημένος ἔῃ.*

ad Charitonem p. 442. φύλαττειν idem esse quod τηρεῖν, quae ambo verba frequenter significent *observare* aliquem, ne aliquid faciat. Cujus significationis auctorem allegat Demosthenem p. 497. F. 518. A. 852. E. 857. E. Probant ejus interpretationem Heathius et Musgravius.

314. Apud Suidam vulgo legitur ἢ σιωπηλὸς ἀνήρ. Recte apud Bekkerum ἢ σιωπηλὸς σοφός.

315. ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε.] Brunckius ex conjectura Valckenarii ad Phoen. 497. μὴ λόγους πλέκε. Quam scripturam sua satis elegantia commendari ait. Elegantem eam appellat etiam Porsonus, sed vulgatam revocavit, in qua acquiescendum censeo. Qui dicit μὴ λόγους πλέκε, jubet ut recta simplicique oratione utare; qui vero μὴ λόγους λέγε, ut omnino taceas. Nostri, *without more words.* Aristophanes Ach. 302. σοῦ δ' ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς, | ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι.

316. ὡς ταῦτ' ἄρηρε,] Aldus ἄρηρε etiam v. 407. 728. ἀρηρότως v. 1161. Omnes Rom. Lasc. Par. A. Pseudogregorius v. 1264. ἄραρε v. 316. quod reposuit Brunckius. Noster Andr. 254. Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν. Hic etiam Aldus ἄρηρε.

316, 7. κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως | μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.] Rom. C. D. E. ἔχεις. Rom. A. B. ἔχει. In A. supra scriptum ς. Deinde Rom. C. μενεῖς. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. μένῃς. In Rom. A. supra scriptum γρ. καὶ μενεῖς, in B. εῖς. Utraque scriptura bona videtur. Aeschylus Prom. 85. ψευδωνύμως δέ δαίμονες Προμηθέα | καλοῦσιν. αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθίας, | ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης. Ibid. 468. τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας | βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ' ὅτῳ | τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ. Sed ubi libri dissentiunt, futurum melius videtur. Librarii enim non solum δῶμεν pro δώσομεν, verbi caussa, post ὅπως passim reposuerunt, verum etiam δώσωμεν, εὑρήσῃς, ληψώμεθα, παραχορδιῇς et similia monstra invexerunt.

318. Μὴ πρὸς γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης.] Scaliger μὴ πρός τε γονάτων. Rom. C. μὴ πρὸς γονάτων. Rom. A. B. D. E. μὴ πρὸς σὲ γονάτων. Sic etiam omnes edd. recentiores ante Porsonum. Cott. μὴ πρὸς σὲ γούνων. Lasc. μὴ πρός σε γούνων. Schol. Μὴ πρὸς σέ.) μέμφονται τῷ Εὐριπίδῃ &c. Recte quidem Lasc. μὴ πρός σε. Minus recte Aldus ὦ πρὸς σὲ γονάτων Phoen. 930. καὶ πρὸς σὲ, τῆσδε μητρὸς Hipp. 605. ὦ πρὸς σὲ, γονάτων ibid. 607. πρὸς σὲ τῶνδε γονάτων Andr. 893. πρὸς σὲ δεξιᾶς Iph. T. 1068. μὴ, πρὸς σὲ γονάτων Tro. 1042. In his omnibus πρὸς σὲ edidit etiam Matthiae, praeterquam Andr. 893. ubi recte πρός σε. Idem μὴ πρός σε θεῶν scripsit Alc. 276. πρός σε γενειάδος Suppl. 277. Aldus priore loco μὴ πρὸς τῶν θεῶν, altero πρὸς γενειάδος. De usu pronominis in hac supplicandi forma dixerunt Valckenarius ad Phoen. 1659. Hipp. 604. Matthiae Gramm. Gr. §. 465. 3. aliique. Latini etiam *per te deos oro* et alia similia apud Valckenarium. Hactenus haec. Porsonus μὴ πρὸς σὲ γούνων. Matthiae μὴ πρὸς σὲ γονάτων. Recte quidem γονάτων.

Genitivus *γονάτων* saepissime apud tragicos legitur, *γουνάτων* haud raro, *γούνων* ne semel quidem. Neque melioris notae videtur *γοῦνα*, quod in Porsoni ed. legitur Phoen. 866. (859.) ubi scribendum suspicor: *Κόπῳ παρεῖμαι, τῆς Ἀθηναίων ἄπο | δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας.* Vide scriptores de ellipsi v. *Γῆ*. Si *γοῦνα* et *γούνων* tragicis in usu fuissent, frequenter in eorum scriptis exstarent, quippe quae pedem disyllabum saepe praeberent ubi *γόνατα* et *γονάτων* trisyllabum. Cujus rei minime negligentes fuerunt tragici [p].

319. *Λόγους ἀναλοῖς.*] Sophocles Aj. 1049. *Τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον;* Aristophanes Lys. 468. *Ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, πρόβουλε τῆσδε τῆς γῆς.*

Ibid. *οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.*] *Πείσαις* pro *πείσειας*, quam formam ne comici quidem constanter exhibent. Dixit Aristophanes *δικάσαις* Vesp. 725. *ἐκκομίσαις* ibid. 815. monente Schaefero Meletem. Crit. p. 85. Idem Pac. 404. *Ἴθι δὴ κάτειπ'. ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.* Recte Scaliger *ὑφαρπάσαις* pro *ὑφαρπάσαιο* Eccl. 916.

323. *πλὴν γὰρ τέκνων, ἔμοιγε φίλτατον πολύ.*] Rom. C. D. E. *πλὴν γὰρ τέκνων.* Rom. A. B. *πλεῖν γὰρ τέκνων.* In A. *πλεῖν* supra scriptum habet *ἡν* ab aliena manu, *τέκνων* vero *ο* ab ipso librario. In B. etiam supra scripta *ἡν* et *ον*. Praeter vulgatam igitur *πλὴν γὰρ τέκνων*, alii *πλεῖν γὰρ τέκνων* legebant, alii *πλὴν γὰρ τέκνον.* Utraque scriptura consulto invecta videtur. Qui primus *πλεῖν* scripsit, bono civi ne liberos quidem patria cariores esse debere arbitrabatur. Sed nesciebat *πλεῖν* pro *πλέον* in tragico sermone non usurpari. Qui vero *πλὴν γὰρ τέκνον* reposuit, unam solam filiam Creontem habuisse credebat. Sed *τέκνα* non minus bene (imo rectius in aliquibus sententiis) de uno quam de pluribus dicitur [q].

Ibid. Rom. C. D. *ἔμοιγε φίλτατον πολύ.* Rom. A. B. *φίλτατον ἔμοιγε πολύ.* Rom. E. Lasc. Par. A. D. *ἔμοιγε φίλτατον πόλις,* quod admisit Brunckius.

324. *Φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.*] Vide chori carmen v. 614—645. hoc argumento scriptum.

325. *Ὅπως ἄν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.*] Haec verba recte explicat scholiastes, quem sequuntur interpretes Latini. Buchananus: *Perinde, opinor, res uti sese dabit.* Particulas *ὅπως ἂν* eo-

[p] Hinc est quod *φάος*, verbi caussa, in metro iambico aut trochaico nunquam a tragicis usurpatur, nisi cum in eadem versus sede stare non potest *φῶς*. Vulgo legitur apud Euripidem Heracl. 969. *Χρὴ τόνδε μὴ ζῆν, μηδ' ὁρᾶν φάος ἔτι.* *Malim*, inquit Musgravius, *ordine vocum mutato*, *μηδὲ φάος ὁρᾶν ἔτι.* Nunquam, mihi crede, apud Euripidem *φάος* ante vocalem in hoc metro reperies, nisi forte in chori carmine, ut apud Sophoclem Ant. 600. *ῥίζας ἐτέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις.*

[q] Noster Iph. A. 489. *τὸ πρᾶγμα δ' ἐγγύθεν | σκοπῶν, ἐσεῖδον οἷον ἦν κτείνειν τέκνα.* Ibid. 736. *Καλὸν τεκοῦσαν τἀμά γ' ἐκδοῦναι τέκνα.* Ibid. 1015. *Ἱκέτευ' ἐκεῖνον πρῶτα μὴ κτείνειν τέκνα.* Ibid. 1168. *καλὸν γένος | κακῆς γυναικὸς μισθὸν, ἀποτίσαι τέκνα, | ταχθεῖσα, τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα.* Sic Aldus, mendose quidem, sed quod ad nostram rem attinet, recte. Hinc malim v. 481. *καί σοι παραινῶ, μήτ' ἀποκτεῖναι τέκνα, | μήτ' ἀνθελέσθαι τοὐμόν.* Item v. 1186. *τί σοι κατεύξει τἀγαθὸν, σφάζων τέκνα;*

dem sensu usurpat noster Tro. 1052. Hecubae dicenti, Οὐκ ἔστ' ἐραστὴς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ, respondet Menelaus, Ὅπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς.

326. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.] Rom. C. λάθῃ supra scripto οι. Sophocles Oed. T. 903. ἀλλ' ὦ κρατύνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις, | Ζεῦ πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθῃ | σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν. Hic libri nonnulli λάθοι. Utrumque bonum, ut γενέσθω et γένοιτο. Optativum apud Euripidem agnoscit Athenaeus p. 156. F. εἶτα πάλιν φακοὶ προσενέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι. καὶ ὁ Διιτρέφης [r] δραξάμενος ἔφη· Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος φακῶν. καὶ ἄλλος ἐξῆς ἀνεβόησε· Φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. Hinc Euripidis senarium fuisse, κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι, colligit P. Leopardus Emendat. VI. 12.

Ibid. Noster Iph. A. 895. Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς, ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος. E nostro loco legendum suspicatur Porsonus, τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν. Quae scriptura certe numerosior. Sed Euripides in fine senarii τῆσδ' ἔξομαι habet Hec. 398. τούσδ' εἰδέναι ibid. 1006. τῇδ' ἡμέρᾳ Or. 440. τῆσδ' ἐσφάλης ibid. 1078. ἥδ' Ἕκτορος Andr. 657. τῶνδ' ἐκπεσεῖν ibid. 875. τήνδ' εἰς πυράν Suppl. 1065. et alia ejusmodi [s].

[r] Aristophanes Av. 1442. Δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον ὁ Διιτρέφης | λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν. Legendum Διιτρέφης sine articulo. Διιτρέφης enim secundam producit, ut διιπετής. Ibid. 799. ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερά. Idem Ἥρωσι apud schol. ad h. l. καὶ ἀπὸ τῆς Διιτρέφους τραπέζης. Legendum κἀπὸ τῆς Διιτρέφους (vel potius Διειτρέφους) τραπέζης. Pars est iambici octonarii, a Porsono Advers. p. 288. minus recte constituta. Atticis literis scriptum ΔΙΕΙΤΡΕΦΕΣ in antiquissimo marmore apud Corsinum Fast. Att. T. I. p. 161. Diversus ab utroque horum Διειτρέφης magistratum gessit Athenis Olympiadis XCIX. anno primo. Vulgo Diotrephes appellatur. Vide Corsinum T. III. p. 295. Sed veram nominis scripturam praebet inscriptio antiqua apud Chandlerum p. 46. qui pro genitivo ΔΙΕΙΤΡΕΦΟΣ (i. e. Διειτρέφους) mendose ΔΙΞΙΤΡΕΦΟΣ exhibet.

[s] Licet ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος scripsisse videatur Euripides, non quamvis longam syllabam cum elisione in eam sedem quam occupat τῶνδ' promiscue admisit. Non scripsit, verbi caussa, quod ei tribuit Matthiae Andr. 423. ἐς ξύμβασιν δὲ χρῆν σε σὴν παῖδ' ἐξάγειν, | Μενέλαε, καὶ τήνδ', ὡς ἀπαλλαχθῇ πόνων. Quam scripturam suspectam haberem, etiam si omnes libri in ea consentirent. Fluctuant autem inter καὶ σὴν παῖδ' ἄγειν, σήν γε παῖδ' ἄγειν et σὴν παῖδ' ἐξάγειν. Quae diversitates communem originem habuerunt σὴν παῖδ' ἄγειν. Scribendum σήν τε παῖδ' ἄγειν, ut monui ad v. 102. II. Or. 614. μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἔστ' ἀξία. Bacch. 246. ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἔστ' ἄξια; Praeter haec duo exempla, nusquam apud tragicos in hac senarii sede reperi ἐστ' aut ἔστ'. Scribendum igitur ἐπαξία et ἐπαξία. III. Or. 1035. Τόδ' ἦμαρ ἡμῖν κύριον. δεῖ δ' ἢ βρόχους | ἅπτειν κρεμαστοὺς, ἢ ξίφος θήγειν χερί. Aeque suspiciosum mihi videtur δεῖ δ' ἢ βρόχους ac παῖδ' ἐξάγειν. Scribendum puto δεῖ δὴ βρόχους. Ita δεῖ με δὴ καινῶν λόγων Hipp. 688. δεῖ δή με κἀκέλευστον &c. El. 71. IV. Or. 1653. ἐφ' ἧς δ' ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρῃ, | γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην. ὃς δ' οἴεται | Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτε. Insolens mihi videtur tam ὃς δ' οἴεται quam Νεοπτόλεμος ultima producta. Utrum corrupta sint, necne, decernere non audeo. V. Octo sunt nostrae tragoediae senarii, in quibus nihil metri intersit utrum τόδ' vel τάδ' scribatur, an τοῦτ' vel ταῦτ'. V. 55. ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος. V. 332. Φευξούμεθ'. οὐ τοῦθ' ἱκέτευσά σου τυχεῖν. V. 456. οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία. V. 726. ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα. V. 857. ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν. V. 878. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι. V. 976. Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις. V. 1019. τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. In quinque versibus syllaba brevis vul o

327. Ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.] Gl. in Par. A. ἄπιθι. Legitur ἕρπε etiam v. 397. 1212. Valckenarius ad Hipp. 973. scribendum conjicit, ἔῤῥ', ὦ ματαία, comparatque v. 1313. Sed ibi ἔῤῥε *abi in malam rem* significat, qui sensus huic versui non convenit. Bene Brunckius: *Providus est Creon, non iratus. Illi satis est Medeam abire jussisse. Altero in loco ira aestuat Iason, cui convenit dicere:* Ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαίφονε. Iratus etiam est Theseus, cujus verba, ἔξεῤῥε γαίας τῆσδ' ὅσον τάχος φυγὰς, Valckenarii conjecturae occasionem dederunt.

328. Πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα.] Nisi corrupta est scriptura, his verbis inest jocus satis frigidus, sed qui ab Euripidis ingenio non prorsus abhorrere mihi videtur. Dixit Creon, interprete Buchanano, *Abscede inepta, meque curis libera.* Respondet Medea, *Curae premunt me, nec egeo curis novis.* Quasi curarum ac divitiarum eadem natura sit, ut qui alienas tollat, suas augeat. Ita quoque haec verba explicat scholiastes, neque aliter explicari possunt eadem scriptura manente. Emendabat Reiskius, κοὐ πόνων κιχρήμεθα, *non mutuo do quidquam mearum aerumnarum.* Ita enim Latine reddit. *Sic dixit ob metrum,* ait, *pro* κίχρημεν. *Nam* κίχρημεν *est* mutuo do, *quod hic requiritur;* κίχρημαι mutuo accipio. Melior est Musgravii conjectura, quam admisit Brunckius, quamque certissimam appellat Porsonus: Πόνος (solus Beckius πόνοι) μέν· ἡμεῖς δ' οὐ

exhibetur, in tribus longa. Scripti codices quos inspexi ab impressis non dissentiunt. Eodem modo ceterae quae exstant tragoediae in prima tertiaque senarii sede nunc τόδ' vel τάδ' habent, nunc τοῦτ' vel ταῦτ'. Scriptura quidem interdum incerta est, propterea quod has formas librarii haud raro confuderunt. Qui autem hoc argumento usus alterutram formam ubique repraesentandam asseruerit, minus quam criticum decet cautum et modestum vulgatae scripturae tribuerit. Librarios circa hanc rem non omni fide indignos fuisse ex hoc apparet, quod in quinta sede τόδ' et τάδ' tantum non semper dederunt. Cujus scripturae in XXXII. tragoediis LXVII. sunt exempla. Aeschylus, Sophocles et Euripides in Aldinis editionibus singuli singulos exhibent versus aliter scriptos. Aeschylus Suppl. 761. Καλῶς γ' ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα, | εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροίατο. Sophocles El. 409. Ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν; Euripides Hel. 288. ἀδίκως μὲν, ἀλλὰ τἄδικον τοῦτ' ἔστ' ἐμόν. Non dubito Aeschylum τάδ' scripsisse, Sophoclem et Euripidem τόδ'. Apud Aeschylum vulgata scriptura hoc etiam nomine suspiciosa est, quod tragici, ni fallor, in ea sede longam syllabam ne minimae quidem distinctioni praeponunt. Verba ὦ τέκνα, ὦ πάτερ, ὦ γύναι, ὦ ξένε et similia in fine senarii non nisi post brevem syllabam ponuntur. Ita noster Med. 331. 1037. Alc. 1064. Iph. A. 1245. 1419. Iph. T. 597. Hel. 1385. et alibi. Vulgo quidem legitur Iph. A. 635. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ, | ὑποδραμοῦσα προσβαλεῖν διὰ χρόνου. Sed utrumque versum spurium esse vidit Porsonus, ut jam dixi ad ἥλικα v. 241. Pergo dicere, Musgravium edidisse apud Euripidem El. 542. εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους, | πῶς ἄν, τότ' ὢν παῖς, νῦν ἔχοι ταῦτ' ἂν φάρη; Sic etiam Seidlerus et Matthiae. Hic non reponendum est τάδ'. Edidit Victorius νῦν ταῦτ' ἂν ἔχῃ φάρη, unde Barnesius νῦν ἔχῃ ταὔτ' ἂν φάρη. Quod ad sententiam attinet, melius est ταὔτ' sive ταύτ' quam ταῦτ'. Sed numerorum nihil referre videtur. Codd. Parisienses cum Victorio consentiunt, nisi quod unus recte ἔχοι, alter ἔχῃ supra scripto ἔχοι. Scribendum videtur: πῶς ἄν, τότ' ὢν παῖς, ταύτ' ἀνὴρ ἔχοι φάρη, | εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι; Ita deleto νῦν legere malo, quam ταυτὰ νῦν ἔχοι φάρη, quod etiam mihi in mentem venit. Vide Euripidem Hec. 61. Hipp. 903.

πόνῳ κεχρήμεθα; *Molestia quidem est: at nos nonne in molestiis versamur?* Ita noster Hec. 1256. Ἀλγεῖς; τί δ' ἡμᾶς; παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς; Or. 1613. ΜΕ. Ὦ τλῆμον Ἑλένη. ΟΡ. Τἀμὰ δ' οὐχὶ τλήμονα; Hoc exemplum attulit Brunckius, alterum Porsonus. Vulgatam revocavit Matthiae. Ingeniosa quidem est Musgravii conjectura, sed vulgata scriptura sensum praebet quem nequeo non suspicari ab Euripide profectum esse[t].

329. Τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠθήσῃ βίᾳ.] Rom. omnes ὠθήσῃ. Par. A. Mag. ὠσθήσῃ, quod reposuit Brunckius. Noster Hel. 459. a Porsono allegatus: Ὀχληρὸς ἴσθ' ὤν, καὶ τάχ' ὠσθήσει βίᾳ. Futurum activum ὠθήσω ut δοκήσω legitur apud Sophoclem Aj. 1248. Euripidem Cycl. 588. Aristophanem Eccl. 300. Sed ceteris paribus praestat ὤσω ut δόξω. Eodem jure melius est passivum ὠσθήσομαι quam ὠθήσομαι.

330. Μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.] Μὴ δῆτα formula solennis in deprecationibus. Aristophanes Nub. 696. Μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ', ἀλλ' εἴπερ γε χρὴ, | χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.

333. Τί δ' οὖν βιάζῃ, κοὐκ ἀπαλλάσσῃ χθονός;] Rom. C. τί δ' οὖν. Rom. A. B. D. E. Lasc. τί δ' αὖ. Vide ad v. 299. 300.

335. καὶ ξυμπεράναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,] Nescio an legendum οἷ φευξούμεθα. Vide ad ποῖ φύγω v. 1238.

338, 9. οἴκτειρε δ' αὐτούς. καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ | πέφυκας.] Lasc. πατὴ, et mox v. 359. αὐτη (sic) pro ταύτῃ. Utrobique scilicet inter imprimendum excidit litera.

344. καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι.] Lasc. καὶ νῦν μὲν ὁρῶ γ' ἐξαμαρτάνων γύναι.

346, 7, 8. εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ, | καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς, | θανῇ.] Cicero pro Rabirio c. 11. *Nemo nostrum ignorat, etiamsi experti non sumus, consuetudinem regiam. Regum autem haec sunt imperia,* animadverte, et dicto pare; *et,* praeter rogitatum si quippiam; *et illae minae,* si te secundo lumine hic offendero, moriere. *Quae non, ut delectemur solum, legere et spectare debemus, sed ut cavere etiam et effugere discamus.* Idem ad Att. VII. 26. *Caesaris interdicta,* si te secundo lumine hic offendero, *respuuntur.*

346. Lasc. ἡπιοῦσα. Recte quidem, sed vereor ut de industria. Idem ἡ 'μὴ ut vulgo v. 1332.

347. Hunc versum omittit Rom. C.

348. λέλεκται μῦθος οὐ ψευδὴς ὅδε.] Omnes Rom. et Par. Flor. Cott. ἀψευδὴς, quod admisit Musgravius. Lasc. ἀψευδής. Mag. οὐ ψευδῆ. Noster Or. 1608. ΜΕ. Ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον. ΟΡ. Ψευδὴς ἔφυς. | ΜΕ. Ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγατέρ'; ΟΡ. Οὐ ψευδὴς ἔτ' εἶ. Hic etiam nonnulli libri ἀψευδὴς, sed praestare videtur οὐ ψευδής. Il. Alc. 707. εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς | ἐρεῖς, ἀκούσει πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακά.

[t] Quid ingeniosius Musgravii conjectura αὔταν παραβώμιον apud Sophoclem Oed. T. 184. Ea tamen, simul ac metricae rationes istius carminis explicatae sunt, falsa esse deprehensa est.

Hic parum interesse videtur. III. Herc. 1314. οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος, | οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι. Soloecum videtur εἴπερ οὐ ψευδεῖς. Vide ad v. 87. Recte Matthiae εἴπερ ἀψευδεῖς.

349. νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν.] Sic Pseudogregorius v. 225. monente Porsono, qui μίμν' ἔθ' ἡμέραν μίαν edidit, collatis v. 334. 367. praecipue vero v. 383. μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον. Vulgatam revocavit Matthiae. Sed v. 1082. codd. plerique, ni fallor, ἐπὶ pro ἔτι. Quae varietas Porsoni conjecturam confirmare videtur.

350. οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.] Rom. C. δράσεις. Rom. A. B. D. E. δράσαις. Schol. Οὐ γάρ τι δράσεις.) Δίδυμος &c. Vide ad v. 278.

351. Δύστανε γύναι,] Haec verba omittit Rom. C. et, opinor, alii. Matthiae enim ea uncinis inclusit.

352. φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.] Cott. τόσσων ἀχέων.

353, 4, 5. ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν, | ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν | ἐξευρήσεις;] Rom. C. E. προξενίαν. Rom. A. B. D. Cott. πρὸς ξενίαν. Deinde Rom. C. δόμων.

355. Non male abesset ἐξευρήσεις. Noster Phoen. 984. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;

358. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ. τίς ἀντερεῖ;] Sic Aldus. Lasc. etiam πανταχῇ, rectius quam πανταχῆ, quod Brunckio auctore, ni fallor, exhibent nuperae edd. Vide ad ὅπῃ v. 520. Pseudogregorius v. 1060. πανταχοῦ. Eadem varietas apud Sophoclem Aj. 1369. Euripidem Or. 758. Phoen. 272. et alibi passim.

359. ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα.] Supplendum ἀποβήσεται. Recte Heathius, *at non haec hoc modo abibunt.* Reiskius primum ἀλλ' οὐ πεπέρανται (vel πέπαυται) πάντα conjicit, deinde longe modestius ἀλλ' οὐχὶ ταύτῃ. Noster Hipp. 41. ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν. Ad quem locum sequentia attulit Valckenarius. Aeschylus Prom. 510. Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος | κρᾶναι πέπρωται. Aristophanes Eq. 839. Οὐχ, ὠγαθοὶ, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ, μὰ τὸν Ποσειδῶ. Ennius apud Ciceronem de Nat. Deor. III. 26. *Nequaquam istuc istac ibit.* Sed operae pretium est Ciceronis locum apponere, non integrum quidem, sed qualis exstat: *Sed* * * * Nequaquam istuc istac abibit: magna inest certatio. | Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia. *Niobe parumne ratiocinari videtur, et sibi ipsa nefariam pestem machinari? Illud vero quam callida ratione?* Qui volt esse, quod volt; ita dat se res, ut operam dabit. *Qui est versus omnium seminator malorum.* Ille transversa mente mihi hodie tradidit repagula: | quibus ego iram omnem recludam, atque illi perniciem dabo: | mihi moerores, illi luctum: exitium illi, exsilium mihi. *Hanc videlicet rationem, quam vos divino beneficio homini solum tributam dicitis, bestiae non habent. Videsne igitur, quanto munere deorum simus affecti? atque eadem Medea patrem patriamque fugiens:* postquam pater | appropinquat, jamque, paene ut comprehendatur, parat, | puerum interea ob-

truncat, membraque articulatim dividit, | perque agros passim dispergit corpus: id ea gratia, | ut, dum nati dissipatos artus captaret parens, | ipsa interea effugeret: illum ut moeror tardaret sequi; | sibi salutem ut familiari pareret parricidio. *Huic ut scelus, sic ne ratio quidem defuit.* Hactenus Cicero, cujus verba *Niobe parumne ratiocinari videtur* multam disputandi materiam interpretibus praebuerunt. Omnes enim versus ex Ennii Medea sumti videntur. Sunt autem duodecim, quorum primus, secundus, quartus, quintus et sextus ad hanc Medeae orationem pertinent, quam nunc prae manibus habemus. Primus et secundus, quos ab Euripideae Medeae persona plane alienos esse statuit Planckius p. 100. fere ad verbum redditi sunt e v. 359. 362. Quartus pertinet ad v. 365. Quintus et sextus, judice etiam Planckio, ad v. 393, 4. Sex ultimos, in quibus de nece Absyrti agitur, non ex Euripidis Medea sumtos esse manifestum est. Possunt tamen nihilominus in Ennii Medea fuisse. De hac quaestione jam dixi p. 75.

Ibid. μὴ δοκεῖτέ πω.] Sic Rom. C. D. recte. Rom. A. B. μὴ δοκεῖτέ πως.

361. καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.] Rom. C. οὐ σμικροί. Rom. A. B. E. οὐ μικροί. Rom. D. οἱ μικροί. De σμικρὸς et μικρὸς apud tragicos idem statuendum videtur quod de ξὺν et σύν.

362. δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,] Ennius, *Nam ut ego illis supplicarem tanta blandiloquentia.* De accentu verborum θωπεῦσαί ποτ' ἂν vide ad κατασκῆψαί τινα v. 93. Hic Rom. C. Lasc. θωπεῦσαι ποτ' ἄν. Rom. A. B. E. θωπεῦσαι ποτέ. Rom. D. θωπεῦσαί ποτε. Par. A. D. Flor. Cott. aut θωπεῦσαι ποτὲ aut θωπεῦσαί ποτε. Par. A. etiam prius ἂν omittit. Musgravius edidit, vel potius edere voluit, θωπεῦσαι ποτέ. Nam in ejus ed. mendose legitur πότε. Recte Brunckins θωπεῦσαί ποτ' ἄν. *Sicubi particula ἂν geminari aut potuit aut debuit*, inquit, *id in hoc versu factum oportuit, ad vitandum hiatum.* Hiatus quidem parum interesse videtur. Similem habet Sophocles Aj. 1081. ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ' ἃ βούλεται πάρα, | ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ | ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν εἰς βυθὸν πεσεῖν [u]. Ita quoque noster infra v. 497. θαυμαστὸν δέ σε | ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγώ. Sed exquisitius est ἂν geminatum. Sophocles Oed. T. 1227. οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν | νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην. Euripides Andr. 77. Δοκῶ γὰρ οὐδ' ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς, | κείνου παρόντος. νῦν δ' ἔρημος εἶ φίλων. Aristophanes Thesm. 447. ὥστ' ἂν, εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν | Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου, δο|κεῖν ἂν αὐτὸν, ὡς ἐγῷμαι, | πᾶσιν ὑμῖν | ἄντικρυς μηδὲν λέγειν. Ibid. 531. τάδε γὰρ εἰπεῖν .ὴν πανοῦργον | κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς | οὐκ ἂν ᾤόμην ἐν ἡμῖν, | οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἄν.

[u] Inconsiderate πότ' ἂν reposui Mus. Crit. Cant. T. I. p. 475. Vulgatam optime defendit Hermannus, cujus verba sunt; *Omitte in Sophoclis loco νόμιζε, et habebis sensum qui in verbis inest:* ὅπου δρᾶν, ἃ βούλεται πάρα, αὕτη ἡ πόλις χρόνῳ ποτὲ | ἐς βυθὸν ἔπεσεν. Scilicet ἔπεσεν ut ἀπέδωκεν supra v. 129. ἔπαυσε v. 240.

363. εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;] *Aut* εἰ *abundat*, inquit Reiskius, *aut f. sic constituendus versus* μὴ κερδάναι τι θέλουσαν ἢ τεχνωμένην. Recte dixit εἰ abundare. In hac enim constructione plerumque omittitur. Ita noster Hipp. 1331. ἐπεί, σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη, | οὐκ ἄν ποτ' ἦλθον εἰς τόδ' αἰσχύνης ἐγώ. Id est, εἰ μὴ ἐφοβούμην. Alexis apud Athenaeum p. 362. D. οὐ γὰρ ἄν ποτε | θοἰμάτιον ἀπενέγκαιμι, μὴ φύσας πτερά. Id est, εἰ μὴ φύσαιμι. Similia passim occurrunt. Vide Schaeferum Meletem. Crit. p. 57. Rarius εἰ μὴ cum participio.

364. οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.] Vertit Portus, *neque allocuta essem, neque attigissem manibus.* Sed hoc esset, οὔτ' ἂν προσεῖπον, οὔτ' ἂν ἡψάμην χεροῖν. Tu verte, *ne allocuta quidem essem, neque &c.* Si legeretur οὐκ ἂν προσεῖπον, sensus esset, *non allocuta essem, neque &c.*

365. ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφικέτο,] Ennius, *Ille transversa mente mihi hodie tradidit repagula.* Vide ad v. 359.

366, 7. ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα, | γῆς ἐκβαλόντι,] Mihi magis arridet ἐκβαλόντα. Vide ad φέρουσῃ v. 437. ἀνοίξαντα v. 644. πάσχουσαν v. 797. κτανούσῃ v. 1206. Sed non malum est ἐκβαλόντι.

369. θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.] Rom. D. E. πατέρα τε καὶ κόρην. Rom. A. B. πατέρα καὶ κόρην. Rom. C. πατέρα τε κόρην. Vide ad ἄγριον ἦθος v. 102.[x]

370. πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδούς,] Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 99. Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων Πολιτείας δευτέρῳ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ. Θανατηρὸν corrigit Porsonus ad v. 828. meae editionis, θανατηγὸν Bastius ad Gregorium p. 156. qui etiam δεκάτῳ pro δευτέρῳ scribendum censet. Idem monet, grammatici sententiam esse, adjectivum θανάσιμος, quod quidam Atticis abjudicarint, auctoritate Platonis et Euripidis defendi. Comparat ejusdem grammatici gl. Γῆν ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν ἑνικῶς, μηδέποτε δὲ πληθυντικῶς. Ἡρόδοτος πρώτῳ. Apud Herodotum scilicet IV. 198. legitur plurale γέων. Non igitur in Euripidis Medea quaerendum θανατήριον, θανατηρὸν aut θανατηγὸν, sed θανάσιμον. Quam vocem qui Atticis abjudicarunt, parum diligenter eorum scripta legerant. Exstat enim infra v. 466. et alibi passim apud Euripidem.

371. οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·] Rom. B. C. ὁποίᾳ. Rom. D. ὁποῖα. Rom. E. ὁποῖα ante corr. ὁποίᾳ a corr. Lasc. ὁποῖαν (sic). Tres igitur sunt scripturae, ὁποίᾳ ὁδῷ, ὁποίαν ὁδὸν, ὁποῖα ἔργα, quarum quaevis tolerabilis videtur, optima fortasse ὁποίᾳ. Ἐγχειρεῖν dativum regit apud Aristophanem Thesm. 784. ἐγχειρεῖν χρῆν ἔργῳ πορίμῳ.

Ibid. Cum de futuro tempore sermo sit, usitatior esset alter

[x] Sophocles Phil. 1314. Ἥσθην πατέρα τε τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, | αὐτόν τ' ἐμ'. Brunckius: *In Triclinii recensione scriptum* ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε. *In B.* πατέρα τὸν ἐμὸν, *ut citat Eustathius* p. 737. *claudicante versu. Haud displicet Triclinii lectio.* Mihi longe melior videtur vulgata.

subjunctivus ἐγχειρήσω. Sed dixit noster Phoen. 984. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων; Sophocles Aj. 214. Πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄῤῥητον; Sic etiam τί δρῶ, *quid agam*, et similia.

373. ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,] Schol. Ἢ θηκτὸν) ὧδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν β̄ τὸ σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα. Malim mutato ordine: Δίδυμος— εἰσβᾶσα. ὧδε καλῶς κεῖται. Nescio quid significet ἐπὶ τῶν β̄. Bis vulgo legitur versus de quo agitur, ut jam monui ad v. 40. Valckenarius ad Phoen. 1286. et Piersonus Verisim. p. 59. priore loco servandum, hic delendum putant. Rectius judicat Musgravius, quem sequuntur Brunckius et Porsonus. Praeter annotata ad v. 40. vide etiam ad v. 278.

375. ἀλλ' ἕν τι μοι πρόσαντες.] Noster Or. 788. Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. Iph. T. 1012. εἰ πρόσαντες ἦν τόδε | Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισε | κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμ' εἰς Παλλάδος; His adde hujus fabulae v. 299. et omnia exempla habebis quae apud tragicos exstant. Hesychius: Προσάντης. σκληρὸς, ἐναντίος, δυσχερὴς, ἐχθρὸς, ἀηδής. Optima interpretatio Graeca est δυσχερὴς, Latina *molestus*, quippe quae easdem fere significationis varietates complectantur quas προσάντης, quod primario sensu est *arduus, difficilis ascensu*. Vide Lexicon Xenophonteum.

378, 9. κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν | σοφαὶ μάλιστα,] Accusativus τὴν εὐθεῖαν (nempe ὁδὸν) non pendet ab ἐγχειρῶ v. 371. sed a subaudito ἰόντας. Aristophanes Av. 1. Ὀρθὴν κελεύεις, ᾗ τὸ δένδρον φαίνεται;

379. Omnes libri σοφαὶ, ni fallor, consentiente scholiasta. Hoc etiam exemplo utitur Hermannus ad Vigerum n. 50. cujus verba sunt: *Contra ubi de pluribus mulieribus sermo est, ita ut viri non debeant intelligi, femininum genus usurpatur.* Ego vero persuasum habeo, non universum sexum muliebrem sed solam Medeam hic intelligendam esse. Ei enim soli conveniunt verba φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν. Ei soli veneficium erat ἡ εὐθεῖα ὁδός. Si de cunctis mulieribus sermo esset, δόλοις, τέχναις, μηχάναις aut tale quid dixisset. Reposui igitur masculinum σοφοί. Cujus constructionis exstat exemplum paullo ante v. 308. καὶ γὰρ ἠδικημένοι | σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι. Qui Brunckii annotationem ad haec verba legerit, videbit quam proni fuerint librarii in eum errorem, cujus alterum exemplum καλλίνικαι habemus infra v. 748. De hoc masculini pluralis usu consulendi Hermannus ad Vigerum n. 50. Matthiae Gramm. Gr. §. 436. 3. scriptoresque ab iis indicati.

Ibid. φαρμάκοις αὐτοὺς κτανεῖν.] Rom. C. κτανεῖν. Rom. A. B. E. Lasc. Par. plerique, ἑλεῖν, quod admisit Musgravius. In Rom. A. supra scriptum κτανεῖν. Interpretatio genuinae scripturae locum occupavit. Noster Iph. T. 823. Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς, | ἣν χερσὶ πάλλων, παρθένον Πισάτιδα | ἐκτήσαθ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανών. Hic etiam legendum videtur ἑλών. De qua scriptura dixi Mus. Crit. Cant. T. II. p. 295.

380. εἶεν. καὶ δὴ τεθνᾶσι. τίς με δέξεται πόλις;] *Fac mortuos esse*, Hermannus ad Vigerum n. 331. qui contulit Aeschylum Eum. 897. Καὶ δὴ δέδεγμαι. τίς δέ μοι τίμη μένει; Ita quoque noster infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον, | σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Aristophanes Vesp. 1219. Ἐγὼ εἴσομαι. καὶ δὴ γάρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων. | ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου. δέξει δὲ σύ. Anglice, *Suppose me to be Cleon*. Participium eodem sensu usurpat Sophocles Oed. T. 838. Πεφασμένου δὲ, τίς ποθ' ἡ προθυμία;

381, 2. τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους | ξένος παρασχὼν,] Hesychius: Ἐχέγγυος. ὁ ἀσφαλὴς ἐγγυητής. Ἐχεγγύῳ. πιστῷ, βεβαίῳ, ἐξ αὐτοῦ ἔχοντι τὴν ἐγγύην. Ἐχέγγυοι. ἀξιόπιστοι. Vide Sophoclem Oed. C. 284. Euripidem Phoen. 766. Andr. 191. Idem est δόμος ἐχέγγυος quod πύργος ἀσφαλὴς v. 384. De φερέγγυος consulendus Blomfieldius ad Aeschyli Theb. 392. (402.)

382. ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;] Pseudogregorius v. 887. δέμας τόδε. *Eleganter*, ait Porsonus, *sed hoc solo auctore quicquam mutare nolui*. Dixit noster infra v. 518. τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.

384. ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,] Lasc. πῦργος.

386. ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,] Lasc. ἐξελαύνει. Simili errore nonnulli libri ξυνοικεῖ v. 237.

387, 8. αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν, | κτενῶ σφε,] Flor. Cott. κἂν μέλλω. Utrumque bonum. Noster Ion. 760. Εἰρήσεταί τοι, κεἰ θανεῖν μέλλω διπλῇ. Aristophanes Plut. 216. ἐγὼ γὰρ (εὖ τοῦτ' ἴσθι) κεἰ δεῖ μ' ἀποθανεῖν, | αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. Plerique libri κἂν δεῖ[k]. Idem Lys. 123. Ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.

388. τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον.] Matthiae τόλμης τ'. Sophocles Creusa Fr. i. Ὅστις δὲ τόλμης (vulgo τόλμῃ) πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται, | ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς. Vide ad v. 397.

389—92. οὐ γὰρ——ἀλγυνεῖ κέαρ.] Haec παρῳδεῖ Eupolis apud Longinum c. xxvi. οὐ γὰρ, μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην, | χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ. Verba sunt Miltiadis, ni fallor, in fabula Δήμοις, de qua videndus Valckenarius Diatrib. p. 252.[1]

[k] Hoc soloecum esse negat Reisigius p. 44. cui δεῖ pro δέῃ dictum videtur, eodem fere modo quo pro δηλόῃ dicitur δηλοῖ. Hujus sententia si vera est, haud dubie legendum apud Aristophanem Vesp. 614. κἂν οἶνόν μοι μὴ 'γχεῖς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ' εἰσκεκόμισμαι | οἴνου μεστόν. Sed haec monosyllaba subjunctivi forma idonea auctoritate caret, altera disyllaba passim occurrit.

[1] Schol. ineditus ad Aristidem III. p. 374. apud Valckenarium: Εὔπολις ἐποίησεν ἀναστάντα τὸν Μιλτιάδην καὶ Ἀριστείδην καὶ Γέλωνα καὶ Περικλέα.—λέγει δὲ Εὔπολις οὕτως· Καὶ μηκέτι ἄναξ Μιλτιάδου καὶ Περικλέει, ἔασα τ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα, ἐν τοῖσι σφυροῖσιν ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν. Pro Γέλωνα reponendum censet Valckenarius Σόλωνα. Scribendum Κίμωνα constat ex Aristide III. p. 395. Idem Eupolidis versus ita constituit: Καὶ μηκέτ', ὦ 'ναξ Μιλτίαδες καὶ Περίκλεες, | ἐάσατ' ἄρχειν μειράκια κινούμενα, | ἐν τοῖς σφυροῖς ἕλκοντα τὴν στρατηγίαν. Vocativi Μιλτίαδες et Περίκλεες vereor ut ex sola conjectura comico tribuendi sint, licet μάκαρ ὦ Στρεψίαδες per jocum dixerit Aristophanes Nub. 1208. Μιλτιάδη et Περίκλεις, ni fallor, dixisset Eupolis. Lego, καὶ μηκέτ' ἀντὶ Μιλτιάδου καὶ Περικλέους. Proximo versu si recte legitur ἐάσατ', constructio est ut apud Aristophanem Thesm. 877. μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. De qua dixit Porsonus ad Hec. 1166. Sed legendum puto ἐάσετ', ut constructio sit ὅπως μηκέτι ἐάσετε. Suspicor enim ὅπως in superioribus verbis fuisse, quae non attulit grammaticus.

390. *καὶ ξυνεργὸν εἱλόμην,*] Omnes edd. ante Brunckium, ni fallor, *ξυνεργὸν* v. 390. *ξυνεργούς* v. 819. Brunckius *ξυνεργὸν* et *ξυνέργους*. Porsonus *ξύνεργον* et *ξυνέργους*. Matthiae ut Brunckius. Utra scriptura melior sit, equidem ignoro. Hoc saltem scio, aut utrobique aut neutrobique acuendam esse ultimam.

393, 4. *πικροὺς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, | πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.*] Ennius apud Ciceronem de Nat. Deorum III. 26. *Quibus ego iram omnem recludam, atque illi perniciem dabo: | mihi moerores, illi luctum: exitium illi, exsilium mihi.* Vide ad v. 359.

393. Porsonus *πικροὺς ἐγώ* edidit, nullo libro, quod sciam, certe nullo Romano consentiente. *Non in animo habebam mutare,* ait, *nec tamen male omitteretur particula, si codices addicerent.* Matthiae particulam revocavit.

Ibid. Rom. A. C. D. E. *σφιν*. Sed in A. supra scriptum *σι λείπει*. Unde *σφι* olim lectum colligas. Brunckius etiam *σφι* edidit e membranis, comparato Sophocle Oed. C. 421. *Ἀλλ' οἱ θεοί σφι μήτε τὴν πεπρωμένην | ὕβριν κατασβέσειαν, ἐν τ' ἐμοὶ τέλος | αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι.* Mihi vero utrobique praestare videtur *σφιν*, quod nostro loco revocavi. Vide Aeschylum Prom. 252. 456. Pers. 761. 809. Sophoclem Oed. C. 444. 451. 1490. (ubi *σφιν* pro singulari *οἱ* usurpari monent grammatici) Aj. 570. El. 1070. In his omnibus *σφιν* metro necessarium est, *σφι* vero nusquam. Metrum quidem corrumpit *σφιν*, quod exhibet Aldina apud Sophoclem Trach. 880. *Τάλαιν', ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφιν φής;* Sed ejus loco non *σφι* sed *σφε* reposuerunt recentiores. Accusativi locum invassisse videtur *σφιν* apud Aeschylum Theb. 933. ubi scriptura incerta est [m]. Dativo *σφιν* rarissime utitur Euripides, neque alibi in integris fabulis, quod sciam, quam hic et Suppl. 769. *Οἴμοι, πόσῳ σφιν ξυνθανεῖν ἂν ἤθελον.*

394. Distinguit inter *γάμους* et *κῆδος*, ut supra v. 360, 1. inter *νυμφίοις* et *κηδεύσασιν*. *Οἱ κηδεύσαντες* sunt *οἱ πενθεροὶ*, Creon scilicet. Quapropter addit *καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονὸς*, cujus injuriae auctor Creon.

395. *ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν, ὧν ἐπίστασαι,*] Ita v. 802. *ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα.* Item v. 1209. *ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία.* Aldus *εἶα* et *εἶ'*, Lascaris *εἶα* v. 393. 802. sed *εἶ'* v. 1209.

397. *ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν.*] Pseudogregorius v. 480. *τὰ δεινά.* Melior est vulgata. Noster Hec. 515. *πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι; | ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ', ὡς ἐχθρὰν, γέρον, | κτείνοντες.* Sic etiam *τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ κάρτερον* paullo ante v. 388. *εἰς τὸ μαλθακὸν προσηγόμεσθα* Or. 713. *εἰς τὸ θῆλυ τρεπόμενος* Hel. 997. [n]

[m] Vulgo legitur: *Δυσδαίμων σφὶν ἁ τεκοῦσα πρὸ πασῶν | γυναικῶν ὁπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται.* Unus codex *πρὸ* omittit. Recte, modo strophicum versum 921. recte constituerim ad Med. 147. Sed ne sic quidem metro satis consultum est. Suspicor *δυσδαίμων* ex interpretatione esse.

[o] Euripides Heracl. 487. *ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος, | πάλιν μεθέστηκ' αὖθις εἰς ἀμήχανον.* Edidi ex conjectura *εἰς ἀμήχανα*, rectius quam vulgo, sed non omnino recte. Rom. C. *εἰς τἀμήχανον.*

Ibid. νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.] Virgilius Aen. VI. 252. a Porto allegatus: *Nunc opus est animis, opus est et pectore firmo.*

398. ὁρᾷς ἃ πάσχεις;] Aristophanes Nub. 662. Ὁρᾷς ἃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς | ἀλεκτρυῶ κατὰ ταυτὰ καὶ τὸν ἄρρενα.

Ibid. οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν] Omnes Rom. οὐ γέλωτα. Par. E. Put. καὶ γέλωτα. *Etiam bene*, inquit Porsonus. Sed melior est vulgata. Eadem varietas Hipp. 1038. ubi praestare videtur, Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε;

Ibid. Scripsi ὀφλεῖν hic et v. 1017. Vide ad Heracl. 985.

399. τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,] Hesychius: Σισυφείοις. Κορινθίοις, κακοῖς. ἀπὸ Σισύφου βασιλέως.

401, 2, 3. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν | γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται, | κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.] Omnes Rom. Lasc. πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν cum plena distinctione; deinde γυναῖκες ἐσμὲν, ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Quae scriptura in exemplo quo usus est Stobaeus fuisse videtur. Is enim Tit. LXXIII. p. 433 = 310. verba γυναῖκες——σοφώταται habet, omissis superioribus πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. Versum 402. ita exhibet Trincavellus: γυναῖκες ἐσμὲν, ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Gesnerus vero: γυναῖκες εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται. Grotius ex Euripide addidit πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν. Schol. Γυναῖκες ἐς μέν.) ἀντὶ τοῦ εἰς μὲν τὰ ἀγαθὰ ἄποροι καὶ οὐχ ἱκαναὶ ἐξευρεῖν τὸ αἴτιον· εἰς δὲ τὰ κακὰ εὔποροι καὶ ἱκαναὶ καὶ ἐξευρητικαί. Aldina scriptura melior est, licet altera, si opus esset, defendi posset. Verba πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν separatim sumta significare possunt, *praeterea ita a natura comparatae sumus.* Cum sequentibus comparandus Euripides Iph. T. 1061. γυναῖκες ἐσμὲν, φιλόφρον ἀλλήλων γένος, | σῴζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται. Idem Auge Fr. iv. γυναῖκες ἐσμέν. τὰ μὲν ὄκνῳ νικώμεθα· | τὰ δ' οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλοιτό τις. Ceterum facillime permutantur ἐσμὲν et ἐς μέν. Vide ad v. 656.

404. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί.] Hesychius: Ἄνω ποταμῶν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων. κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης. Hoc proverbium copiose illustrarunt viri docti ad Hesychium.

Ibid. Rom. A. D. παγαί. Rom. C. E. Mag. πηγαί. In A. etiam supra scriptum η. Fluctuant etiam codd. Rom. inter γνώμᾳ et γνώμῃ v. 414.

405. καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.] Rom. A. B. C. D. δίκα. Rom. E. Par. B. D. δίκαι. Deinde Rom. C. πάλιν πάντα.

406, 7. ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαὶ, θεῶν δ' | οὐκέτι πίστις ἄρηρε.] Olim emendabam, vel potius corrumpebam, θεῶν τ'. Recte θεῶν δ'. Vide ad ἀνακαλεῖ δὲ v. 21. κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν v. 259.

Ibid. Rom. A. B. C. E. θεῶν δ' οὐκέτι (vel οὐκ ἔτι) πίστις. Rom. D. θεῶν δὲ πίστις omisso οὐκέτι. Lasc. οὐκ ἔτι divisim. Sic etiam v. 411. 946. 947. οὐκ ἔτ' v. 1006. 1044. Praestare videtur οὐκέτι, nisi scribamus etiam μὴκ ἔτι.

407. Omnes Rom. Par. A. ἄραρε, quod admisit Brunckius. Vide ad v. 316.

408, 9. τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν | στρέφουσι φᾶμαι.] Reiskius εὐκλείᾳ στέφειν, qui στρέφουσι interpretatur *machinantur*. Haud male legeretur στέψουσι, hac significatione: τὰν δ' ἐμὰν βιοτὰν (id est φύσιν, monente scholiasta) στέψουσι φᾶμαι, ὥστε εὔκλειαν ἔχειν. Noster Archelao Fr. iii. ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θέλω. *Bene Barnesius* ἀναστέψαι *pro veteri* ἀναστρέψαι, inquit Musgravius. Hoc si displicet, saltem legendum puto στρέψουσι, quod metro paullo convenientius est quam στρέφουσι. Futurum haud male sententiae etiam convenire, imo fortasse melius quam praesens, ostendunt ἕξει v. 411. λήξουσ' v. 412.

412. Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσιν ἀοιδᾶν,] Rom. A. B. C. E. λήξουσιν. Rom. D. λήξουσι. Brunckius ex emendatione Heathii λήξουσ'.

413. τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.] Rom. C. E. Schol. ὑμνεῦσαι. Rom. A. B. ὑμνέουσαι. Rom. D. ὑμναίουσαι. Mag. ὑμνεῦσ'. Fortasse legendum ὑμνοῦσαι. Fortasse etiam recte se habet Ionica forma tum hic tum Hipp. 168. ubi vulgo legitur ἀΰτευν. Plura exempla apud Euripidem non reperi. Apud Aeschylum legitur εἰσοιχνεῦσιν in anapaesto Prom. 121. πολεύμεναι in senario ibid. 646. Longe insolentius μυθεῦσαι pro μυθεύουσαι noster Iph. A. 789. modo recte se habeat scriptura.

412, 3. *Alludit per prolepsin ad poëmata Archilochi, qui Euripidi* παλαιγενὴς *erat, licet non Medeae.* Ita Musgravius. Hujusmodi conviciis plena sunt omnium fere poëtarum scripta. Hesiodum et Homerum allegat scholiastes. Dixit ille v. 373. ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φηλήτῃσι. Hic Od. Λ. 455. ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.

414, 5. οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας | ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν] Rom. A. B. C. D. ὤπασε. Quam scripturam agnoscit scholiastes, qui ter interpretatur ἐδωρήσατο, semel δέδωκεν. Rom. E. Lasc. Par. B. D. Burn. ἔπνευσε, quod per se bonum esse, sed metro noxium, monet Porsonus. Homerus Od. Θ. 498. ὡς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.

415. Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων.] Sic Eustathius p. 10, 28. Rom. B. ἁγήτωρ supra scripto η. Rom. A. C. D. E. Lasc. ἀγήτωρ. Quae forma praeferenda esset, si vere Dorica essent haec verba. Dorice enim Ἀγησίλας dicitur, qui Attice Ἡγησίλεως. Sed apud tragicos Δωρίζοντας servandus videtur spiritus qui Atticae formae convenit.

Ibid. Horatius Carm. IV. 6, 25. *Doctor argutae fidicen Thaliae | Phoebe, qui Xantho lavis amne crines.* Alii libri *Ductor* et *Argivae.* Nostrum locum contulit Bentleius, monente Porsono.

416, 7. ἐπεὶ ἀντ|άχησαν ὕμνον] Sic Rom. C. D. E. Quam scripturam vulgo explicant, ἐπεὶ ἀντάχησαν ἂν αἱ γυναῖκες ὕμνον. Rom. A. a corr. B. ἀντάχησαν ὕμνοις. Rom. A. ante corr. ἀντάχησα ὕμνοις. Idem supra scriptum habet ὕμνον. Eustathius p. 634, 13. ἀντάχησαν ὕμνοι. Quam scripturam agnoscit scholiastes:

οἱ ὕμνοι τῶν μελῶν ἀντήχησαν ἂν πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἀντεκωμῳδήσαντο (malim ἀντεκωμῳδησάν τε) καὶ ἀντιδιέβαλον ἂν, εἰ ὁ Ἀπόλλων ἐδωρήσατο ταῖς γυναιξὶ τὸ λέγειν. Burn. ἀντάχησεν ὕμνον. Schol. Ἐπεὶ ἀντάχησεν.) ταῦτα καὶ εἰς τὰ Ἡσιόδου &c. Quinque igitur modis variatur scriptura, ἀντάχησαν ὕμνον, ἀντάχησαν ὕμνοις, ἀντάχησαν ὕμνοι, ἀντάχησα ὕμνοις, ἀντάχησεν ὕμνον. Tandem Musgravius ἀνταχήσ' ἂν ὕμνον ex emendatione Scaligeri, Reiskii, Heathii, et Tyrwhitti. Recte Musgravius ἀνταχήσ' pro ἀντάχησα accipiendum monet. Reiskius aut ἀντήχησε (γνώμη ἐμή) aut ἀντάχησα intelligi posse censet [p].

[p] Nihil apud Atticos poëtas rarius vocali ε ante particulam ἂν elisa. Citius in eorum scriptis decies ἔγραψ' ἂν *scripsissem* repereris, quam semel *scripsisset*. Semel tantum Aristophanes Plut. 1013. Ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα. Ita Brunckius, consentientibus codd. plerisque, nominatim Ravennate. Edd. superiores, ᾔτησεν ἄν σ' ὑποδήματα. De hac particulae significatione videantur Brunckius ad Sophoclis Phil. 290. Hermannus ad Vigerum n. 286. Matthiae Gramm. Gr. §. 598. a. Cum ejus locum quodammodo suppleat ἴσως, nescio an recte se habeat membranarum scriptura, ᾔτησεν εἰς ὑποδήματα. Nunc ejus elisionis exempla, quotquot apud Aeschylum exhibet Porsonus, apud Sophoclem Brunckius, apud Euripidem Matthiae, singillatim apponam. I. Aeschylus Cho. 854. οὔτοι φρένα κλέψει' ἂν ὠμματωμένην. Olim κλέψειαν, quod primus mutavit Heathius. Monkius ad Hipp. 482. οὔτοι φρέν' ἂν κλέψει' ἄν. Malim οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν. II. Sophocles El. 913. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ | τοιαῦτα πράσσειν, οὔτε δρῶσ' ἐλάνθαν' ἄν. Hic etiam scripturae quam impugno auctor est Heathius. Vulgo ἐλάνθανεν, quod defendit Hermannus ad Euripidis Hec. p. 168. Olim conjeci οὔτε δρῶσ' ἂν ἔλαθεν ἄν. Nunc autem ampliandum censeo. Simili errore vulgo legitur apud Euripidem Tro. 397. εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ὢν ἐλάνθανεν. Burgesius et Schaeferus Meletem. Crit. p. 56. χρηστὸς ὢν ἐλανθαν' ἄν. Matthiae vero χρηστὸς ἔλαθεν ἂν γεγώς. Quae scriptura, modo idonea auctoritate nitatur, argumento est, Heathium medicinam mortuo fecisse, cum haec loca tantula mutatione sanare vellet. III. Euripides Hec. 1111. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν | πύργους πεσόντας ᾔσμεν Ἑλλήνων δορὶ, | φόβον παρέσχ' ἂν οὐ μέσως ὅδε κτύπος. Iterum Heathius παρέσχ' ἄν. Aldus παρέσχεν. Cod. unus et alter παρέσχεν ἄν. Nescio an scribendum, φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδ' ἂν κτύπος. Ita Suppl. 944. Ὄλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους. IV. Tro. 398. Πάρις δ' ἔγημε τὴν Διός. γήμας δὲ μὴ, | σιγώμενον τὸ κῆδος (recte Burgesius σιγώμενόν τι κῆδος) εἶχ' ἂν ἐν δόμοις. Ita Burgesius, Schaeferus et Matthiae. Vulgatam εἶχεν ἐν δόμοις retinuit Seidlerus. Certissime reponendum εἶχεν ἂν δόμοις. Noster Hel. 765. τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν | φίλους, ἀρίστην μαντικὴν ἔχοι δόμοις. V. Bacch. 1309. τὸν γέροντα δὲ | οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰσορῶν τὸ σὸν | κάρα. δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβαν' ἄν. Heathii manum iterum agnosce. Vulgo ἀξίαν ἐλάμβανεν. Hic etiam conjecturam meam ἀξίαν ἂν ἔλαβεν ἂν lectoris judicio permitto. VI. Ion. 353. ΙΩ. Χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ; | ΚΡ. Σοὶ ταυτὸν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχ' ἂν μέτρον. Solum hujus elisionis exemplum, quod in veteribus tragicorum editionibus exstet. Si certum esset Atticos eam vitasse, facile reponi posset, Σοὶ ταύτ' ἂν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχεν μέτρα. Ita noster Alc. 1064. σὺ δ', ὦ γύναι, | ἥτις πότ' εἶ σὺ, ταύτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι | μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσῄξαι δέμας. Hactenus haec. Nunc paucas virorum doctorum conjecturas ab editoribus supra memoratis non admissas apponam. I. Aeschylus Ag. 1383. πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις | δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον | φράξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος; Schützius πημονῆς ἀρκύστατον | φράξει' ἄν. Alii aliter. Malim πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν | φράξειεν. II. Cho. 338. Ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρῄζων | θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους, | ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων | παίων μελάθροις ἐν βασιλείοις | νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Videor mihi vidisse qui legerent κομίσει' ἄν. Non opus. III. Euripides Alc. 893. δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Ἅιδης ψυχὰς | τὰς πιστοτάτας γε συνέσχεν ὁμοῦ, | χθονίαν λίμναν διαβάντε. Schaeferus Meletem. Crit. p. 56. *Verissime Northmorus, cui Wakefieldius temere obloquitur:* συνέσχ' ἂν ὁμοῦ. Sic etiam Porsonus Advers. p. 222. Non obtemperavit Matthiae. IV. Andr. 1284. οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐκ θεῶν κακῶς. Porsonus Advers. p. 226. πράξει' ἄν. Legendum aut πράξειαν aut πράξειεν.

418. ἀῤῥένων γέννᾳ.] Sic Rom. B. C. E. Sed Rom. A. D. ἀρσένων γέννᾳ. Mag. ἀρσένων μὲν γέννᾳ (vel γέννα). Dativum habent Hervagiana secunda et omnes deinceps.

420. Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας] Omnes Rom. Lasc. Par. A. Mag. πατρῴων (vel πατρώων), quod admisit Brunckius, repudiavit Porsonus, revocavit Matthiae. *Praepostera circa metrum sollicitudo*, inquit Brunckius, *lectionem hanc immutasse videtur.* Fatetur tamen πάτριος et πατρῷος promiscue a tragicis usurpari. Cujus rei auctorem citat Hemsterhusium ad Lucianum T. I. p. 384. Quod cum ita sit, *cur ad licentiam poëticam, nulla necessitate cogente, provocemus?* Utor enim Porsoni verbis ad Hec. 80. Eodem argumento legendum μένει potius quam μίμνει v. 428. Πατρῷος media correpta ex interpretatione natum est. Alterum exemplum vide v. 636.

421. μαινομένᾳ κραδίᾳ,] Aeschylus Theb. 784. ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων | ἐγένετο μέλεος ἀθλίων | γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν, | μαινομένᾳ κραδίᾳ | δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν. Ennius apud Nonium c. iv. p. 653. v. *Efferre*: *Utinam ne unquam, Medea, Colchis cupido corde pedem extulisses.*

421, 2. διδύμους ὁρίσασα πόντου | πέτρας.] Rom. A. B. C. D. διδύμας, quae certe usitatior est forma. Sed δίδυμον ἥβαν dixit noster Herc. 657.

421. Ὁρισάσα pro περάσασα. Aeschylus Suppl. 553. διχᾷ δ' ἀντίπορον | γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέ|μνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει. Euripides Heracl. 16. ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν. Haec attulit Musgravius.

422, 3. ἐπὶ δὲ ξένᾳ | ναίεις χθονὶ,] Omnes Rom. Lasc. Mag. ξείνᾳ (vel ξείνα). Commeliniana typographi errore ἐπὶ δὲ ξένῳ. Genevensis P. Stephani, quam expressit Barnesius, ἐπεὶ δὲ ξένῳ. Musgraviana ut Commeliniana. Brunckius ἐπὶ δὲ ξένᾳ ut Aldus.

423, 4. τᾶς ἀνάνδρου | κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,] Lasc. τὰς ἀνάνδρου. Sic etiam Barnesius typographi errore. Vide ad δεξιᾶς v. 21.

425, 6. τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας | ἄτιμος ἐλαύνῃ.] Reiskius φυγάς τε.

427. Βέβακεν ὅρκων χάρις,] Sic Rom. C. nescio an recte. Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Mag. Put. βέβακε δ', quod reposuit Musgravius. Rom. D. βέβηκε δ'.

427, 8. οὐδέ τ' αἰδὼς | Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμνει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.] Porsonus ex emendatione Musgravii οὐδ' ἔτ' αἰδώς. Deinde Rom. C. μίμνει. Rom. A. B. D. E. Par. D. μένει, quod recepit Porsonus. Matthiae vero μίμνει revocavit. Corripi primam in ὑμνήσω apud nostrum Bacch. 72. monet Musgravius. Falsum esse Musgravium contendit Erfurdtius ad Sophoclis Aj. 1066. qui tamen alia exempla majori fide, ut ipsi videtur, digna collegit. Sed de hac licentiam nunc ne cogitandum quidem est. Nam, ut concedam ὑμνῳδεῖ et μεμνῆσθαι prima correpta ab Aeschylo usurpari, non ita perverso judicio Euripidem fuisse ar-

bitror, ut priorem in μίμνει corripere maluerit, quam alteram eandemque usitatiorem formam μένει usurpare. Hic igitur locus notissimae criticorum regulae, in diversitate scripturae vocabula rariora praeferenda esse vulgatioribus, aperte adversatur[q]. Idem dicendum de ὑμνεῦσαι v. 413. (modo scribendum sit ὑμνοῦσαι), ξεῖνα v. 422. ζεύγλῃσι v. 466. χρυσεότευκτον v. 954. et fortasse de aliis nonnullis hujus fabulae vocabulis. Grammatici veteres scilicet, secus ac multi putant, rariores et in prosa oratione minus usitatas vocabulorum formas data opera sectati sunt, quas pro communibus in poëtarum libris collocarent. Id saepe fecisse recentiores grammaticos, quos criticos vulgo vocamus, extra controversiam est. Ut uno exemplo defungar, Barnesius, qui cuivis fere veterum magistrorum judicio par erat, σπεύσει θανάτοιο τελευτὰν dedit v. 151. idque et celato lectore, et metro violato, neque ullo libro consentiente. Sed magis poëticum ideoque Euripide dignius ei videbatur Homericum θανάτοιο, quam vulgare illud et in omnium ore tritum θανάτου. Quod fecit Barnesius, quidni fecerint Didymus, Dionysius, aliique homines veteris linguae Atticae ignarissimi?

Ibid. Noster Herc. 556. HP. Κοὐκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι; | ME. Αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς χθονὸς (male vulgo θεοῦ) πρόσω. Utrobique respexit Hesiodum v. 195. καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, | λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν, | ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτην, προλιπόντ' ἀνθρώπους, | Αἰδὼς καὶ Νέμεσις.

429, 30, 1. σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι, | δύστανε, μεθορμίσασθαι | μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων,] Οὔτε *non habet antapodosin; unde nascitur lacunae suspicio.* Ita Reiskius. Brunckius οὐδὲ reposuit. Male, ut mox videbimus. *Brunckium emendasse* οὐδὲ *nemo non mirabitur*, ait Porsonus, *qui ejus notam legerit ad* Or. 295. (293. Barnes. 287. Pors.) Poëtae verba sunt: εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἤμελλε φῶς, | ἐγώ θ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά. Vulgatam ἐγὼ δ' acriter defendit Brunckius. Vide ad μηδ' v. 4. Nostro loco Porsonus οὔτε revocavit.

430. De μεθορμίσασθαι vide ad v. 253. ubi dicitur μεθορμίσασθαι συμφορᾶς, ut hic μεθορμίσασθαι μόχθων.

431. Verba μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων alii aliter interpungunt. Portus post μόχθων distinguit, et παρὰ τῶνδε λέκτρων vertit *ex miseriis hujus thalami.* Musgravius μόχθων παρὰ τῶνδε cum μεθορμίσασθαι conjungit, λέκτρων cum βασίλεια v. 432. Hunc sequuntur Brunckius et Beckius. Porsonus vero edidit, μεθορμίσασθαι | μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέκτρων. Recte quidem μόχθων πάρα. Quatuor Rom. πάρα, solus D. παρά. Constructio est: σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι πάρα (i. e. πάρεισι), ὥστε μεθορμίσασθαι μόχθων. Sed τῶν δὲ λέκτρων vitiosum est. Post οὔτε in priori membro sequi debet in altero τε. Porsonus in annotatione σῶν τε λέκτρων. Scri-

[q] Griesbachius Prolegom. ad N. T. p. 62.

psi τῶν τε λέκτρων. Utrovis admisso solvitur Reiskii objectio, οὔτε non habere antapodosin[r].

432, 3. ἀλλὰ βασίλεια κρείσσων | δόμοισιν ἐπέστα.] Metro repugnat ἀλλά. Brunckius ex conjectura Musgravii ἐπεί. Beckius ἀλλὰ revocavit. Heathius ἄλλα, quod admisit Porsonus.

433. Rom. D. E. δόμοισιν. Rom. A. B. C. δόμοις.

Ibid. Rom. C. ἐπέστα. Rom. E. Lasc. ἐπέστη. Rom. A. B. ἀνέστη. Barnesius typographi errore ἀπέστα.

434, 5. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, | τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XX. p. 173=107. ubi edd. ἀμήχανον φέρειν. Sed κακὸν cod. Par. quem Grotius A. appellat, consentiente Vossiano Leidensi. Utriusque scripturam mecum communicavit Gasfordius.

436, 7. σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν, | κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,] Nescio an elegantius esset, σὺ γὰρ, παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν, | κούφως φέρουσαν κρεισσόνων βουλεύματα, | λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός. Simile quid legitur apud Sophoclem Ant. 76. σοὶ δ' εἰ δοκεῖ, | τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε. Hic non male legeretur, σὺ δ', εἰ δοκεῖ.

438. λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσῇ χθονός.] Rom. C. ἐκπεσεῖ. Lasc. ἐκπέσῃ, sed ἐκπεσῇ mox v. 446. Haec haud raro confusa reperi. Apud Euripidem Hec. 1028. (1011. Pors.) non optime Graece dictum videtur ἐκπέσῃ, quod defendit Porsonus.

439, 40. κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα. μὴ παύσῃ ποτὲ | λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστος ἔστ' ἀνήρ.] Musgravius, κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ ποτὲ | λέγουσ'. Id est, eo ipso interprete, *mihi non curae est, quae non desines dicere.* Vulgatam recte revocavit Porsonus. Si παύσῃ pro futuro accipiendum esset, reponendum esset οὐ pro μή. Sophocles Oed. C. 1352. νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι, κἀκούσας γ' ἐμοῦ | τοιαῦθ', ἃ τὸν τοῦδ' οὔποτ' εὐφρανεῖ βίον.

440. Etsi probe scio quam periculosum sit tales elegantias sectari, nequeo non conjicere Euripidem scripsisse, λέγουσ' Ἰάσον', ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνήρ. Cujus constructionis exemplum habemus sexto abhinc versu: οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, | τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν. Item v. 243. λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον | ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί. Euripides Or. 1556. ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον, | ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται. Alc. 661. οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ', ὡς ἀτιμάζων τὸ σὸν | γῆρας, θανεῖν προὔδωκά σ'. Andr. 646. Τί δῆτ' ἂν εἴποις τοὺς γέροντας, ὡς σοφοί. In re notissima, exempla congerere supervacaneum est. Praeter alios grammaticos, vide Brunckium ad Aristophanis Ran. 432. (434.) Ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν | Πλούτων', ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ;

[r] Exempla hujus constructionis passim occurrunt. Aeschylus Prom. 244. ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε | ἔχρῃζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ. Sophocles Trach. 142. ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ, | μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν τ' ἄπειρος εἶ. Ibid. 1153. Ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ | Τίρυνθι συμβέβηκεν, ὥστ' ἔχειν ἕδραν· | παίδων τε τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει, | τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις.

Ibid. Omnes edd. κάκιστος ἔστ'. Sic etiam Rom. A. cujus solius scripturam enotatam habeo. Reposui κάκιστός ἐστ'.

441. ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,] Rom. B. C. ἔστι σοι ut Aldus. Rom. A. correctus a prima manu ἐστί σοι ut Lascaris. Rom. A. ante corr. ἐσταί (sic) σοι. Fluctuant etiam ceterae edd. inter ἔστι et ἐστί. Hoc habent Brunckius, Porsonus et Matthiae.

442. πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.] Nostri, *think yourself well off*. Euripides Heracl. 959. καὶ κερδανεῖς ἅπαντα (*semel tantum moriendo*), χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ | θνήσκειν σε, πολλὰ πήματ' ἐξειργασμένον.

443. κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων] Omnes Rom. Lasc. ἀεὶ, quod admisit Porsonus. Eadem varietas v. 809. 816. 991.

445, 6. σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ | κακῶς τυράννους.] Matthiae ἀνίης. Recte quidem, si recte Porti versio Latina *remittis*. Sed praeteritis imperfectis ἀφῄρουν et ἐβουλόμην melius respondet ἀνίεις, *remittebas*. Apud Sophoclem Oed. T. 628. Ant. 403. El. 596. 1347. Euripidem Heracl. 690. et alibi passim Aldinum εις recte in ης mutatum est. Sed nostro loco mutatione non opus. Notanda autem constructio. Ab ἀνίεις pendet non solum genitivus μωρίας, verum etiam participium λέγουσα. Ita supra v. 412. Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' ἀοιδᾶν, | τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν. Sophocles El. 1312. κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔποτ' ἐκλήξω χαρᾶς, | δακρυῤῥοοῦσα. Schaeferus Meletem Crit. p. 113. χαρᾷ scribendum censet, comparatque v. 906. χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων. Frustra.

447, 8. ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις | ἥκω,] Euripides Andr. 87. Ὁρᾷς; ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς. Ubi Schol. ἀπαγορεύεις βοηθεῖν τοῖς φίλοις, οὖσιν ἐκ κακοῖς.

448. τὸ σόν γε προσκοπούμενος, γύναι,] Rom. C. Pseudogregorius v. 246. τὸ σόν γε. Rom. A. τὸ σόνδε (sic). Rom. D. τοσόν δε. Par. A. B. D. Put. τοσὸν δὲ apud Musgravium. Sed Par. A. τοσόνδε habet, monente Brunckio, qui ceteros tres non inspexit. Rom. E. etiam τοσόνδε, quod admisit Brunckius. Hanc scripturam a Beckio repudiatam revocavit Porsonus. Mag. etiam δὲ habet. Matthiae iterum τὸ σὸν γε. Lasc. τὸ σὸν δὲ, quod demum admisi.

449, 50. ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς, | μήτ' ἐνδεής του.] Hesychius: Ἀχρήμων. πένης, καὶ αὐταρκής. Saepius non legitur apud tragicos. Theognis v. 155. μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς, | μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν πρόφερε. Ubi πλεονάζει oratio, haud secus atque apud Euripidem. Idem enim significant πενίην et ἀχρημοσύνην, idem ἀχρήμων et ἐνδεής.

450, 1. πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ | κακὰ ξὺν αὐτῇ.] Recte Barnesius et Matthiae ξὺν αὑτῇ. Sic etiam Mag.

453, 4. Ὦ παγκάκιστε (τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω | γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν),] Locus paullo obscurior, quem alii aliter explicant. Post ἔχω plene distinguendum, pro dativo γλώσσῃ vero

nominativum γλώσσῃ reponendum putat Reiskius, ut sensus sit: *Lingua maximum malum est viro, qui se eo nomine indignum praebet.* Sed nominativus est γλῶσσα. Comparat Brunckius Sophoclem Aj. 1381. Ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι | λόγοισι. *Sed elegans est* ἐπαινέσαι λόγοις, inquit, *inficetum* λέγειν γλώσσῃ. Suspecta igitur habet verba γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 62. εἰς ἀναίδειαν scribendum contendit. Vertit: *O pessime omnium! hoc enim vere te appello, o nequissime! qui adjutricem impudentiae habes linguam.* Ita interpungit Beckius: ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω, | γλώσσῃ, μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν, | ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, &c. Id est, γλώσσῃ χρησάμενος ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ὅπερ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν ἐστι. Nec male. Sed γλώσσῃ cum εἰπεῖν conjungendum videtur, ut apud nostrum Andr. 452. οὐ λέγοντες ἀλλὰ μὲν | γλώσσῃ, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' ἀεί; Ordo est, τοῦτο γὰρ μέγιστον κακὸν εἰς ἀνανδρίαν γλώσσῃ εἰπεῖν ἔχω σε. Recte Portus, *hoc enim tibi possum dicere lingua summum convicium in tuam ignaviam.* Male Buchananus, *nam imbecillitas | convitiari me sinit tantum mea.* Fefellit eam scholiastes, qui εἰς ἀνανδρίαν interpretatur διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἐμήν. Dici λοιδορεῖν ἢ ἐπαινεῖν τινα εἴς τι monet Matthiae Gramm. Gr. §. 578. p. 844. Exemplum vide v. 534.

455. ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγὼς | θεοῖς τε κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει;] Posterior versus totidem verbis iterum legitur v. 1291. Ex priori sede a Brunckio expulsus est. Revocavit eum Matthiae, neque uncinis inclusit.

456, 7, 8. οὔτοι—μολών.] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. XXXII. p. 213=139.

456. οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,] Distinguunt grammatici inter θράσος et θάρσος. Schol. τινὲς δὲ ἐπιλαμβάνονται Εὐριπίδου ὡς κακῶς * * * τὸ γὰρ θράσος ἔδει μᾶλλον εἰπεῖν θάρσος. διαφέρει δὲ ὡς ἀρετὴ κακίας. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ κακοῦ καὶ ῥιψοκινδύνου τάσσεται, τὸ δὲ ἐπὶ ἀγαθοῦ. Hinc nata scripturae diversitas in nonnullis libris. Rom. A. ante corr. D. E. οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, ut vulgo. Rom. C. οὔτι θράσος τόδ' ἐστίν. Rom. A. a corr. οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστὶν, supra scripto θράσος. Rom. B. in textu οὔτοι θάρσος τόδ' ἐστὶν, in margine vero οὔτοι τόδ' ἐστὶ θάρσος. Stobaeus ut vulgo, nisi quod Gesnerus τάδ' ἐστίν. Grammaticorum praeceptum bonum est, sed non semper observatur. Θράσος pro θάρσος dixerunt Sophocles Phil. 104. El. 479. Euripides Alc. 607. Suppl. 609.

457. φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,] Gesnerus apud Stobaeum φίλοις pro var. lect. Schol. Φίλους κακῶς.) κακῶς φίλους δράσαντα, ἐναντίον βλέπειν. Sic ed. Ven.

458, 9. ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων | πασῶν, ἀναίδει'.] Rom. C. νόσον.

459. εὖ δ' ἐποίησας μολών.] Rom. B. C. μολών. Rom. A. D. E. μολῶν. Simili errore libri nonnulli μολῶ v. 664. μολῶντας v. 891.

460, 1. ἐγώ τε γὰρ λέξασα, κουφισθήσομαι | ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.] Hic ordo verborum nostris inelegans vide-

tur. Aliter sentiebant veteres. Sophocles Oed. T. 644. Μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σε τι | δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.

462. ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.] Aldus, ἐκ τῶν, δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν; Id est, ἐκ τίνων δὲ πρώτων. Apud Aldum enim τοῦ cum distinctione τίνος significat. Hinc vetus interpretatio Latina, *Sed a quibus primis primum incipiam dicere?* Rectius haec sine interrogatione proferuntur, quemadmodum a Porto reddita sunt. Brunckius ἐκ τῶν γὰρ πρώτων. *Num* γε, inquit Beckius. Compendio scripturae usus videtur, quod non intellexerit typographus. Ea saltem caussa est, quod toties permutantur hae particulae.

463. ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι] Schol. πλεονάζει ὁ στίχος τῷ σ. ὅθεν καὶ ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἑορταῖς φησιν· Ἔσωσας ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. καὶ Εὔβουλος· ἐν δ' ἔσωσας ὡς ἴσασί σοι. | καὶ παρθενεύσης ἕξει μοι χάριν. | καὶ τοῖς ἐμοῖσιν ἀγγελοῦσι πήμασι, | τὰ σίγμα συλλέξαντες ὡς αὐτοὶ σοφοί. Platonis testimonio ter utitur Eustathius, ita tamen ut ex hujus verbis quid scripserit comicus haud extricari possit. P. 813, 44. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἱστορεῖ, τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι. διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους, προσπαίζουσιν ἐν τῷ, ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. P. 896, 55. καὶ ἡ κωμῳδία μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς χρήσεως τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ ἐπισημαίνεται χαίρειν ὡς ἀπαλλαγεῖσα τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. P. 1379, 56. ὅτι δὲ ὁ τοῦ σίγμα ἦχος καὶ ἄλλως λυπεῖν οἶδεν ἀκρόασιν διὰ τὸ συχνὸν τοῦ σιγμοῦ, ὅτε στοιβάζεται, ὡς ἐν τῷ, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασι, καὶ ἑξῆς, τὸ τοῦ Εὐριπίδου, δηλοῖ καὶ ὁ πρός τινα ἐν διπλασιασμοῖς τοῦ τ ἀττικίζοντα εἰπών, ὡς εὖ γέ σοι ὅτι ἀπήλλαξας ἡμᾶς τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. Legendum, auctore Porsono, τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. Σίγμα enim, licet verbale sit a σίζω derivatum, ut αἴαγμα ab αἰάζω, οἴμωγμα ab οἰμώζω, indeclinabile est cum literam σὰν significat. Exempla vide apud Porsonum. Numerum auxit Schaeferus Meletem. Crit. p. 96.[s] Deinde fortasse legendum: καὶ Εὔβουλος ἐν Δαναΐσιν· Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι· | καί, παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν· | καί, τοῖς ἐμοῖσιν ἐγγελῶσι πήμασι, | τὰ σίγμα συλλέξαντες, ὡς αὐτοὶ σοφοί. Nomen fabulae ex mera conjectura addidi. Secundum versum emendavit Marklandus ad Iph. T. 1068. qui plura hujus sigmatismi exempla e tragicis congessit. Est Euripidis Andromedae Fr. v. mutato ὦ in καί. Tertio versu, cujus sedes penitus ignota est, ἐγγελῶσι pro ἀγγελοῦσι reposuit Porsonus. Male hoc exemplo usus est comicus, in quo quater tantum legitur σ. Octies apud Euripidem Iph. T. 765. τὸ σῶμα σώσας, τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί. Hoc attulit Porsonus.

[s] *Indeclinabile etiam occurrit apud Platonem,* ait Porsonus, *sed locum in promtu non habeo.* Plato Theaeteto p. 203. A. Ἴθι δή, οὕτως εἰπὲ καὶ τὸν τοῦ σίγμα λόγον. Cratylo p. 427. A. ὥσπερ γε διὰ τοῦ φῖ, καὶ τοῦ ψῖ, καὶ τοῦ σίγμα, καὶ τοῦ ζῆτα. Hoc exemplum indicavit Schaeferus. Ceterum scribendum σῖγμα. Σίζω enim priorem syllabam natura longam habet, ut ὀλολύζω, ἰύζω, et cetera omnia hujus formae verba.

464. ταυτὸν συνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,] Aldus ταυτὸν, et ταυτὸ v. 551. Minus recte Lasc. ταὐτὸν et ταὐτὸ cum craseos signo. Scripsi tamen τοὐμοῦ v. 340. τοὐμὸν v. 382. Horum enim haud eadem omnino est ratio. Poëticum est τοὐμὸν, ταυτὸν vero etiam in familiari sermone usurpatur. Recte etiam θάτερον, θοἰμάτιον et alia fortasse nonnulla sine apostropho passim leguntur. Si mei res arbitrii fuisset, etiam τουμὸν et τουμοῦ scripsissem. Sed nonnihil consuetudini tribuendum est, neque aequo animo τῇδε θημέρᾳ et similia ferrent veteris orthographiae defensores. Ne quis mihi succenseat, quod scripserim προυννέπω v. 345. προύδωκας v. 476. προύθηκας v. 533. προύχοντα v. 662. προυκαλύψατ' v. 1116. moneo hanc rationem viris minime novandi cupidis placuisse. Eam secutus est Turnebus in Sophoclis editione.

Ibid. Omnes libri, ni fallor, ἀργῷον. Scripsi Ἀργῷον ut πατρῷον.

465, 6. πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην | ζεύγλῃσι,] Lasc. ἐπιστάστην.

466. Rom. C. ζεύγλῃσι *. Rom. A. B. D. E. Lasc. ζεύγλαισι, quod admisit Matthiae. Veterem dativi pluralis formam apud Aeschylum saepius, apud Sophoclem vero et Euripidem rarius exhibent vulgati libri. Non una est criticorum recentiorum de hac re sententia. Valckenarius et Brunckius Ionicam formam alteri praetulerunt. Valckenarius, verbi caussa, πόρπῃσιν apud Euripidem Phoen. 62. ex uno codice reposuit, Brunckius φίλῃσιν apud Sophoclem El. 1138. ex mera conjectura, quia scilicet v. 1141. vulgo legitur ξένῃσι. Porsonus sententiam suam his verbis declaravit: *Perpetua in his formis confusio. Quare priorem* [id est, ῃσι], *ubi dant codices vel codicum pars, accipio; contra universos codices non obtrudendam opinor.* Matthiae communem formam apud Euripidem saepe reposuit. In Aldina editione leguntur θεῇσι Herc. 356. πρὸς σῇσι πλευρῇς ibid. 826. στοναχῇσί τε Or. 204. ἀγέλῃσιν Hipp. 734. αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ibid. 1189. ἀγκάλῃσι ibid. 1432. αὐτοῖσι σὺν ναύτῃσι Cycl. 701. ἐκηβόλῃς χερσίν Ion. 213. et fortasse alia. Horum quaedam aperte vitiosa sunt. I. Hec. 356. recte Matthiae, ἴση θεοῖσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον. II. Ibid. 826. Porsonus, πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται. Etiam si recte se haberet σῇσι, vitiosum esset πλευρῇς. Miror Brunckium χαλάζῃς scripsisse apud Sophoclem Oed. T. 1279. Multo magis miror Porsonum edidisse apud

* Rectius fortasse ζεύγλησι sine ι subscripto, ut Ἀθήνησι. Quo exemplo scribendum etiam Ἀλωπεκῆσι, Κεφαλῆσι, Περγασῆσι et similia omnia. Hujus formae adverbium Ἐνετίῃσιν a recentioribus Graecis confictum exhibent multi libri Venetiis impressi. Usus est eo Aldus in Sophoclis editione, ut alias omittam. Est tamen analogiae contrarium. Quae enim ante terminationem ε, ι aut ρ habent, in ασι apud Atticos exeunt. Cujusmodi sunt Ὀλυμπίασι, Ἑρχίασι, Μουνυχίασι, Πλαταίασι, necnon θύρασι, quod usurpant Sophocles Oed. C. 401. Euripides El. 1074. Aristophanes Vesp. 886. Pac. 941. 1023. Lys. 353. Thesm. 75. 799. Eccl. 985. Fluctuant libri inter θύρασι et θύραισι, sed unice verum est θύρασι, cui respondent θύραθεν et θύραζε.

Aeschylum Ag. 1277. ἄλλην τίν' ἄτης ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε. Hanc formam ne ab epicis quidem usurpatam contendit Hermannus ad Orphei Argon. 700. III. Hipp. 1189. aut αὐτῆσιν ἀρβύλησιν aut αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν legendum. Hanc scripturam exhibet Lasc. eamque amplexi sunt Musgravius aliique. IV. Ion. 213. Aldus ἐν Διὸς ἑκηβόλης χερσίν. Hervagiana prima typographi errore ἑκηβόλης, quod in Canterianam propagatum pro genitivo singulari accepit Portus, qui Commelinianam curavit. Reposuit igitur Διὸς ἑκηβόλου, quod retinuerunt P. Stephanus et Barnesius. Musgravius dativum pluralem revocavit, sed metri caussa scripsit ἑκηβόλησι. Sic etiam Matthiae. Cum hujusmodi feminina rarissime apud tragicos exstent, ut plenius ad ἀπορθήτου v. 808. declaraturus sum, non dubito quin Aldinum ἑκηβόλης ex ἑκηβόλοις corruptum sit, eodem modo quo πλευρῆς ex πλευροῖς Hec. 826.[u]

467. δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,] Rom. E. δράκοντά θ'. Rom. A. B. C. D. δράκοντα δ', quod admisi.

Ibid. Omnes Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. ἀμπέχων. *Insigne exemplum*, ait Porsonus, *pravae lectionis a plurimis et optimis codicibus defensae.*

Ibid. Rom. A. B. C. D. δέρας. Mag. δέρος. Lectiones Maginas non inspexeram, cum annotationem ad δέρας v. 5. scripsi.

468. σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις, ἄυπνος ὤν,] Hunc versum omittit Lasc.

471. τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην] Rom. C. E. τὴν πηλιῶτιν. Rom. D. a corr. τὴν πηλιώτιν. Rom. A. B. D. ante corr. τὴν πηλιώτην.

Ibid. σὺν σοὶ, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα.] Id est, προθυμοτέρα ἢ σοφωτέρα. Hoc exemplo utitur Hermannus ad Vigerum n. 60. Paullo aliter Aeschylus Ag. 1600. προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως.

473, 4. Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν, | παίδων ὑπ' αὐτοῦ,] Imo, παίδων ὑφ' αὐτοῦ.

474. πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.] Rom. C. πάντα τ'. Rom. A. B. D. E. Lasc. Schol. πάντα δ'. *Aeque bene*, ait Porsonus. Imo melius, mea quidem sententia.

Ibid. Rom. A. B. D. E. φόβον. Rom. C. Mag. Put. item Par. B. in marg. δόμον. Schol. Πάντα δ' ἐξεῖλον.) ἀντὶ τοῦ ἐπόρθησα. ἐὰν δὲ φόβον γὰρ ἐξεῖλον ἀντὶ τοῦ διέφθειρα καὶ ἠφάνισα. Sic ed. Ven. mendose quidem, sed ita ut utramque scripturam a grammatico agnosci videas. *Sed praestat vulgata*, inquit Musgravius, *propter versum sequentem.* Praestat quidem vulgata, sed potius

[u] Euripidem tamen ἑκαβόλοιν scripsisse suspicor. Septem sunt versus ita fortasse constituendi: HM. Τί γάρ; κεραυνὸν ἀμφίπυρον, ὄβριμον | ἐν Διὸς ἑκαβόλοιν χεροῖν | ὁρᾷς; HM. Ὁρῶ. τὸν δάϊον | Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ. | καὶ Βρόμιος ἄλλον ἀπαλέμοι|σι κισσίνοις βάκτροις ἐναί|ρει γᾶς τέκνων ὁ Βακχεύς. Deinde mutato metro: XO. Σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐ|δῶ. θέμις γυάλων ὑπερ|βῆναι λευκόποδ'; ΙΩ. Οὐ θέμις, ὦ ξέναι. | XO. Οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοί|μαν αὐδάν; ΙΩ. Τίνα δὴ θέλεις; | XO. Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν | γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; | ΙΩ. Στέμμασί γ' ἔνδυτος, ἀμφὶ δὲ γοργόνες. | XO. Οὕτω καὶ φάτις αὐδᾷ.

quia δόμον falsam reddit sententiam. Non enim totam Peliae domum sustulit Medea, sed ipsum solum.

476, 7. προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη, | παίδων γεγώτων.] Omnes Rom. καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη. Sed in A. καινὰ supra scriptum habet καὶ νέα a prima manu. Hinc variam lectionem lucramur καὶ νέ' ἐκτήσω λέχη. Vulgata mihi melior videtur.

477, 8. εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι, | σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.] Sic Rom. C. a corr. Par. E. Sed Rom. C. ante corr. σύγνωστ' (sic) ἄν σοι, omisso ἦν, quod omittunt etiam multae editiones. Soli ante Barnesium Aldus et H. Stephanus σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι. *Videtur* ἦν *deesse post* ἂν, inquit Canterus, qui Aldinam editionem nunquam inspexisse videtur. Scaligero placuit σύγγνωστον ἄν σοι. Barnesius ut Aldus. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Cott. συγγνωστὸν ἦν σοι. Quam scripturam defendere videtur Sophocles Oed. T. 255. οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον, | ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν. Quo exemplo utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 508. n. 1. Sed rectius additur ἄν. Noster El. 1024. κεἰ μὲν πόλεως ἅλωσιν ἐξιώμενος, | ἢ δῶμ' ὀνήσων, τἄλλά τ' ἐκσώζων τέκνα, | ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὕπερ, σύγγνωστ' ἂν ἦν. Ita pro σύγγνωστά νιν Canterus, minori mutatione quam si συγγνωστὸν ἦν scripsisset. Plurali utitur noster infra v. 686. Ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι. Sic etiam Hec. 1107. Phoen. 1001. Andr. 956. Bacch. 1037. Heracl. 436. Quod ad accentum attinet, nunc σύγγνωστος legitur, nunc συγγνωστός. Hanc formam exhibet Aldus Med. 686. Alc. 137. Andr. 956. Bacch. 1037. Heracl. 436. 981. Sic etiam nostro loco plerique libri.

479. ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,] Noster Hec. 761. Ὁρῶ. τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν. Phoen. 413. Ποῖον τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.

480. ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,] Rom. B. C. D. E. ἢ θεοὺς νομίζεις. Rom. A. ἦ θεοὺς νομίζεις, supra scripto ἢ ab eadem manu. Gl. in eodem cod. ἄρα. Schol. ad Aeschinem in Ctesiphontem p. 768. ed. Reisk. a Porsono allegatus, ἢ θεοὺς νομίζω. Put. εἰ θεοὺς νομίζεις, quod a Reiskio quoque propositum admisit Musgravius. Quae constructio apud recentiores certe usitatior est [x]. Sed altera non temere repudianda est. Non desunt exempla, in quibus pro πότερον prius membrum habeat ἤ. Aeschylus Prom. 779. Δίδωμ'. ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σου | φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Cho. 753. οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις, | ἢ λιμὸς, ἢ διψῆ τις, ἢ λιψουρίαν | ἔχει. νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης

[x] Euripides Or. 48. κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα, | ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις, | εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι, | ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν. Hoc exemplo non utor. Nam ἢ, quod vulgo *an* redditur, fortasse significat *aut*. Particula εἰ antapodosin habet ἢ μὴ, quod cogitatione supplendum est, ut in verbis οὐκ οἶδα εἰ τέθνηκε, *nescio utrum mortuus sit, necne*. Quaestio de qua sententiam laturus erat populus Argivus, haec erat: πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν, ἢ μὴ, χρεὼν, | μητροκτονοῦντα. Quae ipsa sunt praeconis verba v. 884.

[y] Vulgo δίψη, quod non magis Graecum est quam γλώσση, quod reponebat

τέκνων [y]. Sophocles Oed. C. 97. οἴδε γὰρ κρινοῦσί γε, | ἢ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν [z]. Hanc constructionem apud epicos frequentem esse monent Matthiae Gramm. Gr. §. 609. aliique grammatici. Homerus Il. E. 671. μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, | ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι, | ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο. Ibid. B. 299. τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν, | ἢ ἔτεον Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. Ita recte Heynius pro εἰ ἔτεον. Horum exemplorum auctoritate adductus, vulgatam nostri loci scripturam revocavi.

481. ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,] Rom. C. θέσμι' ἀνθρώποις. Rom. A. B. D. θέσμι' ἐν ἀνθρώποις. In Rom. D. supra scriptum εἰς ἐμέ. Unde conjicio in aliquo cod. olim exstitisse κεῖσθ' ἔς μ' pro κεῖσθαι θέσμ'. Rom. E. Lasc. θέσμ' ἐν ἀνθρώποις, quod admisit Matthiae. Dicitur οἱ θεσμοὶ et τὰ θεσμὰ, ut οἱ δεσμοὶ et τὰ δεσμά. Plura cjusmodi apud Porsonum vide, qui haud dubie θέσμ' ἐν ἀνθρώποις admisisset, si ἐν in tot libris reperiri scisset. Legitur θεσμὰ, eo auctore, apud Sophoclem Alexandro Fr. i. οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει. Apud Euripidem, hoc loco excepto, neque θεσμὰ neque θεσμοὶ exstat [a]. Θέσμιον habet Tro. 267. θέσμια Erechtheo Fr. i. 50. [b]

484, 5. καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα | κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς,] Euripides Phoen. 1619. Σοί τ' εὖ λέλεκται γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ, | ἐγώ τε ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα. Porsonus grammaticis obsecutus χρῴζειν scripsit. Vide Etymologum p. 667, 26. p. 677, 26. Alteram formam χροΐζει exhibet noster Heracl. 915.

487. δοκοῦσα μέν τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,] Rom. B. C. D. δοκοῦσα μέν τι. Rom. A. δοκοῦσα μὲν τί, quod ambiguum est. Vide ad v. 92. Rom. E. δοκοῦσα μὲν τι, τι a corr. pro το. Lasc. δοκοῦσα μέν τε. Par. D. pro var. lect. Burn. δοκοῦσα μή τι, quod admisit Musgravius. Male. Non dicitur δοκῶ μὴ πράξειν καλῶς, sed δοκῶ οὐ πράξειν καλῶς. Noster v. 294. δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι. Sophocles El. 61. δοκῶ γὰρ οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. Revocandum igitur μέν. Reiskius, δοκοῦσα μέντοι πρός γε σοῦ πράξειν κακῶς, vel potius, δοκοῦσα σοῦ γε μὲν οὐδὲν ἔτι πράξειν καλῶς. Schol. Δοκοῦσα μέν τοι.) ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν προσδοκῶσα πράξειν καλῶς. ταῦτα δὲ ἐν ἤθει προενεκτέον. φέρε δὴ ὡς φίλῳ σοι διαλεχθῶ, καίτοι προσδοκῶσα τι πράξειν καλὸν, καὶ διαλεγομένη οὐδὲν (vulgo καὶ διαλεγομένη. καὶ οὐδὲν) ὠφελήσοντί με, ὅμως ἐρωτήσω. οὕτω γὰρ ἂν

Reiskius nostrae fabulae v. 454. Scribendum διψῇ, sitit. Ad λιμὸς subaudiendum πιέζει αὐτὸν aut aliquid ejusmodi.

[z] Suspectas habeo particulas γὰρ et γε hoc modo positas. Malim, οἴδε γὰρ κρινοῦσιν εὖ.

[a] Addo, neque θεσμὸς, nisi semel Hel. 871. Ἡγοῦ σύ μοι (malim σὺ μὲν propter σὺ δ' αὖ v. 874.) φέρουσα λαμπτῆρος σέλας, | θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν, | ὡς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξαίμεθα. Recte Schaeferus δεξώμεθα. Qui medium versum emendarit, haud vulgare critici acuminis specimen dederit.

[b] Sophocles Oed. C. 583. Τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου. τὰ δ' ἐν μέσῳ, | ἢ λῆστιν ἴσχεις, ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ. Schol. Τὰ λοίσθι' αἰτῇ τοῦ βίου. γράφεται, τὰ λοίσθι' ἄρ' αἰτῇ τοῦ βίου. Hinc oritur var. lect. τὰ λοίσθ' ἄρ' αἰτεῖ. Usurpabantur λοῖσθος et λοίσθιος, ut θεσμὰ et θέσμια. Sophocles Philocteta Fr. i. ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων. Euripides Hel. 1619. Οὐκ οὖν ὁ μέν τις λοῖσθον ἀρεῖται δόρυ;

πικρότερως ἐλεγχθείς, οὐδὲν ἔχων πρὸς ἔπος ἀποκρίνασθαι. διαστῆσαι δὲ δεῖ κατὰ ἀνάγνωσιν τὸ τί. ἐκ δὲ τῆς ὑποκρίσεως ἐμφαίνει τὸ οὐδέν τι. παθητικὴν δὲ ὑπόκρισιν δηλοῖ τὸ τί. καίτοι γέ τι δοκοῦσα πράξειν παρὰ σοῦ. Is igitur δοκοῦσα μέν τι legisse videtur. Ego nihil melius novi, quam ut δοκοῦσα μὲν τί scribatur. Τί pro οὐδὲν, ut supra v. 303. σὺ γάρ τί μ' ἠδίκηκας; De quo plura ad v. 635.

488. ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῇ)] Sic Rom. C. D. E. nisi quod D. μὲν pro γὰρ habet. Rom. A. B. ὅμως ἐρωτηθεὶς sine δ'.

489, 90, 1. νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους, | οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν, ἀφικόμην; | ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας;] Cicero de Oratore III. 58. *Aliud enim vocis genus iracundia sibi sumat; acutum, incitatum, crebro incidens.—Aliud miseratio ac moeror; flexibile, plenum, interruptum, flebili voce,* Quo nunc me vortam? quod iter incipiam ingredi? | Domum paternamne, anne ad Peliae filias?

491, 2. καλῶς γ' ἂν οὖν | δέξαιντό μ' οἴκοις,] Rom. A. a corr. B. C. καλῶς γ' ἂν οὖν. Rom. A. ante corr. Par. A. καλῶς τ' ἂν οὖν, quod admisit Brunckius, cujus verba sunt: *Id est* τοι, profecto. *Sic membranae.* Rom. D. E. Flor. Lasc. Cott. καλῶς τὰ νῦν (Lasc. ταν̃ῦν). Vulgatam revocavit Beckius. Noster v. 575. Καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ.

492. ὧν πατέρα κατέκτανον.] Vox trisyllaba πατέρα ita posita versum minus numerosum reddit. Hujusmodi senarios in antiquioribus fabulis rarissime exhibet Euripides, in recentioribus haud raro. Ita Hec. 727. ἐλθοῦσ', ἐφ' οἵσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι. Ibid. 1240. Ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά. Eadem sede qua Ταλθύβιος et ἀλλότρια leguntur ἡμέτερον Or. 60. καὶ χάριτας ibid. 244. μὴ πρότερον ibid. 487. ὦ μέλεος ibid. 670. ἑπτάπυλα Phoen. 79. Euripide antiquior Aeschylus hanc senarii formam aliquoties usurpavit. Theb. 1030. καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα. Eum. 107. χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. Pers. 332. Αἴσχη τε Πέρσαις, καὶ λιγέα κωκύματα. Ibid. 171. τοῦδέ μοι γίγνεσθε, Πέρσαι, γηράλεα πιστώματα. Cum pede trisyllabo etiam in tertia sede noster Iph. T. 566. Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. De quo versu dixi Mus. Crit. Cant. T. II. p. 290.

494, 5. οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς | δρᾶν,] Aldus οὐκεχρῆν conjunctim. Sic etiam Rom. E. Lasc. Recte Rom. A. B. C. D. οὐκ ἐχρῆν.

496—500. τοιγάρ με—μόνοις.] Hos quinque versus cum aliqua scripturae diversitate citat Herodianus περὶ σχημάτων apud Villoisonum Anecd. Gr. T. II. p. 90. Primos tres etiam Alexander Rhetor apud Aldum p. 580. Utrumque indicavit Porsonus.

496, 7. τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων | ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε.] Rom. C. Ἑλληνίδων. Rom. A. B. Par. A. καθ' Ἑλλάδα. In Rom. A. supra scriptum γρ. τῶν ἑλληνίδων. Rom. D. E. Flor. Lasc. Par. B. D. Cott. ἀν' Ἑλλάδα, quod admisit Porsonus. Ego vero Ἑλληνίδων revocavi, nec puto ἀν' Ἑλλάδα stare posse, nisi legatur etiam πολλοῖς. Ita Megara ad maritum Herc. 492.

θνήσκει πατὴρ σὸς καὶ τέκν', ὄλλυμαι δ' ἐγὼ, | ἡ πρὶν μακαρία διὰ σ' ἐκλῃζόμην βροτοῖς. Omnes libri, ni fallor, πολλαῖς. Alexander πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων, ut vulgo. Hermogenes πολλαῖς μακαρίαν Ἑλλάδ', omisso ἂν propter syllabam praecedentem, ut statuit Porsonus.

497. Hermogenes ἔθηκε ἀντὶ τῶνδε. Alexander cum diversa distinctione ἔθηκας. ἀντὶ δὲ τῶνδε.

497, 8. θαυμαστὸν δέ σε | ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγὼ,] Propter duo ε concurrentia, ni fallor, θαυμαστὸν δέ σε γ' edidit Beckius. Vulgatam revocavit Porsonus, qui monet, vocalem in fine versus elidi non posse nisi longa syllaba praecedente. De hiatu vide ad v. 362.

498. Hermogenes πιστὸν ut vulgo. Alexander σεμνόν.

499. εἰ φεύξομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. εἰ φεύξομαί τε, unde Porsonus εἰ φεύξομαί γε mutata distinctione. Nam superiores edd. ante haec verba plene distinguunt. Hermogenes οὐ φεύξομαι γαῖαν ἐκβεβλημένη. Ita saltem Villoisonus. Sed cod. Par. 2929. monente Bastio ad Gregorium p. 760. ἢ φεύξομαί σε γαῖαν ἐκβεβλημένη. Suspicor Euripidem scripsisse ἢ φεύξομαί γε.

500. φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις.] Herodianus δόμων ἔρημος.

501. καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,] Rom. C. D. E. τῷ νεωστὶ νυμφίῳ. Rom. A. B. τῶν νεωστὶ νυμφίων. In A. ω utriusque genitivi subscriptum habet ι a diversa manu, ut sit τῷν νεωστὶ νυμφίῳν.

502. πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.] Omnes Rom. ἥ τ' ἔσωσά σε. Flor. ἥ τ' ἔσωσέ σε.

503—6. ὦ Ζεῦ,—σώματι;] Haec leguntur apud Clementem Alexandrinum Strom. VI. p. 747, 19. Stobaeum Tit. II. p. 30=11. Clemens Theognidea comparat v. 119. Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄνσχετος ἄτη, | Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρὶ σοφῷ. | εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λέληθε | ψυδρὸς ἐὼν, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει, | τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσι, | καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.

503. ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,] Rom. C. ὡς κίβδηλος ᾖ. Lasc. ὃς καὶ κίβδηλος ᾖ. Clemens et Stobaeus ὃς κίβδηλος ἦν. Subauditur ἂν, monente Brunckio, quem vide ad Sophoclis Oed. C. 395.

504. τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,] Lasc. ὤπασας σαφῆ. Idem προβαίη v. 877.

505, 6. ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι, | οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;] Rom. C. τῶν κακῶν. Similis sententia apud tragicum nostratem: *There's no art, | to find the mind's construction in the face.*

507, 8. Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει, | ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.] Lasc. σιμβάλωσ'. Hoc distichon legitur apud Stobaeum Tit. XX. p. 173=107. Schol. ἡ διστιχία (vulgo δυστοι-

χία) τοῦ χοροῦ ἐστι. κατὰ δὲ τούτους ἤδη τὰ τῶν χορῶν ἠμαύρωται. τὰ μὲν γὰρ ἀρχαῖα διὰ τῶν χορῶν ἐπετελεῖτο. ὅθεν ὁ Εὔπολις φησί· Τί χορὸς οὗτος. κλαίειν εἴπωμεν πυράμου. ἵν' ᾖ κατὰ ταῦτα ἰαμβεῖα. Manifesto scribendum τίς χορὸς οὗτος; Sequentia corrigat qui possit. Metrum anapaesticum tetrametrum esse videtur.

509. Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,] Rom. A. B. D. E. ἔοικε et φῦναι. Rom. C. ἔοικεν et εἶναι. Par. A. etiam ἔοικε. Musgravius ἔοικα, non monito lectore, sed potius typographi errore, ut censent Brunckius et Porsonus. *Quod notari meretur*, inquit Porsonus, *nequis falsa elegantiae speciae ludatur.* Noster supra v. 331. Ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι. Herodotus I. 155. οὐ παύσονται οἱ Λυδοὶ, ὡς οἴκασι, πρήγματα παρέχοντες καὶ αὐτοὶ ἔχοντες. Plura exempla dedi ad Heracl. 681. Mihi non liquido constat Musgravium ἔοικα edere non voluisse. Clam edidit λέκτρα pro δῶμα v. 138. μέντοι pro μέν σοι v. 532. Non igitur ex ejus silentio certum est typographo tribuendum esse ἔοικα.

510. ἀλλ' ὥστε νηὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,] Rom. B. ἀλλ' ὥς γε. Monet Valckenarius ad Hipp. 1226. hunc versum Aeschyleum esse Theb. 62. σὺ δ' ὥστε νηὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος. Utrobique inter νηὸς et ναὸς fluctuant libri. Apud Euripidem Rom. B. C. νηὸς habent, Rom. A. (in quo supra scriptum η a prima manu) D. E. Lasc. ναὸς, quod tacite admisit Brunckius. Ita vulgo legitur apud Sophoclem Ant. 715. Trach. 668. Aj. 201. 872. Phil. 216. apud Euripidem Hec. 1263. Iph. T. 1137. Tro. 681. 686. Cycl. 83. Hel. 429. 1230.

511. ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν] Schol. Κρασπέδοις.) περιφραστικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ παντὶ ἀρμένῳ. Nostri, *with full sails.*

512. τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.] Euripides Andr. 690. ἣν δ' ὀξυθυμῇ, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία | μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἡ προμηθία. Hesychius: Γλωσσαλγία. φλυαρία. Idem: Γλώσσαργον [ἦθος]. στόμαργον, ταχύγλωσσον. Ex Suida supplevi ἦθος. Utraque glossa e Lexico Tragico sumta videtur, utraque forma bona, ut κεφαλαλγὴς et κεφάλαργος. Vide Koenium ad Gregorium p. 158.

513. ἔγωγ' ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,] Omnes Rom. Lasc. Par. A. E. Mag. Put. ἐγὼ δ', quod recte admisit Porsonus. Vide Sophoclem Ant. 1196. Aj. 486. 678. El. 951. Euripidem Or. 517. 539. 545. Phoen. 476. Heracl. 986. Aristophanem Ach. 508. Eccl. 723. Si mille hujus scripturae exempla exstarent, millies ἔγωγε reposuisset Brunckius.

Ibid. Notandum καὶ λίαν, quod paullo majorem vim habet quam λίαν. Aeschylus Prom. 1029. πρὸς ταῦτα βούλευ'. ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος | ὁ μῦθος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος. Euripides Hec. 1286. Ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ. Aristophanes Eq. 1228. Τοὐμόν γε φράζων ὄνομα καὶ λίαν σαφῶς. Similia sunt καὶ μάλα et καὶ πολύ. De hoc vide ad v. 871.

Ibid. De πυργοῖς, *auges, amplificas*, vide annotationem meam ad Heracl. 294. δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.

516, 7. σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος | λόγος διελθεῖν,] In his verbis explicandis laborant interpretes. Vertit Portus: *Tibi vero est quidem mens subtilis: at odiosa est haec oratio, dum jactas, quod amor te coegerit laboribus inevitabilibus meum eripere corpus.* Sed nihil tale jactat Medea. Barnesius: *at invidiosa* erit mihi *oratio percurrere, quomodo amor te coëgerit &c.* Heathius: Νοῦς λεπτὸς *non hic* mens subtilis *reddi debet, sed* animus levis. *Exprobatio enim est merita Medeae erga se minuentis.* Oblitus est vir eruditus se legisse apud Aristophanem Nub. 153. Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Vide etiam nostrae fabulae v. 1049. Aliud scilicet est λεπτὸς, aliud κοῦφος. Musgravius: *Malim* σὲ, *ut regatur ab* ἠνάγκασε. Idem: *Aeque commodum foret* λόγοις, *hoc fere sensu:* et (f. est) quidem subtile ratiocinium, sed verbis explicari invidiosum. Objici potest, quod si λόγοις scripsisset poëta, verba hoc potius ordine collocasset: σὲ δ' ἐστὶ νοῦς λεπτὸς μὲν, ἀλλ' ἐπίφθονος | λόγοις διελθεῖν, ὡς ἔρως ἠνάγκασε. Nec mihi placet σὲ tanto intervallo ab ἠνάγκασε separatum. Brunckius secundum scholiasten interpretatur; qui praeter alias rationes hanc etiam explicationem proponit: καὶ σὺ μὲν, φησὶ, συνορᾷς, ἅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὀξὺν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν. ἀλλ' ὑπὸ φθόνου ὁ λόγος σοι ὑποφέρεται, ὅς ἐστιν ἀληθὴς, τὸ τὸν ἔρωτα σέσωκέ με. Barnesius τὸ σὲ διὰ τὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. Malim, τὸν σὸν ἔρωτα σεσωκέναι με. Hanc interpretationem probare videtur Porsonus, neque ego improbo.

Ibid. Lasc. etiam σοὶ δ' ἔστι. Rom. A. σοὶ δ' ἐστί.

517, 8. ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε | πόνων ἀφύκτων τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.] Cicero Tuscul. IV. 32. *Quid ait ex tragoedia princeps ille Argonautarum?* Tu me amoris magis quam honoris servavisti gratia. *Quid ergo? Hic amor Medeae quanta miseriarum excitavit incendia! atque ea tamen apud alium poëtam patri dicere audet, se conjugem habuisse,* illum amor quem dederat, qui plus pollet, potiorque est patre.

517. Rom. C. ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασεν. Ceteri Romani, ni fallor, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε ut vulgo. Lasc. ὡς σ' ἔρως ἠνάγκασε. In nonnullis fortasse scriptum ὡς ἔρως ἠνάγκασε. Vide ad v. 1177.

518. Rom. C. πόνων ἀφύκτων. Rom. A. B. D. E. Flor. (monente Valckenario ad Hipp. 1420.) Lasc. Par. A. Mag. τόξοις ἀφύκτοις, quod admisit Musgravius. *Varietatem hanc scripturae,* inquit, *commemorat Scholiastes et omnes fere MSS. Nec obstat verbum* ἐκσῶσαι, *quod genitivum postulare videtur. Vid. Herc. Fur.* 718. [716. Ἀνόνητά γ' ἱκετεύουσαν ἐκσῶσαι βίον.] Scholiastae verba sunt: ἐὰν γάρ τις ἀκριβῶς ἐξετάσῃ, ὁ ἔρως σε ἠνάγκασε τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας. οἷον, οὐκ εἰς χάριν τὴν ἐμὴν ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ταῦτα ἔπραξας, καὶ τῶν ἀφύκτων πόνων ἐξέσωσας τοὐμὸν σῶμα. In Rom. A. supra scriptum πόνων ἀφύκτων. Quam scripturam genuinam esse suspicor, licet in altera consentiant omnes fere libri. Cum enim infra v. 620. legatur ἄφυκτον οἰστὸν, ipsa vero verba τόξοις ἀφύκτοις Hipp. 1422. exstent, habebant

grammatici unde scripturam mutarent, si cui minus recte dictum videbatur *πόνων ἀφύκτων ἐκσῶσαί τινα.*

518. Rom. C. *χέρας* pro *δέμας*. Eadem varietas v. 1175. ubi de scriptura dubitandi locus est.

519. *ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὰ θήσομαι λίαν.*] Rom. C. *αὐτά*. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. *αὐτὸ*, quod admisit Musgravius. Schol. *Ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς.*) *ἀλλ' οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου.* *Non invitus legerem αὔτ' ἀθρήσομαι*, inquit Porsonus, *si mihi exemplum hujus futuri innotuisset. Sed nusquam inveni vel activum vel medium hujus verbi futurum.* Naumachius v. 26. ed. Gaisford. *κουρίδιος πινυτῇ πόσις ἄρκιος, οὐδέ τ' ἐκείνην | δεύτερος ἀθρήσει λεχέων ἔπι γυμνωθεῖσαν.*

520. *ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.*] Rom. C. *ὅπη γὰρ ὤνησας*, addito tamen *οὖν* a correctore. Schol. *Ἐπεὶ γὰρ οὖν ὤνησεν.*) *ἔνθα γὰρ, φησὶν, ὠφέλησας, οὐ κακῶς ἔχει.*

Ibid. Lasc. *ὅπη* sine *ι* subscripto, quod habet Aldus, neglexerunt recentiorum nonnulli. Adverbia quae interrogativo *πῇ* respondent omnia cum diphthongo scribenda sunt. Cujusmodi sunt, *ᾗ, ὅπῃ, τῇδε, ταύτῃ, ἐκείνῃ, πάντῃ, οὐδαμῇ, πανταχῇ, ἄλλῃ, ἀλλαχῇ.*

523, 4, 5. *πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς | γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι, | νόμοις τε χρῆσθαι,*] Hoc argumentum ab *ἀνδραποδισταῖς* mutuo sumsisse videtur Euripides. Id enim hominum genus non solum injuriam iis allatam negant, quos ex patria vi eripuerunt, sed etiam nativae eorum stupiditati tribuunt, quod maximo beneficio affectos se nesciant. Eodem argumento utitur Theophilus comicus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 724. *καίτοι τί φημι, καὶ τί δρᾶν βουλεύομαι; | προδοὺς ἀπιέναι τὸν ἀγαπητὸν δεσπότην, | τὸν τροφέα, τὸν σωτῆρα, δι' ὃν εἶδον νόμους | Ἕλληνας, ἔμαθον γράμματ', ἐμυήθην θεοῖς.* Gratum hunc servum fingit Theophilus, ingratam Medeam Euripides.

524. Recte *δίκην ἐπίστασαι*, ut *μουσικὴν* aut *γράμματα*. Legi tamen posset, si opus esset, *καί δίκῃ τ' ἐπίστασαι | νόμοις τε χρῆσθαι.* Noster Iph. A. 316. *οὐδὲν τῇ δίκῃ χρῆσθαι θέλει.*

525. *μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.*] Reiskius conjicit *μὴ πρὸς ἰσχύος λαβεῖν*, *non per violentiam aliena extorquere*, ut barbari faciunt. Oblitus est *πρὸς* hac significatione accusativum regere, neque dici *πρὸς βίας* sed *πρὸς βίαν*. Supplendum *ζῆν, διάγειν* aut tale quid. Idem significat *πρὸς ἰσχύος χάριν* quod *πρὸς ἰσχύος κράτος* apud Sophoclem Phil. 594. monente Brunckio ad Ant. 30.

526. *πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφήν,*] Lasc. *πάντες δ' ἔσ' ᾔσθοντ'.*

527. *καὶ δόξαν ἔσχες.*] Rom. C. *ἔχεις*.

529. *εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,*] Noster Herc. 643. a Porsono allatus: *μή μοι μήτ' Ἀσιάτιδος | τυραννίδος ὄλβος εἴη, | μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη, | τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν.* Nostro loco ex sua potius quam ex Iasonis persona locutus est poëta. Quod inter ea quae exoptare solent homines, primum locum divitiis dedit, aeque tragico Atheniensi atque Argonautarum principi conve-

nit. Sed Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, id est, *victoriam in certamine poëtico referre*, proprium poëtae votum est. Jason haud dubie ποδῶν ἀρετὴν aut παλαισμοσύνην maluisset. Haec enim primo loco ponit Tyrtaeus in illo carmine cujus exordium huc retulit Porsonus: Οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην, | οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης· | οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε, | νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην· | οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη, | πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βάθιον· | οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, | γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι· | οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς. Sequentia vide apud Gaisfordium Poët. Min. Gr. T. I. p. 436.

530. μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,] Rom. A. B. C. κάλλιον. Sic etiam Eustathius p. 667, 47. p. 801, 54. a Porsono indicatus. Rom. D. Flor. Put. βέλτιον. Rom. E. Par. B. D. Lasc. βέλτιστον. Recte κάλλιον, ut v. 647.

532, 3. τοσαῦτα μέν σοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι | ἔλεξ'.] Rom. B. C. τοσαῦτα μέν σοι. Rom. A. D. E. Lasc. τοσαῦτα μέντοι, quod tacite admisit Musgravius. Vulgatam revocavit Matthiae.

533. ἅμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.] Noster Suppl. 427. monente Valckenario ad Phoen. 937 ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω, | ἄκου'. ἅμιλλαν γὰρ σὺ προύθηκας λόγων.

534. ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,] Id est, ἃ δὲ ὠνείδισάς μοι ἕνεκα γάμων βασιλικῶν. Vide ad εἰς ἀνανδρίαν v. 454.

535. ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,] Noster Iph. A. 406. Δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταυτοῦ γεγώς. Or. 800. ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος, | εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω; Plura Matthiae Gramm. Gr. §. 548, 5. p. 790.

536, 7. ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος, | καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν.] Σοφίας argumenta complectuntur v. 538—41. σωφροσύνης v. 542—5. φιλίας 546—54.

537. ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.] Rom. C. D. E. ἥσυχος. Rom. A. B. Par. A. ἡσύχως. Sed Par. A. cum Aldina consentit Hipp. 1313. ubi iterum leguntur eadem verba ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος. Apud Aristophanem vulgo legitur ἔχ' ἥσυχος Plut. 127. ἔχε νυν ἥσυχος Nub. 1246. μέν' ἥσυχος Av. 1199. Thesm. 932. Apud Euripidem Iph. A. 1133. verba ἔχ' ἥσυχος ab Aldo omissa ex codd. reposuit Marklandus. Apud eundem Suppl. 305. edd. omnes, ni fallor, κάρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως.

538. ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,] Rom. A. ante corr. μετέστη.

539. πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,] Supra v. 450. media forma ἐφέλκεται eadem fere significatione legitur.

540. τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον,] Lasc. εὐψυχέστερον. Solennis error ψυχὴ pro τύχη.

541. ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;] Sic Rom. C. D. E. Male Rom. A. B. γεγὼς φυγάς. Paullo ante v. 535. σοφὸς γεγως in fine senarii dixit noster, κακὸς γεγὼς Or. 1617. θεὸς γεγὼς Bacch. 284.

542. οὐχ (ᾗ σὺ κνίζῃ) σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,] Rom. E. ἐχθραίνων. Rom. A. B. C. D. Flor. Par. A. Mag. Cott. ἐχθαίρων, quod admisit Brunckius. *Jam monui ad Orest.* 292. ait Porsonus, *Tragicos semper* ἐχθαίρω, *nunquam* ἐχθραίνω *dicere.* In hac fabula omnes libri, ut videtur, σὸν ἐχθαίρων λέχος v. 680. βάξιν ἐχθαίρω σέθεν v. 1341.

543. καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,] Reiskius καινῆς τε. Etiam si abesset μὲν superiore versu, servandum esset δέ. Conferantur Medeae verba v. 475. καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν, | προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη, | παίδων γεγώτων.

546. ἀλλ' ὡς (τὸ μὲν μέγιστον) οἰκοῖμεν καλῶς,] Lasc. οἰκεῖμεν.

547. καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα,] Rom. E. σπανιζοίμεσθα. Rom. C. D. Lasc. σπανιζοίμεθα. Rom. A. B. σπανιζόμεσθα.

547, 8. γιγνώσκων ὅτι | πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος·] Rom. B. C. E. γιγνώσκων. Rom. A. D. Lasc. γινώσκων. Vide ad v. 14.

548. Rom. C. D. E. φεύγει. Rom. A. φεύγῃ. Clemens Alexandrinus Stromat. VI. p. 740, 1. πάλιν Θεόγνιδος μὲν λέγοντος (v. 209.), Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος, Εὐριπίδης πεποίηκεν· Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος [c]. Usitatius esset πᾶς τις—φίλων: Euripides Fragm. Inc. lxxvii. Ὦ γῆρας, οἷον ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις. | καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' (f. εἰς σ' ἕτοιμος) ἀνθρώπων μολεῖν· | λαβὼν δὲ πεῖραν, μεταμέλειαν λαμβάνει. Aristophanes Vesp. 620. ἣν γ' οὖν ἡμεῖς θορυβήσωμεν, | πᾶς τις φησὶν τῶν παριόντων· | Οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον. Ran. 1011. Νὴ τοὺς θεοὺς, νῦν γ' οὖν Ἀθη|ναίων ἅπας τις εἰσιὼν | κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας. Herodotus III. 113. νῦν δ' ἅπας τις τῶν ποιμένων ἐπίσταται ξυλουργέειν ἐς τοσοῦτο. Aliter tamen Aristophanes Av. 525. κἀν τοῖς ἱεροῖς | πᾶς τις ἐφ' ἡμῖν ὀρνιθευτὴς | ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους. Nolim huc referre Euripidem Suppl. 912. Αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ, | κακὸς κεκλῆσθαι πᾶς τις.

549. παῖδάς τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,] Rom. C. παῖδάς τε. Rom. A. B. E. Lasc. Par. A. παῖδας δὲ, quod admisit Brunckius. *Istud* δὲ, inquit, *refertur ad* τὸ μὲν μέγιστον *v.* 546.

550, 1. σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις, | εἰς ταυτὸ θείην,] De ταυτὸ vide ad Euripidis Suppl. 423. Diarii Classici T. XVI. p. 437. Licet veteres Attici ταυτὸν libentius usurpasse videantur, exstant nonnulla alterius formae exempla omni exceptione majora. Sophocles Trach. 425. Ναί. κλύειν γ' ἔφασκον, ταυτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται | δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον. Idem apud Plutarchum de Garrulitate p. 511. F. (Fragm. Inc. lxviii.) οὐ γάρ τι βουλῆς ταυτὸ καὶ δρόμου τέλος.

[c] Similis sententia apud Euripidem Herc. 303. ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον, | πενίᾳ σὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν. | ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοι, | ἓν ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον. Sic Aldus. Edd. recentiores ἕν τ' ἦμαρ auctore H. Stephano. Sed ne sic quidem satis concinna est oratio. Non enim τὰ ξένων πρόσωπα sed πενήτων aut φευγόντων vitant amici. Legendum ut in Aldina, addita distinctione: ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν, φίλοι, | ἓν ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον. Dativus pluralis est φεύγουσιν, vocativus φίλοι. Chorum alloquitur Megara.

551. *καὶ συναρτήσας γένος,*] Rom. C. *συναρτήσας*. Rom. A. B. D. E. *ξυναρτήσας*. Lasc. *συναντήσας*. Hesychius: *συναρτῶν. συνάπτων.* Dixit noster Oeneo Fr. i. 5. *ξυνῆψε γένναν* eodem sensu quo hic *ξυναρτήσας γένος*.

552. *εὐδαιμονοίην.*] Summa hujus orationis est, tantum abesse ut novae Iasonis nuptiae priori uxori liberisque ejus quidquam detrimenti allaturae sint, ut eorum potissimum commodo prospiciens hanc cum regibus affinitatem contraxerit. Quod cum ita sit, quidni legatur *εὐδαιμονοῖμεν*, ut *οἰκοῖμεν* et *σπανιζοίμεσθα*? Nemo mediocriter Graece doctus plurale *εὐδαιμονοῖμεν* nominativo singulari *ξυναρτήσας* male jungi putabit. Aeschylus Eum. 141. *Εὕδεις; ἀνίστω, κἀπολακτίσασ' ὕπνον, | ἰδώμεθ' εἴτι τοῦδε φροιμίου ματᾷ.* Sophocles Phil. 645. *Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, στείχωμεν, ἐνδόθεν λαβὼν | ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει*[d]. Aristophanes Av. 202. *δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ' εἰς τὴν λόχμην, | ἔπειτ' ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα, | καλοῦμεν αὐτούς.* Schol. *Καλοῦμεν αὐτούς. ἐν σχήματι εἴρηκεν ἀπὸ ἑνικοῦ εἰς τὸ πληθυντικόν. καὶ πρὸς τὸ σχῆμα τὸ χ̄.* *Scholiastes*, inquit Kusterus, *immerito Aristophanem reprehendit, qui procul dubio scripserat καλοῖμ' ἂν αὐτούς, ut habet MS. Vatic. U.* Vulgatam recte se habere ostendit Brunckius. Eodem errore *εὐδαιμονοίην* apud Euripidem legi suspicor quo *καλοῖμ' ἂν* apud Aristophanem in codice Vaticano.

Ibid. *σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,*] Non intelligo quam vim habeant haec verba in tali argumento, quamvis recte dicatur *τί γάρ μ' ἔδει παίδων* apud Euripidem Suppl. 789. Vertit Portus, *tibi enim quid opus est liberis?* Barnesius, *tibi enim et aliquo modo opus est liberis.* Musgravius, *tibi enim ecquid opus est liberis?* Heathio placet Buchanani interpretatio: *liberis sane tibi | haud opus est aliis: mihi vero utile est | consulere natis per futura pignora*[e]. Quem sensum, absurdum quidem illum, et a Medeae placendae proposito alienissimum, si exprimere voluisset Jason, *σοί τε γὰρ παίδων ἅλις* potius dixisset. Ita ipse supra v. 545. *ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι.* Admetus etiam Alc. 335. *ἅλις δὲ παίδων. τῶνδ' ὄνησιν εὔχομαι | θεοῖς γενέσθαι. σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα.* Brunckius edidit *σοί τε γὰρ παίδων τι δεῖ*, *et tua interest liberos mihi ex nova nupta nasci.* Hic igitur aeque ac Heathius supplendum putat *ἄλλων*, licet diverso sensu. Scribi etiam posse censet, *σοί τε γὰρ, παισίν τε σοῖς, | ἐμοί τε λύει.* Porsonus interrogativum *τί* tacite revocavit, Matthiae indefinitum *τι*. Ad emendationem confugiendum videtur. Praeter sententiae difficultatem, suspectum habeo dativum *σοί*. Accusativum plerumque usurpant tragici. Aeschylus Prom. 86. *αὐτὸν γάρ σε δεῖ*

[d] Quae ad hunc locum annotavit Erfurdtius, nihil ad rem sunt. In illo enim, *ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι*, similibusque, formam quidem pluralem habet verbum, significationem autem singularem.

[e] Sequor Heathium, qui H. Stephanum secutus videtur. Vitiosum et *haud opus est aliis*, sed utrius culpa ita legatur, typographine an ipsius Buchanani, non hujus loci est sciscitare.

προμηθίας | ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσῃ τύχης. Vide Valckenarium ad Hipp. 23. Porsonum ad Or. 659.[f] Brunckii conjectura *παισίν τε σοῖς* nihil omnino valet. Vide an legendum, *σοί τε γὰρ παίδων μέλει*, *nam et tibi curae sunt liberi.* Nostri, *for both you have the interest of your children at heart, and I &c.* Facile confunduntur *μέλει* et *με δεῖ*, *με δεῖ* et *τί δεῖ*. Edd. pleraeque *μέλει* pro *με δεῖ* habent Hel. 1440. *με δεῖ* pro *τί δεῖ* Iph. A. 1144. Haec ratio si minus placet, nullam aliam novi. Aeschylus Eum. 94. *Εὕδοιτ' ἄν, ὠή, καὶ καθευδουσῶν τί δεῖ;* Hic etiam corruptum videtur *τί δεῖ*.

553, 4. *ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις | τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι.*] *Λύει* pro *λυσιτελεῖ*, de quo praeter alios dixit Brunckius ad Sophoclis El. 1005. *λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν, οὐδ' ἐπωφελεῖ, | βάξιν καλὴν λαβόντε, δυσκλεῶς θανεῖν.* Ubi scribendum suspicor *ἡμῖν* [g]. Dativum habet noster Hipp. 441. *οὔτ' ἆρα λύει τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας, | ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών.* Alc. 630. *φημὶ τοιούτους γάμους | λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον.* Hesychius: *Λύει. λυσιτελεῖ, ἢ ἀδημονεῖ.* Alterum exemplum praebet nostra fabula v. 1081. Tertium citant viri docti v. 1329. Sed ejus loci ratio diversa videtur.

555, 6, 7. *οὐδ' ἂν σὺ——νομίζετε.*] Haec leguntur apud Stobaeum Tit. LXXIII. p. 433=310.

555. *οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.*] Rom. C. Mag. *κνίζει.* Eadem varietas v. 586.

556, 7. *ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ' ὀρθουμένης | εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·*] Plenius *εἰς τοσοῦτον μωρίας*, ni fallor, ut v. 365. Quod hic perstringit Jason, defendit Menelaus Andr. 372. *τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύτερ' ἂν πάσχοι γυνή· | ἀνδρὸς δ' ἁμαρτάνουσ', ἁμαρτάνει βίου.*

559, 60. *τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα, πολεμιώτατα | τίθεσθε.*] *Scribi etiam ab Euripide potuit* *ἡγεῖσθε*, ait Valckenarius Diatrib. p. 8. qui haec promiscue usurpata monet.

560, 1. *χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς | παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος.*] Eandem sententiam pluribus verbis expressit noster Hipp. 616. *Ὦ Ζεῦ, τί δή, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν, | γυναίων.* (Hoc exemplum attulit Matthiae.)

[f] Praeter nostrum locum, verba *ἓν δεῖ μόνον μοι* ex Euripidis Suppl. 594. attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 385. 9. Sed non animadvertit vir doctus, *δεῖ* in hac loquendi ratione non esse verbum impersonale, quod si usurpasset poëta, genitivum *ἑνὸς μόνου* posuisset, ut Iph. T. 1052. *Ἑνὸς μόνου δεῖ, τάσδε συγκρύψαι τάδε.* Tantum abest ut dativo offendar in verbis *ἓν δεῖ μόνον μοι*, ut vix putem Graecum esse *ἓν δεῖ μόνον με.* Hoc exemplo omisso, citare poterat Euripidem Aeolo Fragm. iii. 3. *ἀλλ' ὧν πόλει δεῖ μέγαλα βουλεύοντες εὖ.* Nisi forte legendum *πόλιν.* Dativum sine controversia habet Aeschylus Ag. 857. *ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων.* (Hoc exemplum attulit Matthiae.) Sophocles El. 612. *Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος;* Aristophanes Nub. *Δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτῶν.* Non igitur suspectum habeo *σοὶ δεῖ* quia vitiosum est, sed tantum quia longe usitatior apud Atticos poëtas altera constructio.

[g] Idem Aj. 1006. *ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατὸν, εἰς ποίους βροτοὺς, | τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;* Suidas v. *Ποῖ* habet *με.* Nempe fuerunt qui non probarent *μοι* ante *ἀρήξαντα.* Simili ratione propter accusativum *λαβόντε* invectum puto *ἡμᾶς.* Hinc etiam Lasc. *σὲ δὲ* Med. 796.

κας εἰς φῶς ἡλίου κατῴκισας; | εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος, | οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε, | ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς | ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, | παίδων πρίασθαι σπέρμα τοῦ τιμήματος | τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασι | ναίειν ἐλευθέροισι, θηλειῶν ἄτερ.

560. Rom. B. C. D. E. *χρῆν*. Rom. A. *χρὴ* supra scripto *ἐχρῆν*. Hi omnes *γάρ*. Porsonus *γ' ἄρ'*, quod *γνωμικώτερον* appellat. Matthiae *χρῆν γὰρ*, ut vulgo. Vide ad v. 121. *τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν | κρεῖσσον.* Ita noster Phoen. 1596. *πέμπει δέ με | μαστὸν ποθοῦντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βορὰν, | οὗ σωζόμεσθα. Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν | ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα, | ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαί τε μοι | δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην*[h]. Hipp. 252. *πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος. | χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους | φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι.*

562. *οὕτω δ' ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.*] Rom. C. Mag. *οὕτως δ'*. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. *χ' οὕτως*, quod admisit Brunckius. Haec scripturae diversitas suspicionem excitat, Euripidem scripsisse *οὕτως* sine *δὲ* et *καί*. Sed apud Sophoclem legitur Oed. C. 1533. *χοὕτως ἀδῇον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν | σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν.* Ant. 230. *χοὕτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.*

564. *ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην λέγω,*] Rom. C. *λέγω*. Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Par. D. Put. *ἐρῶ*, quod tacite admisit Brunckius. Lasc. etiam *περὰ γνώμην*. *Quae non est varia lectio*, inquit Porsonus, *sed merus error, ut ex accentu liquet.*

566. *Ἢ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.*] *Διάφορος* genitivo conjungi docet Matthiae Gramm. Gr. §. 344. Ita noster Iph. A. 402. *Οἴδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων | μύθων. καλῶς δ' ἔχουσι φείδεσθαι τέκνων.* Notandum igitur *πολλοῖς διάφορος*, cujus constructionis alterum exemplum in promtu non habeo.

569, 70. *γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν, | τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.*] Reiskius *γλῶσσην γὰρ ἀσκῶν*. Infeliciter sane. Nam *γλῶσσην* barbarum est, *ἀσκῶν περιστελεῖν* aeque soloecum ac *μανθάνων λέξειν*. Vix opus est ut moneam *αὐχῶν* hic pro *δοκῶν* accipiendum esse, ut apud Euripidem Heracl. 832. *πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν, | πόσον τινὰ στεναγμὸν, οἰμωγήν θ' ὁμοῦ*[i]; Exempla passim occurrunt. Huc spectant scholiastae verba quinquaginta versuum intervallo a praecedentibus separata: *τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος. αὐχῶ παρακρύπτειν. πα-*

[h] Sic Aldus. Porsonus in annotatione: *ἀλλὰ δουλεύσοντά με | μοῖρ' ἐξέδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.* Sed *δαίμων* in paucis, *μοῖρ'* in nullo codice repertum est. Plerique aut *Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην* habent, aut aliquid ei scripturae a librariis metri caussa suffectum. Nequeo non suspicari, nomen proprium *Πόλυβον* in alius cujuspiam accusativi locum irrepsisse. Si scripsit Euripides *τύραννον*, ejusdem erroris exemplum erit *Πόλυβον* cujus *Μηδείας* Med. 57. aut *Πυλάδην* Or. 1535. Legendum fortasse: *ἀλλὰ δουλεῦσαί τε με* (sic membr.) | *τύραννον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην· | κτανών τ'* (vulgo *κτανὼν δ'*) *ἐμαυτοῦ πατέρ' ὁ δυσδαιμὼν ἐγὼ, | εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος.*

[i] Ita legendum ex emendatione H. Stephani. Codd. E. G. auctore Musgravio, *πόσον τιναγμόν.* Fallitur. E. quidem *πόσον τιναγμὸν* habet, sed G. totidem literis *πόσον τίνα στεναγμόν.* Nec nisi in accentu dissentit Rom. C. qui *ποσόν τινα στεναγμὸν* habet.

νουργεῖ. τολμᾷ. Legendum: * * * τοῦ πράγματος οὐ καλῶς ἔχοντος, αὐχῶν παρακρύπτειν, πανουργεῖν τολμᾷ. Male παρακρύπτειν. Περιστελεῖν enim κοσμήσειν significat.

571, 2. ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ, | λέγειν τε δεινός.] Schol. Εὐσχήμων φαίνῃ.) ἀντὶ τοῦ συσχηματίζων τοὺς λόγους, πρὸς τὸ συναρπάζειν ἐμέ. τουτέστι κοσμίως τὸ λέγειν. *An legebat* φανῇς, inquit Porsonus. Contrario errore γένῃ pro φανῇ v. 587. habet grammaticus. Hic addit: τὸ δὲ μὴ νῦν κατὰ 'Αττικοὺς παραπέμπεται. Scribendum igitur μή νυν.

572. ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος.] Sic Rom. C. οὖν in litura scripto. Fortasse legebatur in eo quod nunc legitur in Flor. ἓν γὰρ ἂν κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. A. ἓν γὰρ κτενεῖ σ' ἔπος. Rom. B. ἓν κτενεῖ τοιγάρ σ' ἔπος. Rom. D. E. ἓν γάρ σε κτενεῖ (D. τεκνεῖ) ἔπος. Par. B. D. ἓν γάρ σ' ἐκτενεῖ ἔπος. Lasc. Par. A. E. Mag. Put. ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος. Aut nihil mutandum censet Musgravius, aut legendum, ἓν γὰρ, ἓν κτενεῖ σ' ἔπος. Brunckius ἓν γὰρ ἐκκτενεῖ σ' ἔπος edidit. Compositum ἐκκτείνειν Graecis ignotum fuisse monet Porsonus. Ipse edidit ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, consentiente praeter codices Eustathio p. 672, 60. qui ἐκτενεῖ explicat ἐκτάδην ῥίψει. Metaphora est a palaestra ducta, ut ἔχεσθαι μέσος aliaeque. Eustathium a codd. suis deceptum, recte autem vulgo legi ἓν γὰρ οὖν κτενεῖ σ' ἔπος, censet Valckenarius Diatrib. p. 152. cui codicum lectiones ignotas fuisse monet Porsonus. Magna scripturae diversitas quae in illis conspicitur, librariorum inscitiae tribuenda est. Futurum ἐκτενεῖ ex ἐκ et τενεῖ compositum est. Ita noster Bacch. 829. Κόμην μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταναὸν ἐκτενῶ. Hoc cum nescirent librarii nonnulli, scirent autem futurum indicativi augmentum non recipere, κτενεῖ pro ἐκτενεῖ reposuerunt. Alii de metro magis solliciti syllabam quae exciderat variis modis supplere conati sunt.

573, 4. χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντί με | γαμεῖν γάμον τονδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.] Rom. C. πείσαντί με. Rom. A. B. E. Lasc. Mag. Burn. Scaliger, πείσαντά με, quod exhibent omnes edd. recentiores ante Porsonum, qui dedit πεισαντ' ἐμέ.

575. Καλῶς γ' ἂν οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,] Rom. A. B. D. E. Par. A. καλῶς γ' ἂν οὖν. Rom. C. Flor. καλῶς γὰρ οὖν. Deinde Rom. C. μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ. Rom. D. σοι τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ. Rom. A. B. Flor. Par. A. σὺ τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ, quod admisit Brunckius. Rom. E. Lasc. Par. B. D. τῷδ' ἐξυπηρέτεις (Lasc. ἐξυπηρέτης) λόγῳ, quod admisit Porsonus. Matthiae ut Aldus.

578, 9. Οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος | πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.] Reiskius πρὸς γῆρυν οὐκ εὔδοξον, *in famam non gloriosam*. Sed γῆρυς *famam* non significare monet Musgravius. Schol. οἷον, ἀδοξίαν ἡγοῦ το μέχρι γήρως βαρβάρῳ συνοικῆσαι. Idem paullo ante: Οὐ τοῦτο ὃ εἶχεν.) ἀντὶ τοῦ, οὐ ταύτην ἔχων τὴν διάνοιαν ἔγημας.

580, 1. Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα | γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω·] Usitatior constructio esset γήμαντά με. Οἶδα

enim participium plerumque adsciscit, quod post alios monuit Matthiae Gramm. Gr. §. 547. 2. p. 788. Exempla praebet haec fabula *οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν | σεμνοὺς γεγῶτας* v. 210. *οἶδα δὲ χθόνα | φεύγοντας ἡμᾶς καὶ σπανίζοντας φίλων* v. 805. *μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην | οὐκ οἶδα* v. 977. Infinitivum habet Aeschylus Pers. 173. *Εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσειν | μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον, ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ*[k]. Ibid. 337. *Πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους | ναυσὶν κρατῆσαι.* Ibid. 431. *εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρᾳ μιᾷ | πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.* Ibid. 435. *Εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν.* Nam *μεσοῦν* pro infinitivo quam pro participio accipere malo. Euripides Iph. A. 1005. *ὡς ἕν γ' ἀκούσασ', ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν.* Tro. 916. *ἐγὼ δ' ἅ σ' οἶδα διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοὶ | κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι | τοῖς σοῖσι τἀμὰ καὶ τά σ' αἰτιάματα.* Sic etiam *ἐπίσταμαι* apud Sophoclem Ant. 1092. *ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ | τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα, | μηπώποτ' αὐτὸν ψεῦδος εἰς πόλιν λακεῖν.* Idem El. 616. *Εὖ νυν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν, | κεἰ μὴ δοκῶ σοι*[l].

581. Vereor ut dici possit *γῆμαι λέκτρα βασιλέως* eodem sensu quo dicitur *παῖδα γῆμαι βασιλέως* v. 541. Apud tragicos *λέκτρα βασιλέως* aut regem aut regis uxorem significat, nunquam regis filiam. Dicit Menelaus apud Euripidem Hel. 790. *Ἦ γὰρ γαμεῖν τις τἄμ' ἐβουλήθη λέχη;* Sed ibi de Helena sermo est, non de Hermiona. Majoris momenti sunt ejus verba ibid. 644. *ἔχω τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα Λήδας τε*[m]. Si Helena recte dicitur *τὰ τοῦ Διὸς λέκτρα*, quidni Creontis filia *λέκτρα βασιλέως* dicatur? Sed vix quemquam esse arbitror, cui non magis placeat Schaeferi emendatio *τὰ τῆς Διὸς λέκτρα.* Objici potest etiam quod dixit Sophocles Trach. 793. *τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος | σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον | οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου.* Si Hercules *τὸν Οἰνέως γάμον κατακτήσασθαι* dicitur, erunt fortasse quibus Jason *γῆμαι παῖδα βασιλέως* recte dici videatur. Respondeo, *γάμον* hic *κῆδος* sive *affinitatem* significare, quo sensu non reperitur *λέκτρον, λέχος* aut *εὐνή.* Si *Οἰνέως λέχος* dixisset Sophocles, temere *λέκτρα βασιλέως* me sollicitasse faterer. Si per metrum licuisset, libenter reposuissem *λέκτρα βασιλίδος* aut *λέκτρα βασιλείας.* Cum neutrum horum versus admittat, reposui *λέκτρα βασιλέων.* Singulare *βασιλεὺς* *regem* semper significat, plurale

k Vulgo *μή σε δὶς φράσαι.* Similis sententia apud Euripidem Hel. 341. *Θέλουσαν οὔ με δὶς* (vulgo *οὐ μόλις*) *καλεῖς.*

l Idem Phil. 1329. *καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἐντυχεῖν | νόσου βαρείας, ὡς ἂν αὐτὸς ἥλιος | ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν.* Ita vulgo. Schaeferus Meletem. Crit. p. 86. *μήποτ' ἂν τυχεῖν*, nescio an melius quam *μήποτ' ἂν τυχὼν*, quae mea conjectura est Mus. Crit. Cant. T. I. p. 476.

m Hoc exemplum attulit Reisigius p. 280. Euripidis versus ab eo post alios tentati ita fere constituendi mihi videntur: ΕΛ. Γέγηθα. κρατὶ δ' ὀρθίας ἐθείρας | ἀνεπτέρωκα, καὶ δάκρυ σταλάσσω. | περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον, ἀδονὰν, | ὦ πόσις, ὡς λάβω. | ΜΕ. Ὦ φιλτάτα πρόσοψις, οὐκ ἐμέμφθην. | ἔχω τὰ τᾶς Διός τε λέκτρα Λήδας θ', | ἃν ὑπὸ λαμπάδων κόροι λευκόπωλοι ξυνομαίμονές τ' ὤλβισαν, ὤλβισαν | τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας ἐμοῦ, | πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς ξυμφορὰν τᾶσδε κρείσσω. | τὰ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε κἀμὲ συνάγαγεν πάλιν | χρόνιον, ἀλλ' ὅμως ὀναίμαν τύχας.

βασιλῆς interdum *reginam*. Noster Tro. 99. οὐκέτι Τροία | τάδε, καὶ βασιλῆς ἐσμεν Τροίας. Hecuba de sua fortuna loquitur. Simili ratione dativus pluralis δεσπόταις *herae* significat v. 805. ubi δεσποίνῃ metro, δεσποίναις vero et metro et sententiae adversaretur. Vide ad σοφοὶ v. 379. Porro λέκτρα βασιλέων, etiam si Creontis filia recte diceretur λέκτρα βασιλέως, nihilo deterius esset. Dixit Jason v. 443. κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων | ὀργὰς ἀφῄρουν. Medea v. 683. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν. Plerique libri λέκτρα τυράννων v. 138.[n]

582, 3, 4. ἀλλ' ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων | σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους | φῦναι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.] Rom. A. (qui ante corr. ὁμοσπόροις habet) B. C. E. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. φῦσαι, quod admisit Musgravius.

585, 6. Μή μοι γένοιτο—φρένα.] Hoc distichon legitur apud Stobaeum Tit. XCIII. p. 507=377. Priorem versum citat Plutarchus de Liberis Educandis p. 25. B. Scholiastes Aphthonii apud Aldum p. 8. l. antepenult.

585, Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,] Grotius apud Stobaeum πικρὸς edidit. Sic etiam cod. Vossianus, monente Gaisfordio. Codex Par. quo usus est Brunckius, λυπρὸς exhibet, ut vulgo. Consentiunt Plutarchus et scholiastes Aphthonii. Schol. Eurip. Λυπρὸς εὐδαίμων.) ἀντὶ τοῦ λυπηρὸς κατὰ ἔλλειψιν τοῦ η, ὡς καὶ τὸ δοῦλος δύηλος ὢν παρὰ τὴν δύην, ὃ σημαίνει τὴν ταλαιπωρίαν. Idem paullo post integrum versum citat ut vulgo legitur.

586. μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.] Rom. C. E. κνίζοι. Rom. A. B. D. Mag. κνίζει. Sic etiam Stobaei ed. Trincavelliana et cod. Vossianus. Euripides Erechtheo Fr. i. 30. ἀλλ' ἔμοιγ' εἴη τέκνα, | ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι, | μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα. Aliter Tro. 384. σιγᾶν ἄμεινον ταἰσχρὰ, μηδὲ μοῦσά μοι | γένοιτ' ἀοιδὸς, ἥτις ὑμνήσει κακά.

587. Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ;] Aldus, οἶσθ' ὥς με τεύξῃ καὶ σοφωτέρα φανῇ. Paullo melius Lasc. οἶσθ' ὡς με τεύξῃ. Interpres Latinus apud H. Stephanum, *Scis quomodo me potiaris?* Canterus οἶσθ' ὥς μετεύξῃ. Voluit οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, sed accentum mediae vocis delere oblitus est. Portus ab interprete Latino deceptus Aldinam scripturam revocavit. Vertit, *Scisne quomodo mei compos fies, et sapientior videberis.* Tandem Barnesius e schol. οἶσθ' ὡς μετεύξῃ, *scisne quomodo preces contrarias facias.* Scholiastae verba sunt: Οἶσθ' ὡς μετεύξῃ.) τοῦτο κατὰ ἐρώτησιν. οἶσθα, φησὶν, ὥς σε ἔδει μετεύξασθαι (ed. Ven. με τεύξασθαι), ἵνα δόξῃς τὴν εὐχὴν φρονίμως ποιεῖσθαι. νῦν γὰρ εὐήθη λόγον εἴρηκας. ὥστε τὰ χρηστά σοι λυπηρὰ φαίνεσθαι, μηδὲ τὴν εὐτυχίαν νομίζεσθαι δυστυχίαν. Ἄλλως. οἶσθ' ὡς μετεύξῃ καὶ τοῦτο ποιήσασα σοφωτέρα γένῃ (sic). Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος.) μέμφεται οὖν αὐτῆς τὴν εὐχήν. εἰ

[n] Euripides Iph. A. 382. τίς ἀδικεῖ σε; τοῦ κέχρησαι; λέκτρ' ἐρᾷς χρηστὰ λαβεῖν; Heathius λέκτρα χρήστ' ἐρᾷς λαβεῖν, quod admisit Matthiae. Olim emendavi λέκτρ' ἐρᾷς χρηστῆς λαβεῖν. Ita noster Fragm. Inc. clvii. 2. ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν. Nunc malo χρηστῶν propter plurale λέκτρα.

θέλεις, φησὶ, σοφωτέραν εἶναι, μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὖξαι μηδέποτε τὸ χρηστόν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. Atticam secundae personae formam μετεύξει reposuit Porsonus. Sed ne haec quidem scriptura ex omni parte sana est. Nemo enim ignorat Attice non dici οἶσθ' ὡς ποιήσεις sed οἶσθ' ὡς ποίησον. Sophocles Oed. T. 543. Οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων | ἴσ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών. Schol. ἀντὶ τοῦ ποιήσεις. ἔστι δὲ Ἀττικισμός. Hujus Atticismi exempla, quotquot apud Atticos poëtas repereram, in mea annotatione ad haec verba indicavi. Praeter grammaticos a me allegatos, dixerunt de ea constructione Hermannus ad Vigerum n. 143. Matthiae Gramm. Gr. §. 511. 4. Legendum igitur οἶσθ' ὡς μέτευξαι (καὶ σοφωτέρα φανεῖ); Διὰ μέσου sunt verba καὶ σοφωτέρα φανεῖ. Ita noster Tro. 721. ἀλλ' ὡς γενέσθω (καὶ σοφωτέρα φανεῖ). | μήτ' ἀντέχου τοῦδ' (εὐγενῶς δ' ἄλγει κακοῖς), | μήτε, σθένουσα μηδὲν, ἰσχύειν δόκει.

588, 9. τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ, | μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.] Reiskius φαίνεσθαι et δοκεῖν. *Pendent hi infinitivi*, ait, *a* μετεύξῃ, optabis. Scholiastae verba, quae modo attuli, huic conjecturae, quae Musgravio placet, favere videntur. Sed praestat vulgata. Nullum hujus Atticismi exemplum novi, in quo prior imperativus, qui hic est μέτευξαι, aut statim, aut nonnullis verbis interpositis, alterum imperativum, vel etiam plures, ut hic φαινέσθω et δόκει, sibi subjectum non habeat. Etiam si secus esset, praestarent φαινέσθω et δόκει. Fallitur scholiastes, cum dicit horum verborum sensum esse, μετάθου τὴν προτέραν εὐχὴν, καὶ εὖξαι μηδέποτε τὸ χρηστόν σοι λυπηρὸν φαίνεσθαι. Imo, μετάθου ταύτην τὴν εὐχὴν, καὶ μήποτε λυπρὰ νόμιζε τὰ χρηστά.

590. Ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μέν ἐστ' ἀποστροφὴ,] Lasc. ἐπεὶ δή σοί μέν ἐστ'. Rom. A. ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ'. Sic etiam Porsonus.

591. ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.] Notandum φευξοῦμαι praeter necessitatem usurpatum, secus ac φευξούμεθα v. 335. Similiter φευξεῖσθε Bacch. 797.

593. Τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;] Schol. σεσημείωται τὸ γαμοῦσα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ἆρα τοιοῦτον ἔργον ποιήσασα; οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς ἔλεγε, ἐπεὶ εἶπεν ἂν γαμουμένη, ἀλλὰ τὸν Ἰάσονος λόγον ἐφ' ἑαυτῆς μετέστρεψεν. γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γυνή.

595. Καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.] Vertit Buchananus, a quo non dissentiunt ceteri interpretes, *Et execratur vestra me invicem domus*. Mihi vero active sumendum videtur ἀραία. Ita noster Iph. T. 774. κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὦ ξύναιμε, πρὶν θανεῖν, | ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς | σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω, | ἢ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι. Sophocles Oed. T. 1290. ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτὸν, οὐδ' ἔτι | μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο. Trach. 1203. εἰ δὲ μὴ, μενῶ σ' ἐγὼ, | καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰς ἀεὶ βαρύς.

596. Ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.] Ὡς fortiter affirmantis est, ut ἴσθι ὡς. Noster Phoen. 727. Ὡς οὐ καθέξω τειχέων εἴσω στρατόν. *Olim* Ἴσθι *in principio addebatur*, inquit Barnesius, *ex glossa, ut puto, in textum irrepens*. Illud ἴσθι in Hervagiana

secunda primum legitur. Eadem particulae significatio ibid. 1658. Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν. Hec. 400. Ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι. Andr. 254. Ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν. Ibid. 588. Ὡς τήνδ' ἀπάξεις οὔποτ' ἐξ ἐμῆς χερός. Sophocles Oed. C. 861. Ὡς τοῦτο νῦν πεπράξεται, | ἢν μή μ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ. Aj. 39. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι. Ibid. 98. Ὡς (vulgo ὥσθ') οὔποτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.

Ibid. Schol. Οὐ κρινοῦμαι.) ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀποκρινοῦμαι περὶ τῶν τοιούτων οὐδὲν πρὸς σὲ, μεθίημι δὲ τούτων τὰ πολλά. Male. Κρινοῦμαι *litigabo* significat, ut recte a Porto aliisque explicatum est. Aristophanes Nub. 66. τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ', εἶτα τῷ χρόνῳ | κοινῇ ξυνέβημεν, κἀθέμεθα Φειδιππίδην.

597, 8. ἀλλ' εἴτι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῇ | προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,] Rom. A. a corr. B. C. ἀλλ' εἴτι. Rom. A. ante corr. D. E. ἀλλ' εἴτε.

597. Lasc. βούλῃ. Item v. 838.

Ibid. Omnes Rom. Flor. Par. B. D. Cott. σαυτῆς φυγῇ. Sic etiam ex conjectura Scaliger et Duportus. Admisit hanc scripturam Barnesius. Vulgatam σαυτῇ φυγῇ recte se habere putat Reiskius, qui vertit, *Si vis filiis aut tibi sumere e meis opibus adminiculum fugae.* Quo sensu defendi fortasse posset φυγῇ, sed praestat φυγῆς, quod Reiskio in mentem non venisse miror. Lasc. Par. E. Mag. Put. σαυτῇ φυγῆς, quod admisit Musgravius.

598. Rom. A. ante corr. προσωφέλιμα.

599. λέγ'. ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,] Noster Phoen. 975. αὐτὸς δ' (ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,) | θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον. Heracl. 502. ἐγὼ γὰρ αὐτῇ, πρὶν κελευσθῆναι, γέρον, | θνήσκειν ἑτοίμη, καὶ παρίστασθαι σφαγῇ. Priore loco Aldus ἕτοιμός εἰμι edendo versum uno pede longiorem reddidit. Neque defuerunt qui θνήσκειν magis quam εἰμὶ delendum censerent. Praeter Valckenarium, consulendus de hac ellipsi Matthiae Gramm. Gr. §. 305. cum scriptoribus ab eo indicatis. Euripides εἰδέναι πρόθυμος dixit Hel. 1539.

600. ξένοις τε πέμπειν σύμβολ',] Schol. οἱ ἐπιξενούμενοι τισὶν, ἀστράγαλον κατατέμνοντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα εἰ δέοι πάλιν αὐτοὺς ἢ τοὺς ἐκείνων ἐπιξενοῦσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἥμισυ ἀστραγάλιον, ἀνανεοῖντο τὴν ξενίαν. Εὔβουλος Ξούθῳ· Τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα ἡμίσεως. ἀκριβῶς περ εἰς τὰ σύμβολα. οὕτως Ἑλλάδιος. Ed. Ven. ἐπιξενῶσθαι et ἀνενεοῦντο. Eubuli verba sic corrigit Reisigius p. 278. τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα | ἡμίσε' ἀκριβῶς, ὥσπερ εἰς τὰ σύμβολα; Malim ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα. Aristophanes Vesp. 1102. ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμοὺς, ὡσπερεὶ τἀνθρήνια. De hospitali tessera dixit Samuel Petitus Miscell. I. 1. a Barnesio allegatus.

Ibid. οἳ δράσουσί σ' εὖ.] Rom. C. a corr. E. οἳ δράσουσί σ' εὖ. Rom. C. ante corr. οἳ δράσουσ' εὖ. Rom. A. B. οἱ δράσουσιν εὖ.

602. λήξασα δ' ὀργῆς, κερδανεῖς ἀμείνονα.] Omnes Rom. ἀμείνονα. Par. E. οὐ μείονα.

603, 4. Οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν, | οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μηδ' ἡμῖν δίδου.] Reiskius οὐδ' αὖ τι δεξαίμεσθα, nescio quo consilio. Deinde Rom. C. μὴ δ' ἡμῖν δίδου. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. μήθ' ἡμῖν δίδου, quod admisit Brunckius.

605. κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.] Clemens Alexandrinus Stromat. VI. p. 740, 12. ἔτι Εὐριπίδου μὲν ἐν τῇ Μηδείᾳ εἰπόντος, Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει, Σοφοκλῆς ἐν τῷ Αἴαντι τῷ μαστιγοφόρῳ ἐκεῖνό φησι τὸ ἰαμβεῖον (v. 666.), Ἐχθρῶν δ' ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. Rectius scholiastes, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα, ut vulgo apud Sophoclem. Hinc liquet Euripidis Medeam Sophoclis Ajace antiquiorem esse, Porphyrii saltem sententia, modo sua a Porphyrio acceperit Clemens.

608, 9. σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ | φίλους ἀπωθεῖ.] Rom. A. ante corr. B. a corr. αὐθαδείᾳ. Perpetua in his formis confusio [x].

609. τοιγὰρ ἀλγυνῇ πλέον.] Flor. ἀλγυνεῖ, monente Valckenario ad Phoen. 576. Simile est ἐκπεσεῖ, quod habet Rom. C. v. 438. Recte quidem, sed non consulto, nisi consulto ξυνοικεῖ pro ξυνοικῇ quatuor Romani v. 237.

612, 3. νύμφευ'. ἴσως γὰρ (σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) | γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.] Lasc. ἰίως et τοσοῦτον, duabus literis transpositis.

612. Aristophanes Plut. 114. οἶμαι γάρ, οἶμαι (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται) | ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας, | βλέψαι ποιήσας. Comicum ad nostrum locum respexisse putat Valckenarius ad Phoen. 615.

614, 5, 6. Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν | ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν, | οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν.] Revocavi Porsoni emendationem παρέδωκαν ἐν ἀνδράσιν, quam celato lectore repudiarat Matthiae. Ita noster v. 414. οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας | ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν | Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων. Sophocles Oed. C. 153. ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ | προσθήσεις τάσδ' ἀράς. Plura exempla dedit Porsonus.

616, 7. εἰ δ' ἅλις ἔλθοι | Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω.] Noster Hel. 1111. εἰ δ' ἦσθα μετρία, τἄλλά γ' ἡδίστη θεῶν | πέφυκας ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλως λέγω.

Ibid. Rom. A. B. C. E. οὕτως. Quod admittendum esset, si eadem esset ratio hujus adverbii quae numeri ἕξ aut praepositionis ἐξ. Sed v. 439. omnes libri ἔχει γὰρ οὕτω ante distinctionem.

[x] Ἀναιδείη, et similia ab adjectivis in ης derivata substantiva, quae passim apud Homerum leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi. Nunquam fuerunt nisi duae horum substantivorum formae. Prior est ἀναιδία sive ἀναιδίη, ut φιλία sive φιλίη. Hac sola usi sunt Homerus, Hesiodus ceterique veteres. Altera est ἀναίδεια, ut βασίλεια, *regina*, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum praepostera metri cura ἀναιδείην ἐπιειμένε et similia apud Homerum invexit, tertiam formam finxerunt, ἀναιδεία, ut βασιλεία, *regnum*, quae non magis legitima est quam φιλεία. Scribendum igitur ἀναιδίην ἐπιειμένε apud Homerum, ἀναιδίη κατοπάζῃ apud Hesiodum, ἀναιδίη δὲ καὶ ὕβρις apud Theognidem, idemque de metro statuendum quod de ῆς ὑπεροπλίῃσι aliisque sexcentis syllabae brevis inter duas longas inclusae exemplis.

618, 9, 20. μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων | τόξων ἐφίης, ἱμέρῳ | χρίσασ', ἄφυκτον οἰστόν.] Aliter vulgo distributi sunt hi versus, quorum primus iambelegus est prima syllaba mutilus. Similis est v. 405. καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται. Confer etiam hujus fabulae v. 408. 807. Alc. 592. 593. Idem metrum versus 617. nisi quod ille syllaba longior est. Utrumque eodem ordine exhibet Aeschylus Prom. 525. Μηδάμ' ὁ πάντα νέμων | θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς. | μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις | θοίναις ποτινισσομένα | βουφόνοις, παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς | ἄσβεστον πόρον. Verbis βουφόνοις—πόρον respondet in antistropho versus ejus metri de quo nunc agitur, μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον. Χρυσέων anapaestus est hic et infra v. 948. δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν. Cui respondet v. 955. νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει. Apud tragicos saepe legitur χρύσεος prima correpta. Primus hoc observavit Hermannus, quem vide Elem. Doctr. Metr. p. 44. Exempla praebent Sophocles Oed. T. 158. 188. Ant. 103. Euripides Iph. A. 1051. Iph. T. 1253. Tro. 520. 856. (ubi χρύσεος in κρόκεος metri caussa mutavit Barnesius) Bacch. 373.[y] Heracl. 916. Herc. 351. 396. El. 192.

618. Schol. Μὴ δέποτ' ὦ δέσποινα.) τὸ ἑξῆς, μηδέποτε, ὦ δέσποινα, ἐκ χρυσέων τόξων ἐπ' ἐμοὶ ἐφίης ἄφυκτον οἰστὸν, ἱμέρῳ χρίσασα. μὴ ποιήσῃς τοιοῦτον ἔρωτα ἐμπεσεῖν εἰς ἐμὲ, ὦ Ἀφροδίτη, οἷον καὶ εἰς τὴν Μήδειαν. Lasc. etiam μηδέποτ', qui mox χρίσασθ' pro χρίσασ'. Observent autem tirones, Euripidem arcum ac sagittas Veneri tribuisse.

619. Rom. A. B. Schol. Eustathius p. 568, 24. ἐφίης. Rom. C. E. Par. A. B. D. Put. Burn. ἐφείης, quod ex Porti conjectura reposuit Barnesius. Sic etiam H. Stephanus.

620. Ὀϊστὸν *in scansione ut οἰστὸν legendum,* inquit Barnesius. Similia monet ad Andr. 1134. ὀϊστοὶ, μεσάγκυλ', ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι. *Sed ad Herc. F.* 196. *audacior factus,* inquit Porsonus, *bene edidit* μυρίους οἰστοὺς ἀφεὶς. Moeris p. 275. Οἰστὸς, δισυλλάβως, Ἀττικῶς. βέλος, Ἑλληνικῶς. Photius: Οἰστὸς, δισυλλάβως Ἀττικοὶ λέγουσι βέλος. Similia sunt οἶς, οἰζυρὸς, Οἰλεὺς et alia, de quibus Piersonus ad Moerin. Porsonus nostro loco dedit οἰστόν.

621, 2. Στέργει δέ με σωφροσύνα, | δώρημα κάλλιστον θεῶν.] Haec verba habet Stobaeus Tit. V. p. 63=37. Rom. C. E. στέργει. Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. Mag. Stobaeus, Scaliger, στέργοι, quod admisit Musgravius.

623, 4, 5. μηδέποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη, | θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις, | προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις.] Reiskius, προσβάλοις μ' (id est, μοι), ὦ δεινὰ Κύπρις. Melior scriptura

[y] Vulgo, ὁσία δ', ἃ κατὰ γᾶν | χρύσεα πτέρυγα φέρεις. Barnesius χρύσεα πτερὰ ex conjectura reposuit. Musgravius aut κρύφια πτερὰ aut κρυφίαν πτύχα legendum censet. Matthiae χρυσέαν πτέρυγα dedit. Quae scripturae nec metro nec sententiae satisfacit. Quis enim unquam aureas alas Proserpinae tribuit? Si legatur χρύσεα σκῆπτρα φέρεις, utrique satisfactum erit.

esset προσβάλοι μοι δεινὰ Κύπρις. Sed utraque metro repugnat. Rom. C. προσβάλοιμι. Rom. A. B. E. Par. B. D. Put. Cott. προσϐάλοι. Lasc. προσβάλλοι. Hi omnes ὦ omittunt. Recte igitur Porsonus προσβάλοι δεινὰ Κύπρις.

625, 6. ἀπολέμους | εὐνὰς σεβίζουσ᾽,] Schol. Ἀπτολέμους.) ἐν τῷ εἶναι, ἀπτόλεμος. σεβίζουσα δὲ, προκρίνασα, προτιμῶσα. Rom. D. ἀπολέμους εὐνάς. Rom. C. ἀπτολέμους εὐνάς. Rom. A. ante corr. ἀπολέμους δ᾽ εὐνάς. Rom. A. a corr. B. Lasc. ἀπτολέμους δ᾽ εὐνὰς, quod admisit Porsonus. Rom. E. ἀπτολέμους ὁρμάς (sic). *Aptius forsan metra congruerent*, inquit Porsonus, *si legeremus*, ἀλλ᾽ ἀπολέμους εὐνάς. Scilicet ut cretico χρυσέων respondeat paeon quartus ἀπολέμους. Sed χρυσέων anapaestum esse monui. Non opus igitur ut ἀλλ᾽ metri caussa addatur.

626. Omnes Rom. σεβίζουσα sine elisione.

626, 7. ὀξύφρων | κρίνει λέχη γυναικῶν.] Schol. κρῖναι. Edd. recentiores ante Barnesium κρίναι. Barnesius et sequentes omnes ante Porsonum κρῖναι. Reiskius κρίνειν. *Nam in vett. edd. est* κρίνει, inquit. Vertit Buchananus, *parata prompte expendere* | *lecti jugalis crimina.* Is igitur aut κρῖναι aut κρίνειν legendum putabat. Scaliger etiam κρῖναι. Buchanani interpretationem probat Heathius. Musgravius in Supplemento ῥίψαι, *rejicere, repudiare,* legendum suspicatur. Sed Rom. et Par. omnes, Flor. Lasc. Mag. Burn. κρίνοι, quod admisit Porsonus. Sententiam verborum κρίνοι λέχη γυναικῶν recte dedisse videtur Buchananus. Sed ὀξύφρων, quod ille *parata* vertit, idem valet quod ὀξύθυμος v. 313.

628. Ὦ πάτρις, ὦ δῶμά τ᾽ ἐμὸν,] Omnes Rom. ὦ δῶμα pro ὦ δῶμά τ᾽ ἐμόν.

629—32. μὴ δῆτ᾽ ἄπολις γενοίμαν, | τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα | δυσπέρατον αἰῶν᾽ | οἰκτροτάτων ἀχέων.] Reiskius ἐν (vel σὺν) ἀμηχανίαις, ut constructio sit, ἔχουσα αἰῶνα δυσπέρατον ἐν ἀμηχανίαις ἀχέων οἰκτροτάτων. Doricam formam ἀμαχανίας de meo reposui.

631. Lasc. δυσπέραστον. Vitiosus est aut hic versus aut antistrophicus 640. ᾤκτειρε παθοῦσαν [z].

632. Musgravius in Annotatione οἰκτρότατον ἀχέων, quod admisit Brunckius. Vulgatam revocavi. Vide ad v. 641.

633, 4, 5. θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην, | ἁμέραν τάνδ᾽ ἐξανύσα|σα.] Sic Rom. A. ante corr. C. D. E. Sed Rom. A. a corr. B. πρὶν ἁμέραν τάνδ᾽ ἐξανύσαι. Cujus scripturae auctor sententiae magis quam metro consuluit. Vulgata haud dubie sana est, licet difficilem habeat constructionem. Post verba θανάτῳ πάρος

[z] Noster Herc. 386. πέραν δ᾽ ἀργυρορρύταν | Ἕβρον ἐξεπέρασ᾽ ὄχθον | Μυκηναίῳ πόνων τυράννῳ, | τάν τε Πηλιάδ᾽ ἀκτὰν, | Ἀναύρου παρὰ πύλας. Ita Aldus, in cujus scriptura verba Ἕβρον ἐξεπέρασ᾽ ὄχθον male respondent antistrophico versui 401. μυχοὺς εἰσέβαινε, θνατοῖς. Hermannus ἐξεπείρασ᾽ ὄχθαν dedit, Matthiae ἐκπείρασεν ὄχθαν. Si ἐξεπείρασε penultima correpta bonae notae esset, nostro loco reponi fortasse posset δυσπείρατον. Sed vereor ut hoc idonea auctoritate negatur. Malim, πέρα δ᾽ ἀργυρορρύτα θ᾽ | Ἕβρου ᾽ξεπέρασεν ὀχθᾶν, et mox ἐσέβαινε.

ἐαμείην potius ἢ ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσαι quam ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα exspectares. Ita Sophocles Oed. T. 830. μὴ δῆτα, μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας, | ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν· ἀλλ' ἐκ θεῶν | βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν | κηλῖδ' ἐμαυτῷ ξυμφορᾶς ἀφιγμένην. Nec male se haberet πρίν. Idem El. 1131. ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον, | πρὶν εἰς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι, χεροῖν | κλέψασα ταῖνδε, κἀνασώσασθαι φόνου. Post verba *morte, morte prius domar*, neque *hoc die confecto*, quod apud plerosque legitur, neque *hunc diem attingens*, quod reposuit Musgravius, sed *quam hunc diem attigero* sequi debet. Quomodo autem haec interpretatio cum recepta scriptura conciliānda sit, mihi non liquet.

635, 6. μόχθων δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι.] Rom. A. B. C. D. μόχθων δ' οὐκ ἄλλος. Rom. E. Burn. μόχθων οὐκ ἄλλος. Schol. Μόχθων οὐκ ἄλλος.) τῶν μόχθων τῶν ἐν ἀνθρώποις οὐδεὶς ἄλλος μείζων, ἢ τὸ στέρεσθαι τῆς πατρίδος. Hanc scripturam admisi. Sed metro convenientius esset μόχθων τίς ἄλλος, cui scripturae speciem addit similis locus apud Euripidem El. 1314. Καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους, | ἢ γᾶς πατρίας ὅρον ἐκλείπειν; *Saepe interrogativam expulit negativa*, inquit Porsonus ad Hec. 296.[a] Nihil usitatius quam τίς ἄλλος pro οὐδεὶς ἄλλος. Aeschylus Prom. 438. καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα | τίς ἄλλος ἢ 'γὼ παντελῶς διώρισεν; Euripides Hec. 774. Τίνος πρὸς ἄλλου; Θρῇξ νιν ὤλεσεν ξένος.

636. Rom. C. D. E. πατρίας. Rom. A. B. πατρῴας. Vide ad v. 420.

637, 8. Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων | μύθων ἔχομεν φράσασθαι.] Omnes Rom. Lasc. ἔχω.

639, 40, 1. σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις | ᾤκτειρε παθοῦσαν | δεινότατον παθέων.] Rom. C. Mag. σὲ γὰρ οὐ φίλων τις, οὐ πόλις. Lasc. σὲ γὰρ οὐ φίλων τίς οὐ πόλις τίς.

640. Rom. C. Mag. ᾤκτειρεν. Heathius etiam ᾤκτειρεν metri caussa. Musgravii conjecturam ᾤκτισεν admisit Porsonus. Matthiae ᾤκτειρεν.

641. Omnes Rom. Lasc. Par. A. B. D. δεινότατα, quod si maturius animadversum esset, admissurum se fuisse monet Musgravius. Admisit Brunckius, cujus verba sunt: δεινότατα, *quod metrum requirit, praestant membr.* Imo, δεινότατα metrum corrumpit, modo servetur omnium librorum lectio οἰκτροτάτων v. 632. Revocavi igitur δεινότατον, quod defendit noster El. 1226. δεινότατον παθέων ἔρεξας.

[a] Aristophanes Nub. 1428. σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας, καὶ τἆλλα τὰ βοτὰ ταυτὶ, | ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται. καίτοι τί διαφέρουσιν | ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσι; Edd. omnes ante Brunckium, qui interrogativam e duobus codd. reposuit, καίτοι διαφέρουσ' οὐδέν. Euripides Oedipo Fragm. viii. νοῦν χρὴ θεᾶσθ'. οὐδέν τι τῆς εὐμορφίας | ὄφελος, ὅτ' ἄν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ. Erfurdtius ad Sophoclis Aj. 150. p. 518. τὸν νοῦν θεᾶσθ' (i. e. θεᾶσθε) reponit. Malim, νοῦν χρὴ θεᾶσθαι, νοῦν. τί τῆς εὐμορφίας &c. Ita noster Antiopa Fragm. xix. εἰ νοῦς ἔνεστιν. εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ καλῆς | γυναικὸς, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχει;

642, 3. ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι | μὴ φίλους τιμᾶν,] Rom. A. B. Par. A. πάρεστι, quod admisit Brunckius. Rom. C. D. E. πάρεστιν.

643, 4. καθαρὰν | ἀνοίξαντι κλῇδα φρενῶν.] Rom. C. ἀνοίξαντι. Rom. A. B. D. E. Par. A. ἀνοίξαντα, quod admisit Brunckius. Vide ad v. 367. 727.

645. κἀμοὶ φίλος οὔποτ' ἔσται.] Omnes Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. ἐμοὶ μὲν φίλος, quod admisit Musgravius. Mox Mag. οὐκ ἔσται.

646, 7. Μήδεια, χαῖρε. τοῦδε γὰρ προοίμιον | κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλοις.] Flor. κάλλιστον, monente Valckenario ad Phoen. 538. Vide ad v. 67. 530.

647. Rom. A. B. C. Cott. φίλοις. Rom. D. E. Flor. Lasc. Mag. φίλους, quod in margine exhibet Barnesius, in textum admisit Musgravius.

648, 9. Ὦ χαῖρε καὶ σύ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος, | Αἰγεῦ.] Euripides Or. 477. (471. Pors.) Ὦ χαῖρε καὶ σύ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν. De loquendi formula ὦ χαῖρε vide Porsonum ad Or. 470.

648. Schol. Σοφοῦ Πανδίονος.) εὐεπίφορός ἐστιν ὁ Εὐριπίδης εἰς τὸ λέγειν σοφὸς καὶ σοφή, πρὸς μηδὲν χρήσιμον παραλαμβάνων τὸ ὄνομα. κατὰ τί γὰρ σοφὸς ὁ Πανδίων γίνεται; οὐ γὰρ δὴ ὠνόμασται τοιοῦτον αὐτοῦ τὸ (malim τι) ἔργον, ἀλλ' οὐδὲ πανουργίας ἐχόμενον, ὥστε διὰ τοῦτο λέγεσθαι αὐτὸν σοφόν. ἀλλ' ὥσπερ παραπληρώματι χρῆται τῇ λέξει.

649. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστροφᾷ πέδον;] Sic Rom. C. ante corr. D. E. Sed Rom. A. B. C. a corr. Par. A. E. ἐπιστρωφᾷ, quod recte admisit Musgravius. A νέμειν formatur νωμᾶν, a τρέπειν τρωπᾶν, a τρέχειν τρωχᾶν, a στρέφειν στρωφᾶν. A solo πέτεσθαι, monente Porsono, formantur ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι. Primitivam formam usurpat noster Hel. 83. Τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον;

651. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἱκάνεις;] Schol. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς.) τὸ μέσον τῆς οἰκουμένης τὸ μαντικόν. ἐστάλης δέ, ἐπεδήμησας, ἐνδημεῖς. Noster Ion. 223. Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν | γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; Qui Barnesii annotata ad haec verba legerit, plura haud requiret.

Ibid. Rom. C. D. a corr. E. θεσπιῳδόν. Rom. A. B. D. ante corr. θεσπιῳδῶν. Scriptura a stolido quodam librario profecta, qui θεσπιῳδῶν pro μαντευσόμενος seu χρησόμενος usurpari posse credebat.

Ibid. Rom. C. ἱκάνεις. Rom. A. B. D. E. Flor. Par. A. B. D. Cott. Schol. ἐστάλης, quod a Cantero Nov. Lect. IV. 1. monitus reposuit Barnesius. Lasc. ἐστάλλης, qui et σώττειραν v. 515. καλλῶς v. 739. μάλλιστα v. 914. ἀρρῆξατ' v. 1244. τάλλαιν' v. 1246. ὄσσα v. 1259. ὁππόσον v. 1375. Lasc. A. etiam μολούσσῃ v. 57. Sed unde ortum ἱκάνεις? Suspicor verba θεσπιῳδὸν ἱκάνεις in Euripidis fabula, quae hodie non exstet, olim lecta esse.

653. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;] Schol. Δεῦρ'

ἀεί.) ἀντὶ τοῦ, μέχρι νῦν ἄπαις ὑπάρχεις; τὸ δὲ ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ νῦν. σεσημείωται δὲ, ἐπεὶ τὸ δεῦρο χρονικὸν εἶπεν. ἢ οὕτως. ἀντὶ τοῦ, ἕως τοῦ χρόνου τούτου ἄπαις τυγχάνεις; τὸ δὲ ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ δεῦρο. νῦν δὲ ἐπὶ χρόνου, καὶ σημείωσαι. Vide an legendum: τὸ δὲ δεῦρ' ἀεὶ Εὐριπίδης ἐπὶ χρόνου τάσσει, ἀντὶ τοῦ ἕως τοῦ νῦν. δεῦρο δὲ ἐπὶ χρόνου. Hesychius: Ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἕως. Φρύνιχος Κόννῳ. καὶ Εὐριπίδης Μηδείᾳ. ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον. Cod. δεῦρο εἰς ἀεὶ τιν' εἰς βίον. Aeschylus Eum. 599. Καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι. Euripides Or. 1662. (1678. Pors.) φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις | πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε. Phoen. 1215. (1224. Pors.) Ἔα τὰ λοιπά. δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς. Aristophanes Lys. 1137. εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Plura dabunt interpretes ad haec loca, praecipue Porsonus ad Or. 1678.

654. Ἄπαιδες ἐσμὲν, δαίμονός τινος τύχῃ.] Scripsi Ἄπαιδές ἐσμεν. Aldus γέροντές ἐσμεν Heracl. 636. De accentu verborum δαίμονός τινος vide ad κατασκῆψαί τινα v. 93.

656. Οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.] Schol. Οὐκ ἐς μὲν εὐνῆς.) πρώτην ἔσχε Μελίτην τὴν Ὅπλητος, δευτέραν Χαλκιόπην τὴν Χαλκώδοντος, τρίτην τὴν Μήδειαν. Oblitus est Aethrae Pitthei filiae, quae, cum Thesei mater fuerit, certe praetermitti non debebat. Notandum autem ἐς μὲν pro ἐσμὲν, quod vitium haud raro apud hunc grammaticum exhibet ed. Veneta. Vide ad v. 402.

658. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.] Id est, ἔπη σοφώτερα συμβαλεῖν ἢ κατ' ἄνδρα, *verba intellectu difficiliora quam pro hominum captu.* Plura hic observanda habeo. I. Oraculum σοφώτερα ἔπη appellat poëta eodem jure quo Sphingem σοφὴν παρθένον Phoen. 48. Quo sensu σοφὸς est cujus dicta nemo nisi σοφὸς intelligere potest. Hinc Aristophanes Ran. 1482. ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς. Ibid. 1493. ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον. II. Σοφώτερα συμβαλεῖν ut ἀκοῦσαι μαλθακὰ v. 310. ῥᾴων φυλάσσειν v. 314. de qua constructione suo loco dictum est. III. Συμβαλεῖν, *intelligere*, ut apud nostrum Iph. T. 55. τοὔναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε. Or. 1393. Σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὔθ' ἕκαστα τἀν δόμοις. | τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω. Id est, οὐκ εὖ μανθάνω. IV. Verborum ἢ κατ' ἄνδρα constructionem magno exemplorum numero illustravit Matthiae Gramm. Gr. §. 449. Praeter alia contulit Platonem Cratylo p. 392. B. ταῦτα μείζω ἐστὶν ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν. V. Ἄνδρα pro ἄνθρωπον, ut apud Sophoclem Oed. C. 566. ἐπεὶ | ἔξοιδ' ἀνὴρ ὤν, χὤτι τῆς εἰς αὔριον | οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας. Longe rarius ἀνὴρ pro ἄνθρωπος quam plurale ἄνδρες pro ἀνθρώποι usurpari monent grammatici.

659. Θέμις δ' ἂν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;] Omnes Rom. Lasc. Par. A. θέμις μὲν (Lasc. μέν) ἡμᾶς, quod admisit Brunckius.

660. Μάλιστ', ἐπείτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.] Noster Andr. 89. ἀλλ' εἶμ', ἐπείτοι κοὐ περίβλεπτος βίος | δούλης γυναικὸς, ἤν τι καὶ πάθω κακόν. Suppl. 878. τούς τ' ἐξαμαρτάνοντας, οὐχὶ τὴν πόλιν | ἤχθαιρ, ἐπείτοι κοὐδὲν αἰτία πόλις, | κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν. Heracl. 508. Οὐ δῆτ'. ἐπείτοι καὶ γέλωτος ἄξια, | στένειν μὲν ἱκέτας δαι-

μόνων καθημένους. Ibid. 742. ξύμμαχος γένοιό μοι | τοιοῦτος, οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως | θείην. ἔπειτοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ. Plura hujus pleonasmi exempla si quis requirit, Porsoni annotationem legat, unde haec depromsi.

661 Τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.] Εἰ *hic dubitantis esse nequit, ut liquet e versu praecedenti: valet itaque* ἐπεὶ, quandoquidem. Ita Brunckius, qui rectius fortasse dixisset, verba εἰ θέμις κλύειν eodem fere modo παρέλκειν quo εἴτι βούλει v. 1287.

662. Ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα,] Rom. A. ἀσκοῦ μέν. Schol. Ἀσκοῦ με.) χρησμὸς ὁ δοθεὶς τῷ Αἰγεῖ οὗτός ἐστιν· Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα ποδεῶνα, φίλτατε λαῶν, | μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι. ἀσκοῦ οὖν τῆς γαστρὸς, πόδα δὲ τὸ μόριον, παρόσον ὡς ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει. λέγει οὖν ὅτι ἔχρησέ μοι μὴ συνελθεῖν ἑταίρᾳ πρὶν ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος. τοῦτο γὰρ αἰνίττεται, ὅπερ αὐτὸς οὐ συνίησιν. ἀσκὸν τοίνυν λέγει τὸν περὶ τὴν γαστέρα τόπον Ἀρχίλοχος· καὶ πεσεῖν ὀρήστην ἐπ' ἀσκὸν, μηρούς τε μηροῖς[b]· δρήστην λέγων, οἷον δράσαντά τι. ποδεῶνα δὲ εἰώθασι λέγειν τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον. Ed. Ven. χρησμὸς δοθεὶς—ἀφικέσθαι αὐτοῦ οὖν τῆς γαστρὸς—ἑτέρα πρὶν ἀποβῆναι—τόπον. ἀρχίλοχος—οἷα. Plutarchus Theseo p. 2. C. oraculum Aegeo redditum his verbis exhibet: Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν, | μὴ λύσῃς, πρὶν δῆμον Ἀθηνῶν εἰσαφικέσθαι. Tzetzes ad Lycophronem v. 494. Ἀσκοῦ τὸν προύχοντα ποδάονα, φέρτατε λαῶν, | μὴ λύσῃς, πρὶν ἐς ἄκρον Ἀθηναίων ἀφίκηαι. Muretus Var. Lect. III. 14. Τὸν προύχοντ' ἀσκοῦ ποδεῶν', ὦ φίλτατε λαῶν, | μὴ λῦσαι, πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι. Id est, eo interprete, *Ne solvas ex utre pedem qui prominet, ante | Cecropiae pingues quam sis delatus in agros.* Quid proprio sensu sit ἀσκοῦ ποδεῶν declarat Herodotus II. 121. 4. ὄνους κατασκευασάμενον, καὶ ἀσκοὺς πλήσαντα οἴνου, ἐπιθεῖναι ἐπὶ τῶν ὄνων, καὶ ἔπειτα ἐλαύνειν αὐτούς· ὡς δὲ κατὰ τοὺς φυλάσσοντας ἦν τὸν κρεμάμενον νέκυν, ἐπισπάσαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς, ποδεῶνας αὐτὸν λύειν ἐπαμμένους· ὡς δὲ ἔρρεε ὁ οἶνος, &c. Quo loco utitur P. Leopardus Emendat. VII. 13.

663. Πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;] Eodem modo Ajacem interpellat Minerva apud Sophoclem Aj. 107. Πρὶν ἄν τί δράσῃς, ἤ τι κερδάνῃς πλέον; Non opus Reiskii conjectura, qui πρὶν ἂν Aegeo continuandum, cetera Medeae tribuenda censet.

664. Πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.] Rom. A. B. Lasc. μολῶ. Vide ad μολὼν v. 459.

665. Σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;] Euripides Hipp. 36. καὶ τήνδε σὺν γυναικὶ ναυστολεῖ χθόνα. Ceterum abundat ὡς. Soph. Oed. T. 1174. ΟΙ. Ὡς πρός τι χρείας; ΘΕ. Ὡς ἀναλώσαιμί νιν.

666. Πιτθεύς τις ἐστὶ, γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.] Aldus Πιτθεύς τίς

[b] Haec Archilochi verba *lacera quaedam senariorum fragmenta* appellat Jacobsius apud Gaisfordium T. I. p. 302. Mihi metrum trochaicum esse videtur. Multae scholiorum edd. πεσεῖ, sed recte Veneta πεσεῖν. Carminis exordium fuisse suspicor: Εἶ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα (malim χειρὶ) Νεοβούλης θιγεῖν, | καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν, * * * * * * * | * * * μηρούς τε μηροῖς. Primum versum vide apud Gaisfordium p. 301.

ἐστι. Lasc. Rom. A. Πιτθεὺς τίς ἐστι. Edd. pleraeque Πιτθεύς τις ἐστι. De Pittheo dixit Valckenarius ad Hipp. 11.

667—70. Παῖς—δορύξενων.] Hos quatuor versus Aegeo continuant Rom. A. B. Primum, secundum et quartum Aegeo, tertium Medeae tribuunt Lasc. Par. A. B. D.

667. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.] Aldus, Lascaris aliique post Πέλοπος interpungunt. Melior est altera ratio, quae Pittheum non solum εὐσεβέστατον, sed Pelopis filiorum εὐσεβέστατον facit. Hunc versum citat scholiastes ad Hipp. 11. *Suspicor,* inquit Valckenarius, *hoc ferme capiendum quo sensu Homereus Chiron* δικαιότατος Κενταύρων *accipitur a Grammaticis, tanquam inter omnes* unus juris observantissimus: *certe de Pelopis filiorum, Atrei, Thyestae, Chrysippi pietate vel ceteris virtutibus nihil adeo inaudivimus.*

668. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.] Non Pittheum sed ipsam Medeam consultum venit Aegeus apud Neophronem. Schol. ad v. 649. Νεόφρων δὲ εἰς Κόρινθον τὸν Αἰγέα φησὶ παραγενέσθαι πρὸς Μήδειαν, ἕνεκα τοῦ σαφισθῆναι αὐτῷ τὸν χρησμὸν ὑπ' αὐτῆς τῆς Μηδείας, γράφων οὕτως· Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν. | σοῦ πρίν. θείαν γὰρ ὄσσαν ἥν ἔχρησέ μοι | Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχάνως, | οἴδ' εἰς λόγους μολεῖν γὰρ ἤλπιζον μαθεῖν. Neophronis versus ita correxit Valckenarius ad Phoen. 709. Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν | σοῦ. Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἥν ἔχρησέ μοι | Φοίβου πρόμαντις, | συμβαλεῖν ἀμηχανῶ. | σοὶ δ' εἰς λόγους μολὼν ἄρ' (Porsonus μολών γ' ἂν) ἤλπιζον μαθεῖν.

669. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.] Omnes ἀνὴρ ante Porsonum, qui reposuit ἁνήρ. Scripsi ἀνὴρ hic et v. 751.

Ibid. Schol. Τρίβων εἰς τὰ τοιάδε.) ἐντριβὴς ὢν, παρατετριμμένος τοῦ τὰ τοιαῦτα λέγειν, τουτέστι τοὺς χρησμούς. Tragicus Rhes. 625. τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ, καὶ νοεῖν σοφός.

670. Κἀμοὶ δὲ πάντων φίλτατος δορυξένων.] Rom. C. κἀμοὶ δέ. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. B. D. Put. κἀμοί γε, quod admisit Musgravius. Rectius Porsonus κἄμοιγε. Matthiae κἀμοί γε revocavit. Credo, quia sic codices. Sed ἔγωγε et ἔμοιγε retracto accentu scribendum statuunt grammatici.

Ibid. Schol. Δορυξένων.) οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης. Sophocles El. 45. ὁ γὰρ | μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων. Vera mihi videtur Brunckii sententia, δορυξένους apud tragicos esse simpliciter ξένους.

671. Ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.] Rom. C. τύχης.

672. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;] An dicitur ὄμμα συντέτηκε? Non opinor. Supplendum igitur τέγγεται vel aliquid ejusmodi. Frequentissima loquendi ratio, qua utitur Homerus Il. Γ. 326. οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στίχας, ἧχι ἑκάστῳ | ἵπποι ἀερσίποδες [ἕστασαν], καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο. Aeschylus Prom. 21. ἵν' οὔτε φωνὴν [ἀκούσει], οὔτε του μορφὴν βροτῶν | ὄψει. Plura dedit Brunckius ad Sophoclis Oed. T. 271. El. 435. Adde mea ad Heracl. 312.

Ibid. Ὅδε, *si bene, est ex antiqua scriptura, quae ω non habebat, sed pro eo ο exarabat.* Ita Reiskius. Similiter noster El. 503. Τί δ', ὦ γεραιὲ, διάβροχον τόδ' ὄμμ' ἔχεις; Nec dissimiliter Med. 875. ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων. In his ὅδε significat ὧδε sive οὕτως, ut jam monui ad v. 49. 154. Vidit hoc Reiskius, sed nescio quid de confusione vocalium somniavit, quasi ante inventas η et ω nullum discrimen fuerit inter breves et longas syllabas.

673. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.] Rom. A. ut Aldus κάκιστός ἐστί μοι. Lasc. κάκιστος ἐστί μοι. Ita Brunckius, quem sequuntur Porsonus et Matthiae.

674. Τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.] Ita Matthiae. Edd. superiores φῄς hic et infra v. 1098. Heathio reclamante. Apud Platonem scriptum φηὶς in membranis Bodleianis, quae ante exaratae sunt quam subscribi coepit ι. Sed codicum auctoritate potior est analogia, quae postulat ut scribatur φῂς per simplicem vocalem.

676. Τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.] Schol. σεσημείωται ὁ στίχος, ὅτι ἐν Πελιάσιν ἐστίν, ὧν ἀρχὴ, Μήδεια, πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς. Vulgo πολιάσιν—ἄρχει μήδεια—δώμασι. Emendavit Valckenarius Diatrib. p. 200. Tale exordium Aeschylo potius vel Sophocli convenire videtur quam Euripidi. Quid inter ejus prologos et Sophoclis intersit, uno exemplo ostendit hujus scholiastes ad Phil. 1. Καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσσεὺς, καθάπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκεῖνο μέντοι διαφέρει, παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων, διὰ τοῦτον οἰκονομεῖται.

678. Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;] Libri omnes, ni fallor, ἤπου, consentiente Pseudogregorio v. 143. Vertit Buchananus, *Nempe ausus istud facinus est foedissimum?* Recte quidem ἤπου redditur *nempe.* Sed tam *nempe* quam ἤπου ab hujus loci sententia alienum est. Particula vel potius particulae ἤπου significant οἶμαι, ἴσως, ὡς ἔοικεν aut aliquid ejusmodi, ut plenius ad v. 1275. declarabo. Sed Aegeo praeter exspectationem accidit Jasonis facinus, quod iterum confirmari sibi vult. Quo sensu dicere potuisset, Πρὸς θεῶν, ἔτλη γὰρ ἔργον αἴσχιστον τόδε; Medea enim paullo ante v. 653. Πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον. Hinc correxi, Ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε; Ita noster Hec. 765. Ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες ἢ κείνους, γύναι; Ibid. 1047. Ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῇκα, καὶ κρατεῖς ξένου, | δέσποινα, καὶ δέδρακας οἷάπερ λέγεις; Ibid. 1124. Οἴμοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που; Or. 737. Ἦ γάρ ἐστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα; Ibid. 1595. Ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε; Ibid. 1600. ΜΕ. Ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε; ΟΡ. Καὶ κρατεῖν γε γῆς. Phoen. 1667. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε; Adde Aeschylum Prom. 744. 756. Ag. 1375. Sophoclem Oed. T. 1000. 1039. 1173. Oed. C. 64. 863. Ant. 44. 574. Aj. 1133. Phil. 248. 322. 654. El. 1221. ΗΛ. Ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; ΟΡ. Εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ. | ΗΛ. Ἦ γὰρ σὺ

κεῖνος; ΟΡ. τήνδε προσβλέψασά μου | σφραγῖδα πατρὸς, ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω[c]. Nostri, *What? Is the man alive? What? Are you he?*

679. Σάφ' ἴσθ'. ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.] Lasc. σάφ' οἶσθ'. Deinde edd. pleraeque ex Hervagiana secunda πρὸ τοῦ divisim. Brunckius προτοῦ cum hac annotatione: *Sic membr. Lascaris et Aldus.* Sic etiam Rom. A. a corr. B. Sed A. ante corr. C. D. E. πρὸ τοῦ, quod revocavit Matthiae.

681. Μέγαν γ' ἔρωτα. πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.] Sic Rom. C. D. E. Sed Rom. A. B. contra metrum πιστὸς δ' οὐκ ἔφυ.

682. Ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.] Ita Barnesius pro ἴτω νῦν. Rom. B. ἴτώ νυν. Gl. in Par. A. ἐῤῥέτω, vereor ut recte. Vertit Buchananus, *Valeat, malitia si modo est quam praedicas.* Sensus est, μὴ φροντίσῃς αὐτοῦ. Nostri, *let him go.* Euripides Or. 1531. Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους, | ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος. Eodem sensu nostri, *let him come.* Vide ad v. 780. 801.

Ibid. Rom. B. E. Lasc. ἐστὶν, ut Aldus. Rom. A. C. ἐστί.

686. Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι,] Rom. C. συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν. Rom. A. D. E. συγγνωστὰ γὰρ ἦν.

688. Πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.] Sic omnes Rom. nisi quod D. αὖ κακὸν λέγεις habet. Lasc. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν. Par. A. καινὸν ἀγγέλλεις κακόν, quod admisit Brunckius. Pseudogregorius v. 137. πρὸς τοῦτο δ' ἄλλο καινὸν ἀγγελεῖς κακόν; Porsonus αὖ λέγεις revocavit, collato Or. 788. ΟΡ. Κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. ΠΥ. Τί τόδε καινὸν αὖ λέγεις; Hic etiam fuerunt qui ἀγγελεῖς legerent.

689. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.] Rom. A. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. Put. φυγάδα γῆς Κορινθίας, quod admisit Brunckius. Rom. C. φυγάδα τῆσδε γῆς Κορινθίας, eodem errore quo Rom. A. τῆσδε γῆς ἀποστέλλεις supra v. 276. Rom. B. τῆσδε γῆς Κορινθίας, omisso φυγάδα. Alii, ut videtur, servato φυγάδα, verba τῆσδε γῆς Κορινθίας metri caussa in τῆσδ' ἔξω χθονὸς mutarunt, quod edidit Aldus.

690, 1. ΑΙ. Ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα. | ΜΗ. Λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρτερεῖν δὲ βούλεται.] Burn. καρδίᾳ δὲ βούλεται. Sic etiam pro var. lect. Rom. A. Par. D. Probarunt hanc scripturam Musgravius et Porsonus, admisit Matthiae. Schol. Καρτερεῖν.) ἀντὶ τοῦ κρατεῖν καὶ ἀντέχειν. καὶ τὸν ἐγκρατῆ λέγουσι καρτερόν. Ἀρχίλοχος· ὁ δ' Ἀσίη τε καρτερὸς μηλοτρόφος[d]. φησὶν ὅτι τῷ λόγῳ μὲν προσποιεῖται, τῷ δὲ ἔργῳ οὐ θέλει κρατεῖν καὶ ἀντέχειν. Grammaticus igitur legisse videtur: Λόγῳ μὲν, οὐχὶ καρτερεῖν δὲ βούλεται. Vul-

[c] Ibid. 385. Ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν. *Pro* δὴ *in Triclinii recensione est* γὰρ, *quod in E. a secunda manu in locum alius particulae erasae substitutum.* Haec Brunckius, qui illud γὰρ admittere debebat. Sophocles Phil. 654. Ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ', ἃ νῦν ἔχεις;

[d] Sic ed. Ven. rectius fortasse quam ἡ δ', quod exhibent edd. nonnullae. Eustathius p. 1790, 17, Ἀσίης καρτερὸς μηλοτρόφου. Hinc legi potest, ὁ δ' Ἀσίης τε καρτερὸς μηλοτρόφου. Vide Gaisfordium T. I. p. 317.

gata sanissima mihi videtur. Καρτερεῖν *tolerare* significat, id est, *injuriam mihi a Creonte illatam aequo animo sustinere.* Noster Alc. 1074. χρὴ δ', ὅστις εἶ σὺ, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν. Ibid. 1081. Ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.

692, 3. ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος, | γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,] Omnes Rom. Lasc. γονάτων τε (vel τὲ) σῶν, omisso articulo. Deinde Rom. C. E. Lasc. ἱκεσία γίνομαι (Lasc. γίγνομαι). Rom. A. B. D. Flor. Par. A. Mag. ἱκεσία τε (vel τὲ) γίγνομαι, quod admisit Brunckius. Heathius conjecerat ἱκεσία δὲ γίγνομαι.

695. καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,] Rom. A. B. εἰσίδῃς. Rom. C. E. Lasc. ἐσίδῃς.

696. δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.] De verbis δόμοις ἐφέστιον vide Brunckium ad Sophoclis Trach. 262. ὅς αὐτὸν ἐλθόντ' εἰς δόμους ἐφέστιον.

697, 8. οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος | γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.] Rom. C. θάνοις. Rom. A. B. E. θάνῃς vel θάνης.

700, 1. παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς | σπεῖραί σε θήσω. τοιάδ' οἶδα φάρμακα.] Herodotus III. 85. a Porsono allegatus: Εἰ μὲν δὴ, ὦ δέσποτα, ἐν τούτῳ τοί ἐστι ἢ βασιλέα εἶναι ἢ μὴ, θάρσεε τούτου εἵνεκε, καὶ θυμὸν ἔχε ἀγαθὸν, ὡς βασιλεὺς οὐδεὶς ἄλλος πρὸ σεῦ ἔσται. τοιαῦτα ἔχω φάρμακα. Ceterum v. 701. cum tribus sequentibus propter γονὰς omittit Flor. monente Valckenario ad Phoen. 360. Vide ad v. 761.

702, 3. Πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν, | γύναι, πρόθυμός εἰμι,] Ita noster Heracl. 567. Ἔσται τάδ', ὦ τάλαινα παρθένων. ἐπεὶ | κἀμοὶ τόδ' αἰσχρὸν, μή σε κοσμῆσαι καλῶς, | πολλῶν ἕκατι, τῆς τε σῆς εὐψυχίας, | καὶ τοῦ δικαίου.

703, 4. πρῶτα μὲν θεῶν, | ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς.] Omnes Rom. Lasc. Par. A. Mag. ὧν μ' ἐπαγγέλλῃ (vel ἐπαγγέλῃ), quod admisit Brunckius, qui μ' pro μοι accipit. *Si quis pro* με *acciperet,* inquit Porsonus, *non multum refragarer, cum plura similia verba aliquando, licet rarius, accusativum pro dativo regant, qualia sunt,* εἰπεῖν, ἐπιστέλλειν, λέγειν, παραινεῖν. *Sed non necessarium puto pronomen.* Pronomen a librariis invectum est. Cujus erroris exempla nonnulla apponam. Euripides Or. 227. Κλῖνον μ' ἐς εὐνὴν αὖθις. ὅταν μ' ἀνῇ νόσος | μανίας, ἄναρθρός εἰμι, κἀσθενῶ μέλη. Quam scripturam revocavit Matthiae. Alc. 1083. Ἔγνωκα καὐτὸς, ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἐξάγει. Iph. A. 858. Δοῦλος, οὐχ ἁβρύνομαι τῷδ'. ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἐᾷ.

705. εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.] Schol. Εἰς τοῦ γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι.) κατὰ τοῦτο τὸ μέρος τῆς παιδοποιΐας ἔρημός εἰμι. ἢ τὸ φροῦδον ἀντὶ τοῦ πρόθυμον καὶ ἀσαφήνιστον, οὕτως. εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμὶ. ἔστι δὲ κυρίως ὁ προωδευκώς. Vertit Buchananus, *muneri namque huic ego | inefficax sum totus.* Simili sententia Portus, *ad hoc enim ego jam prorsus sum ineptus.* Reiskio placet φροῦδός εἰμι γᾶς, ut sensus sit, *haec enim caussa est profectionis meae.* Musgravius, *in hoc enim ego jam totus extra*

me sum. Bothius, *Ich bin ein Greis*, γέρων εἰμι. Recte Scholiastes, εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα καὶ πρόθυμός εἰμι.

706. οὕτω δ' ἔχοιμι.] Sic Rom. A. B. C. Sed Rom. A. pro var. lect. D. E. Lasc. Par. B. D. E. Mag. Burn. ἔχει μοι, quod admisit Musgravius. Haec scriptura Heathio innotuisse videtur, cujus verba sunt: *Malim conjecturam viri cujusdam docti mihi autem ignoti sequutus legere*, οὕτω δὲ τὸ χρῆμα ἔχει μοι ἑαυτὸ, ad hunc igitur modum sese habent res meae. Similiter Medea οὐχ ὧδ' ἔχει μοι v. 301. ubi libri nonnulli οὐχ ὧδ' ἔχοιμι. Reiskius legendum putabat οὕτω δ' ἔχοι μ' ἂν (id est, ἔχοι μοι ἂν), *ita haberent mihi omnia bene.*

706, 7. σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα, | πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν.] *Invenuste admodum*, inquit Porsonus, *quater in quatuor continuis versibus repetitur pronomen. Quare legendum censeo*, πειράσομαί 'γὼ, *deleta distinctione post* χθόνα.

708. τοσόνγε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι,] Rom. A. B. C. τοσόνγε. Rectius Barnesius τόσον γε. Mag. τὸ σόν γε. Rom. D. E. Lasc. Put. Burn. τοσόνδε, quod admisit Musgravius. *Vix quicquam refert*, inquit Porsonus. Deinde Rom. A. B. D. μέντοι σοί. Rom. C. μέν σοι σοί. Rom. E. μέντοι σύ. Postremo Rom. E. Lasc. προσημανῶ, minus recte.

710. αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,] Rom. C. ἄνπερ—ἔλθοις. Αὐτὴ hic αὐτομάτη valet.

711. μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ ποτε.] Rom. A. B. C. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. μεθῶ τινὶ (vel τινι), quod admisit Brunckius.

712. ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα.] Vide Porsonum ad Hec. 812. Οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;

714, 5. Ἔσται τάδ'. ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι | τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.] Si μοι et ἂν in unam syllabam coalescere possent, haud secus ac τοι et ἄν, libenter reponerem ἔχοι μ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς. Potius enim dicitur τόδε καλῶς ἔχει μοι quam τόδε καλῶς ἔχω. Ita Medea mox v. 739. Χαίρων πορεύου. πάντα γὰρ καλῶς ἔχει. Similiter v. 306. καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν. Noster etiam Iph. T. 467. τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχῃ, | φροντιστέον μοι. Ibid. 604. πέμψει γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν. Ibid. 754. Ἀλλ' αὖθις ἔσται καινὸς, ἢν καλῶς ἔχῃ. Ibid. 1057. καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, | ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ στερηθῆναι πάτρας. (Hoc quidem exemplum ambiguum est. Sed ἔχειν ad τὰμὰ referunt interpretes.) Ibid. 1195. Καὶ τἀμά γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι. Sed verborum ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς ratio diversa videtur, quippe quorum eadem maneret sententia, etiam si abesset καλῶς. Idem fere significat πάντ' ἔχω quod πάντα καλῶς ἔχει μοι. Plenius de hac re dixi propter verba καὶ καλῶς ἔχει γάμους τυράννων v. 760.

716. Μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;] Mag. εἰς τί σοι τὸ δυσχερές;

717, 8. Πέποιθα. Πελίου δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος, | Κρέων τε.] Sic

Aldus. Lasc. ἐχθρός ἔστι μοι. Rom. A. ἐχθρὸς ἐστί μοι. Barnesius ἐχθρός ἐστί μοι. Musgravius ut Aldus. Sic etiam Brunckius, Beckius, Porsonus, Matthiae.

718, 9. τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς, | ἄγουσιν οὐ μεθεῖσαν ἐκ γαίης ἐμέ·] Rom. C. τούτοις δ'. Rom. A. B. D. (qui ὁρκίοις) E. τούτοισι δ'. Hi omnes, ni fallor, ζυγείς. Mag. ζυγοῖς, quod cum ὁρκίοισι adjectivi sensu sumto conjunctum fortasse explicari posset. Aliter unus e grammaticis quorum disjecta membra in scholiis leguntur: τούτοις δὲ τοῖς ζυγοῖς ἄγουσί με καὶ βιαζομένοις, οὐκ ἂν ἐκδοίης ὅρκοις προκατειλημένος. Sed vix operae pretium est hujusmodi erroribus immorari.

719. Magna diversitas in scriptura hujus versus. Pro Aldina μεθεῖσαν Rom. A. habet μεθῆσ' ἄν, θῆσ' in litura scripto. Rom. B. μεθῆς ἄν. Par. A. μεθῇς ἄν. Rom. C. E. Par. B. Mag. μεθεῖς ἄν. Rom. D. μεθεὶς ἂν cum gl. ἐκδοίης, quam habet etiam Par. B. Par. D. E. μεθεῖσαν ut Aldus. Lasc. Put. Burn. μεθεῖ' ἄν. Hactenus de scriptis libris, in quorum numerum Lasc. referre soleo. Impressi plerique ante Barnesium μεθεῖσαν. H. tamen Stephanus μεθῇς ἄν, Muretum fortasse secutus. Canterus etiam: *Rectius* μεθῇς ἂν *Sch. legit, et sequenti versu* ἀνώμοτος. In nulla scholiorum ed. ante Barnesium legitur μεθῇς ἄν. Veneta primo οὐ μεθήσω, deinde οὐκ ἂν μεθεῖο habet. Barnesius tum apud scholiasten tum apud poëtam οὐ μεθῇς ἂν dedit. Quam scripturam purum putum soloecismum esse ne pueri quidem duodecennes hodie ignorant. Sed illis temporibus viri satis eruditi et per totam vitam in literis Graecis versati, sine minima vitii suspicione legebant οὐκ ἂν γράφῃς, οὐκ ἂν ἔχῃς et similia. Musgravius μεθεῖς ἂν reposuit, quod accipiendum monet quasi sit μεθείης. Confert μεθεῖμεν, σωθεῖμεν et similia. Brunckius μεθεῖς pro μεθείης Graecum non esse contendit. *Syncopen istius formae optativi non patiuntur*, inquit, *nisi in personis pluralibus, quod pueris notum*, qui nondum aere lavantur. Scripsit igitur μεθεῖ' ἂν e Lasc. et Put. Ita ante viginti quinque annos scribendum monuerat Reiskius his verbis: *In vet. ed. est* μεθεῖ' ἄν, *quae proba est lectio, neque debuerat mutari, pro* μεθεῖο [e]. Sed activa forma μεθεῖναι accusativum regit, media μεθέσθαι genitivum, auctore Dawesio p. 238. [f] Soloecum igitur est μεθεῖ' ἂν ἐμέ. Respondet Brunckius, regulam a Dawesio propositam non semper veram esse, nec minus bene dici μεθέσθαι τινὰ quam τινός. Citat Euripidem Phoen. 522. ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι, nec probat Valckenarii conjecturam ἐκείνου, quam admiserunt Porsonus et Matthiae. Citat etiam Sophoclem El. 1276. μή μ'

[e] Vetus Reiskii editio est Brubachiana, cujus inspiciendae copiam in praesentia cum non habeam, monendus est lector, verba *omnes editiones* et similia, quibus toties utor, eam editionem non comprehendere.

[f] Euripides Heracl. 108. Ἄθεον, ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλει | ξένων προστροπάν. Multa de his verbis dixi, quae hodie indicta velim. Serius animadverti veram scripturam esse Ἄθεον—πόλει.

ἀποστερήσῃς | τῶν σῶν προσώπων ἡδονὰν μεθέσθαι. Ubi legendum ἀδονᾶν auctore Porsono. Quod ad nostrum locum attinet, ἐμὲ non a μεθεῖ' ἂν sed ab ἄγουσιν pendere monet Porsonus. Schol. ἐὰν γὰρ ὀμόσῃς μοι, τοῖς περὶ τὸν Κρέοντα βουλομένοις με ἄγειν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς οὐκ ἂν μεθεῖο. οἷον, ἐξαιτουμένοις με ἄγειν οὐκ ἂν δοίης. Similiter alius grammaticus: τούτοις οὖν βουλομένοις ἐξαιτεῖσθαί με, οὐκ ἂν ἐκδοίης ὀμόσας.

Ibid. Aldus γαιῆς. Lasc. γαίας. Sic Barnesius, Brunckius et sequentes.

710, 1, 2. λόγοις δὲ συμβὰς, καὶ θεῶν ἐνώμοτος, | φίλος γένοι' ἂν, κἀπὶ κηρυκεύμασιν | οὐκ ἂν πίθοιο.] Sic Rom. omnes, nisi quod D. E. conjunctim κἀπικηρυκεύμασιν, consentientibus edd. omnibus jam inde ab Hervagiana secunda. Haec verba ita explicat unus e scholiastis: Λόγοις δὲ συμβάς.) εἰ δὲ ἔλθοις εἰς τὴν σύμβασιν τῶν ἐμῶν λόγων, καὶ συνθήκας ἐνωμότους ποιήσαιο πρὸς ἐμὲ, εὖ οἶδα ὅτι μοι φίλος γένοιο καὶ ἐπίκουρος ἀσφαλὴς, καὶ οὐκ ἂν τὴν πρὸς ἐκείνους φιλίαν προκρίναις. ἐπικηρυκεύματα γὰρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γιγνόμενα πρὸς φιλίαν. Certum est hunc grammaticum in exemplo suo habuisse ἐνώμοτος et οὐκ ἂν πίθοιο. Vertit igitur Buchananus: *Verbis ligatus testibusque diis, meus | fies amicus, nec fidem praeconibus | qui me reposcent facile habebis.* Neque aliam interpretationem admittit vulgata scriptura. Sed ea admissa, nulla oppositio est inter haec verba et superiora ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς, &c. Ipsae particulae ostendunt contraria esse ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς et λογοις δὲ συμβάς. Recte alius Schol. μὴ ὀμόσας δὲ, φίλος γένοιο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκεύματος. Idem: καὶ (f. εἰ δὲ) διὰ λόγων μόνων σύνθοιο, ἴσως ἂν ἐκείνων γένοιο φίλος, καὶ διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα, ὅ ἐστι τὰς πρεσβείας, ἐξαιτουμένοις με ἐκδοίης ἂν αὐτοῖς. Recte etiam Muretus Var. Lect. VII. 3. καὶ θεῶν ἀνώμοτος legendum statuit, ut sensus sit: *at si nudis tantum sermonibus mecum conveneris, neque deos testes adhibueris, tum te fortassis amice cum illis geres.* De hac conjectura, quam probarant Canterus aliique, οὐδὲ γρῦ dixit Barnesius. Eam ignorasse videtur Reiskius, qui verba λόγοις δὲ συμβὰς recte vertit *solis verbis mecum pactis*, deinde male conjicit κοὐ θεῶν ἐνώμοτος. Non κοὐ sed καὶ μὴ scripsisset Euripides. Heathius vulgatam retinendam, ita autem explicandam censet: *cum vero et verbis disertis promiseris, et deorum jurejurando sis obstrictus, amicitiam non violabis illorum* (Creontis scilicet et Peliae domus), *et simul legationibus me repetentibus non obtemperabis.* Quod vero ad oppositionem attinet per particulas μὲν et δὲ indicatam, eam inter ἄγουσιν οὐ μεθῇς ἂν et φίλος γένοι' ἂν institui existimat. Ut alia omittam, oblitus est vir eruditus, aliud esse φίλος ἂν εἴης, aliud φίλος γένοι' ἄν. Hoc non significat *amicitiam non violares*, sed *amicitiam coleres.* Heathii igitur ratio absurda est. Musgravius ἀνώμοτος, quod in Par. B. D. supra scriptum repererat, in textum admisit. Vox est Euripidea satis nota ex Hipp. 612. Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Musgravium secuti sunt omnes post

eum editores, neque ego dissentio. Legi tamen posset, λόγοις δὲ συμβὰς, μὴ θεῶν ἐνώμοτος. Sed praestare videtur ἀνώμοτος propter genitivum θεῶν, de quo videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 317. Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 67. sibi aliquando in mentem venisse ait, λόγοισι δὲ ξυμβὰς θεῶν ἀνώμοτος. Sed numerosior est vulgata, cujus eadem est sententia. Hactenus haec. Major difficultas in sequentibus verbis κἀπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο, de quibus nunc dicendum.

721. Barnesius in margine κἀπικηρυκεύματα. Hoc ab aliis omnibus praetermissum e scholiis hausit. Grammatici verba sunt: ἐπικηρυκεύματα γάρ εἰσι τὰ διὰ τῶν κηρυγμάτων γιγνόμενα πρὸς φιλίαν. κεῖται οὖν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ τῆς φιλίας. τῇ δὲ εὐθείᾳ ἀντὶ δοτικῆς κέχρηται. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, καὶ τοῖς ἐπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο. Δίδυμος δέ φησι ἐλλείπειν τὴν διά. διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα. Paullo ante legitur: μὴ ὀμόσας δὲ, φίλος γένοιο αὐτοῖς διὰ τοῦ ἐπικηρυκεύματος. θέλει εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἐπικηρευκεύμασιν. λείπει δὲ ἡ διά. Latet hic aliquid, quod extricare nequeo.

722. Particula negativa οὐκ cum ea interpretatione, quam solam veram putant recentiorum plerique, nullo modo conciliari potest. Dicendum erat, φίλος γένοι' ἂν κἀπικηρυκεύμασιν ἂν πίθοιο. Huic incommodo ut subveniret Muretus, verba κἀπικηρυκεύμασιν οὐκ ἂν πίθοιο Latine reddidit *neque stabis iis quae inter nos conventa sunt*. Respondet Musgravius, ἐπικηρυκεύματα non esse *conventa*, sed *petitiones per praeconem*, quarum exempla praebent Euripidis Supplices et Heraclidae. Neque πείθεσθαι significat *stare*, quod hoc sensu Graece dicitur ἐμμένειν. Scriptura igitur corrupta videtur. Non male Reiskius, licet paullo longius a recepta, κἀπικηρυκεύμασιν | αὐτῶν (vel τούτων) πίθοιο. Ex priori membro φίλος γένοι' ἂν suppleri potest ἄν. Musgravio placet ὦκ' ἂν πίθοιο. Simul monet ὦκα pro ὠκέως saepius apud Homerum inveniri. Exempla e tragicis desiderat Brunckius, quae cum non exstent, edidit κἀπικηρυκεύμασι | σύ γ' ἂν πίθοιο. Quae scriptura, judice Porsono, et nimis emphatica est, et Aegeum ceteris hominibus pejorem facit. Qui enim σύ γε τοῦτο ποιήσεις dicit, rem, de qua agitur, tibi potius quam ceteris hominibus convenire putat. Porsonus igitur τάχ' ἂν πίθοιο scripsit ex conjectura Wyttenbachii. *Ne Aegeum offendat*, inquit Porsonus, *timorem suum isto* fortasse *moderatur Medea*. Nisi vera est haec scriptura, saltem veri similis est. Sed olim legebatur, ut modo vidimus, κἀπικηρυκεύματος vel κἀπικηρυκεύματα, quorum neutrum cum πίθοιο conciliari potest. Vide igitur an potius πίθοιο corruptum sit quam οὐκ ἄν.

722, 3. τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ, | τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός.] Aldus et Lasc. τοῖσδ' ὄλβός ἐστι. Rom. A. τοῖσδ' ὄλβος ἐστί.

724. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν.] Valckenarius ad Phoen. 531. ἔδειξας ἐν λόγοις. Quam scripturam Sigonio, ni fallor, tribuit Canterus in margine exempli Hervagianae secundae, quod in bibliotheca Bodleiana exstat. Nihil facilius leniusve hac emen-

datione, quam ab Heathio Musgravioque probatam admisit Brunckius. Exempla ejusdem erroris praebet Porsonus ad Phoen. 540. Sed in solo fere Rom. C. legitur ἐν λόγοις. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Cott. Par. omnes, ὦ γύναι, quo admisso, non amplius offendit ἔλεξας. Porsonus igitur ἔλεξας revocavit, ὦ γύναι admisit. *Idem est* ἔλεξας, inquit, *ac si dixisset*, ἔδειξας ἐν λόγοις.

726. ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,] Rom. A. τάδ' ἔστιν. Deinde Rom. C. Pseudogregorius v. 781. ἀσφαλέστερα. Rom. A. B. D. E. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. ἀσφαλέστατα, quod admisit Porsonus. In Rom. A. supra scriptum στερα. Revocavi comparativum, cui melius respondent verba τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον v. 728. quam superlativo. Pro superlativo faciunt verba κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα v. 905. et similia, quae passim leguntur.

727. σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,] Reiskius ἔχειν προδεικνύναι. *Alias deberet* ἔχοντι *legi*, inquit. Constructio est, ni fallor, δεικνύναι (id est, φαίνεσθαι) σοῖς ἐχθροῖς σκῆψίν τιν' ἔχοντα. Dicitur δεικνύναι ἔχοντα ut δείξω σοφὸς γεγὼς v. 535. Quod ad dativum ἔχοντι attinet, nemo nescit accusativum recte se habere. Aeschylus Prom. 216. κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε | ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντα μητέρα, | ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν. Cujus constructionis exempla e nostra fabula attulit Brunckius ἀνοίξαντα v. 644. ἔχοντα v. 727. πάσχουσαν v. 797. κηδεύουσαν v. 858. Plura ex aliis fabulis ipse dedi ad Heracl. 693. p. 140.

728. τὸ σὸν δ' ἄρηρε μᾶλλον.] Rom. C. τὸ σὸν δ' ἄραρε. Rom. A. B. E. Lasc. Par. A. τὸ σόν (Rom. E. τοσόν) τ' ἄραρε, quod admisit Brunckius. Pseudogregorius v. 761. τὸν σὸν δ' ἄραγε μᾶλλον ἐξηγοῦ θεόν. *Omnia mirifice pervertit*, inquit Porsonus, *sed ita pervertit, ut facile videas, eum* τὸ σὸν δ' ἄραρε *in exemplari suo reperisse.*

Ibid. ἐξηγοῦ θεούς.] Schol. τὸ δὲ ἐξηγοῦ θεοὺς, ἀντὶ τοῦ, ὀνόμαζε τοὺς θεοὺς, οὓς βούλει με ὀμόσαι.

729. Ὄμνυ πέδον γῆς,] Rom. E. Lasc. ὄμνυε. Porsonus: *Sed in tironum gratiam observandum est, hac forma, ea nempe, ubi* υω *pro* υμι *in fine verbi ponitur, nunquam uti Tragicos; rarissime veteres Comicos; saepius mediae, saepissime novae Comoediae poëtas. Paullatim et parce adhiberi coepta est sub mediam fere Aristophanis aetatem; tantum enim occurrit* ὀμνύῃ *Av.* 1610. συμπαραμιγνύων *in ultima ejus fabula Pluto* 710. *Cetera loca ubi usurpari videtur, aut emendata sunt, aut emendanda.* Haec ille. Quod ad ὀμνύῃ attinet, non nisi casu accidisse puto, ut nihil tale apud Aeschylum, Sophoclem aut Euripidem legatur. Ὄμνυμι enim et similia verba nullum subjunctivum imperfectum apud Atticos habent, praeter eum qui a forma communi ὀμνύω derivatur [g]. Nec dubitandum est, quin quivis tragicorum aut

[g] Subjunctivum imperfectum appello ὀμνύῃ, perfectum ὀμόσῃ, plusquam perfectum ὀμωμοκὼς ᾖ. Si mea auctoritas apud grammaticos valeret, Graecorum ἀόριστον *praeteritum perfectum*, eorum παρακείμενον *praesens plusquam perfectum* appellaremus.

veterum comicorum aeque libenter ὀμνύῃ dixisset ac γράφῃ aut λέγῃ, si subjunctivum ejus verbi postulasset sententia. Recte autem statuere videtur Porsonus, participium συμπαραμιγνύων recentioris Atticismi esse. Qui post Euclidem vixerunt, frequenter hac forma usi sunt. Amphis apud Stobaeum Tit. XXVII. p. 194=121. Ὅστις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθεται, | αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥαδίως ἐπίσταται. Antiphanes ibid. Δέσποιν', ὅτ' ἄν τις ὀμνύοντος καταφρονῇ, | ᾧ μὴ σύνοιδε πρότερον ἐπιωρκηκότι, | οὗτος καταφρονεῖν τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ, | καὶ πρότερον ὀμόσας αὐτὸς ἐπιωρκηκέναι. Alexis p. 195=121. Οὐ τοῖς γὰρ ὀμνύουσι τὸν φρονοῦντα δεῖ, | τοῖς πράγμασιν δ' αὐτοῖσι πιστεύειν ἀεί. Diphilus Tit. XXVIII. p. 196=123. Ὅρκος δ' ἑταίρας ταυτὸ καὶ δημηγόρου. | ἑκάτερος αὐτῶν ὀμνύει πρὸς ὃν λαλεῖ. Ὄμνυε autem, quod Euripidi tribuunt nonnulli libri, ne infimae quidem aetatis comicos usurpaturos fuisse existimo. Hoc enim inter ὄμνυε et ὀμνύει interest, quod ὄμνυε brevem syllabam post υ habet, ὀμνύει longam. Hanc autem formam non usurpasse videntur comici, nisi quando υ longam syllabam sibi subjectam habebat. Dixerunt ὀμνύω, ὀμνύεις, ὀμνύει, ὀμνύων, ὀμνύοντες, minime vero ὀμνύομεν, ὀμνύετε, ὤμνυον, ὄμνυε, ὀμνυέτω. Saltem nihil tale in eorum reliquiis offendi. Vulgo quidem tribuitur Menandro apud Athenaeum p. 502. E. τοῦτο δὴ τὸ νῦν ἔθος. | ἄκρατον ἐβόων, τὴν μεγάλην. ψυκτῆρά τις | προὔπινεν αὐτοῖς, ἀθλίους ἀπώλλυον. Sed ἀπολλύων sensu postulante reposuit Bentleius n. 153. Quae hactenus dicta sunt, de activa tantum forma accipienda sunt. Media enim et passiva forma nunquam variasse videntur apud Atticos, a quorum sermone aeque alienum fuisse credo ἀπολλύονται atque ἀπολλύομαι.

729, 30. πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς | τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.] Par. B. D. Put. omnes pro var. lect. ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας, quod ad v. 735. pertinere censet Musgravius. *Hic enim locum habere non potest,* ait, *propter vocem* τοὐμοῦ. Putat etiam σέβας esse pro σέλας. Sed ἁγνὸν σέβας dixerunt Aeschylus Eum. 888. Myrmidonibus apud Athenaeum p. 602. E. Sophocles Oed. T. 830. Phil. 1289. Euripides Cycl. 576. Haec exempla attulit Porsonus.

731. Τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν, λέγε.] Rom. A. B. D. E. μὴ δράσειν. Rom. C. μὴ δρᾶσαι. In Rom. A. etiam supra scriptum σαι.

732. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε,] Hervagiana prima cum plerisque sequentium ante Barnesium σῆς omittunt. Recte H. Stephanus ἐκ γῆς σῆς. Sic etiam in uno libro Scaliger, in altero ἐκ τῆς γῆς.

733, 4. μήτ' ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν | χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.] Rom. C. D. E. μεθήσειν ζῶν. Rom. A. B. Par. A. Mag. Put. (in quo supra scriptum ζῶν) μεθήσειν γῆς. Par. E. utrumque habet.

735, 6. Ὄμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς, | θεούς τε πάντας,] Rom. C. (in quo v. 735. a correctore additus est) D. λαμπρὸν

ἡλίου τε φῶς. Rom. A. B. λαμπρόν θ' ἡλίου φάος. Rom. E. Lasc. λαμπρὸν ἡλίου φάος. Tres sunt scripturae diversitates, quarum nulla omni exceptione major est. Qui λαμπρόν θ' ἡλίου φάος legunt, spondeum in quarta sede exhibent. Qui vero λαμπρὸν ἡλίου φάος, metro quidem satisfaciunt, sed copulam omittendo aliquid de sententiae concinnitate detrahunt. Tertiae scripturae λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς objicit Porsonus, quod copulam ineleganter post duo vocabula insertam habet. Cujus quidem inelegantiae exempla satis frequenter apud tragicos occurrunt. Dixit noster verbi caussa infra v. 1076. καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον, | σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Plura exempla dedi ad Iph. T. 199. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 282. Sed nemo non praeferret λαμπρόν θ' ἡλίου φῶς, si metri nihil interesset. Variam lectionem ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας a Musgravio ad v. 729. memoratam admisit Porsonus. Malim ἁγνὸν φάος, quod exstat apud Euripidem Hippolyto Καλυπτομένῳ Fragm. xiv. Ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ, ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος. Dixit etiam Soph. El. 86. Ὦ φάος ἁγνὸν, καὶ γῆς | ἰσόμοιρος ἀήρ. Ponamus igitur Euripidem scripsisse ἡλίου θ' ἁγνὸν φάος, librariorum autem oscitatione invectum esse ἡλίου τε λαμπρὸν φάος. Vides ab hac scriptura, quasi a communi origine, facile derivari potuisse λαμπρόν θ' ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου φάος, λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς. Sed hae merae sunt conjecturae. Matthiae, quem sequor, Aldinam revocavit.

736. ἐμμένειν, ἅ σου κλύω.] Scripsi ἐμμενεῖν, ex emendatione meane dicam an Schaeferi? Ambo enim in eam incidimus, sed ille prior occupavit. Latet in indice Graeco alterius ed. Lipsiensis ab eo curatae p. 519. Simili vitio legitur apud Euripidem Phoen. 1246. ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις | ὅρκους ξυνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται [h]. Mavult etiam Schaeferus ἐμμενεῖν οἷς σου κλύω. Ita legi posse nemo ignorat. Sed et recepta recte se habet. Supplendum τούτοις vel ἐκείνοις. Aeque bene dicitur ἐμμενεῖν ἐκείνοις, ἅ σου κλύω, atque ἐμμενεῖν ἐκείνοις, οἷς σου κλύω. Utriusque constructionis exempla praebent scriptores de ellipsi, necnon Matthiae Gramm. Gr. §. 473. 474.

737. Ἀρκεῖ. τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;] Id est, τί παθεῖν εὔχει ἐὰν μὴ ὅρκῳ τῷδε ἐμμένῃς. Optativum cum interrogatione hoc modo usurpatum alibi non reperi. Sed etiam imperativus hanc formam nonnunquam induit. Bene Graecum esset, τί δράτω Σωκράτης; Id est, *Quid faciat vis Socrates?*

Ibid. Lasc. μὴ μένων solenni vitio, de quo vide ad verba ἣν σὺ μὴ 'γγελᾷς v. 1329.

738. Ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.] Rom. B. δυσσεβοῦσι. Rom. A. B. C. D. Lasc. δυσεβοῦσι. In Rom. C. alterum σ subscriptum. Lasc. etiam δυσεβεῖ v. 1254. δυσεβέστατον v. 1295. δυσεβοῦς v. 1350. Fluctuant Romani, quod semel monuisse sufficit.

[h] Isocrates περὶ τῆς Ἀντιδόσεως p. 314. C. ἀλλ' ὀμνύναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἦ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων καὶ τῶν ἀπολογουμένων. Scribendum ἀκροάσεσθαι.

Ibid. Omnes Rom. Mag. γίνεται. Sed Lasc. γίγνεται. Vide ad v. 14.

Ibid. Rom. A. B. E. βροτῶν. Rom. C. Mag. Pseudogregorius v. 788. βροτοῖς.

741. πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ὧν βούλομαι.] Rom. C. Par. A. ὧν βούλομαι. Rom. A. B. E. Flor. Lasc. Par. B. D. E. Mag. Put. Cott. ἃ βούλομαι, quod admisit Barnesius. Hoc exemplo usus est grammaticus antiquus, cujus verba leguntur apud Suidam v. Ἃ ἅ: βραχέως δὲ καὶ δασέως τὸ ἅτινα.——καὶ ἀντὶ τοῦ ὧν τέτακται. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Μηδείᾳ· Πράξασ' ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ (Oed. C. 1106.)· Αἰτεῖς ἃ τεύξῃ. *Utraque constructio proba*, inquit Porsonus. Noster Hec. 42. καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων | ἔσται πρὸς ἀνδρῶν. Ibid. 51. τοὐμὸν μὲν οὖν, ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν, | ἔσται. Phoen. 513. πρὸς δὲ τοῖσδ', αἰσχύνομαι, | ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, | τυχεῖν ἃ χρῄζει. Ibid. 998. Γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον, | κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν. Praeter Brunckium ad h. v. videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 363. Numerorum nihil referre videtur. Dixit noster Hipp. 1063. Μάτην δ' ἂν ὅρκους ξυγχέαιμ', οὓς ὤμοσα. Ubi nihil obstabat, quo minus diceret ὅρκον—ὃν ὤμοσα.

742, 3. Ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ | πελάσειε δόμοις,] Lasc. ἀλλᾶσσ' ὁ μαίας. Tragicus Rhes. 216. Ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαίας παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν | πέμψειεν Ἑρμῆς. Quae sequuntur verba, ὅς γε φηλητῶν ἄναξ, Aegeo minus conveniunt. Πομπαῖον Ἑρμῆν, sed χθόνιον, invocat etiam Ajax apud Sophoclem v. 832. Neque hujus officii oblitus est Mercurius apud Aristophanem Pluto. Ἡγεμόνιον enim ipse se appellat v. 1160.

744, 5. ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων, | πράξειας,] Id est, interprete Porto, *et ea, quaecunque in animo habens festinas, perficias*. Malim, πράξειάς τε ἃ σπεύδεις, ἐπίνοιαν αὐτῶν κατέχων. Σπεύδειν hic *operam dare* significat. Idem est ἐπίνοιαν κατέχων quod ἐπιθυμίαν ἔχων. Noster Phoen. 411. Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες; Aristophanes Av. 403. κἀναπυθώμεθα τούσδε, τίνες ποτὲ, | καὶ πόθεν ἔμολον, | ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν. Tragicus Rhes. 195. Μέγας ἀγὼν, μεγάλα δ' ἐπινοεῖς ἑλεῖν. | μακάριός γε μὴν κυρήσας ἔσει.

745, 6. ἐπεὶ γενναῖος ἀνὴρ, | Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.] Lasc. ἐπὶ γενναῖος ἀνήρ. Idem ἐπί σφας v. 1345. Notanda autem ellipsis infinitivi εἶναι, de quo nihil dixerunt interpretes. Noster supra v. 294. δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι. Item v. 589. μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει. Infra v. 907. δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις. Ita plerumque loquuntur tragici. Sed dixit Euripides Tro. 394. τὰ δ' Ἕκτορός σοι λύπρ' ἄκουσον, ὡς ἔχει. | δόξας ἀνὴρ ἄριστος, οἴχεται θανών. Sic etiam Hipp. 400. τρίτον δ', ἐπειδὴ τοισίδ' οὐκ ἐξήνυτον | Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι | κράτιστον, οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν. Δεδόκησαι usurpat etiam Aristophanes Vesp. 725.

747. Ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλίου τε φῶς,] Hunc versum cum tribus sequentibus hoc ordine exhibet Lasc. νῦν καλλίνικοι—γενησόμεσθα—ὦ Ζεῦ—νῦν δ' ἐλπίς.

748, 9. νῦν καλλίνικαι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, | γενησόμεσθα,] Rom. C. καλλίνικαι. Rom. A. B. D. E. Lasc. Par. A. Mag. Put. καλλίνικοι, quod admisit Musgravius. Scripturam mutavit, ipso fatente, propter similem terminationem vocis φίλαι. Haec quidem pluribus exemplis ex eadem ῥήσει sumtis defendi posset. V. 755. ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα. V. 763. παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι. V. 773. ἅμαξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον. V. 779. οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι. Sed Graece dicitur ἡ καλλίνικος. De quo vide ad ἀπορθήτου v. 808. *Etiamsi forma altera legitima esset*, inquit Porsonus, *feminino plurali non uteretur Medea, sed masculino.* Sic μολόντες v. 754. De hac constructione jam dictum ad v. 379. Scaliger etiam καλλίνικοι. Mox Rom. C. γενησόμεθα.

748. Desinit in hunc versum Rom. E.

749. κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν.] Schol. Εἰς ὁδὸν γάρ.) ἀντὶ τοῦ, εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν.

750. νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.] Reiskius: νῦν δ' ἐλπὶς *integre scribitur* νῦν δὴ ἐλπίς. Scribendum igitur νῦν δὴ 'λπίς. Quam elisionem cum exemplis confirmatam videro, legitimam esse credam. Recte νῦν δὲ propter νῦν καλλίνικοι v. 748. Vide ad v. 1039.

Ibid. Pseudogregorius v. 735. τίσαι, quod non contemnendum est, modo scribatur τῖσαι. Aeschylus Theb. 373. ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν. Euripides Or. 777. Μολόντι δ' ἐλπίς ἐστι σωθῆναι κακῶν; Alc. 144. Ἐλπὶς μὲν οὐκέτ' ἐστὶ σώσασθαι βίον. Hel. 439. ἐλπὶς δ' ἐκ γε πλουσίων δόμων | λαβεῖν τι ναύταις. Thucydides III. 3. καὶ ἐλπίδα εἶναι ἐπειχθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω. Xenophon Hist. Gr. VI. 5, 35. νῦν ἐλπὶς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατευθῆναι Θηβαίους. Demosthenes Olynth. I. p. 3. C. σποπεῖσθε εἰς τί ποτε ἐλπὶς ταῦτα τελευτῆσαι. Futurum praeter alios habet noster infra v. 1000. Sic etiam Alc. 294. μόνος γὰρ αὐτοῖς ἦσθα, κοὔτις ἐλπὶς ἦν, | σοῦ κατθανόντος, ἄλλα φιτύσειν τέκνα. Aeschylus Agam. 688. ἐλπίς τις αὐτὸν εἰς δόμους ἥξειν πάλιν. Ita maluit quam ἐλθεῖν aut μολεῖν[1]. Diversam ab harum utraque constructionem habet ibid. 1443. οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν, | ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς | Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.

751. οὗτος γὰρ ὠ 'νὴρ,] Rom. A. B. C. D. Lasc. Par. A. Mag. οὗτος γὰρ ἀνὴρ, quod admisit Brunckius. *Vulgatum* ὠ 'νὴρ, ait, *forte est Aldi emendatio, qui tamen vix ignorare potuit primam in* ἀνὴρ *ancipitem esse.* Cujus sententiae auctorem citat Valckenarium ad Phoen. 1650. ubi vulgo legitur, Ἄταφος ὅδ' ἀνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται. Postea vero errorem suum vidit et agnovit. *Perduxerat me olim Valckenarii viri longe doctissimi auctoritas, in eam opinionem, poëtas Atticos pro lubitu primam in* ἀνὴρ *corripuisse vel produxisse, quod postmodo falsam esse comperi.* Haec

[1] Dixit tamen paullo ante v. 683. γίνοιτο δ' ὡς ἄριστα. Μενέλεων γὰρ οὖν | πρῶτόν τι καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν. Futurum est μολεῖσθαι, quod usurpant Aeschylus Prom. 689. Sophocles Oed. C. 1742.

sunt ejus verba ad Sophoclis Oed. C. 630. γῆ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο, ubi contra omnes libros γῆ τῇδ' ἀνὴρ ὅδ' dedit. Ad v. 1486. ejus fabulae haec monet: *Optime in Eurip. Medea* 769. [751.] *Aldus edidit* οὗτος γὰρ ὡ 'νὴρ, *quod retinere debebam, ut et ejusdem dramatis* v. 687. [669.] *edere*, Σοφὸς γὰρ ὡ 'νὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιάδε. Porsonus utrobique ̔ἀνὴρ, quod in ἀνὴρ mutavi.

Ibid. ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,] Nostri, *where I was most at a loss, where I was weakest*. Euripides Ion. 363. Οἶσθ' οὖν, ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;

752. λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.] Rom. C. πέφανται. Rom. A. B. πέφασται. Rom. D. πέφαται.

753. ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,] Reiskius πρυμνίτην. Male. A πρῶρα fit πρωράτης, a πρύμνη πρυμνήτης, quod proprie κυβερνήτης significat. Hinc Aeschylus Eum. 16. Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ. Ibid. 768. μήτοι τίν' ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς | ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ. Nostro loco πρυμνήτην adjectivi loco sumitur pro πρυμνήσιον, quo utitur poëta Herc. 478. ὡς ἀνημμένοι κάλως | πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα. Schol. 'Εκ τοῦ δ' ἀνάψομεν.) παυσόμεθα τῶν ταρασσόντων κακῶν. ὅταν γὰρ ἀπόγεια δεθῇ, παύονται τῶν καμάτων (vulgo κυμάτων) οἱ ναῦται. Haec verba explicat Hesychius: Πρυμνήσια. ἀπόγεια σχοινία. Hinc noster Hec. 539. λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια | νεῶν δὸς ἡμῖν. Ceterum Hervagiana secunda aliaeque nonnullae pro κάλων habent κύκλων, quod in exemplo suo correxit Scaliger.

755, 6. ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα | λέξω. δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.] Schol. Λέξω δὲ μὴ πρὸς ἡδονήν.) μὴ νομίσῃς, φησὶν, ἡδέα καὶ προσηνῆ εἶναι τὰ μέλλοντά σοι ῥηθῆναι. ἔστι γὰρ ἀηδέα (ed. Ven. ἡδέα) μὲν εἰς ἀκοὴν ἐλθεῖν, ἀναγκαῖα δὲ ὅμως. Sensus est, δέχου δὲ λόγους μὴ πρὸς ἡδονὴν λεγομένους, *accipe sermones, qui delectandi caussa non dicuntur*.

759, 60. μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους, | ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα,] Conjecturae sunt, Barnesii ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταυτὰ, Reiskii ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα. Sed idem efficit vulgata. Verba ταῦτα δοκεῖ μοι significant *his assentior*, eoque sensu exstant apud nostrum Heracl. 1053.

760, 1. καὶ καλῶς ἔχει, | γάμους τυράννων, οὓς, προδοὺς ἡμᾶς, ἔχει,] Rom. A. B. C. Flor. Par. omnes, καὶ καλῶς ἔχει. Edd. pleraeque ex Hervagiana secunda καὶ καλῶς ἔχειν. Quae scriptura, licet e sola conjectura nata videatur, hoc argumento se commendat, quod post δοκεῖ facile irrepere potuit ἔχει. Legi quidem posset, expulso v. 761. ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχει, | καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα. De qua constructionis mutatione mox dicam. Servato etiam v. 761. erunt quibus placeat ἔχει hoc sensu, ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ αὐτὸς καλῶς ἔχει γάμους τυράννων. Sed rectius dicitur καλῶς ἔχει μοι ὁ γάμος quam καλῶς ἔχω τὸν γάμον, ut jam monui ad v. 715. Retinendum igitur ἔχειν. Si perspicuitati studuisset poëta, post verba ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα potius καὶ καλῶς ἔχουσι γάμοι τυράννων quam καὶ καλῶς ἔχειν γάμους

τυράννων dixisset. Sed Atticae vel elegantiae vel negligentiae est ἔχειν. *Hoc enim pendet a verbo* λέξω, *quod praecedit*, inquit Portus, *et* ἀπὸ τοῦ κοινοῦ *repetitum subauditur*. Ita Thucydides III. 3. ἐσηγγέλθη γὰρ αὐτοῖς, ὡς εἴη Ἀπόλλωνος Μαλόεντος ἔξω τῆς πόλεως ἑορτὴ, ἐν ᾗ πανδημὶ Μιτυληναῖοι ἑορτάζουσι, καὶ ἐλπίδα εἶναι ἐπειχθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω. Ibid. 25. καὶ ἔλεγε τοῖς προέδροις, ὅτι ἐσβολή τε ἅμα ἐς τὴν Ἀττικὴν ἔσται, καὶ αἱ τεσσαράκοντα νῆες παρέσονται, ἃς ἔδει βοηθῆσαι αὐτοῖς· προαποπεμφθῆναί τε αὐτὸς τούτων ἕνεκα, καὶ ἅμα τῶν ἄλλων ἐπιμελησόμενος. Quae exempla suppeditavit mihi E. F. Poppo Observat. Crit. in Thucyd. p. 185. Nihil igitur difficultatis haberent haec verba, ni sequerentur, καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα, in quibus non dicitur quid ξύμφορον sit et καλῶς ἐγνωσμένον. Reiskius ita legendum et interpungendum censuit: ὡς συνδοκεῖ μοι πάντα καὶ καλῶς ἔχει, | γάμους τυράννων θ', οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει, | καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς εἰργασμένα. Συμφορα *et* εἰργασμένα, inquit, *est pro* σύμφερόν τι *et* εἰργασμένον. Idem Reiskius Miscell. Nov. Lips. T. V. p. 719. a Valckenario ad Phoen. 1286. laudatus, medium versum delendum censet, utpote spurium et e v. 17. 565. 683. conflatum. Sed si v. 761. ex his conflatus est, nullus apud Euripidem versus est, quin simili argumento νοθείας convinci possit. Paullo majoris momenti est, quod cod. Flor. versum 761. omittit, praesertim cum hoc ignorasse videatur Reiskius. Tantum huic argumento tribuit Brunckius, ut versum, quem manifesto spurium et insititium appellat, audacter expulerit. Sed ab eodem codice absunt versus 700—703. idque propter γονὰς, ut recte monet Valckenarius ad Phoen. 363. Ab eodem codice absunt Phoen. 362, 3. propter ἔχει, Phoen. 1608—13. propter βίον, Andr. 742, 3. propter ἀντιλήψεται, Andr. 933, 4. propter δόμοις, Alc. 1068—73. propter duas tantum syllabas similes vocum ὀμμάτων et δωμάτων. Si toties propter homoeoteleuton in eo libro erratum est, facile mihi concessum iri arbitror, non aliam caussam quaerendam esse, cur in eo desit nostrae fabulae v. 761. quem agnoscunt Rom. A. B. C. D. Revocavit eum Matthiae, sed uncinis inclusit. Revocavit etiam Aldinam καὶ καλῶς ἔχει.

762. καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς εἰργασμένα.] Rom. C. εἰργασμένα. Rom. A. B. D. Flor. Lasc. Par. A. B. Cott. ἐγνωσμένα, quod admisit Musgravius. Sensus est δεδογμένα. Exempla pete ab H. Stephano v. Γινώσκω. Hic autem versus ut cum superioribus connectatur, ταῦτα supplent interpretes. Vertit Portus, *et utilia* haec *esse, et recte facta*.

764, 5. οὐχ ὡς λιποῦσα πολεμίους ἐπὶ χθονὸς | ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,] Rectius πολεμίας, de quo mox. Non intelligo quo jure dicatur οὐχ ὡς λιποῦσα post verba παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι. Potius exspectassem οὐχ ὡς λείψουσα. Noster Tro. 740. ὦ λέκτρα τἀμὰ δυστυχῆ τε καὶ γάμοι, | οἷς ἦλθον εἰς μέλαθρον Ἕκτορός ποτε, | οὐχ ὡς σφάγιον Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμὸν, | ἀλλ' ὡς τύραννον Ἀσιάδος πολυσπόρου. Mendosa quidem est haec scri-

ptura, sed recte se habere videtur *τέξουσα*[k]. Cum metro repugnet *λείψουσα*, vide an legendum *λιποῦσ' ἂν*, quod idem fere significat. Nam vix quidquam refert, utrum *οὐ λείψω παῖδας* an *οὐκ ἂν λίποιμι παῖδας* dicat Medea. Ita Agamemnon apud Euripidem Iph. A. 94. *κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρθίῳ κηρύγματι | Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατὸν, | ὡς οὔποτ' ἂν τλὰς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν.* Id est, *ὡς οὔποτε τλησόμενος.* Ceterum non male Burgesius *οὐχ ὡς λίπω σφε.* Quae scriptura ut admitti possit, delendus est v. 765. quem pro spurio habuit Brunckius, utpote conflatum e v. 1028, 9. *οὔτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ | παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.* Ita igitur procedet oratio: *παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι, | οὐχ ὡς λίπω σφε πολεμίας ἐπὶ χθονὸς, | ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.*

Ibid. Rom. C. *πολεμίους*, ut Aldus. Edd. recentiores ante Musgravium *πολεμίων*. Rom. A. B. D. Lasc. Mag. Put. *πολεμίας*, quod admisit Musgravius. Sic etiam H. Stephanus. Frequens est confusio vocalis *α* et diphthongi *ου*[l]. Vide ad v. 348.

765. Rom. C. Lasc. *καθ' ὑβρίσαι.* Sic etiam Rom. C. v. 1029. ubi Lasc. recte *καθυβρίσαι.*

767. *πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,*] Rom. A. a corr. B. C. D. *αὐτούς.* Rom. A. ante corr. *αὐτοῖς.* Valckenarius ad Phoen. 1286. *αὐτῇ.* Ita enim legi monet v. 917. *πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται | τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἶδ' ἐγὼ) πολύ.* Haec conjectura ut admittatur, delendus est v. 768. de quo mox dicturus sum. Admisit eam Brunckius. Porsonus vero, licet versum 768. omiserit, *αὐτοὺς* revocavit.

768. *νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,*] Rom. C. Mag. Schol. *φυγεῖν.* Aldus *τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα* etiam v. 910. 913. sed *μὴ φυγεῖν χθόνα* v. 941. ubi plura de hac diversitate. Nunc de *γνησιότητι* hujus versus dicendum est. Si Valckenario credis, inauditam ellipsin exhibent verba *τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.* Suspicor etiam superiora *νύμφῃ φέροντας* post *δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν* abundare ei visa esse, licet hanc sententiam diserte non expresserit. Quod ad ellipsin attinet, utinam nulla difficilior neque durior apud tragicos exstaret. *Passim ante infinitivum ὥστε paullo durius deest*, inquit Schaeferus ad Bosium p. 492=490. Sed hic potius supplendum videtur *ἱκετεύοντας*, quod in superioribus verbis quodammodo comprehenditur. Verba autem *νύμφῃ φέροντας* multum abest quin abundent. Significant enim *nuptiarum praetextu ferentes.* Dona sua *φερνὰς* appellat Medea v. 926. Eadem apud Senecam dicit v. 575. *Haec nostra nati dona nu-*

[k] Seidlerus et Matthiae, *οὐχ ὡς σφαγεῖον Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμοί.* Sed *σφαγεῖον* alienum esse a sententia jamdudum monuit Musgravius. Nec belle dicitur *τέξουσ' ἐμοὶ σφαγεῖον Δαναΐδαις*, quod minime defendit exemplum a Seidlero allatum, *Ἄκουσον, ὥς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενὶ*, in quo dativus uterque ad eandem personam spectat.

[l] Noster Heracl. 143. *δίκαιοι δ' ἐσμὲν, οἰκοῦντες, πόλιν, | αὐτοὶ καθ' αὑτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.* Recte Scaliger *κυρίας.* Vulgata eodem vitio laborat quo *ξένους θ' ὁμοῦ γυναῖκας* Suppl. 94. *ἁπλοῦν—βιοτὰν* Herc. 663. *Πυθίου δενδρῶτι πέτρα* ibid. 790.

lenti ferant. Valckenario obsecutus versum omisit Brunckius. Revocavit eum Matthiae, sed uncinis inclusit. Dedi quod vulgo legitur. Sed paene persuasum habeo, aliam eamque meliorem scripturam olim exstitisse, cujus vestigia his verbis exhibet Schol. Τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα.) γράφεται δῆθεν δὴ, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δή. Scribendum, ni fallor, γράφεται, δῆθεν [ἱκεσίῳ λόγῳ]. δῆθεν δὲ, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δή. Utinam variam lectionem indicare contentus, particulam explicare supersedisset grammaticus. Haec enim explicatio in caussa fuit, ut scriba alterum δῆθεν cum verbis interjacentibus omitteret. De eo scribarum errore satis, opinor, modo dictum est ad v. 761. Lacunam expleat quisque ut velit et possit. Quod dedi, ἱκεσίῳ λόγῳ, non solum metro ac sententiae convenit, verum etiam eum sensum praebet, cujus interpretatio haberi possint verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα. Utut de hac conjectura statuatur, nemo non videt quam bene legatur νύμφῃ φέροντας δῆθεν. Suidas: Δῆθεν. ὡς δή φησι. τοῦτο δὲ προσποίησιν ἀληθείας ἔχει, δύναμιν δὲ ψευδοῦς——προέτεινα τὰς χεῖρας, ἱκετεύων δῆθεν.

768 *. λεπτόν τε πέπλον, καὶ πλόκον χρυσήλατον.] Hic versus totidem verbis legitur iterum v. 919. nisi quod edd. pleraeque ibi pro πλόκον habent στέφος, quod hic etiam ex Par. A. admisit Brunckius. Porsonus πλόκον revocavit, Matthiae στέφος. Flor. πλόκαμον. Ex eodem Par. A. ordinem versuum mutavit Musgravius, apud quem hoc ordine leguntur: πέμψω—λεπτόν—νύμφῃ.—Matthiae ut vulgo. Eo excepto, nuperos editores haec quaestio non tangit. Brunckius enim, Beckius et Porsonus versum quem ultimo loco collocarat Musgravius, omnino omiserunt. Ego medium omisi. Non opus ut bis iisdem verbis declaret Medea, quaenam dona Creusae missura sit. Hic satis est κόσμον dicere. Altero loco, cum omnia jam parata sunt, et ipse κόσμος pannis involutus, vel potius pyxide sive arcula inclusus, spectatorum oculis proponitur, non male additur hic versus, quo audito, facilius ad rei eventum properat animus.

769. κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,] Reiskius κἂν παραλαβοῦσα. Observent tirones ἀμφιθῇ pro ἀμφιθῆται. Ita v. 950. ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ | θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐ|τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα. Euripides Erechtheo Fragm. vi. ἀείδοιμι δὲ στεφάνοις κάρα πόλιον στεφανώσας. Idem Bacch. 176. θύρσους ἀνάπτειν, καὶ νεβρῶν δορὰς ἔχειν, | στεφανοῦν τε κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν. Satis usitata constructio est, ut de suo vel corpore vel parte corporis quis loquatur tanquam de alieno. Quod stare posset ἀμφιθῆται, modo per metrum liceret, uno exemplo ostendit Euripides Herc. 334. ὅτ' ἂν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν, | ἥξω πρὸς ὑμᾶς, νερτέρᾳ δώσων χθονί. Qui tamen dixit ibid. 1159. φέρ' ἐν πέπλοισι κρατὶ περιβάλω σκότος.

770. κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης,] Euripidea quidem esse videntur verba ὃς ἂν θίγῃ κόρης, sed librariorum oscitatione ex alia fabula in hanc invecta. Hic longe praestaret ὃς ἂν θίγῃ νεκροῦ. Infra v. 1171. πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν | νεκροῦ.

771. *τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.*] Rom. A. B. C. a corr. *χρίσω*. Rom. C. ante corr. D. Lasc. *χρήσω*.

772. *ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον.*] *Excidit hic versus ex Paulli Stephani editione, unde et in Barnesiana quoque omissus est.* Hoc Musgravii monitum male retulit Porsonus ad v. 783. *δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις.* Schol. *Ἐνταῦθα μέντοι.*) *μέχρι μὲν τούτου ἀποτερματίζω σοι, καὶ ἵστημι τὸν λόγον σιωπῶντα.*

773, 4. *ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον | τοὐντεῦθεν ἡμῖν.*] Rom. C. D. *τοὐντεῦθεν ἡμῖν.* Rom. A. *τοὐνθένδ' ἐν ἡμῖν*, supra scripto *γρ. τευ.* Rom. B. *τοὐνθένδεν ἡμῖν.* An olim lectum *τοὐνθένδε γ' ἡμῖν*? Sophocles Phil. 895. *Πάπαι, τί δῆτ' ἂν δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε;*

774, 5. *τέκνα γὰρ κατακτανῶ | τἄμ'*] Rom. A. B. D. *κατακτανῶ*. Rom. C. Par. A. *κατακτενῶ*, quod Novembri mense admisit Brunckius. Idem mense Julio ejusdem anni *κατακτανεῖτε* pro *κατακτενεῖτε* dederat apud Euripidem Or. 938. Futurum *κτανῶ* Atticis omnino abjudicavit Porsonus. Recte fortasse, licet ei responderi posset, non magis absurdum esse verbo *κτείνων* duo futura *κτενῶ* et *κτανῶ* tribuere, quam duos aoristos *ἔκτεινα* et *ἔκτανον* [m].

775. (*οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται*),] Hujus constructionis alterum exemplum non reperi. Usitatius esset *οὐκ ἔστιν, οὐδείς ἐστιν, τίς ἐστιν*, sequente scilicet *ὅστις*. Ita noster infra v. 1306. *οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ | ἔτλη πόθ'.* Hec. 296. *Τίς ἐστιν* (alii *οὐκ ἔστιν*) *οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, | ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων | κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;* Ibid. 864. *Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.* Phoen. 597. *Πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος | φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον;* Alc. 786. *κοὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται, | τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται.* Ibid 851. *οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται | μογοῦντα πλευρὰ, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῇ.* Iph. A. 525. *Οὐκ ἔστ' Ὀδυσσεὺς ὅτι σὲ κἀμὲ πημανεῖ.* Heracl. 414. *ἑκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ, | ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα;* Ibid. 976. *τοῦτον δ', ἐπείπερ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμὰς, | οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται.* Ion. 369. *Οὐκ ἔστιν ὅστις σοι προφητεύσει τάδε.* Herc. 1216. *οὐδεὶς σκότος γὰρ ὧδ' ἔχει μέλαν νέφος, | ὅστις κακῶν σῶν ξυμφορὰν κρύψειεν ἄν.* El. 903. *Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς, ὅστις ἂν μέμψαιτό σοι.* Sthenoboea v. 1. *Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.* *Οὔτις* vero plerumque subjectum sibi habet *ὅς*. Aeschylus Eum. 739. *Μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν ἥ μ' ἐγείνατο.* Euripides Alc. 191. *ἡ δὲ δεξιὰν | προύτειν' ἑκάστῳ, κοὔτις ἦν οὕτω κακὸς, | ὃν οὐ προσεῖπε καὶ προσεῤῥήθη πάλιν.* Ibid. 505. *ἀλλ' οὔτις ἐστὶν, ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον | τρέσαντα χεῖρα πολεμίαν πότ' ὄψεται.*

[m] Hoc argumento non defenderetur futurum *ἀποκτανῶ*, si ea forma uspiam exstaret. Aoristum enim *ἀπέκτανον* solus usurpat Rhesi scriptor v. 978. *οὐ ῥύσεταί νιν Παλλὰς, ἥ σ' ἀπέκτανε.* Qui si comicus fuisset, audacter reponerem *ἀπέκτονε*. Sed *ἀπέκτονα* non videtur tragicis in usu fuisse. Corrigendus Aeschylus Eum. 590. *τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας.* *Ἀπέκτονα* a comicis et prosae orationis scriptoribus usurpatum est, *κατέκτονα* vero, quantum memini, a nemine. Scribendum igitur *κατέκτανες*. Ita mox v. 594. *Εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες.* Sic etiam *κατέκτανε* v. 605. *κατέκτανεν* v. 608. *κατέκτανον* v. 613.

Heracl. 57. οὐ γάρ τις ἐστὶν, ὃς πάροιθ' αἱρήσεται | τὴν σὴν ἀχρείαν δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως. Facile reponi posset ὅς νιν ἐξαιρήσεται, si opus esset. Sed vulgata sana videtur. Non ejusdem quidem constructionis, sed non valde diversae exempla exstant satis multa. Sophocles Oed. C. 1167. Ὅρα κατ' Ἄργος εἴτις ὑμὶν ἐγγενὴς | ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι μαθεῖν. Euripides Andr. 915. Σοὶ δ' ἦν τις, ὅστις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου; El. 630. Ἠπού τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον. Aristophanes Eccl. 477. ἄρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις, ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ.

776. δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος,] Flor. apud Valckenarium ad Hipp. 1062. συγχέσυσ', id est, συγχέουσ'.

777, 8. ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον | φεύγουσα,] Id est, ἐπὶ φόνῳ, *propter caedem*. Noster Hipp. 34. ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα, | μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν. Suppl. 148. Τυδεὺς μὲν αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός. Oeneo v. 1. Ὦ γῆς πατρῴας χαῖρε φίλτατον πέδον | Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν | Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, | ᾤκησεν Ἄργος.

778. καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.] Noster infra v. 1295. ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον. Alc. 627. ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.

780. ἴτω. τί μοι ζῆν κέρδος;] Ita mox v. 801. Ἴτω. περισσοὶ πάντες οὑν μέσῳ λόγοι. Heracl. 454. ἔμ' ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ', ἄναξ, | καὶ μήτε κινδύνευε, σωθήτω τέ μοι | τέκν'. οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἴτω. Hac loquendi formula utuntur, qui constanti animo mali aliquid tolerare, aut periculum subire decreverunt. Plenius noster Or. 791. ΟΡ. Εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. ΠΥ. Τόδ' οὖν ἴτω. | ΟΡ. Οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; ΠΥ. Ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κακὸν μέγα.

Ibid. Rom. C. τί μοι ζῆν κέρδος. Rom. A. B. D. Lasc. τί μοι ζῆν ἔτι (Rom. D. ἔστι) κέρδος. Natus error e v. 143.

780, 1. οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς, | οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀπαλλαγὴ κακῶν.] Rom. A. B. C. Lasc. οὔτε μοι. Rom. D. οὔτε μοι.

781. Aldus οὔτ' οἶκος ἐστίν. Sic etiam Par. A. Lasc.

Ibid. Rom. A. B. C. D. οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν, ut vulgo. In A. supra scriptum ἀπαλλαγὴ, quam varietatem agnoscunt etiam Par. B. D.

784. ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην.] Rom. A. B. D. τίσει. Rom. C. Mag. Put. δώσει. Vulgo legitur τίσειν δίκην supra v. 750. δώσει δίκην infra v. 1265. Ubi fluctuant codices, deterius videtur δώσει, utpote ex interpretatione natum. Sophocles Aj. 113. κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην. Gl. δώσει.

785, 6. οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε | ζῶντας τολοιπὸν,] Cicero Oratore c. 46. *Itaque idem poëta, qui inusitatius contraxerat* patris mei meum factum pudet, *pro* meorum factorum,—*non dicit* liberum,—*sed, ut isti volunt,* neque tuum unquam in gremium extollas liberorum ex te genus. Male haec verba ad Ennii Medeam retulisse mihi videntur viri docti. Si Ennii sunt, nihil obstant quo minus ad ejus Phoenicem referantur, de quo videndus Valckenarius Diatrib. c. xxiv. Verba

Amyntoris esse possunt, μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν | ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα, ex Homero Il. I. 455. translata.

786. Aldus τολοιπὸν etiam v. 1097. 1350. V. 786. Rom. A. C. τολοιπὸν, Rom. B. D. τὸ λοιπόν.

786, 7. οὔτε τῆς νεοζύγου | νύμφης τεκνώσει παῖδ'.] Mag. νεωζύγου. Aeque bene legeretur νεοζυγοῦς aut νεόζυγος. Hoc exstat apud Euripidem Fragm. Inc. clxvii. 3. εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα | πῶλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον. Illud apud Aeschylum Prom. 1008. δακὼν δὲ στόμιον, ὡς νεοζυγὴς | πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει. Vide ad νεοδμῆτες v. 1333.

787. Rom. A. B. C. D. παῖδ'. In A. supra scriptum γρ. δας. Reiskius ad v. 1316. diphthongum in παῖδας ancipitem esse statuit. Hoc si minus placet, non desunt exempla quae singulare παῖδα defendant. Euripides Phoen. 19. εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς. El. 22. ex emendatione Porsoni ad Med. 5. δείσας δὲ μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι | Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις [n]. Aristophanes Vesp. 1128. Ἔπειτα παῖδα χρὴ φυτεύειν καὶ τρέφειν, | ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται.

787, 8. ἐπεὶ κακῶς κακὴν | θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.] Rom. A. C. κακῶς κακήν. Lasc. Par. A. κακὴν κακῶς, quod admisit Brunckius. Hoc supra scriptum habet Rom. A. Adverbium priore loco posuit Sophocles Phil. 1369. ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς. Euripides Tro. 1055. ἐλθοῦσα δ' Ἄργος, ὥσπερ ἀξία, κακῶς | κακὴ θανεῖται. Cycl. 267. ἢ κακῶς οὗτοι κακοὶ | οἱ παῖδες ἀπόλοινθ', οὓς μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ. Aristophanes Eq. 2. κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν | αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί. Simili modo Aeschylus Prom. 954. νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ | ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'. Sed ubi nihil interpositum est, longe usitatior est alter ordo, quem exhibet noster infra v. 1353. σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς. Tro. 446. ἢ κακὸς κακῶς ταφήσει νυκτὸς, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ. Sic etiam Sophocles Aj. 839. (ubi legitur κακοὺς κάκιστα) 1177. 1391. Aristophanes Eq. 189. 190. Nub. 554. Lys. 162. Plut. 65. 418. 880. Plura congessit Wetstenius ad Matthaei verba κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς c. xxi. 41. Sophocles etiam στυγερὸν στυγερῶς dixit Phil. 166. δεινὰν δεινῶς El. 198. Euripides πάντες πάντως Med. 826. Aristophanes καλὴ καλῶς Ach. 252. Eccl. 725.

789. μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,] De adjectivo φαῦλος vide Ruhnkenium ad Timaeum p. 268.

793. Ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,] Flor. Cott. ἐκοινώσω, quod tacite admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Ita v. 668. Τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω. Schol. Ἐπείπερ ἡμῖν.) τὸ ἑξῆς, ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοινώνησας λόγον, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε. ἀπεννέπω δὲ καὶ σὲ ὠφελοῦσα καὶ τοῖς νόμοις βοηθοῦσα. Diversa sunt κοινῶσαι et κοινώσασθαι. Illud *rem aliquam cum aliis commu-*

[n] Vulgo legitur ibid. 268. Ὡς δῆθε παῖδας μὴ τέκοις ποινάτορας. Suspiciosum est δῆθε pro δῆθεν, quod si reponere quis vellet, haud male legere posset, ὡς παῖδα δῆθεν μὴ τέκοις ποινάτορα.

nicare, hoc *rei alicujus particeps fieri* significat. Bene igitur se habet v. 486. ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι. Sensus enim est, *tecum sermones habebo*.

796, 7. Οὐκ ἔστιν ἄλλως. σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν | τάδ' ἐστὶ, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.] Rom. A. a corr. B. D. σοὶ δὲ συγγνώμη. Rom. A. ante corr. σὺ δὲ συγγνώμη. Rom. C. σοὶ δὲ συγνώμη. Lasc. σὲ δὲ, συγνώμη. Deinde Rom. omnes πάσχουσαν, sed in A. supra scriptum σῃ. De constructione vide ad ἔχοντα v. 727.

798. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;] Rom. D. solenni errore θανεῖν pro κτανεῖν. Deinde Rom. C. σὸν σπέρμα. Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. D. σὼ παῖδε. Rom. D. σὸν παῖδα. Flor. Put. σοὺς παῖδας. Hae diversitates grammaticorum conjecturae sunt, quos offendit σὸν σπέρμα. Metro autem nocet σοὺς παῖδας, sententiae σὸν παῖδα. Melior est σὼ παῖδε, quam probavit Musgravius, admisit Brunckius. Sed ne haec quidem vitio caret. Nam Medeae liberi, quorum toties fit mentio in hac fabula, semper παῖδες aut τέκνα appellantur, nunquam παῖδε aut τέκνω. Vide, si tanti est, v. 36. 45. 69. 73. 97. 112. 115. 336. 347. 477. 502. 537. 549. 552. 597. 763. 765. 777. 785. 834. 850. 884. 909. 913. 920. 926. 946. 961. 965. 970. 988. 1013. 1021. 1029. 1037. 1111. 1118. 1127. 1206. 1215. 1270. 1276. 1316. 1331. 1367. Toties duo Medeae filii παῖδες appellantur. Etiam saepius, ni fallor, τέκνα. Duale παιδοῖν semel legitur v. 1256. sed ibi de Inonis liberis agitur, nec bene diceretur, δυοῖν τε παισὶ συνθανοῦσ' ἀπόλλυται [°]. Revocavi igitur σὸν σπέρμα, quod satis defendunt Dejanirae verba apud Sophoclem Trach. 303. ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μήποτ' εἰσίδοιμί σε | πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι. Similiter Aeschylus Suppl. 147. 157. σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρός. Ibid. 282. Βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος. Ἀργεῖαι γένος | ἐξευχόμεσθα, σπέρματ' εὐτέκνου βοός.

799. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.] Ita Medea v. 1337. Οἵδ' οὐκέτ' εἰσί. τοῦτο γάρ σε δήξεται.

800. Σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.] Rom. C. σὺ δ' ἂν γένοιο γ' ἀ. γ. Rom. A. σὺ δ' ἂν γένοι' ἀ. γ. Rom. D. B. σὺ δ' ἂν γένοιο ἀ. γ. Brunckius, σὺ δ' αὖ γένοι' ἂν ἀ. γ. *Absque ulla auctoritate mutavi*, inquit, *nec me tamen facti poenitet.* Ἂν *et* αὖ *scio a librariis saepissime fuisse commutata, et inertem particulam* γε *impendio odi.* Vulgatam revocavit Beckius. Particula γε minime iners est. Significat chorum iis quae a Medea dicta sunt aliquatenus assentiri. Sensus est, δηχθείη μὲν ἂν Ἰάσων, σὺ δὲ

° Aeschylus Ag. 1393. παίω δέ νιν δὶς, κἀν δυοῖν οἰμώγμασι | μεθῆκεν αὑτοῦ κῶλα. Eum. 608. Δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτων. Pers. 722. Ἀμφότερα. διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατηλάτων (sic ed Glasg.). Haec omnia soloeca mihi videntur. Δυοῖν, ni fallor, apud Atticos duali semper jungitur, δύο vero interdum plurali. Exempla in vulgatis libris innumera sunt, quorum maximam partem corrupta esse credo. Nam si toties pluralem pro duali metro violato invexerunt librarii, quis dubitet id saepius accidisse ubi metrum utramque formam admittebat? Nonnulla tamen sunt loca quae dualem non admittant. Sophocles Aj. 237. δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελών.

γένοι' ἂν ἀθλιωτάτη γυνή. Contulit Porsonus tragici verba apud Plutarchum T. II. p. 35. D. p. 88. F. ΑΛ. Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς. | ΑΔ. Σὺ δ' αὐτόχειρ γε μητρὸς ἥ σ' ἐγείνατο. Ita noster Andr. 237. AN. Νέα πέφυκας, καὶ λέγεις αἰσχρῶν πέρι. | EP. Σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾷς δέ μ', εἰς ὅσον δύναι. Herc. 1248. ΘΗ. Εἴρηκας ἐπιτύχοντος ἀνθρώπου λόγους. | HP. Σὺ δ' ἐκτὸς ὢν γε συμφορᾶς με νουθετεῖς. Plutarchus de Fortuna Alexandri II. p. 334. B. Ἀρχελάῳ δὲ δοκοῦντι γλισχροτέρῳ περὶ τὰς δωρεὰς εἶναι, Τιμόθεος ᾄδων, ἐσήμαινε πολλάκις τουτὶ τὸ σκωμμάτιον, Σὺ δὴ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς. ὁ δὲ Ἀρχέλαος οὐκ ἀμούσως ἀντισυνεφώνησε, Σὺ δέ γε αἰτεῖς. Id est, Ἐγὼ μὲν αἰνῶ, σὺ δὲ αἰτεῖς. Nostri, *Yes, but you ask.*

Ibid. Mag. ἀθλιωτάτη, γύναι. Etiam in Rom. A. supra scriptum γρ. γύναι. Sed praestat ἀθλιωτάτη γυνή. Ita v. 1216. καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως, | φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

801. Ἴτω. περισσοὶ πάντες οἱ 'ν μέσῳ λόγοι.] Scaliger ἴτων περισσοὶ, quam conjecturam merito improbat Barnesius. Ἴτω, inquit, *desperantis animi sermo est*, eat, currat. De hoc modo dictum ad v. 780.

Ibid. Rom. A. D. οὑμμέσω. Pro ἐν μέσῳ olim scriptum ἐμμέσω monet Valckenarius ad Phoen. 592. Rom. C. οὑμέσω ante corr. οὑν μέσῳ a corr. Sic etiam Rom. B. Par. A. *Membranae* οὑν μέσῳ, inquit Brunckius, *quod si forte primis Editoribus se obtulisset, non dubito quin arripuissent, ut in Soph. Oed. T.* 939. 1046. οὑπιχώριοι, *ubi recte edidimus* οἱ 'πιχώριοι. Secus videbatur veteribus grammaticis. Aristophanes Vesp. 34. κἄπειτα τούτοις τοῖς προβάτοισί μοὐδόκει | δημηγορεῖν φάλαινα πανδοκεύτρια. Schol. Τοῖσι προβάτοις μοὐδόκει. τὸ πλῆρες, τοῖς προβάτοισί μοι ἐδόκει. καὶ ἔκθλιψις καὶ κρᾶσις. Similia sunt μαντευομένῳ μοὔχρησεν ibid. 159. ἀστέον μοὐγκώμιον Nub. 1209. ἐμοὔστι κιβωτὸς πλέα Eq. 996. αὐτός γε μέν τοὔφασκεν Eccl. 410. μεγάλων γάρ μοὔστὶν ἀγαθῶν αἴτιος Plut. 829.[p] Aldus etiam apud Euripidem et Aristophanem sexies οὐ 'μοὶ vel οὑμοὶ dedit, ut in Praefatione ad Sophoclis Oed. T. p. 9. monui. His similibusque exemplis tandem adducti sumus plerique, ut eam sententiam amplectaremur, quam duobus verbis, οι *cum* ε *fit* ου, expressit Matthiae Gramm. Gr. §. 56. p. 55. Dubitare se ait doctissimus Wolfius Analect. Lit. T. I. p. 452. propterea quod nullum futurum sit discrimen inter ὁ ἐν et οἱ ἐν, si scribatur οὑν μέσῳ. Sed hoc in aliis crasibus saepe accidit. Nullum discrimen est, verbi caussa, inter indicativum et subjunctivum verborum contractorum in ᾶν. Notandum autem μέσω sine ι subscripto, quod consulto omissum est, ut monui ad Heracl. 174.

804. λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,] Soloecum mihi vi-

[p] H. Stephanus Animadvers. in Lib. de Dialectis p. 64. *Quintum* [*genus*] *per* θλίψιν *et* συναίρεσιν *fieri ait* [*Trypho*]: *ut in* ἐμουποδύνει *pro* ἐμοὶ ὑποδύνει. *sed in hisce literis rara est talis synaloephe, cui tamen similem apud Aristoph. vidisse mihi videor.* Si Attica crasis est, potius ἐμὐποδύνει quam ἐμοὐποδύνει scribendum videtur. Nam τοῦ ὕδατος non fit θοὔδατος sed θὔδατος. Vide ad μ' ὑπῆλθε v. 56.

detur λέξεις δὲ μηδὲν, sive *nihil autem dices* reddantur haec verba, sive *nihil autem dicas*. Illo sensu λέξεις δ' οὐδὲν dicendum, hoc λέξῃς δὲ μηδέν. Sophocles Ant. 96. πείσομαι γὰρ οὐ | τοσοῦτον οὐδὲν, ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν [q]. Ibid. 84. Ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ | τοὖργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε. Sic recte edd. omnes, praeter eas quae Triclinianam recensionem exhibent, in quibus legitur προμηνύσεις. Male igitur hoc exemplo futuri pro imperativo positi utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 511. 5. Magis ad rem est Aristophanis testimonium Plut. 487. Ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν, ᾧ νικήσετε τηνδὶ | ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες· μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Subjunctivus ἐνδῶτε cum metro repugnet, constructio verborum μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν ita fortasse explicanda est. Dixit comicus Av. 130. πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου, | ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία | λουσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑστίαν γάμους· | καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσεις· εἰ δὲ μὴ, | μή μοι τότ' ἔλθῃς, ὅτ' ἂν ἐγὼ πράττω κακῶς. Olim legebatur ποιήσῃς, sed Brunckius e membranis ποιήσεις recte reposuit. Nemo ignorat hoc futurum pendere ab ὅπως haud secus ac παρέσει. In verbis e Pluto allatis non legitur quidem ὅπως, sed idem significant χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς quod ὅπως τι λέξετε ὑμεῖς. Verba igitur μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν pendent ab ὅπως, quod in priori membro implicite continetur. Nostro loco legendum λέξῃς δὲ μηδὲν, quod reposui. Similia sunt θαυμάσῃς μηδὲν Iph. T. 1220. δακρύσῃς μηδὲν Tro. 458. δράσῃς μηδὲν Herc. 215. πάθητε μηδὲν ibid. 278. Hunc errorem silentio praeterisse Brunckium non miror. Ille enim hujusmodi erroribus inducendis potius quam corrigendis operam dedit. Vulgo legitur apud Euripidem Phoen. 932. Σίγα. πολίταις τούσδε μὴ λέξῃς λόγους. Brunckius e codd. recte πόλει δὲ dedit, secus autem τούσδε μὴ λέξεις λόγους. Simili mendo Aldus Or. 1598. μηδαμῶς δράσεις τάδε. Ion. 522. Παῦε, μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξεις χερί.

805. εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις, γυνή τ' ἔφυς.] Schol. Εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις.) δέσποιναν ἑαυτὴν λέγει, οὐχ ὡς θεραπαινῶν ὄντων τῶν ἀπὸ τοῦ χοροῦ, ἔπει (vulgo ὅπου) κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου φίλας αὐτὰς ὀνομάζει. ἀλλὰ τὸ δεσπόταις ἀντὶ τοῦ τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς κρατοῦσι. τὸ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ. θέλει γὰρ εἰπεῖν, ἐμοὶ τῇ κρατούσῃ. καὶ γὰρ βασιλέως θυγάτηρ ἦν, καὶ γυνὴ βασιλέως τοῦ Ἰάσονος, καὶ σώζει τὸ εὐγενὴς φρόνημα. O incredibilem interpretis stuporem, qui non viderit Medeae ancillam Jasonem arcessitum mitti. Ceterum hinc sumsit Porsonus εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ. *Saepe enim in dialogis*, inquit, *particula* γε *sequitur* εἴπερ *vel continuo, vel interposito alio vocabulo*. Codd. Romani, ni fallor, eam non agnoscunt, neque in sua ed. manere passus est Matthiae. Etsi pa-

[q] Malim πείσομαι γὰρ οὖν. Idem Phil. 766. σῶζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν | ὕπνος μ', ὅτ' ἂν περ τὸ κακὸν ἐξήκῃ τόδε. Euripides El. 290. Οἴμοι, τόδ' οἷον εἶπας. αἴσθησις γὰρ οὖν | κἀκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς. Eadem medicina egere mihi videtur Sophocles Oed. C. 495. Ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. λείπομαι γὰρ ἐν | τῷ μὴ δύνασθαι, μηδ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν.

rum interest, vix casu factum arbitror, ut apud scholiasten exstet. Nec desunt loca, in quibus haec particula post εἴπερ librariorum errore omissa scripturam corruperit. Vulgo legitur apud Aristophanem Ran. 76. Εἶτ' οὐχὶ Σοφοκλέα πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου | μέλλεις ἀναγαγεῖν, εἴπερ ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν. Multi codd. μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν. Quam scripturam recte probat Brunckius. Superiore versu delendum videtur ὄντ'.

806—812. Hanc strophen, quae in edd. plerisque in undecim versus divisa est, quamque Matthiae in octo divisit, ego in septem divisi, omnes formae satis usitatae, omnesque praeter primum et ultimum diversos ab iis, quos exhibet Matthiae. Primo similes sunt hujus fabulae versus 946. 953. De secundo jam dixi ad v. 618. Tertius iambelegus est, cujus generis plures in primo Sophoclei Ajacis μέλει exstare monet Porsonus Praefat. ad Hec. p. xii. Quartus dactylicus hexameter catalecticus est. Quintus iambelegus est una syllaba addita. Sophocles Aj. 175. ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας. Sextus asynartetus est, qui ex iisdem partibus constat quibus iambelegus, sed inverso ordine. Euripides Tro. 799. πρῶτον ἔδειξε κλάδον, γλαυκᾶς Ἀθάνας. Ion. 1048. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν. Haec exempla attulit Gaisfordius ad Hephaestionem p. 343. Septimus una syllaba longior est quam Glyconeus. Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον, ἢ Ἱππωνάκτειον, appellat Hephaestio p. 56. Exempla dedit Gaisfordius p. 306. His adde nostrae fabulae v. 136. ἐπεί μοι φιλία κέκρανται.

806. Ἐρεχθεΐδαι τοπαλαιὸν ὄλβιοι,] Scripsi Ἐρεχθεΐδαι soluta diphthongo, quod in chori carmine licet. Noster Iph. A. 225. πυῤῥότριχας, μονόχαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ | ποικιλοδέρμονας, οἷς παρεπάλλετο | Πηλεΐδας ξὺν ὅπλοισι παρ' ἄντυγα. Vulgo quidem legitur Πηλείδας, sed altera forma metro dactylico longe convenientior est, praesertim cum haec verba sententiae caussa rhythmo dactylico conclusisse videatur poëta. Apud tragicum Rhes. 906. recte omnes edd. Ὄλοιτο μὲν Οἰνεΐδας. Τυδεΐδην quadrisyllabum in Scolio legitur, cujus initium est, Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω. Hanc diphthongum in dativo solutam haud raro exhibent Atticorum poëtarum μέλη. Sophocles κύματ' ἐν εὐρεΐ πόντῳ dixit Trach. 114. Cratinus apud Hephaestionem p. 47. σιγάν νυν ἅπας ἔχε σιγάν. | καὶ πάντα λόγον τάχα πεύσει. | ἡμῖν δ' Ἰθάκη πατρίς ἐστι, | πλέομεν δ' ἅμ' Ὀδυσσεΐ θείῳ.

Ibid. Rom. C. τοπαλαιόν. Rom. A. B. D. Lasc. τὸ παλαιόν. Sic etiam edd. omnes praeter Aldinam et Hervagianam primam. Schol. τε παλαιὸν, quod merus error videtur.

807. καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,] Vide Brunckium ad Sophoclis Ant. 986. Eodem jure (id est, nullo) Athenienses θεῶν παῖδες appellantur, quo Athenae θεόδμητοι.

807, 8, 9. ἱερᾶς | χώρας ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι | κλεινοτάταν σοφίαν,] *Quod habet MS. Flor. ἀπορθήτας sincerum arbitror,* inquit Valckenarius ad Phoen. 242. ubi vulgo legitur simile

femininum ἀθανάτας θεοῦ. Aeschylus etiam, si vulgatis libris fides habenda est, ἀθανάτας τριχὸς dixit Cho. 617. Apud Aristophanem vulgo legitur ἀθανάταις ἰδέαις Nub. 288. ἀθανάταν φλόγα Thesm. 1061. Dixit etiam Sophocles Ant. 338. θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, γᾶν | ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται. Hujusmodi feminina rarissime apud Atticos poëtas reperiuntur. In Phoenissarum versu ἀθανάτου non sine idonea auctoritate reposuit Porsonus, qui tamen nostro loco non improbat ἀπορθήτας. Quod magis miror, πολυκλαύτην et φιλοξένη ex mera conjectura Aeschylo restituenda censet[r]. Mea quidem sententia, neque ἀπορθήτας neque ἀπορθήτου scripsit Euripides, sed ἀπορθήτοι' omissa copula. Simili modo λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ dixit v. 202. et paullo post v. 207. ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου κλῇδ' ἀπέραντον. Similia sunt apud Sophoclem χειροδάϊκτα σφαγί' αἱμοβαφῆ Aj. 219. apud Euripidem κεραύνιόν τε πῦρ αἰθάλοεν Phoen. 191. πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα Hel. 1342. χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον El. 705. θερμᾷ φλογὶ θεοπύρῳ ibid. 732. apud Aristophanem δροσερὰν φύσιν εὐάγητον Nub. 276. εὔανδρον γᾶν Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον ibid. 299. ἀμφιθαλὴς ἔρως χρυσόπτερος Av. 1735. Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον ibid. 1747. ἄρσενι βοᾷ δοκίμῳ Thesm. 131. Exemplorum quae apud hos quatuor poëtas exstant, ne decimam quidem partem attuli. Exempla his contraria apud Atticos reperiri posse non diffiteor. Sed valde pauca sunt pro horum numero, neque omnia sana. Pleraeque edd. apud Aristophanem Nub. 1020. Ὦ καλλίπυργον σοφίαν | κλεινοτάτην τ' ἐπασκῶν. Brunckius ex codd. dedit κλεινοτάτην ἐπασκῶν. Quod ad genitivum ἀπορθήτοιο attinet, frequentior apud tragicos est ea forma quam ut exemplis opus sit. Apud Euripidem Hec. 467. ubi vulgo legebatur τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναίας, Porsonus καλλιδίφροι' hiatus vitandi caussa reposuit. Sed exemplum observatu dignius praebet Aeschylus Suppl. 61. δοξάσει τις ἀκούων | ὄπα τᾶς Τηρείας | μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου, | κιρκηλάτου τ' ἀηδόνος. Nemo non videt copulam sententiae nocere, quippe quae significet, diversam a Terei uxore esse κιρκήλατον ἀηδόνα. Scribendum igitur κιρκηλάτοι' ἀηδόνος.

[r] I. Ag. 1533. ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ' | ἔρνος ἀερθὲν, τὴν πολυκλαυτόν τ' | Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας, &c. *Dele inutilem copulam et lege* πολυκλαύτην, ait Porsonus. Imo, potius dele etiam nomen proprium et lege τὴν πολύκλαυτον ἀνάξια δράσας. Nominum propriorum a librariis additorum exempla dedi ad Euripidis Iph. T. 824. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 296. Quod πολύκλαυτόν τ' vulgo legitur, argumento est, anapaestorum συνάφειαν librariis haud ignotam fuisse. Non enim copulam addidissent, nisi metro necessariam existimassent. II. Cho. 654. εἴπερ φιλοξένη 'στιν Αἰγίσθου βία. Ita Porsonus pro φιλόξεν' ἐστίν. Legendum φιλόξενός τις. Aeschylus Prom. 695. Πρό γε στενάζεις, καὶ φοβοῦ πλέα τις εἶ. Theb. 497. ὁ σηματουργὸς οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν. Sophocles Aj. 1266. Φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς | χάρις διαῤῥεῖ, κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται. Euripides Iph. A. 1012. Κακός τις ἐστὶ, καὶ λίαν ταρβεῖ στατόν. Bacch. 822. Εὖ γ' εἶπας αὐτὸ, καί τις εἶ πάλαι σοφός. Hel. 911. ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος, ἔκδικός τις ὤν. Aristophanes Av. 1328. πάνυ γὰρ βραδύς ἐστί τις, ὥσπερ ὄνος. Thesm. 646. ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά. Plut. 726. Ὡς φιλόπολίς τις ἔσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός. Plura attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 467. 5.

808. Scholiastes ἄπο φεϱβόμενοι divisim legisse videtur. Verba ejus sunt: Χώϱας ἀπορθήτου.) ἡ σύνταξις, ἀπὸ ἀπορθήτου χώϱας. ἀπόϱθητον δὲ αὐτὴν εἶπεν, διὰ τὰς θρυλλουμένας πολλὰς νίκας αὐτῶν. αὐτοὶ γὰρ ἀπόρθητοι καὶ ἀήττητοι διετέλεσαν. τὸ δὲ φερβόμενοι σοφίαν, ἀντὶ τοῦ προσλαμβάνοντες, καὶ παιδευόμενοι πᾶσαν σοφίαν. οὕτω δὲ εἶπεν, ὡς ἀναγκαίας αὐτῆς (f. αὐτοῖς) οὔσης τῆς παιδεύσεως, καθάπερ ἄλλης τϱοφῆς. Hanc scripturam solus adoptavit Barnesius. Praestat ἀποφερβόμενοι.

809, 10. αἰεὶ διὰ λαμπϱοτάτου | βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος,] Rom. C. αἰεί. Rom. A. B. Lasc. Par. A. ἀεὶ, quod admisit Brunckius.

Ibid. Idem observat Aristides in Panathenaico, inquit Musgravius. Nempe p. 100, 12. οὐ γάϱ ἐστιν ὅστις τῶν περὶ γῆν ἀέϱων τοσοῦτον ἀφέστηκε γῆς τῇ φύσει, οὐδ' αἰθέϱι μᾶλλον εἴκασται.

810, 1, 2. ἔνθα πόθ' ἁγνὰς | ἐννέα Πιερίδας λέγουσι Μούσας | ξανθὰν Ἁϱμονίαν φυτεῦσαι.] Rom. C. λέγουσι μούσας. Rom. A. B. Par. A. μούσας λέγουσι, quod admisit Brunckius. Matthiae vulgatam revocavit. Lasc. λέγουσι omnino omittit.

812. Magna interpretum controversia est, utrum Ἁρμονίαν nomen proprium sit, necne. Schol. ἔνιοι δὲ λέγουσι Εὐϱιπίδην τὰς Μούσας λέγειν Ἁρμονίας θυγατέϱας, ἀγνοήσαντες. οὐ γὰρ τοῦτο λέγει, ἀλλὰ ὅτι αἱ Μοῦσαι πρῶτον ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐλθοῦσαι ἁρμόνιαν ᾖδον καὶ τὴν μελῳδίαν. διὰ γὰρ τοῦ φυτεῦσαι τοῦτο παρίστησιν νῦν. περὶ δὲ τοῦ τὰς Μούσας ἐν τῇ Ἀττικῇ ἱδρῦσθαι, ἀρκεῖ τὰ Παλαιφάτου. Sed huic explicationi repugnat adjectivum ξανθὰν, quod personam designare monet Musgravius. Melior est altera interpretatio, quam improbat grammaticus. Euripides igitur Musas in Attica ex Harmonia natas statuit, τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα | Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα, auctore Hesiodo Theog. 53. Non ideo rejicienda est haec sententia, quia nemo praeter Euripidem Musarum matrem Harmoniam appellavit, aut ipsas in Attica natas dixit. Tam multa enim receptae mythologiae contraria apud nostrum reperiuntur, ut facile videas eum in illa sententia fuisse, nihil esse in his rebus quod sibi permittere poëtae non liceret. Ceterum longe aliter haec verba accipit Musgravius, tali scilicet sensu, *ubi Musae flavam Harmoniam educarunt*. Haec explicatio ut constet, pro φυτεῦσαι legendum censet χορεῦσαι, *choris initiare*, quod hic valere putat *educare*.

813—819. Τοῦ καλλινάου—ξυνεργούς.] Hunc locum ob oculos habuisse videtur Sophocles Oed. C. 685. οὐδ' ἄϋπνοι | κρῆναι μινύθουσι, | Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων, | ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι | ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται, | ἀκηράτῳ ξὺν ὄμβρῳ, | στερνούχου χθονός. οὐδὲ Μουσᾶν | χοϱοί νιν ἀπεστύγησαν, | οὐδὲ χϱυσάνιος Ἀφροδίτα [s]. Apud utrumque poëtam Veneris, Musarum et Cephisi mentio.

813. καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς] Schol. Τοῦ καλλινάου.) νῦν τοῦ ἐν Ἀττικῇ μνημονεύει. ἔστι γὰϱ καὶ ἕτερος ὁμώνυμος ἐν Βοιωτίᾳ. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι, καθά φησι Πολέμων ἐν τῷ περὶ Ποταμῶν, γράφων οὕτως· ἐν Ἀθήνησί τε Κηϱισσὸς (sic ed. Ven.), καὶ ἐν Σικυῶνι καὶ ἐν

[s] Recte Aldus οὐδὲ χϱυσάνιος. Vitium est in strophico versu 680. ubi legendum θεαῖς μονοσυλλάβως.

Ἄργει. Praeter hunc grammaticum, τοῦ καλλινάου τ' exhibent Rom. A. B. C. Par. A. Hanc scripturam a Musgravio probatam admisit Brunckius. Musgravii verba sunt: *Lege ob metrum* τοῦ καλλινάου *ut habet Scholiastes. Penultimam enim corripit* καλλίναος *ut* ζωῆς *Hecub.* 1108. δηώσας *Heracl.* 998. [995.] Καλλίναος, quod iterum legitur apud Euripidem Alc. 592. adjectivum est ejusdem familiae cujus ἀέναος, quod penultimam semper corripit. Si uspiam exstaret καλλίναος tertia producta, nihil aliud significare posset quam *pulchra templa habens.*

Ibid. Rom. C. ἐπὶ Κηφισσοῦ. Rom. A. B. D. Par. A. ἀπὸ Κηφισοῦ, quod admisit Brunckius. In Rom. A. supra scriptum ἐπί.

Ibid. Par. A. ante corr. ῥοαῖς ut vulgo. Idem correctus ab eadem manu ῥοάς, quod admisit Brunckius.

814. τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσαμέναν] Rom. A. B. C. ἀφυσσαμέναν, ut ex conjectura edidit Porsonus. *Duplicavi* σ, inquit, *quod in choricis licet.* In Rom. A. medium α supra scriptum habet ω. Rom. D. ἀφυσσομένην. Hesychius: Ἀφυσσάμενοι. ἀντλήσαντες. Vide Homerum Il. Γ. 295. Tragici non solum in choricis σ duplicant, verum etiam nonnunquam in anapaestis. Aeschylus καταναςσαμένη dixit Eum. 932. Idem Theb. 1064. γένος ὠλέσσατε πρέμνοθεν οὕτως. Matthiae tamen ἀφυσαμέναν revocavit.

815, 6. χώραν καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων | ἡδυπνόους αὔρας,] Rom. A. B. C. χώραν. Rom. D. τὴν χώραν. Hi omnes μετρίας—αὔρας ut vulgo. Brunckius ex ingenio, χώραν καταπνεῦσαι μετρίαις ἀνέμων ἡδυπνόοις αὔραις. Atqui non dicitur ὕδατί με κατέχεεν, *aqua me perfudit,* sed ὕδωρ μου κατέχεεν. Aristophanes Eq. 1088. Ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καί μοὐδόκει ἡ θεὸς αὐτὴ | τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν. Lys. 551. Ἀλλ' ἤνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως, χἠ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη | ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ. Plura dabit Matthiae Gramm. Gr. §. 376. p. 504. Recte igitur Reiskius χώρας καταπνεῦσαι, id est, ipso interprete, *exspirasse,* exhalasse, *in,* adversus, super *regionem.* Admisit hanc conjecturam Porsonus. Beckius et Matthiae omnia ut vulgo.

816. Rom. A. B. D. Par. A. ἡδυπνόους omittunt. Legitur in Rom. C. et in A. quidem, sed a recentiore manu. Salvo metro abesse nequit. Nescio an operae pretium sit monere, Euripidem ἡδυπνόους dicere maluisse quam ἡδυπνόων, licet αὔρας alterum habeat adjectivum, ἀνέμων vero nullum. De hac re non eadem veterum sententia fuit quae recentiorum. Dixit Sophocles Aj. 134. Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου | Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Idem Oenomao apud Aristophanem Av. 1337. Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας, | ὡς ἂν ποταθείην ἀτρυγέτου | γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας. Recentiores dixissent ἀγχίαλον et ἀτρύγετον. Euripides Hipp. 128. θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας | εὐαλίου κατέβαλεν. Alia sexcenta sciens praetermitto.

816, 7. ἀεὶ δ' ἐπὶ βαλλομέναν | χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀν-

θέων,] Lasc. ἀεὶ δ' ἐπὶ βαλλομένα. Hervagiana secunda et sequentes ante Brunckium αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν. Rom. A. C. ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν, quod admisit Brunckius. Par. A. etiam ἀεί.

817. Matthiae χαίταις. Vulgata metro convenientior est.

818. τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,] Schol. Παρέδρους.) συνοίκους. παρόσον οὐκ ἐκτός εἰσιν ἔρωτος οἱ περὶ σοφίαν καὶ πᾶσαν ἀρετὴν διακείμενοι.

819. παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.] *Membranae et Lasc.* ἀρετᾶς *praestant*, inquit Brunckius. Musgraviana enim typographi errore ἀρετῆς. Rom. C. ἀρετάς.

820, 1. Πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν | ἢ πόλις, ἢ φίλων πόμπιμόν σε χώρα] Rom. C. ἢ πόλις ἢ φίλων. Rom. A. B. D. ἢ φίλων ἢ πόλις. Flor. Par. A. B. D. ἢ φίλων ἢ πόλιν. Suspicor aut meam collationem aut Musgravianam hic mendosam esse. Haec verba interpretes miris modis exercuerunt. *Patet aliquid deesse*, inquit Reiskius. *Putem igitur* ῥοαὶ *ex vs.* 835. [813.] *huc transferendum, et ibi quidem* καλλινάου δ' ἀπὸ Κηφισοῦ τὰν Κύπριν, *hic autem scribendum esse* πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ῥοαὶ σ' ἢ πόλις, ἢ φίλων ἀποπόμπιμόν σε χώρα. Brunckius ex conjectura Musgravii πόρος dedit pro πόλις, quod revocavit Beckius. *Sensus esset integer*, inquit Porsonus, *si legeremus* ποταμῶν τις, *de qua omissione vide quae mox dicturus sum ad Hec.* 1169. [1161. *ed.* 1808.] Haec conjectura cum metro repugnet, versum quoque antistrophicum 828. corrigendum statuit, ut mox videbimus. Optime se habet ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις. Ordo est, Πῶς οὖν ἢ πόλις ἱερῶν ποταμῶν, &c. Aristophanes Av. 417. Ὁρᾷ τι κέρδος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς, | ὅτῳ πέποιθε, μοι ξυνὼν, | κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν, ἢ φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν; Id est, ἢ κρατεῖν ἂν τὸν ἐχθρὸν, ἢ φίλοισιν &c. Ἱερῶν ποταμῶν πόλις appellantur Athenae propter parva flumina Cephisum et Ilissum, quorum alterum modo memoravit poëta. His verbis illustrandis multum valet Phoenissarum locus a nemine, quod sciam, huc allatus. V. 831. τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα | διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον | Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον | πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει. Thebae igitur πύργος διδύμων ποταμῶν, Athenae ἱερῶν ποταμῶν πόλις. Recte Buchananus: *Quinam sacrorum fluviorum | urbs, et cunctis hospita tellus | te venientem accipiet sobolis | execranda caede cruentam?* Schol. Πῶς οὖν ἱερῶν.) ἢ μεταξὺ τῶν ἱερῶν κειμένοις (f. ἡ μ. τ. ἱ. κειμένη) ποταμῶν.—ὁ δὲ νοῦς, πῶς ἂν οὖν σε δέξαιτο ἡ πόλις αὕτη, ἡ ἱεροὺς ἔχουσα ποταμούς. Ceterum pleraeque edd. distinctionem habent post ποταμῶν, quam recte delevit Matthiae.

821. Rom. A. ante corr. πόμπιμός σε χώραν, quam scripturam tacite adoptavit Matthiae. Rom. A. a corr. B. πόμπιμόν σε χώρα. Rom. C. D. Flor. Par. A. B. Mag. Cott. πόμπιμός σε χώρα, quod admisit Brunckius. Schol. Πόμπιμος.) ἤγουν τὴν ἐκπεμφθεῖσαν ἐπιδεχομένη, οὐκ αὐτὴ πόμπιμος οὖσα. Musgravius legendum putat ποίνιμος, *ultrix, vindex amicorum. Non diffiteor*, inquit, *me* ποίνιμος *hoc sensu nuspiam adhuc invenisse.*

822. τὰν παιδολέτειραν ἕξει,] Porsonus: *Huc respexit Hesychius, cujus verba, partim ope codicis, ita legenda:* Παιδολέτειρα, παιδοφόνος. Παιδολέτειραν, παιδοφόνον. Nempe Musurus: Παιδολέτρια, παιδοφόνος. Παιδολέτερα, παιδοφόνον. Cod. Παιδολέτερον, παιδοφόνον. Infra v. 1360. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.

823, 4. τὰν οὐχ ὁσίαν, μετ' ἄλλων | σκέψαι τεκέων πλαγάν.] Sic Aldus. Lasc. plenam distinctionem, H. Stephanus aliique multi notam interrogationis post ὁσίαν exhibent. Hi omnes igitur μετ' ἄλλων sequentibus jungunt. Schol. Πλαγάν.) τὴν πληγήν, φησὶ, τῶν τέκνων, καὶ τὸν φόνον, μὴ προπετῶς δράσῃς, ἀλλὰ πρότερον μεθ' ἡμῶν ἢ ἄλλων τινῶν σκέψαι εἰ τοῦτο δρᾶσαί σ' ἐχρῆν. Acquiescendum in hac interpretatione censet Barnesius, nec cum Samuele Petito Miscell. III. 20. legendum μεταλλῶν, *accurate perpendens*, masculinum pro feminino. Petito se omnino accedere monet Heathius, nec quemquam terrere debere participium masculino genere, licet de muliere sermo sit, id enim exemplis apud poëtas Atticos defendi posse [t]. Reiskius Brubachianam sequitur, quae non post ὁσίαν sed post ἄλλων distinguit. Vertit: *Quomodo igitur urbs—tenebit una cum aliis civibus te non puram?* Musgravius Petiti conjecturam non improbat, suam tamen praefert, τὰν οὐχ ὁσίαν κατ' ἄλλων, *minime puram erga alios*, Aeetam scilicet et Peliam. Iacobsius Animadvers. in Euripidem p. 25. sibi in mentem venisse ait μετ' ἀστῶν, quod cum ἕξει conjungendum putat, ut sensus sit, *civibus suis adscribere poterit.* Hanc conjecturam, quae Beckio Porsonoque mentione digna visa est, admisit Zimmermannus. Equidem dedi e Brubachiana τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων, id est, ni fallor, τὰν οὐχ ὁσίαν ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται.

825. σκέψαι φόνον οἷον αἱρῇ.] Non dicitur φόνον αἱρεῖσθαι, sed φόνον αἴρεσθαι. Saltem πόλεμον, νεῖκος, δυσμένειαν, κίνδυνον, πόνους, φυ-

[t] En ipsa exempla ab Heathio allata. I. Euripides Iph. T. 837. ὦ κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ | ψυχὰ, τί φῶ; De hoc satis, opinor, dictum Mus. Crit. Cant. T. II. p. 296. II. Tro. 531. Πᾶσα δὲ γέννα Φρυγῶν | πρὸς πύλας ὡρμάθη, | πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ | ξεστὸν λόχον Ἀργείων | καὶ Δαρδανίας ἄταν | θεᾷ δώσων. Hic δώσων dicitur πρὸς τὸ σημαινόμενον. Idem enim valet πᾶσα γέννα Φρυγῶν quod πᾶς Φρύξ. III. Tro. 1114. δύσγαμον αἶσχος ἑλὼν | Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ. Haec verba de Helena dicta putat Heathius. Sermonem de Menelao esse recte statuit Seidlerus. Δύσγαμον αἶσχος, ait, *intellige ipsam Helenam.* IV. Ion. 973. Καὶ πῶς τὰ κρείσσω, θνητὸς ὢν, ὑπερδράμω; Creusa loquitur. Hujus scripturae auctor, ni fallor, Aemilius Portus ad Tro. 930. Qui eam amplexus est Barnesius, fatetur omnes edd. superiores θνητὸς οὖσ' exhibere. V. El. 1015. ὡς μὲν παρ' ἡμῖν οὐ καλῶς. τὸ πρᾶγμα δὲ | μαθόντα σ' ἣν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχεις, | στυγεῖν δίκαιον· εἰ δὲ μή, τί δεῖ στυγεῖν; Recte Seidlerus et Matthiae, τὸ πρᾶγμα δὲ | μαθόντας, ἣν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχῃ, | στυγεῖν δίκαιον. VI. Aristophanes Eccl. 584. Μὴ νῦν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ μηδ' ὑποκρούσῃ, | πρὶν ἐπίστασθαι τὴν διάνοιαν, καὶ τοῦ φράζοντος ἀκοῦσαι. Hoc exemplum Heathio suppeditavit Clarkius ad Il. E. 778. Respondet Brunckius ad Sophoclis El. 977. *Mulieres viros se esse assimulantes e virorum persona loqui debeat.* Si secus esset, defendit posset φράζοντος. *Masculinum singularis numeri adhibetur,—ubi universe aliquis intelligitur, seu vir, seu femina sit, licet femina nunc innuatur.* Ita recte Hermannus ad Vigerum n. 50. qui tamen meliora exempla proferre poterat quam illud θνητὸς ὢν apud Euripidem Ione. Etiam si hoc sanum ssset, non defenderet μιταλλῶν de Medea dictum.

γὴν αἱρεῖσθαι apud tragicos leguntur. Porsonus igitur αἱρεῖ (rectius ἀρεῖ) reposuit, quod futurum est verbi ἀείρεσθαι ex ἀερεῖ contractum. *Dedi igitur* αἱρεῖ, inquit, *quanquam tolerari potest praesens* αἵρει. Hoc admisi. Matthiae αἱρεῖ ut vulgo, mutata tamen terminatione. Simile vitium est κίνδυνον αἱρεῖσθαι μέγαν apud Euripidem Heracl. 505. quod pluribus exemplis illustravi.

826, 7. μὴ πρὸς γονάτων σε πάντες | πάντως ἱκετεύομεν,] Rom. C. πάντες πάντως. Rom. A. B. Par. A. B. D. πάντως πάντες. Rom. D. πάντες omisso πάντως. Masculinum πάντες defendit Barnesius ex Alc. 384. Ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν. Sed ibi sensus est ἐγὼ ἡ προθνήσκουσα, de quo vide ad σοφοὶ v. 379. Porsonus πάντως πάντως. *Edidi bis* πάντως, inquit, *ut duplicatur* θανάτῳ *supra* 648. [633.] Vulgatam revocavit Matthiae, quem sequor. Non suo tantum nomine, sed omnium Medeae amicorum loquitur chorus.

827. μὴ τέκνα φονεύσῃς.] Rom. A. B. C. Flor. Lasc. Par. A. E. τέκνα μὴ φονεύσῃς. Brunckius μὴ omnino delevit. Matthiae vulgatam revocavit. Vide ad antistrophicum versum 835.

828, 9, 30. Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς, ἢ | χειρὶ τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;] Rom. A. B. C. D. Flor. Par. A. B. Burn. Schol. πόθεν pro πῶς δὲ, quod Porsono non invito admisit Matthiae. Reiskius ita legendum censebat: πῶς δὲ θράσος εἰς φρένας, εἰς καρδίαν τε λήψῃ, χειρὶ τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Non opus ut moneam, ingeniosum hunc virum vix unquam metri rationem habuisse. Brunckius ex conjectura Musgravii: πῶς δὴ (hoc δὴ ipsius Brunckii est) θράσος ἐνθεμένα | χειρὶ, τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Id est, πῶς δὴ ἐνθεμένα θράσος χειρὶ καρδίᾳ τε, τέκνων σέθεν λήψῃ, δεινὰν τόλμαν προσάγουσα; Paullo aliter Beckius: πῶς δὴ θράσος ἢ φρεσὶν, ἢ | χειρὶ, τέκνων σέθεν, καρδίᾳ τε λήψῃ, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; *In re desperata*, inquit Porsonus, *paullo plus audaciae condonandum est.* Conjecit igitur πόθεν δὲ θράσος θανατηρόν. Cujus scripturae vestigia apud grammaticum exstare putat, cujus verba attuli ad v. 370. Huic conjecturae tantum fere tribuo quod ipsum tribuisse credo, id est, parum aut nihil. E mala scriptura meliusculam efficies, legendo, Πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ | χειρὶ, τέκνοις σέθεν, καρδίαν τε λήψει, | δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; Ordo est, τέκνοις σέθεν δεινὰν προσάγουσα τόλμαν. Sic παισὶν ὄλεθρον προσάγεις v. 962. Heathius genitivum τέκνων eo sensu accipit, consentiente, ni fallor, Beckio. Sed ubi dicitur τέκνων σέθεν προσάγουσα, *liberis tuis admovens*, aut aliquid ejusmodi? Scholiastae interpretatio ita se habet: Πόθεν θράσος.) τίνι λογισμῷ χρησαμένη. τουτέστι, τίς σε ὁ τῶν πάντων πείσας τοσοῦτον θράσος ἐνθεῖναι τῇ σαυτῆς ψυχῇ, ἢ τῇ δεξιᾷ ὁπλιζομένη κατὰ τῶν φιλτάτων παίδων παρασκευάσαι. Καρδίᾳ τε λήψῃ.) ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν σαυτῆς καρδίαν καὶ τὸν λογισμὸν προσλήψῃ, σχήσεις. Haec ipsis poëtae verbis obscuriora sunt.

831, 2. πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα | τέκνοις,] Rom. A. a corr. C. ὄμματα. Rom. A. ante corr. B. D. Par. B. ὄμμα. Deinde

Rom. B. D. προσβαλοῦσα. Rom. C. προβαλοῦσα. Rom. A. προσλαβοῦσα supra scripto γρ. βαλοῦσα.

832. ἄδακρυν μοῖραν] Reiskius ἄδακρύν μοι κόραν, *pupillam*.

833. σχήσεις; φόνον οὐ δυνήσῃ] Rom. A. B. C. D. σχήσεις. Flor. σχήσαις. Lasc. σχήσειν. Deinde Rom. A. a corr. B. C. D. φόνον. Rom. A. ante corr. Par. A. Mag. φόνου. Rom. A. supra scriptum habet ω, i. e. φόνῳ. Ita etiam legisse scholiasten suspicatur Musgravius. Contra Canterus: *Rectius φόνου Scholiastes legit.* En ejus verba: Τέγξαι χεῖρα φόνῳ.) τὸ ἑξῆς, φόνου χεῖρα φονίαν. εὖ οἶδα, φησὶ, ὅτι οὐ καρτερήσεις τῇ ἐργάσει τοῦ φόνου, τέγξαι μολῦναι τὴν χεῖρα αἵματι τῶν παίδων γονυπετούντων σε. Quiquid legerit scholiastes, scripsit Euripides ἄδακρυν μοῖραν σχήσεις φόνου; Barnesius: *Alii legunt* σχήσεις φόνου; Similia monet Heathius. Admisit hanc scripturam Brunckius. Dicitur μοῖραν φόνου ut μοῖραν θανάτου v. 957.

Ibid. Rom. C. D. οὐ δυνήσῃ. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. A. B. D. οὐ δυνάσῃ. In Rom. A. ά supra scriptum habet η. Reiskius φόνῳ οὖν δυνήσῃ cum interrogatione. Musgravius legendum suspicatur φόνῳ ἢ δυνάσῃ. Hinc admisi ἢ, licet scholiastes οὐ agnoscat. Sed hae particulae facillime permutantur. Quinque igitur versus 831—5. una sententia inclusi sunt.

834. παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων] Rom. A. C. πιτνόντων. Rom. B. Lasc. πιτνώντων. In Rom. A. supra scriptum ώ. Vide ad v. 54.

835. τέγξαι χέρα φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ.] Lasc. τεῦξαι. Idem cum Rom. A. B. C. D. Schol. χεῖρα. Deinde Rom. C. φόνιον. Rom. A. B. D. φονίαν. In A. supra scriptum γρ. καὶ φόνιον. Lasc. φοινίαν. Tum Rom. A. B. C. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. ἐν omittunt. Postremo Rom. C. Par. A. τλάμονι. Rom. A. B. Lasc. τλήμονι. Hactenus de scriptis libris. Impressi ante Musgravium, et ipse Musgravius in textu, τέγξαι χέρα φοίνιον ἐν τλάμονι θυμῷ. In annotatione vero duas conjecturas profert; unam τέγξαι χέρα ποίνιμον, κἂν τλάμονι θυμῷ, alteram τέγξαι χέρα φοινίῳ παντλάμονι θυμῷ. Reiskius jam conjecerat παντλάμονι θυμῷ. Edidit Brunckius, τέγξαι φονίαν χέρα τλάμονι θυμῷ. Hunc sequitur Beckius. Porsonus vero, τέγξαι χέρα φοινίαν τλάμονι θυμῷ. Sic etiam Matthiae, nisi quod ἐν revocavit. Idem significat τέγξαι χέρα φοινίαν quod τέγξαι χέρα αἵματι. Fallitur igitur Musgravius, cum scholiasten, cujus verba modo attuli, φόνῳ superiori versu legisse putat. Τλάμονι autem recte explicat Musgravius *crudeli*.

836, 7. Ἥκω κελευσθείς. καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς, | οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδέ γ',] Rom. A. B. C. D. Flor. Lasc. Par. A. οὐκ ἂν ἁμάρτοις. Mag. ἁμάρτῃς. Deinde Rom. C. τοῦδε γ'. Lasc. τοῦδέ τ'. Rom. A. B. D. Flor. Par. A. τοῦδ' ἔτ'. Musgravius οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδ' ἔτ'. Recte Porsonus οὔτ' ἂν (i. e. οὔτοι ἂν) ἁμάρτοις τοῦδέ γ'. Matthiae Aldinam revocavit, quae non solum propter γε tantulo intervallo sine caussa repetitum suspiciosa est, verum etiam propter particulas ἄν γε, quarum prior alteram raro

subjectam sibi habet apud tragicos. Caussa vulgatae scripturae fuit Attica crasis a librariis male intellecta. Particulas τοι ἂν in unam longam syllabam coalescere nemo hodie nescit. Scribae vero τ' ἂν pro τε ἂν acceperunt. Hoc cum a sententia alienum videretur, primum οὐκ ἂν ἁμάρτοις reposuerunt, deinde metro consulentes οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις. Si copula sententiae non nocuisset, scripsissent potius οὔτ' ἄν γ' ἁμάρτοις [u].

839, 40. Ἴασον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων | συγγνώμον' εἶναι.] Rom. B. C. Ἴασον. Rom. A. (in quo supra scriptum ον) D. Ἰάσων. Non mirum igitur si reperitur vocativus Κρέων, de quo vide ad v. 287.

840, 1. τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν | εἰκός γ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.] Rom. C. εἰκός γ'. Rom. A. B. D. Par. A. εἰκός σ', quod admisit Brunckius.

842, 3. ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην, | κἀλοιδόρησα·] Pseudogregorius v. 756. ἔγωγ' ἐμαυτῇ πρὸς λόγους ἀφικόμην. Vertit Portus, *Ego enim mecum ipsa rationem inii, et conviciata sum mihi.* Reprehendit eum Abreschius ad Aeschyli Prom. 121. cujus verba sunt: *nunquam* λόγοι *est* ratio; *debebat* convitiis in memet grassata sum, *aut simili modo.* Confert nostrum Tro. 916. ἐγὼ δ', ἅ σ' οἶδα διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοῦ | κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι | τοῖς σοῖσι τἀμὰ καὶ τὰ σ' αἰτιάματα. Sed legitur infra v. 1049. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων | μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας | ἦλθον μείζους, ἢ χρῆν γενεὰν | θῆλυν ἐρευνᾶν. Ubi μῦθοι non sunt *convicia* sed *rationes.* Διὰ λόγων ἰέναι τινὶ non est λοιδορίαις, ut putat Abreschius, sed *verbis, rationibus* vel *argumentis cum aliquo contendere,* vel potius simpliciter διαλέγεσθαί τινι. Libel-

[u] Bis apud Sophoclem particulae οὔτ' ἂν a librariis non intellectae scripturam corrupisse mihi videntur. I. Ant. 747. Οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ. *Neminem non offendat,* inquit Brunckius, *bis posita in hoc versu particula* γε. Reposuit igitur, Οὐκ ἄν γ' ἕλοις ἥσσω με τῶν αἰσχρῶν ποτε. Qua scriptura nihil unquam pejus excogitavit *stolidus ille Graeculus,* cujus inscitiam atque temeritatem toties perstringit Brunckius. Erdfurdtius in ed. majori versum recte scriptum exhibuit. In minori vero vulgatam revocavit, idque probante Hermanno. II. Aj. 1338. ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ, | οὔκουν ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν, &c. Sic plerique libri tam scripti quam impressi. Nonnulli codices οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἄν, unde Triclinius οὐκ ἄν γ' ἀτιμάσαιμ' ἄν, quod nuper revocavit Hermannus. Dixi de hoc loco Mus. Crit. Cant. T. I. p. 486. Placet etiam Hermanno οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις apud Euripidem, quem particulas οὐκ ἄν γε bis praeterea adhibuisse monet. Primum exemplum est Phoen. 1220. 10. Κακόν τι κεύθεις, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ. | ΑΓ. Οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά. Rectius Aldus Κοὐκ ἄν γε λέξαιμ'. Particula γε hic propria vi fruitur, praecedente scilicet καὶ, nec sine sensus detrimento abesse potest haec aut illa. Easdem particulas interposito etiam ἂν adhibet Euripides Or. 781. ΟΡ. Εὖ λέγεις. φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε. ΠΥ. Μᾶλλον ἢ μένων. | ΟΡ. Καί τις ἄν γε μ' οἰκτίσειε, ΠΥ. Μέγα γὰρ ηὑγένειά σου. | ΟΡ. Θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον. ΠΥ. Πάντα ταῦτ' ἐν ὄμμασιν. Alterum Hermanni exemplum est Herc. 1195. ΘΗ. Φεῦ φεῦ, τίς ἀνδρῶν ὧδε δυσδαίμων ἔφυ. | ΑΜ. Οὐκ ἄν γ' εἰδείης ἕτερον πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε θνατῶν. Quis non mallet ἴδοις? Legendum, Οὐκ ἂν ἴδοις ἕτερον πολυμοχθότερον πολυπλαγκτότερόν τε βροτῶν. Sequitur: ΘΗ. Τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτει κάρα; | ΑΜ. Αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα τε καὶ φιλίαν ὁμοφύλιον, αἷμά τε παιδοφόνον. Vulgo ὄμμα καὶ φιλίαν ὁμόφυλον. Seidlerus de Versibus Dochm. p. 360. ὄμμα καὶ φιλίαν ὁμοφύλιον.

lus de Vita Homeri (qui Herodoto vulgo tribuitur) c. 24. διὰ λόγων δὲ ἰὼν Ὁμήρῳ ὁ Χῖος, εὑρίσκει ἐόντα δεξιὸν καὶ πολλῶν ἔμπειρον, ἔπειθέ τε αὐτὸν μένειν, καὶ τῶν παίδων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι. Hoc exemplum attulit Marklandus ad Euripidis Suppl. 114. Parum igitur aut nihil interest inter διὰ λόγων ἰέναι et εἰς λόγους ἰέναι, nec minus bene diceret Medea, si per metrum liceret, ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ εἰς λόγους ἀφικόμην. Ita enim loquitur Eteocles Phoen. 778. σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται. Simili ratione quae ibid. 886. leguntur Tiresiae verba, εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου, eandem vim haberent si legeretur δι' ἔχθους, quomodo legitur v. 482. καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῶνδε καὶ φόνου μολών. Item Hipp. 1164. Πρὸς τοῦ; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος, | ὅτου κατήσχυν' ἄλοχον, ὡς πατρὸς, βίᾳ. De hac praepositionis διὰ potestate videantur Valckenarius ad Phoen. 482. 1554. Brunckius ad Sophoclis Oed. T. 773. Matthiae Gramm. Gr. §. 580. p. 848.

843, 4. Σχετλία, τί μαίνομαι, | καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύσασιν εὖ,] Rom. C. βουλεύσασιν εὖ. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. Mag. Etymologus M. p. 292, 13. βουλεύουσιν εὖ, quod admisit Brunckius.

845. ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,] Rom. A. D. κοιράνοις. Rom. B. C. τυράννοις. Vide ad κοίρανος v. 70.

848, 9. οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι | θυμοῦ;] Notandus imperativus primae personae, si ita loqui licet. Verba enim οὐκ ἀπαλλαχθήσει (vel ἀπαλλάξει) θυμοῦ valent ἀπαλλάχθητι θυμοῦ. Similiter noster Andr. 1210. Οὐ σπαράξομαι κόμαν; | οὐκ ἐπιθήσομαι | ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χερὸς ὀλοόν; Hel. 550. οὐχ ὡς δρομαία πῶλος, ἢ Βάκχη θεοῦ, | τάφῳ ξυνάψω κῶλον; Herc. 1148. οὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα; | ἢ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακοντίσας, | τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι; | ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν * ἐμπρήσας πυρὶ, | δύσκλειαν, ἢ μένει μ', ἀπώσομαι βίου;

850, 1. οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα | φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;] Omnes quas vidi editiones notam interrogationis, quam post φίλων posui, aut omnino omittunt, ut Aldina, aut post παῖδας collocatam exhibent, ut recentiorum pleraeque. Οὐκ utrique sententiae membro commune est. Vide ad v. 1120.

852, 3. ταῦτ' ἐννοηθεῖσ', ᾐσθόμην ἀβουλίαν | πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη.] Rom. C. Pseudogregorius v. 905. ἐννοηθεῖσ'. Hujus verbi activa et passiva forma promiscue fere usurpantur, ut ἀπορῶ et ἀποροῦμαι, ταλαιπωρῶ et ταλαιπωροῦμαι. Rom. A. B. Flor. Par. A. Put. Cott. ἐννοήσασ', quod admisit Brunckius. Neutrum habet Rom. D. cui desunt v. 850—4. Sophocles Trach. 578. a Brunckio allegatus: τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι (δόμοις γὰρ ἦν, | κείνου θανόντος, ἐγκεκλῃμένον καλῶς), &c. Passivam formam revocavit Porsonus, quippe qua per totam hanc fabulam utatur poëta. Dixit ἐννοούμενοι v. 46. ἐννοοῦμαι v. 870. ἐννοουμένη v. 895.[x]

[x] Semel tantum legitur passiva forma apud Sophoclem Phil. 1440. τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅτ' ἂν | πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς. Ubi rectius fortasse legeretur ἐννοεῖθ'.

853. Pseudogregorius v. 906. καὶ μάτην λυπουμένη.

854, 5. νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς, | κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών.] Barnesius clam edidit νῦν οὖν σ' ἐπαινῶ. Silentium ejus Beckio fraudi fuit, qui pronomen a Musgravio Brunckioque omissum revocavit, superioribus editionibus, ut conjicere par est, in consilium non vocatis. Iterum a Porsono expulsum est. Lasc. et Matthiae σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖς.

855, 6. ἐγὼ δ' ἄφρων, | ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,] Cott. ἦν, quod probabunt fortasse nonnulli propter sequentia verba καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει. Sed vulgatam constructionem defendunt exempla quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 428. p. 590.

857. καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,] Put. ξυγγαμεῖν σοι pro ξυμπεραίνειν.

858. νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.] Put. εὐφραίνειν σέθεν. Male vertit Portus, *et gaudere quod sponsa tua te curet.* Nec melius Heathius, *et voluptate affici quod sponsa tibi matrimonio juncta sit.* Portum secutus, male haec verba cum Sophocleis σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω similibusque contulit Matthiae Gramm. Gr. §. 551. Cujus quo major est auctoritas, eo diligentius ejus errores corrigendos arbitror. Potius audiamus Reiskium: Κηδεύουσαν *non ad* νύμφην *refero, sed* ἐμὲ *subintelligendum:* me *laetari* κηδεύουσαν (*id est* τῷ κηδεύειν) νύμφην σέθεν, dum curo sponsam tuam *eique servio.* Hinc Musgravius, *et gaudere, sponsae tuae curam habentem.* Recte etiam Buchananus, *astare lecto conjugis novae, atque ei | gratum quod esset facere.*

859, 60. ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν οὐκ ἐρῶ κακὸν | γυναῖκες.] Ita distinguit Aldus. Vertit igitur Buchananus, *verum nos sumus | non dico pestis quanta certe foeminae.* Aliter distinguit Hervagiana secunda: ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν, | γυναῖκες. Id est, interprete Porto, *Sed sumus* id, *quod sumus, non dicam malum, mulieres.* Hanc rationem amplexi sunt omnes recentiores. Similia sunt ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας v. 979. ἔκυρσεν ὧν ἔκυρσεν apud Euripidem El. 289. aliaque quae collegit Abreschius ad Aeschyli Ag. 67. T. I. p. 253.

860. οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,] Dedi οὐκ οὖν, de qua scriptura alibi plus semel disputavi. Deinde Rom. B. χρῆν σ'. Rom. A. ἐχρῆν σ'. Rom. C. χρῆ σ' (sic).

861. οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.] Lasc. Mag. ἀντιτίνειν, quod penultimam corripit. Sic etiam tacite Barnesius, propterea a Musgravio reprehensus. Barnesium fefellit Porti interpretatio, *neque reddere stulta pro stultis. Eadem locutio in fragmentis Hippolyti prioris,* inquit Musgravius. Imo Protesilai Fragm. ii. δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου | ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις, σοφώτερος. Quae verba ad Hippolytum Καλυπτόμενον a Barnesio relata sunt. Ordo est, δυοῖν λεγόντοιν σοφώτερος, ὁ μὴ ἀντιτείνων τοῖς λόγοις θατέρου θυμουμένου. Ἀντιτείνειν igitur valet ἀντιλέγειν. Vide ad ἐξέτεινα v. 1318. Hesychius: Ἀντιτείνει. ἐρίζει.

862, 3. παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν | τότ'.] Nonnulli edd. περιέμεσθα, quod e Basiliensi codice corrigendum monet Portus. Is codex, cujus mentio nonnullis viris doctis imposuit, nihil aliud est quam editio quae Stiblini dicitur. Schol. Παριέμεθα.) παυόμεθα, παραπεμπόμεθα. οἷον παραιτοῦμαι, συγχωρῶ. Timaeus p. 207. Παρίεμαι. παραιτοῦμαι. Plato Apol. Socr. p. 17. C. καὶ μέντοι καὶ πάνυ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι. Hoc exemplum cum aliis attulit Ruhnkenius. Sophocles Oed. C. 1665. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν, | οὐκ ἂν παρείμην, οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν. Id est, οὐκ ἂν παρείμην ἐκείνων (οὐκ ἂν παραιτησαίμην ἐκείνους) οἷσι μὴ δοκῶ φρονεῖν. Hoc vult dicere, *non tanti eos facio, ut eorum veniam impetrare cupiam.*

863. ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.] Rom. C. τάδε. Rom. A. B. D. Lasc. τόδε, quod admisit Matthiae. In Rom. A. supra scriptum ά. Vide ad v. 72.

864. ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε λείπετε στέγας.] Dedi δεῦρο pro δεῦτε, quod non est Atticum. Euripides Heracl. 48. ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦρο λαμβάνεσθ' ἐμῶν | πέπλων. Herc. 520. δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέπλων. Aristophanes Pac. 1115. ἄγε δή, θεαταὶ, δεῦρο συσπλαγχνεύετε | μετὰ νῷν. Δεῦτε agnoscit Pseudogregorius v. 466. 687. ὦ δεῦτε φίλαι, δεῦτε, λίπωμεν φόβον (vel δέος).

865, 6. ἐξέλθατ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε | πατέρα μεθ' ἡμῶν,] Pseudogregorius v. 467. προσέλθατ'. Rom. C. ante corr. ἐξέλθατ'. Rom. A. B. C. a corr. Lasc. Mag. Burn. ἐξέλθετ'. Sic etiam H. Stephanus et omnes recentiores. Eadem fere varietas apud Lucam Evang. xi. 52. οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς, ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως. αὐτοὶ οὐκ εἰσήλθατε, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε. Sic optimi vetustissimique codices, quos secutus est Griesbachius. Vulgo enim legitur εἰσήλθετε, quod a correctore profectum videtur. Ita tamen scripsisse evangelistam vix dubito. Εἰσήλθετε enim inter ἤρατε et ἐκωλύσατε positum facili errore in εἰσήλθατε mutatum est. Simile quid accidit apud Euripidem Ion. 750. σημήνατ'. εἰ γὰρ ἀγαθά μοι μηνύσετε, | οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χάριν. Aldus μηνύσατε, quod e σημήνατε natum est. Contrarium errorem exhibent edd. pleraeque Iph. A. 1149. ἔγημες ἄκουσάν με, κἄλαβες βίᾳ. Ad haec Marklandus: *Nescio quid sit* ἔγημες, *quod tamen habent omnes quas vidi editiones. Scribo* ἔγημας. Hoc haberent omnes editiones, ni sequeretur κἄλαβες, cujus terminatio priorem aoristum corrupit [y].

866, 7. καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα | τῆς πρόσθεν ἔχθρας, εἰς φίλους μητρὸς μέτα.] Lasc. διαλλέχθηθ'.

869. λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς,] Pseudogregorius v. 468. λάζεσθε. Non male, modo scribatur λάζυσθε, quod vulgo legitur v. 926. Vide ad v. 1185. Schol. λάβεσθε ut vulgo.

[y] Sophocles Oed. C. 380. ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον | τιμῇ καθέξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν. Ibid. 427. οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ, | οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον, | οὐκ ἔσχον, οὐδ' ἤμυνον. Ibid. 731. ὃν μήτ' ὀκνεῖτε, μήτ' ἀφεῖτ' ἔπος κακόν. Sic Aldus. Hodie recte legitur καθέξων, ἤμυναν, ἀφῆτ'.

871, 2. *ἆρ᾽, ὦ τέκν᾽, οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον, | φίλην ὀρέξετ᾽ ὠλένην ;*] Hoc *καὶ*, quod agnoscit scholiastes, multis conjecturis locum dedit. Reiskius primum aut *οὕτω καὶ βραχὺν* aut *οὕτω κἄμπολυν* legendum censet, subaudito *ἀπολεῖσθε*. Id est, *O liberi, pereundum vobis est brevi, tam brevi exacta vita*, aut *vita non admodum longa exacta*. Deinde *οὕτω καὶ πολὺν ζῶτε χρόνον* in parenthesi. Hinc constat eum *ὀρέξετε* pro imperativo accepisse. *Forte οὕτω δαὶ*, inquit Musgravius. Brunckius celato lectore, *ἆρ᾽, ὦ τέκν᾽, ἆρ᾽ οὕτω πολὺν ζῶντες χρόνον.* Beckius vulgatam revocavit, posita tamen distinctione post *οὕτω*, quam recte delevit Porsonus. Non magis emendatione eget hic versus quam Hec. 1286. *ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ*, quo exemplo usus sum ad v. 513. *ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν.* Aeque bene enim dicitur *καὶ πολὺς* ac *καὶ λίαν*. Aristophanes Ach. 694. *πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα, καὶ | θερμὸν ἀπομορξάμενον | ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολύν.* Ibid. 906. *λάβοιμι μέντ᾽ ἂν κέρδος ἀγαγὼν καὶ πολύ, | ἅπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων.* Archytas apud Stobaeum Ecl. Phys. p. 12. *καὶ δοκεῖ ἁ λογιστικὰ ποτὶ τὰν ἄλλαν σοφίαν τᾶν μὲν ἀλλᾶν τεχνᾶν καὶ πολὺ διαφέρειν.*

872, 3. *τάλαιν᾽ ἐγώ, | ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα.*] Pseudogregorius v. 468. *ὦ ταλαιν᾽ ἐγώ, | ὡς ἄρτι δακρύσαιμι καὶ φόβου πλέα.* Schol. *Ὡς ἀρτιδακρυς.*) *ἀντὶ τοῦ προσφάτως δακρύουσα.* Rectius Hesychius: *Ἀρτίδακρυς. εὐχερὴς πρὸς δάκρυον.* Idem: *Ἀριδάκρυς. ταχέως [δακρύων].* Mihi diversa videntur *ἀρίδακρυς* et *ἀρτίδακρυς*. *Ἀρίδακρυς* est qui multum, *ἀρτίδακρυς* qui facile lachrymatur.

874. *χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,*] Notandum *νεῖκος ἐξαιρουμένη*.

875. *ὄψιν τερείνην τήνδ᾽ ἔπλησα δακρύων.*] Rom. A. B. C. Lasc. *τερεινήν*. Neutra scriptura recte se habet. Non enim dicitur *τέρεινος, τερεῖνος* aut *τερεινὸς*, sed *ὁ τέρην, ἡ τέρεινα.* Hipponax apud Hephaestionem p. 30. *εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.* Aeschylus Suppl. 1005. *τέρειν᾽ ὀπώρα δ᾽ εὐφύλακτος οὐδαμῶς.* Euripides Cycl. 512. *λύχνα δ᾽ ἀμμένα δάϊα* (vox corrupta) *σὸν | χρόα, χὼς τέρεινα νύμφα, | στεφάνων οὐ μία χροιὰ | περὶ σὸν κρᾶτα τάχ᾽ ἐξομιλήσει.* Recte igitur *τέρειναν* scripsit Barnesius in margine ejus exempli editionis suae, quod lectiones Cottonianas Musgravio mihique suppeditavit. De *τήνδε* vide ad v. 672.

876. *Κἀμοὶ κατ᾽ ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ.*] Pseudogregorius v. 478. *θερμὸν ὡρμήθη δάκρυ.* Frustra. Ita mox v. 892. *αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας;* Hel. 1205. *χλωροῖς τε τέγγεις δάκρυσι σὴν παρηΐδα.* Non solum *virides lachrymas*, sed *viridem aquam*, *viride vinum*, *viridem sanguinem* dixit noster. Vertit Portus *recentes lachrymae*, quod non satis intelligo. Potius crediderim sensum esse *humidae*. Non minus obscurum est *πολιὸν δάκρυον*, *canae lachrymae*, quod legitur Herc. 1209.

877. *καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.*] Rom. C. *τονῦν*. Vide an legendum *τὰ νῦν*. Sophocles Trach. 837. *πῶς ὅδ᾽ ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι.*

878. Αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι.] Mag. Pseudogregorius v. 795. οὐκ ἐκεῖνα μέμφομαι.

879. εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,] Euripides Or. 1629. a Musgravio allegatus: Ἑλένην μὲν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν | ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος, | ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς.

880. γάμους παρεμπολῶντί γ' ἀλλοίους πόσει.] Rom. A. ante corr. γάμου παρεμπολῶντος ἀλλοίου πόσει. Rom. A. a corr. B. C. D. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους πόσει. Omnes igitur codices παρεμπολῶντος. *Quod si verum*, inquit Musgravius, *legendum in fine versus* πόσεως. Sed hunc genitivum apud Atticos non exstare monet Porsonus, licet dativus πόσει in eorum libris frequenter occurrat, nominativus pluralis πόσεις apud Euripidem Iph. A. 176. Brunckius vulgatam quidem probat, sed alteram fuisse suspicatur scripturam, γάμους παρεμπολῶντά γ' ἀλλοίους πόσιν. *Latinorum ablativus absolutus*, ait, *Graece per quartum casum exprimitur*. Exempla dedi ad Euripidis Iph. T. 930. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 299. Utitur hac constructione Lucas Act. Apost. xxvi. 2. Περὶ πάντων ὧν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἥγημαι ἐμαυτὸν μακάριον, ἐπὶ σοῦ μέλλων σήμερον ἀπολογεῖσθαι· μάλιστα γνωστὴν ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθῶν τε καὶ ζητημάτων. Supplendum ὁρῶν vel εἰδὼς monent interpretes. Schol. Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι.) πιθανῶς κέχρηται τῇ τροπικῇ λέξει, ἐμφαίνων αὐτὸν κέρδους ἕνεκα καὶ τοῦ τοὺς ἐκ Μηδείας παῖδας ὠφελῆσαι τοῦτον ὡς πραγματευσάμενον ἑαυτῷ τὸν γάμον. τὸ γὰρ παρεμπολᾶν ἀντὶ τοῦ κερδαίνειν τίθεται, οἷον ἄλλοις (ed. Ven. ἀλλὰ) γάμοις χρωμένου παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας. ἢ τὸ πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος, δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς. παρεμπολῶντος (ed. Ven. παρεμπολοῦντος) δὲ ἀντὶ τοῦ ὠνουμένου.——ἰδίως οὖν εἴη πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος. οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει ἐμοῦ, ὅπερ οὐ δεῖ. Fuerunt igitur qui legerent, γάμους παρεμπολῶντας ἀλλοίους ἐμοῦ.

882, 3. ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ | βουλήν.] Rom. C. Schol. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ. Rom. A. B. Par. A. ἀλλὰ νῦν χρόνῳ, quod admisit Brunckius. In Rom. A. gl. a prima manu τὸ νῦν περισσὸν, a secunda γρ. τῷ. Hoc revocavit Porsonus. Sophocles Phil. 1040. ab eo allegatus: ἀλλ' ὦ πατρῴα γῆ, θεοί τ' ἐπόψιοι, | τίσασθε, τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ | ξύμπαντας αὐτοὺς, εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε. Idem El. 1013. αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ, | σθενοῦσα μηδὲν, τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν. Verba ἀλλὰ τῷ χρόνῳ significant *tandem aliquando*. Idem valet ἀλλὰ νῦν. Sophocles Ant. 552. Τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἐπωφελοῖμ' ἐγώ; El. 411. Ὦ θεοὶ πατρῷοι, ξυγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν. Euripides Ion. 425. Ἔσται τάδ', ἔσται. Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ | νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας, | ἅπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος, | ὅσον δὲ χρῄζει (θεὸς γάρ ἐστι) δέξομαι. Aristophanes Av. 1595. Ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν | πολέμου πρὸς ὑμᾶς, νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ, | ἐὰν τὸ δίκαιον ἀλλὰ νῦν ἐθέλητε δρᾷν, | σπονδὰς ποιεῖσθαι. Eodem sensu dicitur fortasse ἀλλὰ νῦν χρόνῳ. Sed exemplum nondum reperi.

884, 5. ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ | πολλὴν ἔθηκε σὺν

θεοῖς σωτηρίαν.] Rom. C. *σωτηρίαν*. Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. Cott. *προμηθίαν*, quod admisit Brunckius. Lasc. *προμυθίαν*. Dedit enim Brunckius *ὑμῶν* ex conjectura Valckenarii ad Phoen. 1475. Mihi non liquet. Mediam formam *ἔθετο* postulare videtur sensus, quem his verbis tribuit Valckenarius. Sophocles Oed. T. 134. *πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν.* Ibid. 1459. *παίδων δὲ, τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον, | προθῇ μέριμναν.* Aj. 12. *ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν | σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς.* Ibid. 536. *Ἐπῄνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου.* El. 1334. *νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προυθέμην ἐγώ.* Edidi quod in plerisque codicibus legitur, utpote de scriptura incertus.

886. *οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας*] Cott. *οἶμαι γὰρ ἡμᾶς*. Male. Quia Aristophanes Plut. 114. *οἶμαι γὰρ οἶμαι* dixit, Euripidem etiam *οἶμαι γὰρ οἶμαι* scripsisse suspicatur Valckenarius ad Phoen. 615.

887. *τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι.*] Euripides Or. 1246. *Μυκηνίδες ὦ φίλαι, | τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων.* Aristophanes Ran. 422. *νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ | ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι, | κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.* Herodotus VI. 100. *Αἰσχίνης ὁ Νόθωνος, ἐὼν τῶν Ἐρετριέων τὰ πρῶτα.* Idem IX. 77. *Λάμπων ὁ Πύθεω, Αἰγινητέων τὰ πρῶτα.* Hanc loquendi rationem illustrarunt Wesselingius ad Herodotum, Matthiae Gramm. Gr. §. 438. Blomfieldius ad Aeschyli Pers. 1. *Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων | Ἑλλάδ' ἐς αἶαν πιστὰ καλεῖται.*

888, 9. *ἀλλ' αὐξάνεσθε. τἄλλα δ' ἐξεργάζεται | πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής.*] Alii *τἆλλα*, ut Rom. A. et Aldus, alii *τἄλλα*, ut Rom. C. et Lasc. Consulantur Wolfii Quaestiones epistolicae de orthographicis quibusdam Graecis, in Analectis ejus Literariis insertae, quarum secunda titulum habet *Τἄλλα, non τἆλλα.* Qui *τοὔργον* et *τοὔπος* scribunt, eodem jure *τἄργα* et *τἄλλα* scribere possunt. Utriusque enim numeri scriptura iisdem argumentis nititur. Qui vero *τοὔργον* scribunt, quod faciunt plerique, *τἆργα* scribere debent, modo sibi constare velint. Non assentior igitur Wolfio dicenti p. 434. *contra τοὔργον pluralem habet τἄργα, non τἆργα, ut Soph. El.* 623.

888. Burn. *ἐξεργάξεται*. *Quod temporibus aptius fortasse conveniret*, ait Porsonus, *si constaret, hoc futuro usos esse Tragicos.* Satis frequens apud tragicos est praesens pro futuro. Aeschylus Prom. 510. *Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος | κρᾶναι πέπρωται, μυρίαις δὲ πημοναῖς, | δύαις τε καμφθεὶς, ὧδε δεσμὰ φυγγάνω.* Ag. 129. *χρόνῳ μὲν αἱρεῖ* (vulgo *ἀγρεῖ*) *Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος, | πάντα δὲ πύργων | κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ | μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.* Sed *ἐξεργάζεται* fortasse propriam praesentis habet significationem, *nunc operatur.*

890, 1. *ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος | μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.*] Rom. B. C. D. *μολόντας*. Rom. A. *μολῶντας*. Vide ad v. 459. 664.

892. *Αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,*] Schol. *Αὕτη τε*

χλωροῖς.) πάλιν εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν. &c. Reiskius Αὕτη, *o tu*, quod admisit Brunckius [z]. Noster Alc. 776. Οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;

893. στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,] Similis est v. 1117. λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα. Vide etiam ad v. 974.

894. κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;] Rom. C. κοὐκασμένη. Sic etiam post v. 974. Rom. A. ante corr. Vide ad v. 494.

895. Οὐδέν. τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.] Signum imperfectae orationis post πέρι addunt Brunckius aliique, quasi prae lachrymis loqui non possit Medea. Rectius fortasse subauditur δακρύω.

896. Θάρσει νυν. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.] Rom. A. D. θάρσει νῦν. Rom. B. θάρσει νυν. Rom. C. θάρσει νύν. Pseudogregorius v. 760. θάρσησον. Hic et Rom. A. B. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. In Rom. A. corrector dedit θήσομαι pro θήσω. Ab eadem manu supra scriptum γρ. θήσω. Rom. C. εὖ γὰρ νῦν τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι. Rom. D. εὖ γὰρ ἐγὼ τῶνδε θήσω πέρι. Flor. Par. B. D. εὖ γὰρ τῶνδε νῦν θήσομαι πέρι. Lasc. εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι, quod admisit Brunckius. Similis est v. 65. σιγὴν γὰρ, εἰ χρὴ, τῶνδε θήσομαι πέρι. *Non placet* περὶ, inquit Reiskius, *non quidem ideo, quod versum proxime superiorem pariter claudat, sed magis quod incongrua dictio sit* θήσω περί τῶνδε εὖ *pro* θήσω τὰ τῶνδε εὖ. Conjicit igitur πράγη, quod priorem producit. Mihi quoque suspiciosa videtur tam vulgata scriptura, quam ea, quae in ejus locum admisit Brunckius. Haec tamen fortasse melior est. Noster Iph. A. 672. Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, θέμενος εὖ τἀκεῖ, πάτερ. Iph. T. 1003. Σὺ δ' ἂν, τὸ σαυτοῦ θέμενος εὖ, νόστου τύχοις. Bacch. 48. εἰς δ' ἄλλην χθόνα, | τἀνθένδε θέμενος εὖ, μεταστήσω πόδα. Herc. 604. πόλιν τε σὴν | μὴ πρὶν ταράξῃς, πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι, τέκνον. Ibid. 938. ἐξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε. Ibid. 617. pro τἀνθάδ' εἰδείην fortasse legendum τἀνθάδ' εὖ θείμην. Haec exempla attuli, ut ostenderem εὖ θήσομαι tutiorem esse scripturam quam εὖ θήσω. Secus fortasse esset, si θήσω καλῶς hic legeretur. Hoc enim usurpavit noster Hec. 875. Or. 1664. Hipp. 521. θήσει καλῶς El. 648. Magnam exemplorum copiam partim collegit, partim ab aliis collectam indicavit Wyttenbachius ad Plutarchum de Sanitate Tuenda p. 129. D.

897. Δράσω τάδ'. οὔτι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις.] Rom. C. οὔτι σοις. Rom. A. D. Lasc. οὔτοι σοῖς, quod admisit Porsonus. Rom. B. οὐ γὰρ τοῖς σοῖς. Pseudogregorius v. 766. Πέποιθα, κοὔτι σοῖς ἀπιστῶ τοῖς λόγοις.

Ibid. Fortasse ἀπειστήσω, ἀντὶ τοῦ ἀπειθήσω, *legendum*, ait Portus, quem nugari affirmat Barnesius. Tacent hic Reiskius et Musgravius, qui ἀπειστῆσαι Heracl. 968. ἀπειστήσω ibid. 1024.

[z] Noster Hec. 492. οὐχ ἥδ' ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν; | οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ; | καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορὶ, | αὕτη δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ | κεῖται, κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα. Quis semel monitus non videt Euripidem scripsisse αὐτὴ δὲ δούλη, &c.

maluerunt. Meam de hac quaestione sententiam ad Heracl. 968. declaravi.

898. γυνὴ δὲ θῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.] Par. A. θῆλυς, quod admisit Brunckius. *Membranarum lectionem vulgatae*, inquit, *ut suaviorem, praetuli.* Vulgatae tamen favere fatetur Sophoclis verba Aj. 580. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή. Aristoteles de Hist. Anim. IX. 1. p. 922. E. a Porto allegatus; διόπερ γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον, καὶ ἀρίδακρυ μᾶλλον. Noster Danae Fragm. v. 1. ἔρως γὰρ ἀργὸν, κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ. Schol. et Pseudogregorius v. 747. θῆλυ, quod revocavit Porsonus.

899. Τί δῆτα λίαν τοῖσδ᾽ ἐπιστένεις τέκνοις;] Rom. C. τί δῆτα λίαν. Rom. A. B. D. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. Cott. τί δὴ τάλαινα, quod admisit Beckius, repudiavit Porsonus, revocavit Matthiae. Longe melior vulgata, de quod vide ad verba μὴ λίαν τάκου v. 156. Λίαν *cur mutetur*, inquit Musgravius, *nulla ratio est: primam enim non raro apud Homerum producit.* Non solum apud Homerum, verum etiam passim apud Atticos poëtas, ut recte monet Brunckius [a].

Ibid. Rom. A. B. C. τοῖσδ᾽ ἐπιστένεις (B. ἐπιστένοις) τέκνοις. Rom. D. Flor. Put. σοῖς pro τοῖσδ᾽. Vide ad Heracl. 238.

900. Ἔτικτον αὐτούς. ζῆν δ᾽ ὅτ᾽ ἐξηύχουν τέκνα,] Rom. A. B. C. ἐξηύχουν. Buchananus *precarer*, Portus *optabam*. Barnesius recte ἐξηύχου, *optabas*, ex conjectura Scaligeri. Sic etiam Burn. Matthiae ἐξεύχου.

901. εἰσῆλθέ μ᾽ οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.] Lasc. εἰσῆλθ᾽ ἐμ᾽ οἶκτος. De constructione verborum οἶκτος εἰ γενήσεται vide ad φόβος εἰ πείσω v. 181.

903. τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ᾽ ἐγὼ μνησθήσομαι.] Rom. A. B. C. D. Par. A. aliique haud dubie plerique μνησθήσομαι. Sed in Par. A. supra scriptum γρ. μεμνήσομαι, quod a Brunckio probatum admisit Beckius. Alteram formam, quam revocavit Matthiae, tragicis omnino abjudicat Porsonus, ut et κληθήσεται, quod olim legebatur apud Aeschylum Prom. 839. Sed βεβλήσομαι et βληθήσομαι aeque proba censet [b].

904. ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ᾽ ἀποστέλλειν δοκεῖ,] Rom. C. ἀποστέλλειν. Rom. A. B. D. Flor. (apud Valckenarium ad Phoen. 790.) Lasc. Par. A. Mag. ἀποστεῖλαι, quod admisit Brunckius. Noster Iph. A. 743. ἐξ ὀμμάτων δάμαρτ᾽ ἀποστεῖλαι θέλων.

908. ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ᾽ ἀπαίρομεν φυγῇ.] Lasc. τσῆσδ᾽. Rectius fortasse legeretur ἀπαροῦμεν, de qua futuri forma dixi ad

[a] Λίαν priore producta scripturam haud raro corrupit. Apud Euripidem Andr. 867. edidit Aldus, Ὦ παῖ τότε λίαν οὔτ᾽ ἐκεῖν᾽ ἐπῄνεσα. Item v. 1235. μηδέν τι λίαν γε δυσφρονεῖν παρῄνεσα. Alia exempla collegerunt Brunckius aliique. His adde Aristophanem Vesp. 872. παῦσόν τ᾽ αὐτοῦ τουτὶ τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος. Persuasus sum hoc τουτὶ metri caussa invectum esse. Longe praestat τοῦτο τὸ λίαν.

[b] Noster Hec. 863. βραδὺν δ᾽, Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι. Heracl. 423. κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι. In his διαβεβλήσεται metrum corrumperet, nisi scriberetur etiam εἴτι et μήτι, quae reponere nimiae esset audaciae.

v. 825. Sed praesens ἀπαίρομεν defendunt exempla ad ἐξεργάζεται v. 888. allata.

909, 10. παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσιν σῇ χερὶ, | αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.] *Mallem*, inquit Brunckius, παῖδας δ', ὅπως &c. Parum refert, sed vulgata paullo melior videtur.

909. Rom. A. B. C. D. ἐκτραφῶσι, quod admisit Brunckius. Beckius ἐκτραφῶσιν revocavit, Porsonus ἐκτραφῶσι.

911. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι. πειρᾶσθαι δὲ χρή.] Reiskius οὐκ οἶδα μὲν εἰ πείσαιμι. *Nam alias soloecissat oratio*, inquit, *quum* ἂν *non ad* οἶδα *sed ad* πείσαιμι *pertineat; neque est in vet. ed. quae* οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι *dat.* Hervagiana prima cum plerisque sequentium ante Barnesium, οὐκ οἶδ' εἰ πείσαιμι. *Videtur legendum* οἶδά γ' εἰ πείσαιμι, inquit Canterus. Hac conjectura posthabita, Aldinam revocavit Barnesius. Porsonus οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ πείσαιμι. *Mutavi literam*, ait, *saepe cum altera confusam.* Male eum fecisse ostendunt alia ejus constructionis exempla, quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 598. c. Euripides Alc. 49. Λαβὼν ἴθ'. οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε. Plato Timaeo p. 26. B. ἐγὼ, ἃ μὲν χθὲς ἤκουσα, οὐκ ἂν οἶδα εἰ δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν. Ordo est, οὐκ οἶδα εἰ δυναίμην ἄν. Aristophanes Av. 1018. ΜΕ. Ὑπάγοιμί τ' ἄρ' ἄν. ΠΕΙ. Νὴ Δί', ὡς οὐκ οἶδά γ' εἰ | φθαίης ἄν. ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὑταιί. Tantum abest ut soloecum sit οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, ut particula ἂν omissa non οὐκ οἶδα εἰ πείσαιμι sed οὐκ οἶδα εἰ πείσω dici debeat. Matthiae vulgatam revocavit. Ceterum liquet e proximis Medeae verbis, verba οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι idem significare quod φόβος εἰ πείσω v. 181. id est, *vereor ut persuadeam, non puto me persuasurum.* In ceteris etiam exemplis verba οὐκ οἶδα εἰ significant *vereor ut.* Hoc moneo, ut ostendam quantum intersit inter Graeca οὐκ οἶδα εἰ et Latina *nescio an.* Haec enim verba apud probatos scriptores affirmandi sensum habent. Graeca contra aut negant, aut rem in medio relinquunt, ut hujus fabulae v. 71. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε, | οὐκ οἶδα.

912, 3. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς | γυναῖκα,] Id est, *Si ipse hoc a Creonte petere dubitas, uxorem a patre petere jube.* Hoc ἀλλὰ nostra lingua valet *then.* Exempla indicavi ad Heracl. 565. quorum unum et alterum hic plenius apponam. Aristophanes Ach. 185. ΔΙ. Οἱ δ' οὖν βοώντων. ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις; | ΑΜ. Ἔγωγε, φημὶ, τρία γε ταυτὶ γεύματα. | αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών. | ΔΙ. Αἰβοῖ. ΑΜ. Τί ἐστιν; ΔΙ. Οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι | ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν. | ΑΜ. Σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών. Ibid. 1026. ΓΕ. Ἀπόλωλα τὠφθάλμω, δακρύων τὼ βόε. | ἀλλ' εἴτι κήδει Δερκέτου Φυλασίου, | ὑπάλειψόν εἰρήνῃ με τὠφθαλμὼ ταχύ. | ΔΙ. Ἀλλ' ὦ πόνηρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω. | ΓΕ. Ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε. | ΔΙ. Οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου. | ΓΕ. Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα | εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί. Hoc enim diversum est a priori petitione.

913. *παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.*] Brunckius ex ingenio *παῖδας σοὺς ἀφιέναι φυγῆς*. *Nauseam movet*, inquit, *toties repetita haec clausula τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα, hic praesertim, quum post duos interjectos versus iterum recurrat. Sed in hoc loco nullus dubito, quin oscitantiae librarii debeatur.* Vera fortasse est Brunckii suspicio, cujus tamen conjecturam recte repudiavit Beckius. Hujusmodi repetitionibus nihil usitatius in vulgatis tragicorum exemplis. Dicit Eteocles apud Euripidem Phoen. 481. *ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν*, deinde septem versibus interpositis, *οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβών*. Neque praeterea legitur *ἀνὰ μέρος* in tota Atticorum poësi.

915. *εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.*] Sic Aldus. Lasc. *ἐστί*. Rom. A. *ἔστι*.

917, 8. *πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται | τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν (οἶδ' ἐγὼ) πολὺ,*] Rom. C. *αὐτὴ*, male quidem, sed fortasse consulto.

919. *λεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος χρυσήλατον*] Rom. C. *στέφος*. Rom. A. B. D. Flor. Par. B. D. Cott. *πλόκον*, quod admisi. Legebantur haec verba etiam post v. 768. ubi plerique libri *πλόκον*.

922. *εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,*] Lasc. *ἀλλ' εἰς μυρία*.

923. *ἀνδρός γ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,*] Rom. C. *ἀνδρός γ' ἀρίστου*. Rom. A. B. Par. A. (qui hunc v. in margine scriptum exhibet) *ἀνδρός τ' ἀρίστου*, quod admisit Brunckius. Rom. A. C. D. *ὁμευνέτου*.

924, 5. *κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος | πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.*] Rom. C. *πατὴρ πατρός*. Rom. A. B. D. Lasc. *πατρὸς πατὴρ*, quod admisit Matthiae. Schol. *Πατρὸς πατρὶ δίδωσι ἐκγόνοισιν οἷς.) ἤτοι ἀντὶ γονεῦσιν, ἢ τοῖς ἑαυτοῦ μὲν ἐγγόνοις, τουτέστι παισὶν, ἵνα τοῦτο λείπῃ.* Nihil hinc colligi potest, nisi grammaticum legisse *πατρὸς* priore loco.

925. Ὅς, *suus*, non valde frequentatur a tragicis. Aeschylus tamen *λιτῶν τῶν ὧν* dixit Theb. 646. Sophocles *ὧν παίδων* Oed. C. 1639. *τῶν ὧν τέκνων* Trach. 266. *τὸν ὃν προσμένουσ' ἄκοιταν* ibid. 525. *τῶν ὅπλων τῶν ὧν* Aj. 442. Apud Euripidem Hel. 1134. *ὧν ἀλόχων* pro *τῶν ἀλόχων* metri caussa reposuit Matthiae. Plato etiam *τὰ ἃ δάκρυα* Rep. III. p. 394. A.

926. *λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,*] Schol. *Φερνήτης.) ἡ προίξ. λάβετε, φησὶ, τὴν ἐμὴν φερνὴν, ἣν εἰσηνεγκάμην τῷ πατρὶ ὑμῶν, καὶ ἀποκομίζετε τῇ νύμφῃ.* Male. Quo sensu dicatur *φερνὰς*, declaravi ad v. 768.

927, 8. *καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε | φέροντες.*] Lasc. *τυράννων*. Vide ad v. 1027.

928. *οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.*] Schol. *Οὔτοι δῶρα.) τοῦτο διπλῆν ἔχει τὴν ἔννοιαν, μίαν μὲν ἣν ὁ Ἰάσων ἐκδέχεται, ὅτι οὐκ ἀπόβλητα αὐτῇ τὰ δῶρα, ἀλλὰ θαυμαστά· ἑτέραν δὲ ἣν αὐτὴ κρύπτει, ἀντὶ τοῦ, οὐ γελάσει τὸ δῶρον ὡς ἀσθενὲς, ἀναιρήσει γὰρ αὐτήν.*

930, 1. *δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; | δοκεῖς δὲ χρυσοῦ;*] Lasc. *δοκῇς*—*δοκεῖς*. Rom. C. *βασιλείων*.

932, 3. εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς | γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.] Lasc. Mag. (qui προθήσῃ) σάφ' οἶδ' ὅτι. Eadem varietas v. 1034.

934. Μή μοι σύ. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος.] Alludit Euripides, judice Barnesio, ad versum qui legitur apud Platonem Rep. III. p. 390. E. Δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας. Ovidius de Arte Am. III. 653. a Porto allegatus: *Munera, crede mihi, capiunt hominesque deosque.* | *Placatur donis Jupiter ipse datis.*

936. κείνης ὁ δαίμων. κεῖνα νῦν αὔξει θεός.] Lasc. 'κείνης ὁ δαίμων. 'κείναν νῦν αὔξει θεὸς. Mag. etiam κείναν.

937, 8. τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς, | ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.] Rom. C. D. ψυχῆς. Rom. A. B. ψυχαῖς. In A. supra scriptum γρ. ψυχῆς. Schol. Ψυχῆς ἂν ἀλλάξαιμ'.) ἀντὶ τοῦ, ἑλοίμην ἂν καὶ ἀποθανεῖν, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς παῖδας ἀποκτεῖναί μου. καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν.

939. ἀλλ' ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλησίους δόμους,] Rom. C. εἰσελθόντε. Rom. A. B. D. solenni errore εἰσελθόντες.

Ibid. Rom. C. πλησίους. Rom. A. B. Flor. Mag. Put. (supra scripto η) Cott. πλουσίους, quod admisit Musgravius. Reiskius: Πλουσίους *quarundam editionum praestat vulgatae* πλησίους, *quidquid Barnesius et ejus echo, Italus, contradicant.* Itali verba sunt: *Alias legebatur* πλουσίους. *Rectius quidem est* πλησίους, *ut cuique patet.* Lectio πλουσίους ei non nisi e margine Barnesianae innotuit, nec quidquam de scriptura dixit Barnesius.

940. πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν τ' ἐμὴν,] Supra v. 17. non mutavi vulgatam scripturam, προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα, δεσπότιν τ' ἐμὴν, nisi quod post alios αὑτοῦ scripsi. Diversi sunt Jasonis liberi ab uxore, quae verbis δεσπότιν τ' ἐμὴν significatur. Quod si λέκτρα (i. e. γυναῖκα) pro τέκνα scripsisset poëta, jam non δεσπότιν τ' ἐμὴν sed δεσπότιν δ' ἐμὴν scribendum esset, quod recte, ni fallor, loco de quo nunc agitur reposui, ubi eandem mulierem et novam Iasonis uxorem et suam dominam appellat Medea. Ita Aeschylus Cho. 187. ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο, | ἐμὴ δὲ μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον | φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη. ('Εμή γε *Porsonus,* inquit Butlerus, *sed retinendum videtur* δὲ, *ut referatur ad* μὲν *in* ἡ κτανοῦσά νιν *subaudito.*) Pers. 150. ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς | φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως, | δέσποινα δ' ἐμὴ, προσπίτνωμεν. Sophocles Oed. C. 322. ΟΙ. Πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΑΝ. Παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν | ὅμαιμον. αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν. Ibid. 1275. ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες. Trach. 741. Τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω | πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. Euripides Hec. 532. ὁ δ' εἶπεν· Ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, | δέξαι χοάς μοι τάσδε κηλητηρίους. Herc. 97. ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς οὑμὸς, εὐνήτωρ δὲ σός. El. 1241. δεινὸν δὲ ναὸς ἀρτίως πόντου σάλον | παύσαντ', ἀφίγμεθ' Ἄργος, ὡς εἰσειδόμεν | σφαγὰς ἀδελφῆς (ἡμετέρας scilicet) τῆσδε, μητέρος δὲ σῆς. Herodotus VII. 10. ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ, ἀδελφεῷ δὲ ἐμῷ, Δαρείῳ, ἠγόρευον μὴ στρατεύεσθαι ἐπὶ

Σκύθας, ἄνδρας οὐδαμόθι γῆς ἄστυ νέμοντας. Plato Protagora p. 310. A. Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησὶ, ἔτι βαθέος ὄρθρου, Ἱπποκράτης ὁ Ἀπολλοδώρου υἱὸς, Φάσωνος δὲ ἀδελφὸς, τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδρα ἔκρουε. Aeschines in Timarchum p. 284. C. πρῶτον μὲν τὸν ἀδελφιδοῦν τοῦ Ἰφικράτους, υἱὸν δὲ Τισίου τοῦ Ῥαμνουσίου, ὁμώνυμον δὲ τοῦ νυνὶ κρινομένου Τιμάρχου. In his omnibus recticetur μὲν in priore membro, quod tamen interdum exprimitur. Noster Oeneo Fragm. i. 3. Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμὸς, | ᾤκησεν Ἄργος. Interdum etiam in utroque membro est τε. Assentior Marklando legenti in Iph. A. 1153. καὶ τὼ Διός τε (vulgo γε) παῖδ', ἐμώ τε συγγόνω, | ἵπποισι μαρμαίροντ' ἐπεστρατευσάτην. Sophocles Trach. 405. Πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως | κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους (εἰ μὴ κυρῶ | λεύσσων μάταια) δεσπότιν τε τὴν ἐμήν. Verte, *Dejaniram Oenei filiam, quae et uxor Herculis est, et mea domina.* Quod si τε non est in priore membro, non potest esse in posteriore, nisi hujus subjectum, ut vocant, diversum sit a subjecto prioris. Optime vulgo legitur apud Euripidem El. 612. ΟΡ. Τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα; | ΠΡ. Κτανὼν Θυέστου παῖδα, σήν τε μητέρα. Aegisthum scilicet et Clytaemnestram. Sequentia vero loca emendatione egere mihi videntur. Aeschylus Ag. 1592. Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατὴρ, | πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν (ὡς τορῶς φράσαι) | αὐτοῦ τ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὢν κράτει, | ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων. Euripides Andr. 24. κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον, | πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδὶ, δεσπότῃ τ' ἐμῷ. Cum priore loco de solo Thyesta sermo sit, altero de solo Neoptolemo, illic repone αὐτοῦ δ' ἀδελφὸν, hic δεσπότῃ δ' ἐμῷ. Minus recte Brunckius δεσπότῃ γ' ἐμῷ. Haec tamen scriptura reponenda videtur in Iph. A. 1455. πατέρα τὸν ἁμὸν μὴ στύγει, πόσιν τε σόν. Lego πόσιν γε σὸν, *maritum scilicet tuum*, quem odisse non debes [c]. Confer Andr. 247. Ἑλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγὼ, μήτηρ γε σή. Bacch. 923. Τί φαίνομαι δῆτ'; οὐχὶ τὴν Ἰνοῦς στάσιν, | ἢ τὴν Ἀγαύης ἑστάναι, μητρός γ' ἐμῆς; In his γε valet *scilicet*.

941. ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φυγεῖν χθόνα,] Verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα ter jam habuimus in fine senarii, v. 768. 910. 913. Primo loco nonnulli libri φυγεῖν, secundo tertioque omnes φεύγειν. Saltem nemo enotavit φυγεῖν. Quarto loco Rom. C. φυγεῖν, Rom. A. B. Lasc. Par. A. φεύγειν, quod admisit Brunckius. In hac diversitate perexigua est librorum auctoritas. Edidit Aldus apud Euripidem Hipp. 1066. Ποῖ δῆτα τλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων | δόμους ἔσειμι, τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φεύγων; In quinta senarii sede usitatiora sunt θανεῖν, κτανεῖν, λιπεῖν, παθεῖν, τεκεῖν et similia, quam θνήσκειν, κτείνειν, λείπειν, πάσχειν, τίκτειν. Θανεῖν, verbi caussa, in ea sede habet Euripides Hec. 396. Or. 1206. Med. 238. Alc. 699. Iph. A. 1252. Iph. T. 1004. 1066. Rhes. 759. Heracl.

[c] Mavult Reisigius p. 190. πόσιν δὲ σόν. Sed hoc esset, μὴ πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀλλὰ σὸν πόσιν στύγει. Noster Phoen. 632. κἄν τι σοι, πόλις, γίνηται, μὴ 'μὶ, τόνδε δ' αἰτιῶ.

444. 963. 1016. Ion. 1401. Herc. 289. El. 1265. Sed idem saepius θνήσκειν et similia usurpavit, quam ut sollicitari debeat φεύγειν Med. 768. 910. 913. Ita Andr. 1235. κἀγὼ γάρ, ἣν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα. Iph. A. 312. ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὕπερ. Ibid. 490. σκοπῶν ἐσεῖδον, οἷον ἦν κτείνειν τέκνα. Herc. 70. ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μέλλομεν θνήσκειν, γέρον. Ibid. 156. τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρέων. Ibid. 284. ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεών. Haec exempla ostendunt, nihil referre utrum quintus pes senarii tragici spondeus an iambus sit, modo utraque syllaba eadem voce contineatur. Hoc semel iterumque jam monui. Vide ad v. 88. 277. Dedi igitur μὴ φεύγειν χθόνα cum Brunckio aliisque, ut in primis tribus locis.

942. κόσμον διδόντες.] Mag. κόσμον φέροντες. Vulgatam agnoscit scholiastes.

942, 3. τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ, | εἰς χεῖρ' ἐκείνης δῶρα δέξασθαι τάδε.] Rom. A. a corr. C. ἐκείνης. Rom. A. ante corr. B. D. Flor. Lasc. Par. B. D. Put. ἐκείνην, quod ex Porti conjectura admisit Barnesius. Scaliger ἐκείνῃ.

946. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζωᾶς,] Porsonus ζόας. Idem ζόης Hec. 1108. [1090.] *Si quis cum Brunckio*, inquit, *primam in ζωῆς corripi posse contendat, judicio suo fruatur*. Matthiae ζοῆς in Hecuba, ζωᾶς in Medea dedit, licet syllaba prior utrobique corripiatur. Formam vulgarem Atticis omnino abjudicandam suspicor. Legitur praeterea apud Aeschylum Theb. 945. (ubi Blomfieldius ζοὰ) apud Euripidem Phoen. 1531. Hipp. 816. (ubi Monkius ζόαν) Iph. T. 150. (de quo vide Mus. Crit. Cant. T. II. p. 280.) 846. Tro. 254. Herc. 664. El. 121. denique apud incertum tragicum, quem allegat Porsonus ad Hec. 1090. Ex tot exemplis nullum est, in quo prior syllaba necessario producatur. Revocavi igitur ζόας, cujus loco ζοᾶς legere per me licet. Apud Herodotum, ni fallor, vulgo ζόη. Ζωὸς, *vivus*, apud Atticos non exstare videtur. Ζῶον, *animal*, frequenter ab illis usurpatur, sed rectius scribitur ζῷον, ut jam monui ad Euripidis Suppl. 969. Diarii Class. T. XVI. p. 34. Hanc scripturam passim exhibet Platonis editio Aldina. Ζώειν pro ζῆν dixit Sophocles Oed. C. 1213. El. 158.

947. οὐκέτι. στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.] Rom. C. οὐκ ἔστι. Vide ad κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος v. 76. Idem εἰς φόνον. Rom. A. B. D. Lasc. Par. A. ἐς φόνον.

948. δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων,] Rom. A. B. C. ἀναδέσμων. Lasc. ἀναδεσμέων. Porsonus ἀναδεσμῶν. Matthiae iterum ἀναδέσμων. Hesychius: Ἀναδέσμη. μίτρα, ἀνάδημα. οἱ δὲ εἶδος κόσμου ἐπὶ κεφαλῆς. Scribendum igitur ἀναδεσμῶν, vel potius ἀναδεσμᾶν.

949. δέξεται δύστανος ἄταν,] Rom. A. B. D. δέξεται δύστηνος. Rom. C. Mag. δέξεται ἁ δύστανος. Lasc. δέξετ' ἁ δύστανος, unde Brunckius δέξεθ' ἁ δύστανος. Porsonus vulgatam revocavit. Matthiae ut Brunckius.

950, 1, 2. ξανθᾶ δ' ἀμφὶ κόμᾳ | θήσει τὸν 'Αΐδα κόσμον αὐ|τὰ ταῖν χεροῖν λαβοῦσα.] Brunckius τὸν Ἀΐδα κόσμον. Deinde Rom. C. Lasc. αὐτὰ χεροῖν. Rom. A. B. Par. A. αὐτῇ χεροῖν. In Rom. A. supra scriptum γρ. αὐτά. Hi omnes ταῖν omittunt. Rom. D. etiam αὐτά. Hervagiana prima typographi errore ταὐτὰ ταῖν χεροῖν. Eodem vitio laborant pleraeque sequentium ante Commelinianam, quae ex emendatione Porti ταῦτα ταῖν χεροῖν exhibet. Ab hac scriptura deceptus Reiskius, κραιπνὰ, *velociter*, *avide*, legendum conjecit. Musgravius αὐτὰ ταῖν χεροῖν edidit, sed ex corrupta superiorum edd. scriptura τ retinuit, et κόσμον τ' pro κόσμον dedit. Copulam recte expulit Brunckius. Porsonus αὐτά γ' ἐν χεροῖν. Matthiae iterum αὐτὰ ταῖν χεροῖν. Suspiciosum est hoc ταῖν, quod non agnoscunt codices. Sive servetur, sive omittatur, versus cum antistrophico 959. non congruit.

953, 4. Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλου, | χρυσεότευκτον στέφανον περιθέσθαι.] Rom. C. ἀμβρόσιος τ' αὐγὰ πέπλου. Rom. A. ante corr. D. ἀμβρόσιος αὐγὰ πέπλων. Rom. A. a corr. B. ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλων. In A. supra scriptum πέπλου. Flor. Lasc. Par. A. Mag. Cott. etiam πέπλων, quod admisit Brunckius. Schol. Αὐτὰ πέπλων.) τὸ ἑξῆς, αὐτὰ χάρις ἀμβρόσιος πέπλων πείσει παραθέσθαι (sic) χροῒ χρυσότευκτον στέφανον. Is igitur in exemplo suo πείσει χάρις ἀμβρόσιος αὐτὰ πέπλων habuit. Sive πέπλου legatur, sive πέπλων, ineptam sententiam praebet vulgata scriptura, novae nuptae scilicet persuasuram esse venustatem divinumque splendorem *pepli*, ut *coronam* capiti imponat. Reiskii conjecturam, πέπλους χρυσεότευκτόν τε στέφανον, a Musgravio aliisque omnibus omnino neglectam esse miror. Reiskium secutus, πέπλον, χρυσότευκτόν τε στέφανον admittere haud dubitavi. De χρυσότευκτον mox. Πέπλον vero potius quam πέπλους scripsi, quia fluctuant libri inter πέπλου et πέπλων, quorum utrique similius est πέπλον quam πέπλους. Ceterum intellige τὴν χάριν τοῦ πέπλου, καὶ τὴν αὐγὴν τοῦ στεφάνου.

954. Porsonus: *Hic versus non omnino cum strophico congruit. Scio, quam periculosum sit nova verba confingere, sed analogiae conveniret* χρυσεόπλεκτον. Quod ad metrum attinet, idem efficit χρυσότευκτόν τε quod χρυσεόπλεκτον. Hinc est, quod χρυσότευκτον potius quam χρυσεότευκτον edidi. Illam formam exhibet scholiastes. Aeschylus Theb. 666. εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα. Idem Περραιβίσιν apud Athenaeum p. 499. A. Ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια; | ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα; Apud Euripidem Phoen. 228. scripti codices χρυσεοτεύκτοις, sed metro convenientius est χρυσοτεύκτοις, quod exhibet Aldina. Apud Euripidem etiam vulgo leguntur χρυσεοβόστρυχος, χρυσεόκυκλος, χρυσεόμαλλος, χρυσεόνωτος, χρυσεοπήνητος, χρυσεοσάνδαλος, χρυσεοστέφανος, χρυσεόστολος, χρυσεότυπος, χρυσεοφάλαρος, quorum nonnulla metro adversantur. Matthiae τὰν χρυσοστέφανον κόραν reposuit Ion. 1085. ἐπὶ δὲ χρυσοτύπῳ κράνει praeeunte Seidlero El. 470. χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποίμναν ibid. 725.

955. νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.] Rom. C. D. νερτέροις δ' ἤδη. Rom. A. B. νερτέροις ἤδη. Barnesiana typographi errore νερτέροις δ' ἤθη. Deinde Rom. A. ante corr. C. D. Lasc. παρανυμφοκομήσει. Rom. A. a corr. B. παρανυμφοκοσμήσει. Schol. Νερτέροις.) ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς νερτέροις καὶ τοῖς κατοιχομένοις αὐτὴν κοσμήσει ταῦτα τὰ δῶρα. νυμφοκοσμῆσαι δέ ἐστι τὸ τὴν νύμφην κοσμῆσαι. νυμφοκομήσει (vulgo νυμφοκοσμήσει) δὲ, ἀντὶ τοῦ νυμφευθήσεται. Dicitur νερτέροις πάρα νυμφοκομήσει ut νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ τῷδε v. 1303. Notandum autem νυμφοκομεῖν, *nubere*, cujus sensus alterum exemplum in promtu non habeo.

956. τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,] Lasc. ἐς ἕρκος. Ἕρκος pro δίκτυον accipiendum monet Musgravius. Hesychius: Ἕρκεσι. δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Idem: Ἕρκος. ἤγουν φραγμὸς, ὡς τὸ, Αἱμασιὰς λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος (Od. Ω. 223.). καὶ λίνον· [Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι, ἠὲ πέλειαι,] ἕρκει ἐνιπλήξωσι (Od. X. 469.). Plura congesserunt interpretes.

957, 8. καὶ μοῖραν θανάτου | προσλήψεται δύστανος,] Rom. B. C. D. Lasc. Par. A. προσλήψεται omittunt. In Rom. A. additum legitur ab alia manu. Brunckius προσλήψεθ' ἁ δύστανος. Beckius προσλήψεται δύστανος ut vulgo.

958, 9. ἄ|ταν δ' οὐχ ὑπεκφεύξεται.] Rom. A. B. D. ὑπερφεύξεται, cujus compositi exempla mihi non succurrunt. Rom. C. ὑπεφεύξεται (sic). Porsonus propter metrum ὑπεκδραμεῖται edidit e sola conjectura. *Alterum*, ait, *facile pro interpretatione irrepere potuit*. Vulgatam revocavit Matthiae, quem sequor. Non mala est Porsoni conjectura, sed incerta. Trium Rom. scriptura ὑπερφεύξεται aliam emendationis viam fortasse aperiet.

960. Σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε κηδεμὼν τυράννων,] Κηδεμὼν pro κηδεστά. Hesychius: Κηδεμόνες. φροντισταὶ, εὐεργέται, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. Gl. apud Brunckium γαμβρέ. Plura de hac re Valckenarius ad Phoen. 431. De metro hujus versus vide Gaisfordium ad Hephaestionem p. 341.

961, 2. παισὶν οὐ κατειδὼς | ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,] Non miror ὀλέθριον βιοτὰν pro certa morte dictum viris doctis displicuisse. Quod Reiskius conjecit, ὄλεθρον, οὐ βιοτὰν, etsi non valde bonum, melius est Musgravii interpretatione, *exitiales opes* sive *facultates*. Is enim βιοτὰν eodem sensu sumendum contendit, quo βίοτον v. 1070. 1076. Melioris scripturae vestigia exhibent nonnulli libri. Rom. A. B. C. D. ὀλέθριον βιοτάν. Sed in A. supra scriptum ᾷ, ut sit βιοτᾷ. Mag. ὄλεθρον. Hinc oritur vera scriptura ὄλεθρον βιοτᾷ, quam agnoscit scholiastes, cujus verba ita legenda sunt: Σὺ δ' ὦ τάλαν.) τοῦτο πρὸς Ἰάσονα ἀποτείνει. κηδεμὼν δὲ παρὰ τὸ κῆδος, ἀντὶ τοῦ γαμβρέ. σὺ δὲ, φησὶν, ὦ ἐπ' ὀλέθρῳ γινόμενε νυμφίε τῆς Γλαύκης, καὶ ἐπιγαμβρίαν οὐκ εὐτυχῆ ταύτην πρὸς τοὺς βασιλεῖς ἐσχηκὼς, ὄλεθρον τοῖς αὐτοῦ παισὶ καὶ τῇ νύμφῃ κατασκευάζεις, οὐ συνεὶς τὸ ἐπ' ὀλέθρῳ μηχάνημα. βιοτᾷ δὲ παισὶν, ἀντὶ τοῦ τῇ βιοτῇ τῶν παίδων. Vulgo quidem legitur βιοτὰν δὲ παισὶν, sed sequentia verba satis ostendunt grammaticum βιοτᾷ in exemplo suo ha-

P 3

buisse. Eadem est ratio duorum dativorum παισὶν et βιοτᾷ, quae duorum accusativorum in Homerico illo τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος similibusque. Noster Iph. T. 852. Ἐγὼ δ' ἁ μέλεος οἶδ' ὅτε φάσγανον | δέρᾳ θῆκέ (f. 'φῆκέ) μοι μελεόφρων πατήρ. Tro. 630. Ἄκουσον, ὥς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί. Heracl. 63. Βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί; Incertus Rhes. 266. Ἦ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί.

962, 3. ἀλόχῳ | τε σᾷ στυγερὸν θάνατον.] Par. A. ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερᾷ στυγερόν.

964. δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχῃ.] Hunc versum omnino praetermisit Buchananus. Vertit Portus, *O infelix, quantam calamitatem ignoras*. Mihi sensus esse videtur, *quantum a pristina fortuna excidisti.*

965, 6. Μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ὦ τάλαινα παίδων | μᾶτερ,] Μεταστένομαι, *simul gemo, in partem doloris sumo.* Noster Hec. 211. σὲ μὲν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου, | κλάω πανοδύρτοις θρήνοις· | τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν, λύμαν τ', | οὐ μετακλάομαι, ἀλλὰ θανεῖν μοι | ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

966, 7. ἃ φονεύσεις | τὰ τέκνα νυμφιδίων ἕνεκεν λεχέων,] Rom. C. φονεύσεις. Rom. A. B. D. φονεύεις. Futurum habet noster v. 1248.

967. Rom. A. B. C. D. Lasc. τέκνα sine τά. Brunckius, quem sequuntur Beckius et Porsonus, σὰ τέκνα. Matthiae τὰ τέκνα. Recte scripti libri τέκνα. Additum est τὰ propter ὀλέθριον v. 562.

Ibid. Rom. C. D. ἕνεκεν. Rom. A. B. ἕνεκε. Rom. A. ἕνεκε etiam v. 1054. 1083.

968, 9. ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως, | ἄλλῃ ξυνοικεῖ πόσις συνεύνῳ.] Matthiae ἄλλᾳ.

974. Τί συγχυθεῖσ' ἕστηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς; | τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηΐδα, | κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχῃ λόγον;] Secundum tertiumque versum Valckenario apud Piersonum Verisim. p. 59. Musgravioque obsecutus delevit Brunckius, revocavit et uncinis inclusit Matthiae. Musgravii quidem sententia retineri posset tertius versus, quamquam non valde repugnat quo minus cum secundo deleatur. Totidem verbis supra leguntur v. 983, 4. nisi quod ibi pro τί σὴν ἔτρεψας legitur στρέψασα λευκήν. Illud autem ἔτρεψας manifestum νοθείας indicium est. Si per metrum licuisset, ἔστρεψας scripsisset falsarius, idque metro repugnante exhibent Rom. A. C. Mag. *Pro* ἔτρεψας *correxeram* ἔστρεψας, inquit Piersonus. Recte quidem, si solius sententiae ratio habenda esset. Dixit enim Euripides στρέψασα πάλλευκον δέρην v. 30. λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα v. 1117. καὶ πάλιν στρέψεις κάρα v. 1121. πρόσωπον ἔμπαλιν στρέφοντα Hec. 343. σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε Phoen. 460. Quo sensu non dicitur τρέπε.

975. Αἶ αἶ.] Rom. C. D. αἶ. αἶ. Rom. A. B. αἶ. αἶ. αἶ. αἶ. Brunckius αἶ, αἶ, αἶ. Porsonus bis ut vulgo. De accentu vide ad v. 272.

977, 8. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην | οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;] Rom. B. C. uterque a corr. ἀγγέλλων. Rom. A. C. ante

corr. Lasc. ἀγγέλων. Sic etiam Hervagiana secunda aliaeque. Rom. B. ante corr. ἀγγέλω. Gl. in Rom. A. B. μηνύων. Mag. ἀγγέλλω. Schol. Μῶν τιν' ἀγγέλω τύχην.) ἡ μὲν Μήδεια &c.

977. Τύχην pro συμφοράν, ut Heracl. 714. Ἢν δ' οὖν (ὃ μὴ γένοιτο) χρήσωνται τύχῃ. Non opus igitur Reiskii conjecturis στυγνὰ et λύπην. Aliam rationem vide ad v. sequentem. Rom. C. ante corr. τύχης.

978. Rom. A. ante corr. δόξης ἐσφάλην. Nimirum fuisse videntur, qui haec verba ita ordinarent: Μῶν ἀγγέλλων οὐκ οἶδα τίνα τύχην, δόξης ἐσφάλην εὐαγγέλου. Hinc fortasse est, quod Lasc. τίν' cum accentu exhibet.

980. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;] Rom. A. C. D. τί δὲ κατηφεῖς. Rom. B. Lasc. Par. A. Mag. τί (Lasc. τι) δαὶ κατηφεῖς. In Rom. C. etiam supra scriptum αἰ. Lasc. in margine ἢ habet. Pseudogregorius v. 730. τί δ' αὖ κατηφεῖς, probante Valckenario ad Phoen. 1668. improbante vero Brunckio. Cujus scripturae exemplum praebet v. 333. Τί δ' αὖ βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός; Sed praestare videtur Τί δὴ κατηφεῖς. Δαὶ tragicis abjudicarunt Brunckius et Porsonus.

Ibid. Noster Heracl. 633. Τί χρῆμα κεῖσαι, καὶ κατηφὲς ὄμμ' ἔχεις. Plutarchus de Vitioso Pudore p. 528. E. Ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν, οὕτω τὴν αἰσχυντηλίαν μέχρι τοῦ μηδὲ ἀντιβλέπειν τοῖς δεομένοις ὑπείκουσαν, δυσωπίαν ὠνόμασαν. De hac voce dixit Schleusnerus Lexico N. T. occasione sumta a Jacobi verbis c. iv. 9. ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μεταστραφήτω, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν. Apud Homerum exstant κατηφής, κατηφίη, κατηφεῖν, necnon κατήφονες Il. Ω. 253. de quo consulendi interpretes. Κατηφὴς nostra lingua significat *dejected.*

981. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ.] Noster Phoen. 1667. AN. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε; | KP. Πολλή σ' ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος; Hic Πολλή γ' ἀνάγκη Barnesius, quod utrobique reponendum censet Valckenarius, propterea quod ita legitur apud Sophoclem Oed. C. 293. El. 309. Euripidem Hec. 395. Alc. 378. Apud Sophoclem quoque Trach. 295. πολλή γ' ἀνάγκη pro πολλὴ δ' ἀνάγκη legendum arbitratur. Sed exemplorum numerum minuerunt nuperi editores. Apud Sophoclem Oed. C. 293. Trach. 295. πολλή 'στ' ἀνάγκη edidit Brunckius. Apud Euripidem Alc. 378. neminem esse credo, quin cum Monkio legere malit, Πολλή μ' ἀνάγκη, σοῦ γ' ἀπεστερημένοις. Nulla igitur caussa est, quare sollicitetur vulgata nostri loci scriptura, quam agnoscit scholiastes. Plena oratio est, πολλὴ ἀνάγκη ἐστί με δακρύειν, et in altero, quod mutavit Barnesius, πολλὴ ἀνάγκη ἐστί σε γαμεῖσθαι. Noster v. 787. ἐπεὶ κακὴν κακῶς | θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμακοῖς. Cum dativo v. 242.

981, 2. ταῦτα γὰρ θεοί, | κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.] Notanda constructio.

983. Θάρσει. κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.] Schol. Θάρσει.) ἔτι θαρσεῖν ὀφείλεις. καὶ γὰρ εἰ καὶ φεύγειν μέλλεις, τῇ τῶν παίδων ὑπο-

στάσει καὶ ζωῇ ὅμως ἰσχὺν ἔχει τὰ κατὰ σὲ, καὶ εὔελπις εἶ τούτοις πρὸς τὸ μέλλον συμβιῶναι. τὸ δὲ ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος κεῖται. τὸ οὖν κρατεῖς ἀντὶ τοῦ νενίκηκας, καὶ εὐτύχηκας τὸ ὅσον ἐπὶ τοῖς τέκνοις. ὡς εὔελπις εἶ πρὸς τὸ μέλλον. Ita vulgatam explicare conatur grammaticus. Buchananus, probante Heathio; *Animo bono es, per liberos potentiae | adhuc prioris magna superest portio.* Portus: *Confide tu: obtines n. adhuc,* et in tua potestate habes *liberos.* Ut constet haec interpretatio, verba κρατεῖς πρὸς τέκνων ἔτι pro τέκνων κρατεῖς προσέτι per tmesin poni monet. Secundum Portum Latine vertit et explicat Barnesius. Reiskius vero κρατεῖς πρὸς τέκνων, *vincis per liberos.* Sed respondet Medea, Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ. Ubi fieri nequit, quin κατάξω, de cujus interpretatione mox dicetur, e paedogogi verbis derivatum sit. Confert Musgravius Euripidem Iph. A. 658. ΙΦ. Ὄλοιντο λόγχαι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά. | ΑΓ. Ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ', ἁμὲ διολέσαντ' ἔχει. Sic etiam El. 221. ΗΛ. Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, προσπίτνω σε μὴ θανεῖν. | ΟΡ. Ἄλλους κτάνοιμ' ἂν μᾶλλον ἐχθίους σέθεν. Musgravius igitur pro κρατεῖς τοι scribendum censet κατάξῃ, *redux fies, redibis.* Activum futurum usurpat Aeschylus Theb. 652. δίκη δ' ἄρ' εἶναι φησὶν, ὡς τὰ γράμματα | λέγει· Κατάξω τ' ἄνδρα τόνδε, καὶ πόλιν | ἕξει πατρῴαν, δωμάτων τ' ἐπιστροφάς. Ibid. 966. εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα, | ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν. Euripides Phoen. 430. Δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε, | ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ. Musgravii conjecturam admisit Brunckius. *Felices hujusmodi in Euripidem prolatae conjecturae non paucae,* inquit, *Poetam magis exornant, ejusque studiosos non minus juvant, quam multa commentariorum ampla volumina, Oxoniensibusque operis duodecim circiter millium mendorum veniam impetrant.* Porsonus vero, repudiato κατάξῃ, literarum vestigiis paullo propius insistens κάτει τοι edidit, quod non solum hoc nomine praestat, verum etiam quia κατέρχομαι, cujus futurum est κάτειμι, saepius legitur eo sensu, quem his verbis tribuit Musgravius, quam κατάγομαι. Aeschylus Ag. 1292. φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος | κάτεισιν, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις. Idem κατέρχομαι eodem sensu Cho. 3. κατῆλθες Theb. 1000. κατελθὼν Ag. 1656. Eum. 465. Vide etiam Herodotum a Porsono allegatum III. 45. IX. 26. Suspicatur Porsonus, vulgatam κρατεῖς τοι ortum ex Sophoclis Aj. 1352. Παῦσαι. κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.

984. Ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.] Schol. Ἄλλους κατάξω.) τὸν ἐσόμενον τῶν παίδων φόνον πάλιν προοδύρεται, ἀσήμως δὲ, ὑπὲρ τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν. τὸ μὲν οὖν ἄλλους ἀντὶ τοῦ τοῦ τούτους, τὸ δὲ κατάξω ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν Αἴδην. Recte κατάξω explicat grammaticus. Plenius noster Alc. 24. ἤδη δὲ τόνδε θάνατον εἰσορῶ πέλας, | ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Αἴδου δόμους | μέλλει κατάξειν. Admisso κάτει τοι, nascitur διπλῆ ἔννοια, cum alio sensu Medeae verba accipiat paedagogus, atque ipsa proferat. Initio versus legebat Duportus, teste Barnesio, 'Αλλ' οὓς κατάξω, *Sed quos ego*

liberos perdam. Sic etiam Scaliger. Idem sibi quoque in mentem venisse testatur Reiskius, qui addit: *Forte quoque καταλείψω leg. est pro κατάξω, quod, quamvis videatur Medeae sententiae congruere, non tamen convenit paedagogi responso. Et ne ipsi quidem Medeae sententiae respondet κατάξω, nisi velis per κατάξω εἰς Ἅιδου interpretari, quod durum et insolens est. Nam κατάγειν alias et proprie est* in patriam reducere. Vides eum non longe a vera scriptura abfuisse.

989. ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μέν ἐστι δὴ πόλις,] Sic Lasc. et Aldus, nisi quod Aldus σφῶν habet. Idem tamen recte σφῷν v. 993. 1004. Porsonus σφῷν μὲν ἔστι, consentiente, quod ad accentus attinet, Rom. A.

990. καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,] Schol. λέγει δὲ ἀσήμως τὸν Ἅιδην. καὶ πάντα τὰ ἑξῆς αἰνιγματωδῶς ὁμιλεῖ, ὑπὲρ τοῦ μὴ αἰσθέσθαι τὸν παιδαγωγόν. Paedagogus quidem jam e scena discessit, nec puto Medeam amplius διπλᾶς ἐννοίας sectari, quae eo frigidiores sunt, quo propius ad eventum pervenit res. Celat a liberis animi propositum, dolorisque, quem excitat venturi facinoris meditatio, caussam reddit satis probabilem. Postea clarius loquitur, sed pueri, nihil audiunt, saltem nihil intelligunt.

991. οἰκήσετ' αἰεὶ, μητρὸς ἐστερημένοι.] Rom. C. D. αἰεί. Rom. A. B. ἀεί.

992. ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,] Rom. C. εἰς ἄλλην. Idem εἰς ἄλλο v. 1007.

993. πρὶν σφῷν ὄνασθαι, κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,] Votum maternum ὄνασθαι τῶν τέκνων, quod explicat ipsa Medea v. 1000. Aristophanes Thesm. 476. καὐτὴ γὰρ ἔγωγ' (οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων) | μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι.

994. πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους | εὐνὰς ἀγῆλαι,] Reiskius γυναῖκας. *Neque obest*, inquit, *tot tautologorum coacervatio, γυναῖκες et λέκτρα et γαμήλιοι εὐναί. Saepe ad vitium luxuriat Euripides, alias ad obscuritatem usque et soloecismum breviloquus. In versu* 1338. [1305.] *conjungit λέχος et εὐνήν.* Hoc verum est, sed nihil ad rem. Legendo enim γυναῖκας neque augetur neque minuitur tautologia. Tres Romani γυναῖκα habent. Quartus D. mutilus est. Beckius γυναῖκας tacite edidit. *Ob silentium ejus*, inquit Porsonus, *operarum hunc esse errorem fere crederem, nisi id ipsum conjecisset Reiskius. Nihil deterior plurali singularis. Aristoph. Plut.* 592. οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμφην ἀγάγησθον. Vide ad σῶμα v. 1080.

995. Schol. Εὐνὰς ἀγῆλαι.) Φρυνίχος. ἀγῆλαι ἀντὶ εὔξασθαι. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει· διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγηλοῦμεν ἡμεῖς σ' ἀεί. καὶ Ἕρμιππος Ἀρτοπώλοισιν· Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω. Aristophanis verba ita in metrum redegit Kusterus ad Suidam T. III. p. 717. διὰ παντὸς, ὦ δέσποιν', ἀγηλοῦμέν σ' ἀεὶ | ἡμεῖς. Quam recte, mox videbimus. Plura comicorum testimonia attulerat Phrynichus, quae ut recte constituantur, cum grammatico nostro conferendi sunt Suidas, Etymologici Magni scriptor

atque alius grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 328. I. Eupolis Δήμοις: A. Ἀναθῶμέν νυν χἠμεῖς τούτοις τασδὶ τὰς εἰρεσιώνας, | καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. χαίρετε πάντες. B. Δεχόμεσθα. Ita pro τὰς διττὰς εἰρεσιώνας Porsonus apud Gaisfordium ad Hephaestionem p. 278. II. Aristophanes Pac. 395. καί σε θυσίαισιν ἱε|ραῖσι προσόδοις τε μεγά|λαισι διὰ παντὸς, ὦ | δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί. Ita fere vulgo, rectius quam apud grammaticos. III. Hermippus Ἀρτοπώλισι: Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἐγὼ, | καὶ θυμιάσω, τοῦ τέκνου σεσωσμένου. Alii οἵους ἐγὼ, alii ἰοῦσ' ἔσω. Legendum ἰοῦσ' ἐγὼ jam monui ad v. 88. IV. Theopompus Penelopa: καί σε τῇ νουμηνίᾳ | ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ. Hactenus haec. Nostro loco ἀγῆλαι significat κοσμῆσαι, de quo sensu consulendus Ruhnkenius ad Timaeum p. 4. Gl. in Par. B. θεάσασθαι a grammatico valde indocto profecta est. Hesychius: Ἀγῆλαι. σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν.

Ibid. λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.] Dedi ἀνασχεθεῖν. Ἔσχεθον enim aoristus est, nec nisi forma diversum ab ἔσχον, quod ejus locum invasit apud Euripidem Phoen. 411. Hipp. 1289. Idem Alcmaeone Fr. xii. xiii. Γυναῖκες, ὁρμήθητε, μήδ' ἀθυμία | σχέθῃ τις ὑμᾶς. ταῦτα γὰρ σχεθρῶς ὁρᾶν | ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην. Ubi soloecum esset σχέθῃ, si praesens esset σχέθω. Vide ad Heracl. 272.

Ibid. Similem querelam edit Jocasta Phoen. 346. ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς | νόμιμον ἐν γάμοις, | ὡς πρέπει ματέρι μακαρίᾳ· | ἀνυμέναιά τ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη | λουτροφόρου χλιδᾶς. Nam τοπαλαιὸν τὰς μητέρας τῶν γαμούντων ἐν τοῖς γάμοις δᾳδουχεῖν ἔθος ἦν, monente scholiasta ad Apollonii IV. 1145. Meminit hujus moris noster etiam Iph. A. 732. Λιποῦσα παῖδα; τίς δ' ἀνασχήσει φλόγα; Clytaemnestrae verba sunt domum redire jussae relicta filia.

Ibid. Inter hunc v. et sequentem Par. A. unius versiculi vacuum spatium exhibet.

996. ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας.] Sic pleraeque editiones. Nonnullae auctore Beckio, ni fallor, ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας. Quae ratio longe melior est. Noster Heracl. 448. ὦ δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν. Hipp. 570. ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων. Ibid. 1407. Ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ. El. 1109. οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Plato Phaedone p. 58. E. εὐδαίμων μοι ὁ ἀνὴρ ἐφαίνετο, ὦ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων, ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα. Hoc exemplum attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 348.

997. ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,] Hunc v. et sequentem propter ἄλλως allegant scholiastes Venetus ad Il. Ψ. 144. et Etymologus p. 68, 39. monente Valckenario ad Phoen. 1152. De ἄλλως ἄρα vide ad v. 1229.

998. ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,] Noster Tro. 752. ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον, | ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, διὰ κενῆς ἄρα | ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε, | μάτην δ' ἐμόχθουν, καὶ

κατεξάνθην πόνοις. *Quandoquidem interpolatum est Medeae drama*, ait Valckenarius, *versus illic videri posset e Troasin intersertus: sed contra deberi suspicor in Troasin histrionibus, qui loci meminerant e Medea.* Haec ad verba πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς Phoen. 1152. Καταξαίνειν proprie est *carminare*, vel potius *carminando consumere*. Euripides Ion. 1266. Λάζυσθ', ἵν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους | κόμης καταξήνωσι Παρνασοῦ πλάκες, | ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται. Aristophanes Ach. 318. Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, | μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα; Tragici vero, ut alia multa, ita hoc verbum longissime a vera significatione deflectunt. Dixit Euripides Herc. 284. ἡμᾶς δ' ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεὼν | μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων | διδόντας, ούμοὶ τοῦ θανεῖν μεῖζον κακόν.

999. στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.] Rom. A. στεράς. Femininum στεῤῥὰ legitur etiam apud Aeschylum Prom. 1051. Euripidem Hec. 1295. Iph. T. 206. Sed hic στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις dixit Hec. 296.

1000, 1. ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας | πολλὰς ἐν ὑμῖν,] Herodotus V. 36. εἰ δὲ τὰ χρήματα καταιρεθείη τὰ ἐκ τοῦ ἱροῦ τοῦ ἐν Βραγχίδησι, τὰ Κροῖσος ὁ Λυδὸς ἀνέθηκε, πολλὰς εἶχε ἐλπίδας ἐπικρατήσειν τῆς θαλάσσης.

1003, 4. νῦν δ' ὄλωλε δὴ | γλυκεῖα φροντίς.] Rom. C. D. ὄλωλε δή. Rom. A. B. ὄλωλε δήν.

1006, 7. ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις | ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.] Schol. Ἀποστάντες βίου.) ἄλλου βίου λέγει τοῦ κατὰ τὸν Ἅιδην, ὡς κἂν τοῖς κατοιχομένοις οὔσης τινὸς ἑτέρας πολιτείας.

1008. φεῦ φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;] Rom. B. C. D. ὄμμασιν τέκνα. In B. supra scriptum γρ. φίλοις. Rom. A. ὄμμασι φίλοις supra scripto γρ. τέκνα. Huc retractum φίλοις e v. 1006.

1010, 1, 2. αἶ αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται. | γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων, | οὐκ ἂν δυναίμην.] Ita pleraeque edd. ante Musgravium, qui minimam distinctionem post οἴχεται, plenam post τέκνων ponendam recte monuit. Hanc rationem secutus est Buchananus: *Hei misera, quid agam? mulieres, mihi deficit | cor intuendo blanda lumina liberum. | Nequeo.* Schol. Γυναῖκες ὄμμασιν.) πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ λέγει. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι τὸν φόνον οὐκέτι μου ἡ ψυχὴ τολμᾷ, ἀλλὰ λύομαι ταῖς τῶν ὀφθαλμῶν χάρισιν ἀτενιζόντων εἰς ἐμὲ τῶν φιλτάτων.

1011. Lasc. Cott. ὄμμα τερπνόν. Praestat vulgata ὄμμα φαιδρὸν, licet hoc adjectivum alibi apud Euripidem non exstet. Sed dixit Or. 891. τὸ δ' ὄμμ' ἀεὶ | φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλους. Aeschylus Ag. 529. εἶ που πάλαι, φαιδροῖσι τοισίδ' ὄμμασι | δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ. Sophocles Oed. C. 319. οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρά γ' οὖν ἀπ' ὀμμάτων | σαίνει με προστείχουσα.

1012, 3. χαιρέτω βουλεύματα | τὰ πρόσθεν.] Flor. Cott. ἐῤῥέτω βουλεύματα. Schol. Χαιρέτω βουλεύματα.) διὰ τὸ σφάξαι τὰ τέκνα.

καὶ ἐλθέτω, φησὶν, ὁ ἐπὶ τῷ φράξαί μου τὰ τέκνα κρατήσας λογισμός. Scripsisse videtur, *καὶ ἀπελθέτω, φησὶν, ὁ ἐπὶ τῷ σφάξαι* &c.

1016. *οὐ δῆτ' ἔγωγε. χαιρέτω βουλεύματα.*] Schol. *Οὐ δῆτ' ἐγώ.*) *ὅτι μετάνοι' ἐστίν. οὐκ ἂν ἐγὼ φονεύσαιμι, ἀλλὰ μεθείσθω μοι οὐ* (leg. *ὁ*) *κρατήσας τοῦ φόνου λογισμός. γράφεται δὲ καὶ παύηται βουλευμάτων.* Sic ed. Veneta. Barnesius, *γράφεται δὲ καὶ παύσομαι βουλευμάτων.* Praestat fortasse *παύομαι βουλευμάτων,* quod exhibet Par. D. pro var. lect.

1017. *καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὄφλειν,*] Post hunc versum mutilus est Rom. D. usque ad finem tragoediae. Quae sequuntur igitur in tribus tantum Romanis exstant.

1019, 20. *τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης, | τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.*] Rom. C. *φρενί.* Rom. A. B. Lasc. *φρενός.* Qui genitivum invexerunt, legisse videntur *κακῆς,* ita vero distinxisse: *ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς, | τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους, φρενός.* Id est, *ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κακῆς φρενός ἐστι, τὸ καὶ προέσθαι μαλθακούς λόγους.* Ita fere noster Hipp. 936. *Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός;* Sed recte se habet substantivum *κάκης.* Hesychius: *Κακή. πελία. ἢ κακία, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας.* Vide an legendum: *Κάκη. κακία. Πελιάσιν· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης. κακουχίας.* Huic conjecturae non valde repugnat, quod verba *τῆς ἐμῆς κάκης* in Medea leguntur. Fieri potest ut in utraque tragoedia fuerint, quod v. 676. monet scholiastes. Sed veri similius est, grammaticum in fabulae nomine errasse. De quo errore nonnihil dixi v. 73. Plerique tamen interpretes aliter corrigunt, nempe ita: *Κάκη. δειλία ἢ κακία.* &c. Allegant Euripidem Iph. T. 676. *καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτήσομαι, | Ἄργει τε, Φωκέων τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί.* Plura de *κάκη* si quis requirit, praeter Hesychii interpretes adeat Ruhnkenium ad Timaeum p. 152. Vertit Buchananus: *Sed meae est ignaviae | hoc crimen: animo molliora suggero | verba.* Portus: *Nam ignaviae meae est | hoc, quod et istos molles sermones animo* cogitatos *propulerim.* Sed *προέσθαι* neque *suggerere* neque *proferre* significat, sed *projicere, perdere,* quo sensu *ἀναλῶσαι* usurpat noster v. 319. *ῥίψαι* v. 1371.[d] Addit autem *φρενὶ* eodem fere sensu quo Hec. 299. *Ἑκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ | τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.*

1021, 2. *χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους. ὅτῳ δὲ μὴ | θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,*] Rom. C. *θύμασιν.* Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. *δώμασιν.* *Malo nihilominus vulgatam,* inquit Musgravius. Eam quoque longe praestare monet Porsonus.

1023. *αὐτῷ μελήσει.*] Hervagiana prima aliaeque nonnullae solenni vitio *μελλήσει.* Haec verba cum superioribus ita explicat scholiastes: *Ὅτῳ δὲ μή.*) *ὅτῳ δὲ, φησὶν, οὐκ εὐσεβὲς φαίνεται*

[d] Noster Iph. A. 1191. *ἥκων δ' ἐς Ἄργος προσπέσοις τέκνοισι σοῖς; | ἀλλ' οὐ θέμις σοι. τίς δὲ καὶ προσβλέψεται | παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος κτάνῃς τινά;* Musgravius *προσπεσῇ.* Porsonus ad Phoen. 1373. *ὅτων ἂν προθέμενος.* Utramque conjecturam admisit Matthiae. Dubitanter corrigo *ἵν' αὐτῶν,* audacter *προέμενος.*

παρεῖναι τῷ φόνῳ τούτῳ, καὶ δέχεσθαι τοιαύτας θυσίας (vulgo τοιαύταις θυσίαις), οὗτος ἀπίτω. τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς ὄντων θεῶν τινων χαιρόντων ἀνδροφονίᾳ, οἷον, Ἐριννύων, Ἄρεως καὶ τινῶν ἑτέρων. Ὅμηρος· Ἆρες, Ἄρες βροτολοιγέ. τῷ δὲ αὐτῷ μελήσει συναπτέον τὸ μὴ παρεῖναι. Longe diversa est Reiskii interpretatio: *Introite quantocyus, o liberi, forte enim fiat, ut maritus, superveniat, quem adesse sacrificio, quod nunc paro, fas non est.* Hunc sensum cum vulgata scriptura non admittat, ἀντῶν με λήσει, *latebit me superveniens*, vel ἥκων aut μολὼν, legendum censet.

Ibid. χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.] Haec verba non aeque bene ac superiora explicat scholiastes, cujus verba sunt: Χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.) πάλιν ἐνταῦθα λύεται πρὸς οἶκτον. ἔστι γὰρ μίμησις μητρὸς, οὐ προαιρέσει, ἀνάγκῃ δὲ τῷ τοὺς ἐχθροὺς ἀμύνασθαι τολμώσης φόνον κατὰ τῶν φιλτάτων. οὐκ ἂν, φησὶν, ἐγὼ μολύναιμι τῷ ἐξ ἐμοῦ παίδων αἵματι τὴν ἐμαυτῆς χεῖρα. Hunc sequi videtur Buchananus: *Meam profecto dexteram non polluam.* Portus etiam clarius: *manum vero* meam caede *non corrumpam,* neque polluam. Reiskius iterum conjecturis indulget. Scribendum putat aut καιρὸν οὐ διαφθερῶ, *tempus oportunum non sinam elabi,* aut πεῖραν οὐ διαφθερῶ, *institutum hoc non sinam disperire.* Recte Heathius: *Verte,* Manum meam non corrumpam, *misericordia scilicet. Adhuc enim in proposito perstat Medea, nec nisi versu sequente remollescit.* Heathium, vel potius glossographos veteres, sequitur Musgravius. Verbum διαφθερῶ supra scriptum habet μαλακίσω in Par. A. ἀμβλυνῶ vero in Par. B. D. in quibus χεῖρα explicatur ὁρμήν. Non video quid huic sententiae illustrandae conferant Creontis verba v. 343. αἰδούμενος δὲ, πολλὰ δὴ διέφθορα, quae significant, interprete Buchanano, *quin saepe damno mihi meus pudor fuit.* Magis ad rem sunt Platonis verba Phaedone p. 117. B. οὐδὲν τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου. His omissis, rectius fecisset Musgravius, si Aeschylum allegasset Ag. 941. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. Id est, οὐ μαλακὸς γενήσομαι.

1024. ἆ ἆ. μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε.] Hic legantur quindecim senarii e Neophronis Medea a Stobaeo Tit. XX. p. 172=107. allati: Εἶεν. τί δράσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς, | πρὶν ἢ ἐξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέστατα | ἔχθιστα θέσθαι. ποῖ πότ' ἐξῆξας, τάλας; | κάτισχε λῆμα καὶ σθένος (an μένος) θεοστυγές. | καὶ πρὸς τί ταῦτα δύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν | ὁρῶσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην | πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα, μαλθακοὶ δὲ δὴ | τοιαῦτα γιγνόμεσθα πάσχοντες κακά; | οὐ μὴ προδώσεις, θυμὲ, σαυτὸν ἐν κακοῖς; | οἴμοι, δέδοκται. παῖδες, ἐκτὸς ὀμμάτων | ἀπέλθετ'. ἤδη γάρ με φοινία μέγαν | δέδυκε λύσσα θυμόν. ὦ χέρες, χέρες, | πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα. φεῦ | τάλαινα τόλμης, ἣ πολὺν πόνον βραχεῖ | διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ. Ita fere Brunckius e cod. ad v. 1062. suae ed. Porsonus ad Hec. 728. ταῦτα δύρομαι pro ταῦτ' ὀδύρομαι v. 5. Notandum διαφθεροῦσα ἔρχομαι v. 15. ut ἔρχομαι λέξων et similia apud Herodotum. Attici, si bene memini, hac constructione non utuntur.

Ibid. Extra versum est ἆ ἆ, ut Or. 275. ἆ ἆ. τί δῆτα μέλλετ' ἢ ἐξακρίζετ' αἰθέρα | πτεροῖς, τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα. Nescio quo casu factum sit, ut in Musgravii editione haec interjectio in sequentem versum rejecta sit, vel potius media inter duos posita.

Ibid. Rom. C. μή σύ γ' ἐργάσῃ τάδε. Rom. A. B. μήποτ' ἐργάσῃ τόδε. In A. τόδε supra scriptum habet τά. Vide ad v. 72.

1025. ἔασον αὐτούς, ὦ τάλαν. φεῖσαι τέκνων.] Malim ὦ τάλας.

1024. ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανοῦσί σε.] Gl. in Par. A. ἐν Ἀθήναις. Deinde Rom. C. εὐφρανοῦσί σε. Rom. A. B. εὐφρανοῦσί με.

1027. μὰ τοὺς παρ' Ἅιδην νερτέρους ἀλάστορας,] Rom. C. Schol. παρ' ᾅδην. Rom. A. B. παρ' ᾅδῃ. In A. supra scriptum ν. Praestat dativus in hac sententia, quem vel ex conjectura admittendum monui Mus. Crit. Cant. T. I. p. 365. Sophocles Oed. T. 971. τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα, | κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος, ἄξι' οὐδενός. Aj. 634. Κρείσσων παρ' (vulgo γὰρ) Ἅιδῃ κεύθων ἢ (alii ὁ) νοσῶν μάταν. Euripides Herc. 146. ἢ τὸν παρ' Ἅιδῃ πατέρα τῶνδε κείμενον | πιστεύεθ' ἥξειν. Idem Heracl. 949. ὃς καὶ παρ' Ἅιδην ζῶντά νιν κατήγαγες. Hic recte se habet accusativus. Dativum tamen exhibent tres scripti codices, quos inspexi. Errores nati videnti e confusione literarum ν et ι adscriptae. Quod de τυράννων v. 927. monuit Porsonus.

1028, 9. οὔτοι πότ' ἔσται τοῦθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ | παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.] Lasc. οὔτοί ποτ', ut jam dixi ad v. 185. Rom. A. οὔτοι πόθ' (sic) supra scripto γρ. πῶς. Idem ἔσται τόδ' supra scripto γρ. τοῦθ'.

1030, 1. πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν. ἐπεὶ δὲ χρή, | ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.] Iidem versus vulgo leguntur etiam post v. 1208. Priore loco a scholiasta agnoscuntur. Hic tamen delendos censet Piersonus Verisim. p. 59. cui assentitur Musgravius. Secus videtur Valckenario ad Phoen. 1286. priore scilicet loco versus ab Euripide positos esse, in alterum ab histrionibus invectos. Hunc sequuntur Brunckius, Beckius et Porsonus. Matthiae utrobique quidem eos exhibet, sed posteriore loco uncinis inclusit.

1031. Utrobique fluctuant libri inter κτενοῦμεν et κτανοῦμεν. Rom. C. utrobique κτενοῦμεν ut Aldus. Rom. A. B. utrobique κτανοῦμεν. Lasc. hic κτενοῦμεν γ', infra κτανοῦμεν. Vide ad κατακτανῶ v. 774.

1032. πάντως πέπρακται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται.] Rom. A. C. πέπρακται. Rom. B. Lasc. Par. E. Mag. Put. Cott. πέπρωται, quod admisit Brunckius. In Rom. A. etiam supra scriptum ω. Aeschylus Prom. 49. Ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν. Abreschius ἐπρώθη legendum contendit, quae forma nescio an nusquam exstet.

1033, 4. καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε | νύμφη τύραννος ὄλλυται,] Rom. C. ἐν πέπλοισί τε. Rom. A. B. ἐν πέπλοισι δέ.

1034. σάφ' οἶδ' ἐγώ.] Sic Aldus v. 933. ubi Lasc. σάφ' οἶδ' ὅτι. Hic uterque σάφ' οἶδ' ἐγώ. Schaeferus Meletem. Crit. p. 92.

utrobique mavult σάφ' οἶδ' ὅτι, quia scilicet legitur Phoen. 1611. ἦδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἄν, σάφ' οἶδ' ὅτι. Equidem utramque formam bonam puto.

1035, 6, 7. ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, | καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι | παῖδας. προσειπεῖν βούλομαι.] Ita distinguit Aldus, secundum quem reddit Buchananus: *ingrediar iter | miserrimum jam, miserius etiam meos | missura natos per iter. alloqui lubet.* Rectius edd. recentiores post ἔτι plenam aut mediam distinctionem, post παῖδας vero nullam habent. Sed ne sic quidem omnino recte. Distinguendum: ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν, | καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι, | παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. Similiter v. 1311. ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι | δάκοιμι, τοιόνδ' ἐκπέφυκέ σοι θράσος, | ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαιφόνε. Magnam exemplorum copiam congessit Schaeferus Meletem. Crit. p. 76, 7. cujus liber ad manus meas nondum pervenerat, cum annotationem ad Heracl. 481. scripsi. E meis duo hic apponam. Euripides 1318. ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ | πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους. Herodotus V. 3. ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται, εἰσὶ δὴ κατὰ τοῦτο ἀσθενέες.

1036. Non video quibus rationibus adductus hunc versum Euripidi abjudicet Piersonus Verisim. p. 60. *Unde pedem intulerit*, inquit, *dici non potest.*

1037, 8. δότ', ὦ τέκνα, | δότ', ἀσπάσασθε, μητρὶ δεξιὰν χέρα.] Reiskius δότ' ἀσπάσασθαι, *date ad osculandum.* Sic Rom. B. C. Par. A. B. D. E. Pseudogregorius v. 1316. Admisit hanc scripturam Musgravius. Rom. A. δότ' ἀσπάσασθε, et a corr. μητρί τε. Id est, ἀσπάσασθε, δότε τε μητρὶ δεξιὰν χέρα. Nonius Marcellus c. ii. p. 531, 32. Cette *significat* dicite, *vel* date, *ab eo quod cedo.*——Ennius Medea: *Salvete optuma corpora, cette manus vestras, measque accipite.* Mercerus ex Euripide citat δότ' ἀσπάσασθαι.

1039. ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,] Beckius φίλτατόν τε. Alteram particulam, quam revocavit Porsonus, recte se habere ostendunt exempla ex hac fabula petita, quorum pleraque licet ad Heracl. 874. dederim, non abs re erit hic iterum afferre. V. 97. Τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες. μήτηρ | κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. V. 131. Ἔκλυον φωνὰν, ἔκλυον δὲ βοὰν | τᾶς δυστάνου Κολχίδος. V. 393. Πικροὺς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους, | πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός. V. 748. νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι, | γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν. | νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην. V. 930. δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων; | δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; V. 997. ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην, | ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις. Plura indicavi ad Sophoclis Aj. 1050. Δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ. Vide Mus. Crit. Cant. T. I. p. 474. Recte Vigerus p. 534. Μὲν, δὲ, *serviunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diversorum quidem, sed tamen eodem spectantium: ut apud Xenophontem:*

Ἐπαίνου ἕνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένειν. *Sic apud Gregorium*, Ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἐθεράπευε δὲ τὰς ψυχάς. Nihil refert, quod ad particulas attinet, utrum eadem vox in secundo membro repetatur, necne, modo eadem sit significatio. Sophocles Phil. 530. Ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνήρ, | φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμὶν ἐμφανὴς | ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ. Saepe etiam deest μὲν in priori membro, manente tamen δὲ in altero. Ea est nostri loci ratio, aliorumque quos congessi.

Ibid. Rom. C. στόμα. Rom. A. B. Lasc. Cott. κάρα, quod tacite admisit Porsonus. Matthiae revocavit στόμα. Librariorum oscitationi tribuendum videtur φίλτατον κάρα, eidem scilicet caussae cui πάλλευκον κάρα v. 30. Dum haec dicit, liberos osculatur Medea. Στόμα igitur fortasse melius quam κάρα, licet legatur v. 1110. κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα | παίδων. Noster v. 1366. Αἶ αἶ, φιλίου χρήζω στόματος | παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι. Phoen. 1665. Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.

1040. καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,] Hoc exemplo utitur H. Stephanus Thes. L. G. v. Σχῆμα, qui idem valere putat Gallicum *maintien*.

1041. εὐδαιμονοῖτον,] Lasc. εὐδαιμονεῖτον eodem errore quo προσείσομεν v. 77. οἰκεῖμεν v. 546. Imperativus εὐδαιμονεῖτον huic sententiae non convenit. Non enim dicitur εὐδαιμόνει sed εὐδαιμονοίης. Vide Euripidem Phoen. 1093. Hipp. 105. Alc. 1140. El. 231. Reposui autem εὐδαιμονοίτην. Secundam personam dualem a tertia diversam non fuisse primus, ni fallor, monui ad Aristophanis Ach. 733. Recte vulgo legitur apud Sophoclem Oed. T. 1511. σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, | πόλλ' ἂν παρῄνουν. Brunckius, qui εἴχετόν γ' ἤδη celato lectore reposuit, sanam scripturam corrupit. Recte etiam Euripides Alc. 663. κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν | τοιάνδε καὶ σὺ χἠ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην. Frustra Valckenarius ad Phoen. 1310. ἠλλάξατον. Vitiosa sunt apud Aeschylum ἤλθετον Ag. 1216. apud Sophoclem ἔφυτον Oed. C. 1379. ἔβητον ibid. 1696. ἀπεφύγετον ibid. 1739. ἐλάχετον ibid. 1746. apud Euripidem ὁρῷτον Alc. 273. ἠρκέσατον El. 1300. apud Aristophanem ξυνώμνυτον Eq. 236. ξυνέβητον Vesp. 862. ἤλθετον Av. 112. Thesm. 1169. ἐμέλλετον Plut. 103. φθάνοιτον ibid. 485. In his omnibus nihil metri refert, utrum ultima syllaba τον sit an την. Apud Aristophanem vero Nub. 1508. Aldus ὑβρίζετόν γ' edidit, eodem errore quo Brunckius εἴχετόν γ' apud Sophoclem. Plura vide ad Ach. 733.

1041, 2. ἀλλ' ἐκεῖ. τὰ δ' ἐνθάδε | πατὴρ ἀφείλετ'.] Ἐκεῖ, quod v. 1026. ἐν Ἀθήναις explicatur, hic ἐν Ἅιδου significat. Noster Hec. 418. Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Iph. T. 481. μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἐκεῖ κάτω [e].

1042. ὦ γλυκεῖα προσβολὴ,] Schol. προσβολὴ δὲ περίπτυξις, ἢ ἀντὶ

[e] Ita pro ἀεὶ κάτω legendum monui Mus. Crit. Cant. T. II. p. 288. Contrarium errorem exhibet noster Ion. 24. ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ | νόμος τίς ἐστιν, ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις | τρέφειν τέκν'. Lego, ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἀεὶ | νόμος τίς ἐστι.

τοῦ πρώτη θέα. ἐν τῷ περιπτύσσεσθαι δὲ καὶ καταφιλεῖν ταῦτα λέγει. Noster Suppl. 1136. τροφαὶ τε ματρὸς, ἄϋπνά τ' ὀμμάτων τέλη, | καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων. Idem Hec. 409. ἀλλ' ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα | δὸς, καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηΐδι. Recte dixit φίλιαι προσβολαί. Fuerunt enim etiam diversi generis amplexus. Hesychius: Προσβολή. τῶν ἀθλητῶν ἡ συναφὴ καὶ κατοχή. καὶ ἡ ὁρμή. Anglice, *a hug*.

1044. χωρεῖτε, χωρεῖτ'. οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν | οἷα τ' ἐς ὑμᾶς,] Rom. B. C. οἷα τ' ἐς ὑμᾶς. Rom. A. οἷά τε πρὸς ὑμᾶς ante corr. οἷα τε πρὸς ὑμᾶς a corr.

1045. ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.] Pseudogregorius v. 594. 874. πόνοις.

1046, 7. καὶ μανθάνω μὲν οἷα τολμήσω κακὰ, | θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,] Vertit Chalcidius in Platonis Timaeum p. 274. apud Valckenarium Diatrib. p. 21. *Nec me latet nunc quam cruenta cogitem ; | sed vincit ira sanitatem pectoris.* Ipsa poëtae verba citant Arrianus in Epictetum I. 28. Simplicius in Epicteti Enchiridion c. iv. p. 40. c. x. p. 68. c. xi. p. 74. Galenus de Placitis Hippocratis et Platonis III. 3. p. 117. D. IV. 6. p. 148. E. Clemens Alex. Stromat. II. p. 462, 23. Synesius de Regno p. 11. A. Lucianus Apologia pro Mercede Conductis T. I. p. 717. (qui παρῳδῶν pro θυμὸς posuit πενία), omnes a Gatakero Adv. Misc. Posthum. c. x. p. 528. indicati. Hieroclem in Aurea Carmina p. 60. addit Barnesius, Alcinoum de Doctrina Platonis c. xxiv. Valckenarius, Porsonus vero Simplicium in Categorias p. 61. a. 18. Priorem tantum versum allegat Plutarchus de Vitioso Pudore p. 533. D. monente Gatakero. Hi omnes οἷα δρᾷν μέλλω κακὰ legunt, quam scripturam agnoscere videtur Aristides T. II. p. 413. a Porsono allegatus: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς τραγῳδίαις εἰδέναι μὲν φάσκοντες ἃ δράσουσι κακὰ, αὐτῶν δὲ κρατεῖν οὐ δύνασθαι. Clarius Eustratius ad Aristotelis Ethica VI. p. 85. 6. οἷον δὴ καὶ ἡ Μήδεια, εἰδυῖα μὲν ἐκ τοῦ λόγου, ὅτι φαῦλα ἦν ἅπερ ἔμελλε δρᾷν, ὑπὸ δὲ τῆς κατὰ θυμὸν νικωμένη ὀρέξεως, ἔδρασεν ἐκεῖνα, ἃ ὁ λόγος εἶναι φαῦλα ἀπέδειξε. Hujus testimonium Gaisfordio debeo. Pseudogregorius v. 1883. ὡς συνιεὶς μὲν οἷα τολμᾷς ἀφρόνως. *Unde liquet*, inquit Porsonus, *eum in suo Medeae codice habuisse* τολμήσω. Hoc habent tres Romani. Sed Lasc. Par. E. Burn. δρᾷν μέλλω, quod admisit Porsonus. Hoc distichon multi contulerunt cum duobus Euripidis fragmentis, quae in ejus Chrysippo exstitisse contendit Valckenarius. I. Λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ', ὧν σὺ νουθετεῖς· | γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται. II. Αἶ Αἶ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν, | ὅτ' ἄν τις εἰδῇ τἀγαθὸν, χρῆται δὲ μή. Ovidius Metamorph. VII. 20. *Video meliora, proboque : | deteriora sequor.*

1048. ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.] Hic versus cum superiore legitur apud Stobaeum Tit. XX. p. 173=107. Alter cod. Par. ὅστις, monente Gaisfordio. Praestat ὅσπερ, ut v. 14. ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία.

1049, 50. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων | μύθων ἔμολον,] Quid sit διὰ μύθων ἔμολον, jam dixi ad v. 842. ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην. Λεπτῶν μύθων meminit noster etiam Fragm. Incert. xcvii. μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων, | μή μοι, ψυχή. τι περισσὰ φρονεῖς; | εἰ μὴ μέλλεις | σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις [f].

1050, 1. καὶ πρὸς ἁμίλλας | ἦλθον μείζους,] Sic tres Rom. nisi quod C. ἀμίλλας habet. Brunckius clam edidit μείζους ἤλυθον. Vulgatam revocavit Porsonus. Deterior est Brunckii scriptura, tum quia idonea auctoritate carere videtur, tum quia versum minus numerosum reddit. Raro enim apud Sophoclem et Euripidem posteriorem dipodiae anapaesticae sedem occupat dactylus, nisi post dactylum in priori sede, ut hujus fabulae v. 354. ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν. Mallem igitur μείζονας ἤλυθον quam μείζους ἤλυθον. Sed utrique praestat vulgata ἦλθον μείζους. Olim legebatur παῦρον δὴ γένος v. 1055. Πημαίνουσα σε v. 1365. Sed haec exempla, quae sola in hac fabula exstabant, non amplius comparent. Nullum locum ob hanc solam caussam sollicitandum censeo, quae tamen in locis alioqui suspiciosis suspicionem haud parum auget. Hoc argumento Musgravii conjecturam ἐκ σοῦ v. 1381. impugnaturus sum [g].

1051, 2. εἰ χρὴ γενεὰν | θῆλυν ἐρευνᾶν.] Sic tres Rom. aliique plerique. Sic etiam Schol. Πολλάκις ἤδη.) πολλάκις, φησὶ, κατ' ἐμαυτὴν ἐλογισάμην, καὶ δι' ἀκριβεστέρων λογισμῶν προῆλθον, αὐτὴ πρὸς ἐμαυτὴν λογιζομένη καὶ ζητοῦσα, εἰ δυνατὸν καὶ τῇ γυναικείᾳ φύσει ἐρευνᾶν τὰ τοῦ βίου πράγματα, καὶ εἰδέναι, τί μὲν ἀνθρώποις καλὸν, τί δ' οὔ. Verba igitur εἰ χρὴ γενεὰν θῆλυν ἐρευνᾶν significant *utrum mulieres philosophari debeant*. Acquieverunt in hac interpretatione Buchananus aliique. Longe melius Par. A. ἢ χρὴ, quod admisit Musgravius.

1052, 3. ἀλλὰ γάρ ἐστι | μοῦσα καὶ ἡμῖν,] Sic Rom. A. Lasc. ut Aldus. Brunckius ἀλλὰ γάρ ἐστιν. Porsonus ἀλλὰ γάρ ἔστιν. Vide ad δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός v. 82.

1053—7. ἢ προσομιλεῖ | σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ· | παῦρον δή γένος ἐν πολλαῖσιν | εὕροις ἂν ἴσως, | κοὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.]

[f] Alterum μή μοι, quod vulgo deest, ex conjectura supplere malo, quam cum Valckenario Diatrib. p. 248. legere, ψυχή γε φίλη.

[g] Apud Sophoclem sequentia exempla reperi. I. Oed. C. 146. Δηλῶ δ'. οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις | ὄμμασιν εἷρπον. II. Ibid. 1766. ταῦτ' οὖν ἔκλυε δαίμων ἡμῶν. Hic malim ἔκλυεν. III. Ibid. 1773. Δράσω καὶ τάδε, καὶ πάνθ' ὁπόσ' ἂν | μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν. IV. Ant. 129. πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους. V. Trach. 1272. Λείπου μηδὲ σὺ, παρθέν', ἐπ' οἴκων. VI. Phil. 1463. δόξης οὔποτε τῆσδ' ἐπιβάντες. VII. El. 96. Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξείνισε. Recte Brunckius e schol. οὐκ ἐξένισεν. Apud Euripidem non multo plura leguntur quam apud Sophoclem. I. Andr. 1228. δαίμων ὅδε τις, λευκὴν αἰθέρα | πορθμευόμενος. II. Iph. A. 161. θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδείς. III. Ion. 84. ἄστρα δὲ φεύγει πυρὶ τῷδ' αἰθέρος | εἰς νύχθ' ἱεράν. IV. V. Ibid. 102. ἡμεῖς δὲ πόνους, οὓς ἐκ παιδὸς | μοχθοῦμεν ἀεὶ, πτόρθοισι δάφνης, | στέφεσίν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου | καθαρὰς θήσομεν, ὑγραῖς τε πέδον | ῥανίσιν νοτερόν· πτηνῶν τ' ἀγέλας, | αἳ βλάπτουσιν σέμν' ἀναθήματα, | φυγάδας θήσομεν. VI. Ibid. 866. φροῦδαι δ' ἐλπίδες, ἃς διαθέσθαι | χρῄζουσα καλῶς, οὐκ ἐδυνήθην. VII. El. 1319. Θάρσει. Παλλάδος ὁσίαν ἥξεις | πόλιν. ἀλλ' ἀνέχου. VIII. Ibid. 1351. οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον | φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλεπῶν | ἐκλύοντες μόχθων σώζομεν.

Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. D. παῦρον δὲ δὴ γένος. In Rom. A. supra scriptum γρ. δέ τι. Rom. C. παῦρον δέ τι γένος. Deinde omnes, ut videtur, aut ἐν πολλαῖς aut ἐμπολλαῖς. Illud habent Rom. A. B. Lasc. hoc Rom. C. Bentleius ad Phalarin p. 141. παῦρον δὴ γένος ἐν πολλαῖσίν γ'. Quam conjecturam Heathio digniorem quam Bentleio censet Porsonus. Reiskius, παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν | εὕροις ἂν ἴσως | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Brunckius ex conjectura Musgravii, παῦρον τόδε δὴ γένος ἐν πολλαῖς | εὕροις ἂν ἴσως, | κοὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Porsonus, παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς | εὕροις ἂν ἴσως | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Matthiae ut Brunckius. Equidem Reiskio assentior, reponendum esse δὲ, propter superiora verba πάσαισι μὲν οὔ. Ita Sophocles Ant. 255. ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ· | λεπτὴ δ', ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις. Phil. 545. ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ· | τύχῃ δέ πως εἰς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον. El. 905. καὶ χερσὶ βαστάσασα, δυσφημῶ μὲν οὔ· | χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων. Ibid. 1036. Ἀτιμίας μὲν οὔ, προμηθείας δέ σου. Ita si semper locuti sunt tragici, quis non videt, neque παῦρον τόδε δὴ γένος cum Musgravio, neque παῦρον γὰρ δὴ γένος cum Porsono scribendum esse? Si codex ἀρχέτυπος hujus fabulae superesset, non is quidem quem histrionibus ediscendum dedit poëta, sed is qui annis octingentis aut nongentis post Christum natum in alicujus monasterii angulo repertus est, parum dubito quin in eo legeretur, παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖς. Quam scripturam alii aliter majore studio quam successu emendare conati sunt. Quid multa? Scripsit Euripides, παῦρον δὲ γένος (μίαν ἐν πολλαῖς | εὕροις ἂν ἴσως) | οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Μίαν inserendum patet ex Heracl. 328. ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως | εὕροις ἄν, ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός. Ex scholiastae verbis, οὐ πάσαις, ἀλλ' ὀλίγαις, ὧν οὖσα μία καὶ αὐτὴ τυγχάνω, eum μίαν in exemplari suo habuisse erit fortasse qui suspicetur.

1058—61. καὶ φημὶ βροτῶν οἵτινές εἰσι | πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν | παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν | τῶν γειναμένων.] Reiskius, quem nulla unquam metri cura sollicitum habet, καὶ δὴ φημὶ, *dico ergo. Alias pendet nexus ratiocinii*, ait, *et transitus ab uno argumento ad alterum.* Pendet καὶ a superioribus verbis Πολλάκις ἤδη—ἐρευνᾶν, quorum corrupta scriptura Reiskium fefellit.

1060. Rom. A. προσφέρειν, eraso tamen σ. Schol. καὶ λογίζομαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀπείρους παιδοποιΐας, πολλῷ προφέρειν καὶ ὑπερβάλλειν εὐτυχίᾳ τοὺς γεννήσαντας. Hoc sensu frequentius dicitur ὑπερφέρειν, de quo dixi ad Sophoclis Oed. T. 381. Euripidis Heracl. 554.

1062—5. οἱ μέν τ' ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύναν, | εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν | παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες, | πολλῶν μόχθων ἀπέχονται.] Reiskius οἱ μέν γ' ἄτεκνοι. *Hoc loci*, inquit, *valet γε idem atque γὰρ, ut saepe alias.* Admisit hanc conjecturam Porsonus. Addit tamen: *Sed cum illae particulae μὲν γε rarissime a Tragicis copulentur, si quis τ' expungat, non vehementer repugnem.* Apud

Aristophanem singulis fere paginis occurrit μὲν γε. De tragicis autem recte statuisse videtur Porsonus, qui solum allegat Agathonem apud Aristotelem Rhet. II. 19. p. 568. E. Καὶ μὴν τὰ μέν γε χρὴ τέχνῃ πράσσειν, τὰ δὲ | ἡμῖν ἀνάγκῃ καὶ τύχῃ προσγίγνεται. Vulgo τὰ μέν γε τῇ τύχῃ. Neque hoc exemplum aptum putat, quippe ubi γε non nisi propter particulas καὶ μὴν additum sit. Quod saepe fieri ipse monuit ad Phoen. 1638.

1062. Rom. B. C. ἀπειροσύναν. Rom. A. ἀπειροσύνην supra scripto αν. Vide ad v. 95. p. 97.

1064. Rom. A. B. οὐχὶ τυχόντες. Rom. C. οὐχ οἱ τυχόντες. Reiskius repetendum ἀπὸ κοινοῦ monet τέκνων. *Cogitavi tamen* οὐχὶ τεκόντες, inquit.

1066, 7. οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις | γλυκερὸν βλάστημ',] Rom. A. B. οἷσι δὲ τέκνων. Rom. C. Lasc. οἷσιν δὲ τέκνων, quod admisit Brunckius. Sed mox legitur ἤλυθε τέκνων v. 1077. σώματα τέκνων v. 1080. Revocavi igitur οἷσι δὲ τέκνων. Deinde Rom. A. ἔστιν ἐν οἴκοις. Lasc. ut Aldus.

1067. Rom. A. C. Par. A. γλυκερὸν βλάστημ'. Rom. B. γλυκερὸν βλάστιμ'. Huc spectat gl. in A. τὰ βλάστιμα δι' ἰῶτα. καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα τὸ βλάστιμον.

1067, 8. ἐσορῶ μελέτῃ | κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον,] Rom. B. C. ἐσορῶ. Rom. A. Par. A. ὁρῶ. Schol. Ὁρῶ μελέτῃ.) τούτους, φησὶν, ὁρῶ τῇ περὶ τοὺς παῖδας συνεχεῖ καταπονουμένους μελέτῃ [h].

1069. πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,] Rom. A. B. ὅπως θρέψωσι. Rom. C. ὅπως ἂν θρέψωσι. Subjunctivum agnoscit Schol. πρῶτον μὲν ὅπως ἀγάγωσι τοὺς παῖδας κοσμίως σπουδάζοντες. Vulgatam etiam sine vitii suspicione citat Valckenarius Diatr. p. 247. Recte ὅπως θρέψουσι Brunckius, quem vide ad v. suae ed. 325. nostrae 317. Ὅπως hic non significat ἵνα, sed ὅτῳ τρόπῳ.

1070. βιοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις.] Rom. A. a corr. βιοτόν θ'. Rom. C. βίοτον θ'. Rom. B. βίοτον δ'. Rom. A. ante corr. βίον θ'.

1071, 2, 3. ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις, | εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς | μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.] Par. A. Mag. φαύλοις. Schol. τρίτον ἐπὶ τούτοις, οὐκ εἰδότες πότερον χρηστοῖς οὖσι τοῖς παισὶν ἢ πονηροῖς. Hoc sensu φλαῦρος potius quam φαῦλος dicendum statuunt grammatici, licet Aristophanes ea confuderit, auctore Moeride p. 385. Timaeus p. 268. Φαῦλον. ἁπλοῦν, ῥᾴδιον, εὐτελές. Idem p. 271. Φλαῦρον. πονηρόν. Vide hujus fab. v. 789.

1073. Lasc. ut Aldus τόδ' ἔστιν ἄδηλον. Rom. A. τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.

1074, 5. ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη | πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.] Schol. ἐν δὲ τὸ πάντων τῶν κακῶν τελευταῖον βούλομαι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐξειπεῖν. Tres Rom. Lasc. πᾶσι. Deinde Rom. C. κακόν. Rom. A. B. κακῶν.

[h] Brunckius ad Theb. 784. hoc exemplo utitur in corrigendo Sophocle Phil. 1381. Ἃ σοί τε κἀμοὶ καλ' ὁρῶ τελούμενα. Sed ἐσορῶ, ἐσιδὼν et similia in senario tragico locum non habent. Vide ad Euripidis Iph. T. 64. 333. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 275. 285. Rectius alii καλ' ἂν ὁρῶ τελούμενα, id est, καλὰ ἂν γενόμενα ὁρῶ, εἰ τελοῖτο.

1076. καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτον εὗρον,] Rom. A. ante corr. C. βίοτον εὗρον. Rom. A. a corr. B. Lasc. Par. E. βιοτόν (Rom. B. βίοτον) θ' εὗρον, quod admisit Musgravius. Heathius βιότου εὗροι.

1077. σώματά τ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων,] Rom. C. σώματ' εἰς ἥβην ἦλθε τέκνων. Rom. B. Lasc. σώματ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Rom. A. Par. A. Mag. σῶμά (Rom. A. σῶμα) τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων, quod recte admisit Brunckius. Cott. etiam ἤλυθε. Σῶμα an σώματα dicatur, nihil sententiae refert. Noster Phoen. 1368. ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις | οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι. Suppl. 61. ἐμάν τ' εἰς χέρα θεῖναι | νεκύων θαλερῶν σῶμα ταλαίνας ἄταφον. Vulgo σώματα λάϊνον τάφον. Ordo est, ἐμάν τ' εἰς χέρα ταλαίνας &c. Herc. 702. χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς, ἐξ ὅτου πέπλοις | κοσμεῖσθε σῶμα, καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν. Similiter τέκνων δέμας Suppl. 273. Aoristum ἤλυθον etiam in senariis usurpant tragici. Euripides Tro. 374. ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκτὰς ἤλυθον Σκαμανδρίους. El. 598. σὺ δ', ὦ γεραιὲ (καίριος γὰρ ἤλυθες), | λέξον, τί δρῶν ἂν φονέα τισαίμην πατρός. Incertus Rhes. 660. ὧν οὕνεκ' εὐνὰς ἤλυθον πρὸς Ἕκτορος. Nescio igitur quare Porsonus σώματά θ' ἥβην εἰσῆλθε τέκνων ex ingenio edere maluerit, quam σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων, quod Brunckio suppeditarant membranae Parisienses, consentiente nisi in accentibus Lasc. Hanc scripturam revocavit Matthiae.

1078, 9, 80. χρηστοί τ' ἐγένοντ'. εἰ δὲ κυρήσει | δαίμων, οὗτος φροῦδος ἐς Ἀΐδαν | θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.] Rom. A. B. κυρήσας. Gl. in A. a pr. m. κατὰ συγκύρειαν ἔλθῃ. In eodem supra scriptum αι ab altera manu cum gl. τύχοι συμβῇ. Rom. C. κυρῆσαι τύχῃ συμβαίη. Lasc. Mag. κυρῆσαι. Deinde tres Rom. οὗτος ut vulgo. Sed in A. supra scriptum γρ. οὕτως. Legi posset κυρήσαι, sed praestat κυρήσει, quod agnoscit Schol. εἰ δὲ δὴ τούτων οὕτως ἐχόντων, φθάσας ὁ δαίμων πρὶν ὄνασθαι τῶν ἀγαθῶν τούτους ἁρπάσει, πῶς ἔτι λυσιτελεῖ &c. Hic tamen minus recte κυρήσει et προφέρων conjungit. Rectius alii κυρήσει absolute sumunt, pleneque post τέκνων distinguunt. Recte etiam Reiskius οὗτος cum δαίμων conjungendum monet. Verborum igitur εἰ δὲ κυρήσει δαίμων οὗτος sensus est *si tamen ea fortuna eveniat*. Vide ad v. 1314.

1079. Rom. C. Lasc. ἐς ἀΐδαν. Rom. A. B. εἰς ἀΐδην. Brunckius ἐς Ἀΐδην. Porsonus ἐς Ἀΐδαν. Matthiae ἐς Ἀΐδαν. Dedi ἐς Ἀΐδην.

1080. Cott. προφέρει. Male. Dixit noster v. 137. Οὐκ εἰσὶ δόμοι. φροῦδα τάδ' ἤδη. Item v. 479. ὅρκων δὲ φρούδη πίστις.

1081—4. πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις | τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην | παίδων ἕνεκεν | θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;] Tres Rom. τήνδ' ἐπὶ λύπην. In A. supra scriptum γρ. τήνδ' ἔτι λύπην. Schol. πῶς ἔτι λυσιτελεῖ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων κακοῖς παῖδας εὔξασθαι τοὺς θεοὺς παρασχεῖν, λύπην ἄντικρυς ὄντας; De ἔτι et ἐπὶ vide ad v. 349. de λύει ad v. 553.

1086. Φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην,] Sic tres Rom. ceterique fortasse omnes. Legendum tamen πάλαι δὴ, si quid in his rebus video. Aeschylus Prom. 977. Ὤπται πάλαι δὴ καὶ

βεβούλεται τάδε. Sophocles Oed. C. 1627. Ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν | χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται. Phil. 806. Ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά. Euripides Palamede Fragm. viii. Αἴας, πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων, | σχολή μ' ἀπεῖργε. Aristophanes Av. 922. Πάλαι, πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλῄζω πόλιν. Xenophon Paed. VIII. 7, 1. καὶ ὁ μὲν πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι δὴ, ὥσπερ εἰκὸς, ἐτετελευτήκεσαν αὐτῷ. Iterum confusa δὴ et τοι v. 1088.

1087. καραδοκῶ τἀκεῖθεν, οἷ προβήσεται.] Noster Heracl. 278. Ἀλκάθου δ' ἐπ' ἐσχάτοις, | καραδοκῶν τἀνθένδε, τέρμασιν μένει. Herodotus VII. 163. πέμπει—Κάδμον τὸν Σκύθεω—ἐς Δελφοὺς καραδοκήσοντα τὴν μάχην, τῇ πεσέεται. VII. 168. ἀνεκώχευον τὰς νέας, καραδοκέοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον, τῇ πεσέεται. VIII. 67. Πάριοι δὲ ὑπολειφθέντες ἐν Κύθνῳ, ἐκαραδόκεον τὸν πόλεμον, τῇ ἀποβήσεται.

Ibid. Noster Or. 509. κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον | λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται; Hipp. 342. Ἐκ τοι πέπληγμαι. ποῖ προβήσεται λόγος; Ibid. 936. Φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός; Alc. 788. τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται. Prosae orationis scriptor, ni fallor, dixisset ὅποι προβήσεται tam in Medea quam in Alcestide. Cujus suspicionis caussam breviter exponam. Nemo nescit idem inter οἷ et ὅποι interesse, quod inter ὃς et ὅστις. His igitur utamur, utpote magis familiaribus, potius quam illis. Optime Graece dicitur, οἶδά σε, ὃς εἶ, *novi te, qui sis*, minus bene vero οὐκ οἶδά σε, ὃς εἶ. Rectius ὅστις εἶ, vel etiam τίς εἶ. Idem obtinet, quocunque modo vel quibuscunque verbis se aliquid ignorare declarat quis. Non violavit hanc legem Sophocles, cum dixit Aj. 1259. οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν, | ἄλλον τίν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, | ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά; Neque Euripides Alc. 643. ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν, ὃς εἶ, | καί μ' οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι. Probe enim scit Agamemnon apud Sophoclem, quo genere ortus sit Teucer; Admetus apud Euripidem, quali ingenio sit Pheres. Aliter se res habet apud hunc Iph. T. 767. σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν | πρὸς Ἄργος, ὅτι τε χρὴ κλύοντά σου λέγειν. Recte quidem ὅτι, secus vero ᾧ, quod in ὅτῳ mutandum esset, si per metrum liceret. Jam, opinor, satis intelligit lector, quare mihi displiceat οἷ in hoc versu, καραδοκῶ τἀκεῖθεν, οἷ προβήσεται. Ita tamen scripsisse Euripidem haud diffiteor. Scripsit etiam v. 334. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν, | καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ (vel οἷ) φευξούμεθα. Sophocles etiam El. 1101. Αἴγισθον, ἔνθ' ᾤκηκεν, ἱστορῶ πάλαι. Ἔνθα enim non ὅπου sed οὗ valet. Ita scilicet subinde loquuntur tragici. Valde autem falleretur, qui hujusmodi exemplis, τὸ τῆς τύχης γὰρ φανερὸν, οἷ προβήσεται, in ejus constructionis defensione uteretur.

1088, 9. καίτοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος | στείχοντ' ὀπαδῶν,] Rom. C. Pseudogregorius v. 123. καίτοι. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. A. καὶ δὴ, quod a Musgravio probatum admisit Brunckius. Euripides Hipp. 1151. Καὶ μὴν ὀπαδῶν Ἱππολύτου τόνδ' εἰσορῶ | σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁρμώμενον. Hinc καὶ μὴν

in Medea quoque legendum censet Valckenarius. Sed non eadem est utriusque sententiae ratio. Haec enim, de qua nunc agitur, pendet a superioribus verbis Φίλαι—προβήσεται. Altera nullum cum praecedentibus nexum habet.

Ibid. Rom. B. a corr. τῶν—ὀπαδῶν. Idem ante corr. τὸν—ὀπαδῶν. Lasc. τῶν—ὀπαδόν. Rom. A. C. Mag. τὸν—ὀπαδόν. In Rom. A. bis supra scriptum ῶν.

1089, 90. πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον. | δείκνυσι δ' ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.] Lasc. ἠρεσθιμένον. Verba πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον vulgo a praecedentibus minima, a sequentibus vero plena distinctione separantur. Hinc Musgravius: *Malim, quia copula hoc in loco invenusta est*, πνεῦμά γ'. Deinde Pseudogregorius v. 126. δείκνυσι δ'. Lasc. Par. A. B. D. δείκνυσιν. Brunckius: καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον· | δείκνυσιν ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Porsonus: καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον | δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Matthiae: καὶ δὴ δέδορκα—ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον, | δείκνυσι δ', ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Ego Porsonum sequor.

1090, 1. Ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη | Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε,] Rom. C. παρανόμως εἰργασμένη. Rom. A. παρανόμως τ' εἰργασμένον. Rom. B. παράνομόν τ' εἰργασμένη, nescio an recte. Aristophanes Av. 1175. Ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.

1091. Rom. C. φεῦγε semel tantum.

1091, 2. μήτε ναΐαν | λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.] Jortinus apud Musgravium: *Quid sibi velit* λιποῦσα, *non video. Forsan* αἰτοῦσα, petens. *Nemo enim tibi vel navim, vel currum, commodabit.* Recte, ni fallor, haec interpretatur scholiastes: Λιποῦσ' ἀπήνην.) καταχρηστικῶς νῦν τὴν ναῦν ἀπήνην ὠνόμασεν. ἀπήνη γὰρ κυρίως ἡ ἅμαξα. ὄχον δὲ λέγει τὸ ὄχημα. ὁ δὲ νοῦς, εἴτε διὰ νεώς, εἴτε δι' ὀχήματος, εἴθ' ὁπωσοῦν φεῦγε. Navem ναΐαν ἀπήνην appellavit noster, πολύκωπον ὄχημα ναὸς Sophocles Trach. 658. Ita Aeschylus Prom. 466. θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ | λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.

1093. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;] Euripides Or. 1326. Τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.

1094. Ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,] Rom. A. C. τύραννος. Rom. B. δύστηνος.

1095. Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.] Rom. C. E. Κρέων θ'. Rom. A. Κρέων δ'.

1096, 7. Κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις | τολοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσῃ.] Rom. C. τολοιπόν. Rom. A. B. τὸ λοιπὸν, quod admisit Matthiae. Vide ad v. 786. 1350. Saepe ἤδη addunt tragici. Sophocles Oed. C. 1619. τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον [i].

[i] Brunckius: *Aldus edidit* τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον διάξετον, *metro ruente ob syllabae defectum: nec aliter scriptus est hic versus in tribus codd. Turnebus e conjectura, ut videtur,* αὖ *inseruit, quod nihili est. Recte Wesselingius Observat. p. 97. reponit* εὖ.——*Wesselingio obloquitur nuperus Parisinus editor, qui quum* αὖ *tuetur nulla auctoritate invectum, non animadvertit se nebulam pro Junone amplecti.* Ne tu qui-

Trach. 81. τὸ (sic pro τὸν Rom. C.) λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν. Ibid. 168. τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ. Phil. 454. τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον | καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι. Euripides Andr. 1259. τὸ λοιπὸν ἤδη θεὸς ξυνοικήσεις θεῷ.

1098. τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνῃ, γύναι,] Schol. Τί φής; φρονεῖς μέν.) πῶς, φησὶν, εἶπας τοῦτο; ὅτι μὲν γὰρ κατὰ φύσιν φρονεῖς καὶ οὐκ ἐξέστησας (leg. ἐξέστηκας) δῆλον. θαυμάζω δὲ πῶς οὐκ ἀγωνιᾷς, ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων. ἢ κατ' ἐρώτησιν διενεκτέον τὸν λόγον. πῶς εἶπας τοῦτο; πῶς οὐχὶ μαίνεσθαί σε καὶ παραφρονεῖν ἄν τις νομίσειε, οὐκ ἀγωνιῶσαν ἐπὶ τούτῳ; ἵνα ὁ μὲν παρέλκῃ. Recte vulgo κατ' ἐρώτησιν haec verba proferuntur. Ita noster Ion. 520. Εὖ φρονεῖς μὲν, ἤ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξένε, βλάβη. Sic etiam ὑγιαίνεις μὲν, *sanusne es*, Aristophanes Av. 1214. Μὲν interrogativum legitur etiam supra v. 659. Θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

1099, 1100. ἥτις τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένη, | χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβῇ τὰ τοιάδε;] Rom. A. C. τυράννων. Rom. B. τύραννον, quod supra scriptum habet etiam A. Deinde Rom. C. ἑστίαν. Rom. A. B. Flor. Par. A. οἰκίαν. Hinc oriuntur quatuor scripturae diversitates, τύραννον οἰκίαν, τύραννον ἑστίαν, τυράννων οἰκίαν, τυράννων ἑστίαν, quarum nulla prorsus mala est. Sed οἰκίαν interpretationem sapit, ideoque vulgato ἑστίαν certissime posthabendum est. Inter τύραννον vero et τυράννων difficilius est eligere. Dixit noster Andr. 3. Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην. Sed hunc locum ab eo, de quo nunc ago, diversum facit genitivus Πριάμου. Retinui igitur τυράννων, pro quo facit v. 1265. εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

1099. Rom. C. ᾐκισμένη. Rom. A. B. Flor. Lasc. Par. A. B. ᾐκισμένην. Gl. in Rom. A. ἀφανισθεῖσαν καὶ τιμωρηθεῖσαν. *Praestat vulgata*, inquit Porsonus, *licet illa non sit inelegans.* Eadem fuerat Musgravii sententia, qui ᾐκισμένη passivum pro activo male appellat. Simili errore ad Heracl. 42. ὑπηγκαλισμένη praeteritum passivum pro activo dicit. Exstant quidem αἰκίζειν et ὑπαγκαλίζειν, sed haec praeterita mediam formam exhibent, quae nonnisi in paucissimis verbis diversa est a passiva. Aliud exemplum ἐσπεῖσθαι mox sequitur v. 1109. De hac re videndus Matthiae Gramm. Gr. §. 493. Ideo autem melius mihi videtur medium ᾐκισμένη quam passivum ᾐκισμένην, quod post ἑστίαν facilius mutatur nominativus in accusativum, quam accusativus in nominativum. Vide ad λεχρία v. 1137. Scholiastae verba, ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν σῶν φαρμάκων, eum ᾐκισμένην legisse ostendere videntur.

1101, 2. ἔχω τι κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον | λόγοισιν εἰπεῖν,] Tres Rom. τοῖς γε σοῖς. Lasc. τοῖσδε σοῖς, quod admisit Porsonus.

1102. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος.] Schol. ἀλλὰ τέως μὴ σπεῦδε καὶ ἐπιχειρεῖν. Ultima vox corrupta est.. Σπέρχου autem hic potius

dem, Bruncki, ipsam Saturni filiam amplexus es. Apud Suidam v. Τητᾶσθαι legitur τολοιπὸν ἤδη τοῦ βίου διάξετε, unde feci τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον.

ὀργίζου quam σπεῦδε significare videtur. Herodotus I. 32. Σόλων μὲν δὴ εὐδαιμονίης δευτερεῖα ἔνεμε τούτοις. Κροῖσος δὲ σπερχθεὶς, εἶπε, &c. Gl. ταραχθεὶς, θυμωθείς. V. 33. πυθόμενος δὲ, κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο ὁ Μεγαβάτης, καὶ ἐσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ. *Succensuit* vertit Wesselingius. Plura dabunt lexica.

Ibid. Φίλος ironice, ut apud Homerum Il. Φ. 106. ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ. τιὴ ὀλοφύρεαι αὔτως;

1103. λέξον δὲ πῶς ὤλοντο.] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Flor. (monente Valckenario ad Hipp. 723.) Par. A. Lasc. Cott. λέξον δ' ὅπως ὤλοντο (Rom. B. Lasc. ὄλοντο), quod admisit Brunckius. Parum refert. Aristophanes Eq. 611. ἄγγειλον ἡμῖν πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω. Menander apud scholiasten ad Sophoclis Oed. C. 1375. ὅ τε Πολυνείκης πῶς ἀπώλετ' οὐχ ὁρᾷς; Simili modo τίς pro ὅστις Aristophanes Plut. 23. Λῆρος. οὐ γὰρ παύσομαι, | πρὶν ἂν φράσῃς μοι, τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί. Ibid. 52. ἣν δ' ἡμῖν φράσῃ, | ὅστις πότ' ἐστὶν οὑτοσὶ, καὶ τοῦ χάριν, | καὶ τοῦ δεόμενος ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδὶ, | πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν, ὅτι νοεῖ. Idem ποῦ pro ὅπου ibid. 1172. Τίς ἂν φράσειε ποῦστι Χρεμύλος μοι σαφῶς; Hanc constructionem si comici sibi permittunt, exempla e tragicis afferre supervacaneum est. Dixit Euripides, si vulgatis libris fides habenda est, Iph. A. 695. τοὔνομα μὲν οὖν παῖδ' οἶδ' ὅτῳ κατήνεσας. | γένους δὲ ποίου χὠπόθεν, μαθεῖν θέλω. Porsonus Advers. p. 252. γένους δ' ὁποίου. Opinor, quia statim sequitur ὁπόθεν. Quod attinet ad verba λέξον δὲ πῶς ὤλοντο, cum nihil sententiae intersit, utrum πῶς an ὅπως legatur, eam scripturam amplexus sum, *quae plures et meliores habet auctores.* Vide ad v. 296.[i]

1103, 4. δὶς τόσον γὰρ ἂν | τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.] Rom. B. C. τέρψειας. Rom. A. τέρψειαν supra scripto ας.

1105, 6. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ | σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,] Rom. C. παρῆλθεν. Lasc. δόνους. Παρῆλθε pro εἰσῆλθε. Ita v. 1242. παρέλθω δόμους; Hipp. 108. Χωρεῖτ', ὀπαδοὶ, καὶ παρελθόντες δόμους, | σίτων μέλεσθε.

1107, 8. ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς | δμῶες.] Rom. A. a corr. B. C. ἥσθημεν. Rom. A. ante corr. Lasc. ᾔσθημεν. Simili errore Aldus apud Aristophanem Nub. 174. Ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους. Paullo melius apud Euripidem Bacch. 178. Ὦ φίλταθ', ὡς σὴν γῆρυν ᾐσθόμην κλύων, | σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς, ἐν δόμοισιν ὤν. Graecum enim est ᾐσθόμην, secus atque

[i] Euripides Ion. 958. ΠΡ. Καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης; | ΚΡ. Πῶς δ'; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. Hoc Πῶς δ' soloecum est. Debebat enim esse Ὅπως. Aristophanes Eq. 127. ΔΗ. Ἐνταῦθ' ἔνεστιν, αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται. | ΝΙ. Καὶ πῶς; ΔΗ. Ὅπως; ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει, &c. Ibid. 1070. ΔΗ. Πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ; ΑΛ. Ὅπως; | ὅτι ἡ τριήρης ἐστι, χὠ κύων, ταχύ. Nub. 677. ἀτὰρ τὸ λοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν. ΣΩ. Ὅπως; | τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην. Ibid. 688. ΣΩ. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ | πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ; | ΣΤ. Ὅπως ἄν; ὡδὶ, δεῦρο, δεῦρ' Ἀμυνία. Legendum paullo ante v. 664. ΣΤ. Πῶς δή; φέρε, πῶς; ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών. Eadem est ratio pronominum τίς et ὅστις. Hanc regulam ab aliis acceptam exemplis illustravit Matthiae Gramm. Gr. §. 488. Apud Euripidem vero metrum ὅπως non admittit. Itaque legendum, Ὡς οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη. De qua scriptura vide ad v. 596.

ᾔσθην et ᾔσθημεν. Sed ἡδόμην sensu flagitante reposuerunt Musgravius aliique[k]. Ibid. 605. contrario vitio ᾔσθηθ', ubi nunc legitur ᾔσθεσθ' vel ᾔσθησθ'. Hoc praetulit Matthiae.

1110, 1. κύνει δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα | παίδων.] Hic et v. 1176. κυνεῖ reposuit Brunckius. *Quocirca*, inquit Porsonus, *magis eum miror in locis similibus tantas turbas interdum ciere.* Apud Sophoclem scilicet Phil. 371. πλησίον γὰρ ὢν κύρει in πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν mutare maluit, quam praesens κυρεῖ praeteriti imperfecti sensu admittere. Noster Alc. 181. κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα, πᾶν δὲ δέμνιον | ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι. Omnes ante Porsonum sine suspicione κύνει et δεύετο.

Ibid. Abest τις a simili sententia v. 1146. εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους | ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν. Sed hunc pleonasmum frequenter exhibent Attici, monente Weiskio p. 51. Euripides Hec. 623. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα, | ὁ μέν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν, | ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.

1111, 2. ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὕπο, | στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.] Schol. Στέγας γυναικῶν.) τοὺς οἴκους ἔνθα αἱ γυναῖκες διέτριβον αἱ ταλασιουργοῦσαι, μεθ' ὧν ἦν καὶ Γλαύκη ἐπισκοποῦσα τὴν ἐργασίαν. καγὼ οὖν, φησὶ, ὑπὸ πολλῆς χαρᾶς συνῆλθον (f. συνεισῆλθον) τοῖς σοῖς τέκνοις. λείπει δὲ ἡ εἰς, ἵν' ᾖ τέκνα. Barnesius, ἵν' ᾖ, εἰς στέγας. Hoc exemplo utitur Bosius p. 408=424.

1113. δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,] Nostri, *to whom we now look up.* Noster Iph. T. 1214. ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις. El. 84. μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων.

1114. πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,] Noster Phoen. 1092. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων. Metaphora a curru ducta, ut ζεῦγος ab aratro.

1118. παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους.] Rom. A. ante corr. μυσαχθείς. Hesychius: Μυσάσσει. μιαίνει. Μυσάττεται. δυσχεραίνει. Μυσαττόμενος. σικχαινόμενος, βδελυττόμενος, ἀποστρεφόμενος.

1118, 9. πόσις δὲ σὸς | ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Par. A. ὀργὰς ἀφῄρει καὶ νεάνιδος χόλον, quod admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. De copulae omissione vide ad v. 102. Quod autem ad verba καὶ χόλον νεάνιδος attinet, non temere improbanda est altera scriptura. Dixit noster v. 1333. Ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι. Hoc est, Ἀλλ' ἡ σὴ ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι. Scribere quidem potuisset, monente Brunckius, Ἀλλ' ὕβρις ἡ σὴ, χοἱ νεοδμῆτες γάμοι. Sed magis ei placuit quod vulgo legitur. Simili modo Aeschylus Prom. 1014. οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία | ἔπεισ' ἄφυκτος. Ubi κακῶν non minus ad χειμὼν quam ad τρικυμία pertinere videtur, nec quidquam obstabat, quo minus καὶ τρικυμία κακῶν diceret. Similia passim occurrunt. Nihil igitur senten-

k Heathius: *Malim ἥσθημην, ut laetatus sum, prout et legisse videtur Interpres vulgaris.* Ego nullum ἡσθήμην sive ᾐσθήμην novi, neque ᾐσθήμην, eo excepto, quod ab αἰσθάνομαι derivatur. Suspicor Euripidem scripsisse ἥσθημεν κλύων. De qua constructione consulendus Porsonus Praefat. ad Hec. p. xli.

tiae refert, utrum καὶ χόλον νεάνιδος an καὶ νεάνιδος χόλον legatur. Sed hoc paullo exquisitius videtur. Quod si numerorum caussa νεάνιδος χόλον invexit Brunckius, sententiam brevi mutavit. Vulgo enim legitur apud Euripidem Phoen. 930. Ὦ πρός σε γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός. Brunckius vero e cod. Flor. καὶ τριχὸς γερασμίου reposuit. Haud rarae sunt hujusmodi varietates. Edidit Aldus Or. 591. ναίων βροτοῖσι στόμα σαφέστατον νέμει. Sed plerique codices, ut videtur, νέμει σαφέστατον. In hac re non sibi constant tragici, nec certis regulis statui potest, uter ordo melior. Dixit Euripides in fine senarii ἐκ τυραννικῶν δόμων Hec. 55. Saltem e nullo libro ἐκ δόμων τυραννικῶν enotatum video. Idem tamen πρὸς δόμους τυραννικοὺς Or. 1356. Phoen. 205. καὶ δόμος τυραννικὸς Med. 723. εἰς δόμους τυραννικοὺς Hel. 1186. εἰς θρόνους τυραννικοὺς Ion. 1572.

1120—4. λέγων τάδ᾽· Οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσῃ φίλοις, | παύσῃ δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα, | φίλους νομίζουσ᾽, οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν, | δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς, | φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ᾽ ἐμὴν χάριν;] Schol. Λέγων τάδε.) αἱ δύο ἀρνήσεις ἀντὶ μιᾶς κεῖνται. τουτέστι, μὴ δυσμενὴς τοῖς φίλοις ἔσο, ἀλλὰ παῦσαι θυμοῦ, καὶ ἐπίστρεψον πρὸς αὐτοὺς τὰς ὄψεις. Aeschylus Theb. 256. Οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ᾽ ἐρεῖς κατὰ πτόλιν; Sophocles Trach. 980. Οὐ μὴ ᾽ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, | κἀκκινήσεις, κἀναστήσεις | φοιτάδα δεινὴν νόσον, ὦ τέκνον. Euripides Hipp. 213. οὐ μὴ παρ᾽ ὄχλῳ τάδε γηρύσει, | μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον; Ibid. 606. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μηδ᾽ ἅψει πέπλων; Andr. 758. Οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον; Suppl. 1066. Ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον εἰς πολλοὺς ἐρεῖς; Bacch. 343. Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρας, βακχεύσεις δ᾽ ἰὼν, | μηδ᾽ ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί; Ibid. 791. Οὐ μὴ φρενώσεις μ᾽, ἀλλὰ δέσμιος φυγὼν, | σώσει τόδ᾽, ἢ σοι πάλιν ἀναστρέψω δίκην; El. 383. οὐ μὴ φρονήσεθ᾽, οἳ κενῶν δοξασμάτων | πληρεῖς πλανᾶσθε, τῇ δ᾽ ὁμιλίᾳ βροτοὺς | κρινεῖτε, καὶ τοῖς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς; Ibid. 982. Οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πεσεῖ; Aristophanes Ach. 165. οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Nub. 295. οὐ μὴ σκώψεις, μηδὲ ποιήσεις, ἅπερ οἱ τρυγοδαίμονες οὗτοι; | ἀλλ᾽ εὐφήμει. Ibid. 366. Ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις; Ibid. 505. Οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ᾽ ἀκολουθήσεις ἐμοὶ, | ἀνύσας τι, δευρὶ θᾶττον; Vesp. 396. Ὦ μιάρ᾽ ἀνδρῶν, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει; Thesm. 1119. Οὐκὶ μὴ λάλησι σύ; Ran. 300. Οὐ μὴ καλεῖς, | ἄνθρωφ᾽, ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα; Ibid. 465. Οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας, | καθ᾽ Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ᾽ ἔχων; Ibid. 527. Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία, | ἀλλ᾽ ἀράμενος οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα[1]; Ratio hujus constructionis talis esse videtur. Nemo nescit οὐ μενεῖς cum interrogatione idem significare quod μένε vel μεῖνον. Nostra etiam lingua eo sensu dicitur, *Will you not stay?* Graece vero non solum οὐ μενεῖς dicitur, sed etiam οὐ μὴ μενεῖς contrario sensu. Hoc enim μὴ μένε vel μὴ μείνῃς significat. Hunc quidem

[1] Ibid. 620. ΞΑ. Οὐκ ἐς κόρακας; μὴ πρόσιτον. ΑΙ. Εἶεν. καὶ μάχει. Malim, Οὐκ ἐς κόρακας: οὐ μὴ πρόσιτον; Ita Ach. 165. οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις; Haec conjectura si vera est, fortasse delendum καί.

futuri usum nostra lingua nescit. Non enim dicere licet, *Will you not not stay?* Hoc exemplo tamen facile intelligitur, qua ratione Graeci, qui particulas οὐ et μὴ saepe ita conjungunt, ut altera alterius vim non tollat, οὐ μὴ μενεῖς eodem sensu dixerint, quo οὐκ ἄπει, *non abibis?* Μὴ μένειν enim valet ἀπιέναι. Simili ratione Jasonis verba οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις accipienda sunt quasi dixerit οὐκ εὐμενὴς ἔσει φίλοις. A particula negativa μὴ non pendent nisi tria verba δυσμενὴς ἔσει φίλοις: ab οὐ vero tota sententia, quam interrogationis nota primus terminavi. Hinc est quod quae sequuntur futura, παύσει, στρέψεις, δέξει, παραιτήσει, omnia jubendi sensum habent. In verbis παύσει δὲ θυμοῦ, idem valet δὲ quod ἀλλὰ in superiorum exemplorum nonnullis. Quod si καὶ παύσει θυμοῦ dixisset Jason, sensus omnino contrarius esset. Particula enim καὶ non prioris tantum sed utriusque negativae vim sequentibus verbis continuat. Vide exemplum quod ex Sophoclis Trachiniis attuli. Praeter hoc exemplum, dignum observatu est quod legitur apud Euripidem Bacch. 791. Cujus sententiae primum membrum vetat, secundum jubet, tertium iterum vetat. Haec habui, quae de particulis οὐ μὴ cum futuro conjunctis dicerem. Caveant autem tirones, ne Dawesium, Brunckium aliosque secuti, οὐ μὴ μενεῖς cum οὐ μὴ μείνῃς confundant. Illud μὴ μένε vel μὴ μείνῃς significat, ut modo dixi, hoc οὐ μενεῖς. Vix dici potest, quot tragicorum et Aristophanis loca corruperit Brunckius, cum omnia ad unam normam redigere vellet.

1122. Plena oratio est, φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν φίλους νομίζῃ πόσις σέθεν. Supplendum esse subjunctivum ostendit particula ἄν. Similem ellipsin habet noster Hipp. 659. νῦν δ' ἐκ δόμων μὲν, ἔς τ' ἂν ἔκδημος χθονὸς | Θησεὺς, ἄπειμι, σῖγα δ' ἕξομεν στόμα. Id est, ἔστ' ἂν ᾖ ἔκδημος. Non assentior Dawesio dicenti p. 340. *Desideratur ad orationis integritatem verbum substantivum, quo referatur* ες τ αν: *quod tamen verbum subaudiri sermonis Attici ratio non patitur.* Reponit igitur ἔστ' ἂν ᾖ 'κδημος.

1125. ἡδ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,] Sic Rom. C. ut Aldus. Lasc. ἡδ' ὥστ' ἐσεῖδε. Rom. A. B. ἡ δ' ὥς τ' ἐσεῖδε. Brunckius ἣ δ' ὡς ἐσεῖδε. Beckius ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε.

1126. ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα.] Noster Alc. 12. ᾔνεσαν δέ μοι θεαὶ, | Ἄδμητον Αἴδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν, | ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.

1126, 7. καὶ πρὶν ἐκ δόμων | μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,] Rom. C. παῖδας. Rom. A. B. τέκνα. Similis confusionis exempla praebet noster ad Phoen. 16. 1443. Pors. Mirari subit, Euripidem non potius πατέρα σὺν τέκνοις σέθεν, τέκνα καὶ πόσιν σέθεν, vel tale quid dedisse, quam πατέρα καὶ παῖδας σέθεν.

1128. λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο.] Portus: Ἠμπέχετο [sic]. Ἠμπίσχετο *potius videtur legendum, ab* ἀμπίσχομαι, ἐκ τοῦ ἀμφὶ, και ἴσχομαι. Ego quoque ἠμπίσχετο legendum puto, non quidem ἠμπ-ίσχετο, quae Porti sententia fuisse videtur, sed

ἠμπί-σχετο. Illud praeteritum imperfectum est ab ἀμπίσχω, hoc aoristus ab ἀμπέχω. Suspicor enim hoc verbum augmentum in medio non recipere. Vulgo quidem legitur apud Aristophanem Thesm. 164. καὶ Φρυνίχος (τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας) | αὐτός τε καλὸς ἦν καὶ καλῶς ἠμπέσχετο. Sed etiam si nostro loco recte legeretur ἠμπέσχετο, apud Aristophanem reponendum esset praeteritum imperfectum. Sensus enim est καλοῖς εἱματίοις ἐχρῆτο, non ἐχρήσατο. Nostro loco excepto, apud Atticos poëtas pro aoristo semper legitur ἤμπισχον. Euripides Ion. 1177. τοίχοισιν δ' ἐπὶ | ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα. Hoc ἤμπισχεν respondet aoristo ἤνεγκεν v. 1164. Tragicus apud Plutarchum Sympos. II. 1. p. 632. E. ὅς με ῥάκη τ' ἤμπισχε, κἀξηνάγκασε | πτωχὸν γενέσθαι καὶ δόμων ἀνάστατον. Aristophanes Eq. 889. Καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχεν, ἵν' ἀποπνίξῃ. Lys. 1159. κἠλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης, | τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἤμπισχον πάλιν. Eccl. 536. ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην. Ubi ἠμπεσχόμην Lexicon Seguerianum apud Bekkerum p. 381. In his omnibus, et si qua alia ejusdem generis occurrunt, sententiae multo convenientior est aoristus quam praeteritum imperfectum. Euripides Iph. A. 1438. Μήτ' οὖν σὺ τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχὸς, | μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχῃ πέπλους. Hunc aoristi subjunctivum esse liquet ex constructione, quam tetigi ad ἀνασχεθεῖν v. 995. Contra ἠμπίσχετο praeteritum imperfectum est apud Platonem Phaedone p. 87. B. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα, ὥσπερ ἄν τις περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἔστι που ἴσως· τεκμήριον δὲ παρέχοιτο θοιμάτιον ὃ ἠμπίσχετο αὐτὸς ὑφηνάμενος, ὅτι ἔστι σῶν, καὶ οὐκ ἀπόλωλε. Sed ἠμπείχετο praebent non solum scripti codices apud Wyttenbachium, verum etiam membranae Bodleianae, in quibus supra scriptum ισ a recentiore manu. Suspicor Platonem aut ἠμπίσχετο aut ἠμπέχετο scripsisse. Verbum ejusdem fere significationis ἀμφιέννυμι non nisi in initio augmentum accipit. Xenophon Paed. I. 3, 17. παῖς μέγας, μικρὸν ἔχων χιτῶνα, ἕτερον παῖδα μικρὸν, μέγαν ἔχοντα χιτῶνα, ἐκδύσας αὐτὸν, τὸν μὲν ἑαυτοῦ ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ.

1129. χρυσοῦν τιθεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,] Rom. A. Lasc. χρυσοῦν τεθεῖσα. Rom. B. C. Flor. Par. omnes, Mag. χρυσοῦν τε (Rom. B. C. Mag. τὲ) θεῖσα, quod e Scaligeri conjectura tacite admisit Barnesius. Rectius fortasse χρύσεόν τε θεῖσα. Scribimus enim χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ apud Homerum, neque alia ratione χρύσεος disyllabum a tragicis usurpatur, quam θεὸς monosyllabum. Euripides Hipp. 82. Ἀλλ' ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης | ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο. Andr. 147. Κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς, | —δεῦρ' ἔχουσ' ἀφικόμην. Cycl. 181. τὴν προδότιν, ἣ τοὺς θυλάκους τοὺς ποικίλους | περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα, καὶ τὸν χρύσεον | κλοιὸν φοροῦντα περὶ μέσον τὸν αὐχένα. Comicorum esse videtur χρυσοῦς, qui neque χρύσεος trisyllabum nisi in melicis usurpant, neque hujusmodi crases in scansione admittunt, praeter

eas, quas exhibet etiam scriptura. Infra v. 1169. legitur ὀστέων disyllabum. Eodem jure scriberetur ὀστῶν quo χρυσοῦν.

Ibid. Put. Mag. ἀμφὶ βοστρύχους. Dativum χροῒ v. 769. κόμᾳ v. 950. in simili sententia usurpat noster.

1130. λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,] Tres Rom. κόμην. Sed A. ante corr. δόμοις.

1131. ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.] Rom. C. a corr. Schol. εἰκώ. Rom. A. C. ante corr. Lasc. εἰκῶ, quod admittendum esset, si eadem esset ratio hujus accusativi, quae accusativorum ἀμείνω, μείζω et similium. Sed praeter nominativum εἰκὼν, altera erat forma εἰκὼ, ut ἀηδὼ, γοργὼ, χελιδώ. Genitivum εἰκοῦς usurpat noster Hel. 74. εἰ δὲ μὴ 'ν ξένῃ | γαίᾳ πόδ' εἶχον, | τῷδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῷ | ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης.

Ibid. Schol. Ἄψυχον εἰκώ.) γράφεται προσβλέπουσα σώματος. Languidam hanc varietatem censet Porsonus.

1133. ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,] Rom. C. πανλεύκῳ. Noster Tro. 820. Μάταν ἄρ', ὦ χρυσέαις | ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων | Λαομεδόντιε παῖ, | Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων | πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν. Senex Philocleon ἁβρὰ βαίνειν docetur a filio apud Aristophanem Vesp. 1163. Ἄνυσον πόθ' ὑποδυσάμενος, εἶτα πλουσίως | ὡδὶ προβὰς, τρυφερόν τι διασαλακώνισον. De quo loco copiose dixit Reisigius p. 55, 6, 7.

1134, 5. πολλὰ πολλάκις | τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.] Buchananus, *et colla fixo saepe spectans lumine.* Portus, *multum* et *saepe cervicem ad erectam oculis respiciens.* Probat hanc interpretationem Musgravius, qui praeter alia affert Hesychii verba: Τένων. τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον. Atqui res ipsa mihi declarare videtur, non cervicis sed pedum τένοντας hic intelligendos esse. Noster Bacch. 933. ΔΙ. Ζῶναί τε σοι χαλῶσι, κοὐχ ἑξῆς πέπλων | στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσιν σέθεν. | ΠΕ. Κἀμοὶ δοκοῦσι παρά γε δεξιὸν πόδα. | τοὐνθένδε δ' ὀρθῶς παρὰ τένοντ' ἔχει πέπλος. Hoc est, παρὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα. Vide etiam Phoen. 42. Cycl. 309. Ὀρθὸν interpretor ἄκρον.

1136. τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.] Noster Bacch. 759. οὗπερ τὸ δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν, ἄναξ.

1137, 8. χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν | χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα,] Rom. C. λεχρία. Rom. A. (qui σείουαν pro σείουσα v. 1160.) B. λεχρίαν. Hesychius: Λέχρια. πλάγια. Sic edd. Sed cod. Λεχηρὶ, fortasse pro Λεχήρη. Idem: Λεχρίη. πλαγία. Λέχριον. πλάγιον, λοξόν. Noster Hec. 1024. ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν | λέχριος, ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας. Saepius non legitur apud tragicos, neque his locis convenire mihi videtur grammatici interpretatio. Λεχήρη habet Euripides Phoen. 1536.

1138. Rom. A. B. τρέμουσα. Rom. C. Mag. τρέχουσα.

1138, 9. καὶ μόλις φθάνει, | θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.] Aliter ac vulgo haec verba accipit Hermannus ad Vigerum n. 203. Graece dicitur οὐκ ἔφθασε δειπνήσας, καὶ ἀπῆλθε, hoc est, *coenatus statim abiit.* Cujus constructionis exempla dedit

Marklandus ad Euripidis Suppl. 1218. ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ ξυσκιάζοντας γένυν, | καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατόν. Quae verba significant, ἀλλὰ εὐθὺς ξυσκιάζοντας γένυν χρὴ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατόν. Hinc Hermannus: καὶ μόλις φθάνει θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν, καί τις γεραιὰ προσπόλων &c. Mihi vero recte vulgo post πεσεῖν plene distingui videtur. Ordo est, καὶ θρονοῖσιν ἐμπεσοῦσα, μόλις φθάνει [τὸ] μὴ χαμαὶ πεσεῖν.

1140, 1. καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που | ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν,] Schol. Πανὸς ὀργάς.) τὰ πανικὰ δείματα, τουτέστι, τὴν τῶν αἰφνιδίων φόβων καὶ ταραχῶν αἰτίαν τῷ Πανὶ ἀνατιθέασιν. Noster Hipp. 142. Σὺ γὰρ ἔνθεος, ὦ κούρα, | εἴτ' ἐκ Πανὸς, εἴθ' Ἑκάτας, | ἢ σεμνῶν Κορυβάντων, | ἢ ματρὸς οὐρείας φοιταλέου. Incertus Rhes. 36. ἀλλ' ἢ Κρονίου Πανὸς τρομερᾷ | μάστιγι φοβεῖ.

1141. Lasc. ἤ τινὸς θεῶν, quod vulgatae ἤ τινος θεῶν praetulit Porsonus. Supplendum ἄλλου monet Schaeferus ad Bosium p. 17 = 17. quem vide etiam in Indice v. Ἄλλος. Lucas Act. Apost. v. 29. ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι, εἶπον· Πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις. Anglice redditur, *Then Peter and the* other *Apostles answered and said*, &c.

1142. ἀνωλόλυξε,] Gl. ἀντὶ τοῦ ηὔξατο, μετ' εὐχῆς ἐβόησε. Similiter scholiastes ad Aristophanis Pac. 97. ὀλολύζειν interpretatur τὸ μετὰ κραυγῆς εὔχεσθαι. Hesychius: Ὀλολυγή. φωνὴ γυναικῶν, ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Plura vide ad Heracl. 782. p. 109. 142.

1142, 3. πρίν γ' ὁρᾷ κατὰ στόμα | χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν,] Barnesius in marg. *an* ὁρᾷν; Πρὶν cum indicativo *donec tandem* significat. Aeschylus Prom. 478. οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδὲν, οὔτε βρώσιμον, | οὐ χριστὸν, οὐδὲ πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων | χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν | ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. Sophocles Oed. T. 775. ἠγόμην δ' ἀνὴρ | ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη | τοιάδ' ἐπέστη. Euripides Hec. 132. σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων | ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων, | κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς | Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν, &c.

1142. Rom. C. κατὰ στόμα. Rom. A. B. Flor. Cott. διὰ στόμα, quod admisit Musgravius. Lasc. διαστόμα. Schol. καί τις τῶν θεραπαινίδων γεραιὰ πρότερον ἑωρακυῖα κατὰ στόμα προϊόντα τὸν ἀφρὸν, &c. Utrumque bonum, sed ex interpretatione natum videtur κατά.

1143, 4. ὀμμάτων τ' ἄπο | κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ.] Rom. C. ὀμμάτων τ' ἄπο. Rom. A. B. ὀμμάτων δ' ἄπο. Schol. ἐκστρέφουσάν τε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ νεκρούμενον λοιπὸν τὸ σῶμα. Male Reiskius ἄνω | κόρας στρέφουσαν, *sursum evertentem oculos*. Heathius ἄπο κόρας στρέφουσαν per tmesin pro κόρας ἀποστρέφουσαν dici censet. Noster Bacch. 1120. ἡ δ' ἀφρὸν ἐξιεῖσα, καὶ διαστρόφους | κόρας ἑλίσσουσ', οὐ φρονοῦσ' ἃ χρὴ φρονεῖν, | ἐκ Βακχίου κατείχετ', οὐδ' ἔπειθέ νιν. Herc. 931. ὁ δ' οὐκέθ' αὑτὸς ἦν, | ἀλλ' ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος, | ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλὼν, | ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος.

1145, 6. εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν | κωκυτόν.] Schol.

᾿Αντίμολπον.) ἀντίφθογγον, ἐναντίον τῇ εὐχῇ. οὐ γὰρ ταυτὸν μολπὴ καὶ θρῆνος. Vetula enim eam jam mortuam credit, neque εὐχαῖς amplius locum esse.

1148. φράσουσα νύμφης συμφοράν.] Rom. C. συμφοράν. Rom. A. B. συμφοράς. De qua varietate copiose dixi ad v. 34.

1150, 1. ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου, | ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο.] Quomodo haec verba acceperint plerique interpretes, dicere supersedeo. Schol. ῎Ηδη δ' ἀνέλκων.) ἤδη δὲ καὶ ταχὺς βαδιστὴς τὸ ὑπέρμετρον ἑαυτοῦ κῶλον ἀνέλκων, τῶν τερμόνων τοῦ δρόμου ἀνθήπτετο. Deinde multis interjectis: πλέθρον δέ ἐστιν μέτρον γῆς. ἔκπλεθρον δὲ μέγα πήδημα καὶ ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον. Idem: Ταχὺς βαδιστής.) τὸ διάστημα λέγει τὸ γενόμενον αὐτῇ ἐξ οὗ ἄναυδος ἦν μέχρις οὗ ἐφθέγγετο. ὅσην γὰρ δύναται ῥοπὴν (vulgo τροπὴν) καιροῦ ἔχειν ταχὺς δρομεὺς ἀπὸ βαλβῖδος ἀφεθεὶς μέχρι καμπτοῦ (paullo ante καμπτῆρος), τοσοῦτον καὶ αὐτὴ ἄναυδος ἦν. Recte. In eandem interpretationem incidit Musgravius. *Et mihi quidem*, inquit, *conferenti Electr. v. 824. verisimile fit, tempus, quod cursores in stadio emetiendo consumere solent, tanquam mensuram temporis hic adhibitum esse.* Locus quem confert, ita se habet: θᾶσσον δὲ βύρσαν ἐξέδειρεν, ἢ δρομεὺς | δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσε. Δισσοὶ δίαυλοι quatuor sunt stadia, pedes bis mille et quadringenti. Nostro loco nullum certum spatium designant vulgati libri, neque facile explicantur verba ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον. Dixit quidem Aeschylus Ag. 352. Κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν. Sed huic sensui neque ἀνέλκων convenit, neque ἔκπλεθρον, quod *enormem* significare putat scholiastes. Utrique difficultati subvenit Reiskii conjectura ἐκπλέθρου δρόμου. *Nam stadium sex jugera implet*, inquit. Simili errore vulgo legebatur apud Euripidem El. 883. ἥκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἔκπλεθρον δραμὼν | ἀγῶν' ἐς οἴκους. Ubi ἔκπλεθρον reposuit Musgravius, auctore Tyrwhitto, qui altero loco ἐκπλέθρου legendum vidit. Attica forma est ἔκπλεθρος, ut ἔκπους, ἔκπηχυς, ἔκμηνος et alia [m]. Πλέθρον non esse

[m] Sophocles Oed. T. 1136. ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους | ἐξ ἦρος εἰς ᾿Αρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους. Vulgo ἐμμήνους. Unus cod. ἐκμήνους, unde ἐκμήνους Schaeferus ad Bosium p. 312=338. Adjectivum ἔκπους Atticis literis scriptum exstat in inscriptione veteri apud Chandlerum p. 37. ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΕΣ ΠΛΑΤΟΣ ΔΙΠΟΔΕΣ ΠΑΧΟΣ ΠΟΔΙΑΙΟΙ. Item p. 38. ΜΕΚΟΣ ΗΕΚΠΟΔΕ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟ ΗΕΜΙΠΟΔΙΟ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕΠΑΛΑΣΤΟ. Paullo post: ΜΕΚΟΣ ΗΕΚ ΠΟΔΟΝ ΠΛΑΤΟΣ ΤΡΙΟΝ ΠΟΔΟΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΣΤΕΣ ΠΑΧΟΣ ΠΕΝΤΕ ΠΑΛΑΣΤΟΝ. Unde constat, Atticos non solum ἔκποδες dixisse, verum etiam divisim ἓκ πόδες, quamvis reperiatur etiam ἓξ πόδες. Vulgo legitur ἐξμέδιμνον apud Aristophanem Pac. 630. Sed reponendum videtur ἐκμέδιμνον. Quod alii quoque monuerunt. Porsonus ad Hec. 1166. p. 79. *poteram denique quaedam de vocibus ἐκμέδιμνον, ἐξμέδιμνον, et ἑξαμέδιμνον edisserere. Sed tibi, lector, et tempori tuo parcam.* Caveant autem qui Graece scribunt, ne hoc Atticismo abutantur. Attici quidem πεντέπους, ἔκπους, ὀκτώπους dixerunt, non vero πεντεπλοῦς, ἐκπλοῦς, ὀκτωπλοῦς, πεντεπλάσιος, ἐκπλάσιος, ὀκτωπλάσιος, sed πενταπλοῦς, ἑξαπλοῦς, ὀκταπλοῦς, πενταπλάσιος, ἑξαπλάσιος, ὀκταπλάσιος. Aristophanes Eq. 69. ἡμεῖς δὲ δίδομεν. εἰ δὲ μή, πατούμενοι | ὑπὸ τοῦ γέροντος, ὀκταπλάσιον χέζομεν. Idem tamen ὀκτωδάκτυλον dixit Lys. 109. Caussa hujus diversitatis est, quod ὀκτωδάκτυλον compositum est, secus atque ὀκταπλάσιον. Nulla enim pars orationis est, quae cum ὄκτω conjuncta ὀκτωπλάσιον facere possit.

jugerum, sed sextam stadii partem, id est, centum pedum spatium, nemo ignorat[n]. Designatur igitur spatium temporis, quantum unius stadii cursui faciendo sufficit. Κῶλον autem *crus* sive *pedem* significat, quo sensu κῶλον δεξιὸν dixit noster Phoen. 1421. His positis, locum ita constituit Musgravius in annotatione: ἤδη δ' ἀνεικῶς κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου | ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἂν ἥπτετο. Ἀνεικῶς κῶλον, ut ἀνεὶς σειραῖον ἵππον apud Sophoclem El. 721. πῶλον ἀνέντες apud Euripidem Herc. 122. Ita Brunckius: ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον, ἐκπλέθρου δρόμου | ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετ' ἄν. Sic etiam Beckius. Porsonus τερμόνων ἂν ἥπτετο ut Musgravius, cetera ut Brunckius. Matthiae omnia ut Brunckius. Recte, ni fallor, reposui ἂν ἕλκων. Compositum enim ἀνέλκων ascensum significat, quae notio ab hac sententia aliena est. Admisso ἂν ἕλκων, non opus ut sollicitetur ἀνθήπτετο. Non invitus quidem legerem ἂν ἥπτετο, si codices consentirent. Sed vulgatam improbare nolo.

1152, 3. ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος | δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο.] Mallem ὄμματα *legi*, ait Barnesius, *ut sit* ἐξ ἀναύδου προσώπου καὶ τὰ ὄμματα μύσαντος. Reiskio φθέγματος supplendum videtur. Male. Qui τυφλὸν πόδα et τυφλὴν χεῖρα dixit, eodem jure ἄναυδον ὄμμα dicere potuit. Μύσαντος ex Homeri Il. Ω. 637. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν. Hoc exemplum attulit Heathius. *Prava Barnesii conjectura*, inquit Porsonus, *videtur tamen quodammodo confirmari a* X. Π. 903. 1329.

1153. Rom. A. B. ἠγείρετο. Rom. C. Mag. ἀπώλλυτο. Cujus scripturae auctor in animo habuisse videtur v. 272. Αἶ αἶ, πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.

1154. διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.] Gl. ἐπέκειτο. De constructione verbi ἐπιστρατεύειν vide Valckenarium ad Phoen. 292. ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

1155. χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος] Rom. C. κείμενος πλόκος. Rom. A. B. κείμενος κόσμος. In B. supra scriptum β α, ut sit κόσμος κείμενος. Hunc librarium criticum egisse plus semel monui.

1156. θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός·] Vox non valde tragica παμφάγου. Φαγεῖν enim apud eos non exstat nisi in satyrica fabula.

1157. πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,] Rom. C. πέπλοι δὲ λεπτοί. Rom. A. B. Lasc. πέπλοι τε λεπτοί. Flor. πέπλοι δὲ (vel τε) λευκοί.

1158. λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.] Tres Rom. Flor. Par. A. Mag. Put. λεπτήν.

[n] Euripides Ion. 1137. πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγωνίαν, | μέτρημ' ἔχουσαν τοὺν μέσῳ γε μυρίων | ποδῶν ἀριθμὸν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί. Male vulgo εἰς εὐγώνιον. Area quadrata, cujus latera sunt πλεθριαῖα, decem millia pedum quadratorum habet. Portus tamen vertit *sexcentorum*, quem secutus Barnesius, μυρίων de numero indefinito dici monet; aream vero, de qua loquitur Euripides, re vera pedes 409600 continere. Πλέθρον igitur pedes DCXL. Unde hanc doctrinam hauserit Barnesius, equidem ignoro. Meliora praebet Musgravius.

1161, 2. ἀλλ' ἀραρότως | σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε.] Rom. A. ἀραρότως. Rom. B. C. Lasc. Par. A. ἀραρότως, quod admisit Brunckius. Gl. ἀσφαλῶς. Hesychius: Ἀραρῶσαι (Ἀραρότως reponunt interpretes). ἁρμοδίως, προσηρμοσμένως, ἁρμοζόντως, ἀσφαλῶς, ὅθεν καὶ τὸ ἀραρῶς παγίως δέδεικται. Legunt nonnulli, nescio quam recte, ὅθεν καὶ τὸ ἀραρότως, παγίως, ὡς δέδεικται. Aeschylus Suppl. 951. τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς | γόμφος διαμπὰξ, ὡς μένειν ἀραρότως. Ita vulgo per α. Vulgo etiam Prom. 60. Ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.

1162, 3. πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην | ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσον δ' ἐλάμπετο.] Reiskius ἔσεισι, *ut semet in comam penetraverat ignis.* Ita enim haec explicat. *Verum etiam vulgata non inelegans,* ait. Nesciebat εἶμι futurum esse.

1163. Rom. B. Par. B. Lasc. δὶς τόσον τ' ἐλάμπετο. Rom. C. δὶς τόσον ἐλάμπετο. Rom. A. Par. A. δὶς τόσως (Rom. A. τοσῶς supra scripto τόσον) τ' ἐλάμπετο, quod admisit Brunckius. Flor. Par. E. Mag. Put. δὶς τόσως ἐλάμπετο. Inter δὶς τόσον et δὶς τόσως parum interesse videtur. Noster supra v. 1103. δὶς τόσον γὰρ ἂν | τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως. El. 1091. κοὔτ' ἀντιφεύγει, παιδὸς ἀντὶ σοῦ, πόσις, | οὔτ' ἀντ' ἐμοῦ τέθνηκε, δὶς τόσως ἐμὲ | κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν. Incertus Rhes. 159. πατρὸς δὲ καὶ πρὶν εὐκλεᾶ δόμον, | νῦν δὶς τόσως ἔθηκας εὐκλεέστερον. Sic pro δὶς τοσοῦτ' Musgravius e codd. Sed fortasse praestat δὶς τόσως. Quo admisso, altera quaestio est, utrum retinenda an delenda copula, quam omittunt nonnulli libri [o].

1164. πιτνεῖ δ' ἐπ' οὖδας, συμφορᾷ νικωμένη,] Rom. A. B. πιτνεῖ. Rom. C. Mag. πίπτει. Vide ad πίτνοντα v. 54.

Ibid. Rom. C. Pseudogregorius v. 1086. ἐπ' οὖδας. Rom. A. B. Lasc. Par. A. B. E. ἐς οὖδας, quod admisit Brunckius.

Ibid. Rom. C. συμφορὰ νικωμένη. Lasc. συμφορᾷ νικομένη. Noster Hipp. 458. στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι.

1165. πλὴν τῷ τεκόντι, κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν.] Schol. Πλὴν τῷ τεκόντι.) λείπει τὸ πᾶσι. τουτέστι, πᾶσιν ἄλλοις δυσεπίγνωστος ἦν πλὴν τῷ τεκόντι. μόνος γὰρ οὗτος ἐπεγίνωσκε τὴν Γλαύκην, ἐπείπερ ὀξύτερον κατενόει τὴν κόρην. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ' ὅμως. εὐθὺς δ' ἀπήμων κᾶδος ἐπ' ἀλλότριον. Πίνδαρος. Apud Pindarum Nem. I. 82. vulgo legitur εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

1169. σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,] Hesychius: Πεύκινον δάκρυ. πίσσα.

1170. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις ἀπέῤῥεον,] Rom. C. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις. Lasc. Par. E. Cott. γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων. Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων. Mag. γνάμπτοις ἀδήλων φαρμάκων. Schol. Γναθμοῖς ἀδήλοις.) αἱ δὲ σάρκες, φησὶ, τῶν γναθμῶν κατέῤῥεον ὑπὸ τῶν ἀδηλοποιῶν φαρμάκων. δοτικῇ δὲ ἀντὶ γενικῆς κέχρηται. Hic igitur γναθμοῖς ἀδήλων φαρμάκων legisse videtur, licet ἀδήλοις in lemmate exhibeat. Idem γναθμοῖς pro

[o] Hesychius: Διστόση. τῇ ἡλικίᾳ. Ἀρχίλοχος. Imo, Δὶς τόση, *twice as old.* Δὶς τόσος pro διπλοῦς dixit noster Hec. 292. Med. 1015. Cycl. 147. incertus Rhes. 281. 757.

γνάθοις accepit, haud secus ac ceteri plerique interpretes. Buchananus: *avulsa ossibus | caro venenis per genas tacitis fluit, | ceu taeda lentis laesa sudat lachrymis.* Hesychius: Γνάθμοι. γνάθοι, σιαγόνες. Apud Euripidem Hipp. 1223. γναθμοῖς pro γνάθοις e Par. A. admiserunt Valckenarius et Brunckius. Nostro loco significat *morsibus*. Reiskius: *Recta est lectio scholiorum* [quam improbaverat Barnesius] γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον, mandibulis, *hoc est dentibus*, invisibilibus, *seu corrosione oculis non observanda*, venenorum deliquebant. Admisit hanc scripturam Musgravius.

1171, 2. δεινὸν θέαμα. πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν | νεκροῦ.] Rom. A. B. θίγειν. Rom. C. Mag. θιγεῖν, quod tacite admisit Barnesius. Aldus etiam θιγεῖν Hipp. 885. 1044. Suppl. 1107. Iph. A. 1351. Iph. T. 1045. et fortasse saepius.

1174. ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ.] Rom. C. Pseudogregorius v. 1085. 1221. προσπιτνεῖ. Rom. A. (in quo supra scriptum γρ. καὶ προσπιτνεῖ) B. Par. A. προσπίπτει, quod admisit Brunckius. *In hac senarii sede nihil interest*, inquit, *scribatur* προσπιτνεῖ, *an* προσπίπτει. Vulgatam revocavit Porsonus. Etsi numerorum nihil refert, praestat προσπιτνεῖ, vel potius προσπίτνει, propterea quod hanc formam in communem etiam metro repugnante frequenter mutarunt librarii. Vide ad v. 54. ubi Stobaeus, κακῶς πίπτοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.

1175. ᾤμωξε δ' εὐθὺς, καὶ περιπτύξας χέρας,] Rom. C. χέρας. Rom. A. B. Lasc. Par. A. Cott. δέμας, quod admisit Porsonus. Confert Hec. 734. οὐ γὰρ Ἀργείων, πέπλοι | δέμας περιπτύσσοντες, ἀγγέλλουσί μοι. Item Iph. A. 992. βούλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπτύξαι γόνυ; Pseudogregorium quoque, qui v. 1087. περιπτύσσει πέδον, v. 1222. vero περιπτύσσει πόδας dixit, potius δέμας quam χέρας apud Euripidem legisse suspicatur. Contra dixit Euripides Alc. 349. σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν | εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται, | ᾧ προσπεσοῦμαι, καὶ περιπτύσσων χέρας, &c. Andr. 417. καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰὼν, | δάκρυά τε λείβων, καὶ περιπτύσσων χέρας, | λέγ' οἷ' ἔπραξα. In his dativum ἀπὸ κοινοῦ repetendum censet Porsonus, quem miror non animadvertisse, aeque bene dici περιπτύξας χέρας νεκρῷ ac περιπτύσσων χέρας πατρί.

1176. κύνει, προσαυδῶν τοιάδ'·] Rom. C. κύνει. Rom. A. B. κυνεῖ, quod admisit Brunckius, ut supra v. 1110. Gl. κατεφίλει δὲ προσφωνῶν.

Ibid. Ὦ δύστηνε παῖ,] Sic Rom. B. C. Sed Rom. A. ὦ δύστηνε σὺ, supra scripto γρ. παῖ. Noster Andr. 68. Τὸν παῖδά σου μέλλουσιν, ὦ δύστηνε σὺ, | κτείνειν, ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου. Ibid. 170. εἰς τοῦτο δ' ἥκεις ἀμαθίας, δύστηνε σὺ, &c. Sed Creonti magis convenire videtur ὦ δύστηνε παῖ.

1177. τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;] Sic Rom. A. ante corr. Idem a corr. τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε; Pronomen priore tantum loco habent Rom. B. Lasc. Par. A. quos sequitur Brunckius. Rom. C. neutrobique.

1178, 9. τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν | τίθησιν;] Schol. Τίς τὸν γέροντα.) ὠμογέροντα, τὸν πλησίον θανάτου ὄντα. τύμβους δὲ καλοῦσι τοὺς γέροντας, παρόσον πλησίον εἰσὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ τάφου. Noster Heracl. 166. ἢ κακὸν λόγον | κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα | τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος, | παίδων τε τῶνδ', εἰς ἄντλον ἐμβήσει πόδα. *Alias unico verbo vocant* τυμβογέροντα, inquit Barnesius. Hoc scholiastae restituendum videtur pro ὠμογέροντα, quod primus addidit Matthiae. Hesychius: Τυμβογέρων. ἐσχατόγηρως, καὶ παρηγμένος τῇ διανοίᾳ. Quam diversum ab hoc sit ὠμογέρων, idem ostendit grammaticus.

1181. χρήζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,] Rom. B. C. γεραιόν. Rom. A. γηραιὸν, ut jam monui ad v. 62.

1182, 3. προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης, | λεπτοῖσι πέπλοις.] Schol. Προσείχεθ' ὥσπερ κισσός.) προσεκεκόλλητο, περιεπλέκετο τοῖς πέπλοις αὐτῆς, ὥσπερ ὁ κισσὸς περιπλέκεται τοῖς περὶ αὐτὸν τυγχάνουσιν ἔρνεσιν. Rom. B. ἔρνεσιν ut Aldus. Rom. C. Lasc. ἔρνεσι. Rom. A. ἔρνεσι addita ἐν ab alia manu, ut sit ἐν ἔρνεσι. Barnesius recte ἔρνεσιν. Aldus δασέως etiam Tro. 761. Hel. 183. ψιλῶς Phoen. 199. 656. Iph. A. 116. Tro. 761. Bacch. 874. 1305. Cycl. 611. Hel. 183. Ion. 920. Idem ὦ φίλτατ' ἔρνη apud Sophoclem Oed. C. 1108.

1182. Tres Rom. Pseudogregorius v. 1230. δάφνης ut vulgo. Idem v. 1318. δρυὸς, quod usitatius esse monet Porsonus. Confert Euripidem Hec. 398. Ὁποῖα κισσὸς δρυὸς, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.

1184. ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,] Tres Rom. γόνυ. Sed in A. supra scriptum γρ. δέμας. Quae scriptura e v. 1181. manavit.

1185. ἡδ' ἀντελάζετ'.] Rom. A. C. ἥδ' ἀντελάζετ'. Lasc. ἡ δ' ἀντελάζετ'. Schol. Ἡ δ' ἀντελάζυτ'.) ἡ δ' ἀντελαμβάνετο, ὡς δὴ προσδοκῶσα ἀπαλλαγῆναι τοῦ κακοῦ. Mag. etiam ἀντελάζυτ', quod admisit Porsonus. Altera forma non nisi in imperativo apud Atticos exstare videtur. Euripides Or. 452. ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει. Incertus apud Plutarchum de Ira Cohibenda p. 456. B. οὔτοι πρέπει τὸ σχῆμα. τοὺς αὐλοὺς μεθὲς, | καὶ θὦπλα λάζευ, καὶ γνάθους εὐσχημόνει. Nusquam, quod sciam, apud eos legitur λάζυσο. Observatu dignum est, λάζυσθαι nunc activam significationem habere, nunc eam quam vocant mediam. Noster supra v. 926. λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας. Aristophanes Lys. 209. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ. Apud Euripidem sensus est λάβετε, apud Aristophanem λάβεσθε.

1185, 6. εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι, | σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.] Tres Rom. Lasc. Par. A. B. D. Mag. Put. Burn. ἐσπάρασσ', quod admisit Musgravius. Edd. recentiores ante eum ἐσπάραξ', quod deterius est. Euripides Hec. 1164. παισὶ δ' ἀρκέσαι χρήζων ἐμοῖς, | εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμὸν, | κόμης κατεῖχον· εἰ δὲ κινοίην χέρας, | πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἤνυτον τάλας. Hipp. 1226. κεἰ μὲν εἰς τὰ μαλθακὰ | γαίας ἔχων οἴακας ἰθύνοι δρόμον, | προυφαίνετ' εἰς τοὔμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν, | ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων δρόμον. | εἰ δ'

εἰς πέτρας φέροιντο μαργῶσαι φρένας, | σιγῇ πελάζων ἄντυγι ξυνείπετο | εἰς τοῦθ', ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν, | ἀψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος. Iph. T. 325. ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἄτεροι προσκείμενοι | ἔβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τούσδ' ὠσαίατο, | οὔτις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσεν πέτροις. Thucydides VII. 79. εἰ μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ὑπεχώρουν, εἰ δ' ἀναχωροῖεν, ἐπέκειντο. Hoc exemplo utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 521. p. 740. qui recte monet, praeteritum imperfectum in hac constructione usitatius esse aoristo. In his locis εἰ significat ὁπότε, quod in simili sententia posuit Euripides Suppl. 896. λόχοις δ' ἐνεστὼς, ὥσπερ Ἀργεῖος γεγὼς, | ἤμυνε χώρᾳ, χὤπότ' εὖ πράσσοι πόλις, | ἔχαιρε· λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴτι δυστυχοῖ p.

1187, 8. χρόνῳ δ' ἀπέστη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος | ψυχήν.] Portus, *Tandem vero defecit, et infelix dimisit animam.* Heathius, *Tandem vero se extricavit.* Pertinet ad hanc interpretationem gl. ἡμίφλεκτος. Musgravius ἀπέστη reddit *desiit.* Valckenarius Diatrib. p. 57. ἀπέσβη, *extinctus est*, quod recte admisit Brunckius. In eandem conjecturam inciderat Scaliger. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 422. Ἀπέσβη. ἐσβέσθη ἢ ἐπαύσατο, τέθνηκεν. Similia vide apud Hesychium, Photium aliosque v. Ἀπέσβη, Ἔσβη, Κατέσβη, &c. Copiose de hoc verbo dixit Ruhnkenius ad Timaei glossam p. 40. Ἀπέσβη. τέθνηκεν. Aut Ἀπέσβηκε aut ἀπέθανεν scribere debuit grammaticus. Tantum enim interest inter ἀπέσβη et ἀπέσβηκε, quantum inter ἀπέστη et ἀφέστηκε. Apud Platonem legitur ἀπέσβηκε Polit. p. 269. B. διὰ δὲ χρόνου πλῆθος τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε, τὰ δὲ διεσπαρμένα εἴρηται χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων. Aoristum ἀπέσβη usurpat Euripides Fragm. Inc. cxxvii. ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα, διοπετὴς ὅπως | ἀστὴρ, ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα. Quo exemplo conjecturam suam confirmavit Valckenarius. Saepius hodie non legitur apud probatos scriptores hoc verbum, quod sophistis magnopere placuisse docent exempla ex eorum libris e Ruhnkenio allata.

1189, 90. κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ, | πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.] Rom. C. δακρύοισι. Rom. A. B. Lasc. Pseudogregorius v. 1109. (cui vulgatam tribuit Porsonus) δακρύουσι. Schol. Πέλας ποθεινή.) οἷον συμφορὰ ὄντες ποθεινὴ πρὸς δάκρυα καὶ θρῆνον κεῖνται, ἀντὶ τοῦ ἀξιοδάκρυτος συμφορὰ, οὓς ἄν τις ἰδὼν ποθήσειε δακρῦσαι, ἐλεεινοὺς ὄντας τῷ θεάματι. Is igitur δακρύοισι legisse videtur. Alteram scripturam nec sententiam juvare, et metro nocere monet Porsonus q. Musgravius primum ποθεινὴ δυσνοοῦσι, *optabilis inimicis,* deinde ποθεινὴ βασκάνοισι conjicit. Vulgata recte se habere videtur, licet parum constet, qua ratione ποθεινὴ δακρύοισι pro ποθοῦσα δάκρυα dixerit poëta.

p Euripides El. 1076. μόνην δὲ πασῶν οἶδ' ἐγώ σ' Ἑλληνίδων, | εἰ μὲν πατρῷ' ἦν εὐτυχῆ, κεχαρμένην, | εἰ δ' ἥσσον' εἴη, συννεφοῦσαν ὄμματα. Matthiae ex conjectura Canteri, εἰ μὲν τὰ Τρῷ' ἦν εὐτυχῆ. Rectius Musgravius, εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ. Constructio est: μόνη δὲ πασῶν Ἑλληνίδων ἔχαιρες μὲν, εἰ τὰ Τρώων εὐτυχοῖ, &c.

q Δακρύω secundam corripit apud Aeschylum Cho. 79. στύγος κρατοῦσα. δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων | ματαίοισι δεσποτᾶν | τύχαις κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη. Sed scripturam corruptum censet Porsonus.

1191. καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου.] Buchananus, *De te quid opus oratione?* Portus, *Quare mihi tua quidem* persona *e medio recedat* audito hoc *sermone.* Heathius, *De salute autem mea interponam minime est necesse.* Musgravius, *Quare mihi tua quidem* persona *e tumultu recedat.* Quae interpretatio ut constet, pro λόγου conjicit κλόνου. Bothius, *Drum, ist das Leben dir noch lieb, fleuch die Gefahr* | *der Strafe.* Hoc est, *Quocirca, si vita tibi adhuc cara est, poenae periculum fuge.* Miror locum minime difficilem interpretes tantopere exercuisse. Sensus est, ni fallor, *de tuis quidem rebus parco dicere, consilium tibi dare supersedeo.* Euripides Hec. 1195. καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμίοις ἔχει. | πρὸς τόνδε δ' εἶμι, καὶ λόγοις ἀμείψομαι.

1192. γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.] Pseudogregorius v. 799. γνοίης. Schol. Γνώσῃ γὰρ αὐτή.) γράφεται καὶ γλώσσῃ, ἵν' ᾖ, τῇ ἑαυτῆς γλώσσῃ καὶ φλυαρίᾳ ὄψει ὅσον οὐδέπω τὴν καταληψομένην σε τιμωρίαν, εἰ μὴ συντόμως φύγῃς. Quomodo haec interpretatio cum recepta scriptura, etiam admisso γλώσσῃ, concilianda sit, ignorare me fateor. *Tradit Scholiastes,* inquit Musgravius, *olim scriptum fuisse* γλώσσῃ, *unde non absurde conjicias:* λῷστη γὰρ αὕτη ζημίας ἀποστροφή. Vertit igitur, *Optimum enim hoc poenae effugium.* Ego malim cum vulgata scriptura, *Reperies enim ipsa poenae effugium.*

1193. τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν.] Ita Jason v. 434. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, | τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν.

1194, 5. οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν | δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,] Schol. Τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν.) τοῦτο εἶπεν, ἐπεὶ τινὲς τῶν σοφῶν μεγάλα δύνασθαι τοὺς ἀνθρώπους παρέθεντο, καὶ λογισμῷ δευτέρους εἶναι θεῶν. Ὅμηρος μὲν γὰρ Ὀδυσσέα καλεῖ Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον. Πίνδαρος δέ φησιν οὕτως (Nem. VI. 7.)· ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν φυὰν ἢ μέγαν νόον θνατοῖς; ἐγὼ οὖν, φησὶ, καὶ εἴτισιν ἔδοξε τῶν σοφῶν ἐπᾶραι τὸ ἀνθρώπινον γένος, οὐ παραιτήσομαι σκιὰν ἀποφαίνειν τὰ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους πράγματα.

1196. τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.] Lasc. τούτοις. Deinde tres Rom. Lasc. Pseudogregorius v. 1012. ζημίαν ὀφλισκάνειν. Dixit Medea v. 567. ἐμοὶ γὰρ, ὅστις ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν | πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει. Sed ei sententiae, quam nunc prae manibus habemus, convenientius est μωρίαν. Noster Alc. 1096. Αἰνῶ μὲν, αἰνῶ. μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις. Iph. T. 487. ὡς δύ' ἐξ ἑνὸς | κακὼ ξυνάπτει. μωρίαν τ' ὀφλισκάνει, | θνήσκει θ' ὁμοίως. Similiter ἀμαθίαν Hec. 327. Phoen. 770.

1197. θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ.] Rom. A. Lasc. οὐδείς ἐστιν ut Aldus. Porsonus οὐδεὶς ἐστίν.

Ibid. Pseudogregorius v. 1013. ὄλβιος φύσει, unde Valckenarius ad Hipp. 750. εὐδαίμων φύσει, quod admisit Brunckius. *Quod ad* φύσει *attinet,* inquit Porsonus, *si quis codex praeberet, non illibenter admitterem; sed plura mutat Pseudo-Gregorius, quam ut ei soli tuto credamus.* Imprudens tamen e Brunckiana

retinuit φύσει. In Addendis errorem suum ita agnoscit ad v. 1196. *In versu sequente notam meam cum textu pugnare video. Lector igitur pro arbitrio suo aut reponet ἀνὴρ, aut φύσει retinebit.* Matthiae φύσει retinuit. Ego vero ἀνὴρ revocavi, quod eodem modo παρέλκει in initio Euripideae Antigones: Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς ἀνὴρ, | εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν. Εὐδαίμων autem *ab omni parte beatum* significat. Schol. Εὐδαίμων ἀνήρ.) ἀδαίμονα (sic ed. Ven.) δὲ καλεῖ τὸν ἄχρι τέλους ἀπείρατον κακόν. Quo sensu noster Iph. A. 161. θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς, | οὐδ' εὐδαίμων. | οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος. Item Herc. 103. οἵ τ' εὐτυχοῦντες, διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς.

1198, 9. ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος | ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.] Rom. B. C. εὐτυχέστερος. Rom. A. εὐτυχεστέρως altero ab eadem manu supra scripto. Pseudogregorius v. 1014. εὐκλεέστατος.

1199. Pseudogregorius v. 1015. ὄλβιος δ' ἂν οὔ. Is igitur bis ὄλβιος habet, ubi vulgati libri εὐδαίμων. Secundum ὄλβιος Valckenario obsecutus admisit Brunckius. Beckius εὐδαίμων revocavit. Matthiae vero iterum ὄλβιος.

1200, 1. Ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ | κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.] Rom. C. ξυνάψειν. Rom. A. B. ξυνάπτειν. Pseudogregorius v. 1093. συνάπτειν. Melior est vulgata. Noster Or. 766. Ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.

1202, 3. ὦ τλῆμον, ὥς σου συμφορὰν οἰκτείρομεν, | κόρη Κρέοντος,] Rom. A. B. C. Flor. Par. A. E. Put. συμφορὰς, quod prima litera mutata admisit Porsonus. Lasc. συμφορᾶς. *Non male scriberetur*, inquit Brunckius, ὡς σὲ συμφορᾶς οἰκτείρομεν. *Imo hoc elegantius esset.* Cujus constructionis exempla passim occurrunt. Aeschylus Prom. 397. Στένω σε τᾶς οὐλομένας | τύχας, Προμηθεῦ. Ag. 1330. Ὦ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου. Sophocles El. 920. Φεῦ, τῆς ἀνοίας ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι. Euripides Phoen. 1434. Φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπους, σ' ὅσον στένω. (Vulgo deest σ'.) Hipp. 1409. Στένω σε μᾶλλον ἢ 'μὲ τῆς ἁμαρτίας. Heracl. 233. Ὤικτειρ' ἀκούσας τούσδε συμφορᾶς, ἄναξ. Ita tres codices, quorum is quem Musgravius G. appellat, a correctore habet τάσδε συμφοράς. Haec varietas, ut vides, magnam speciem Brunckii conjecturae addit. Sed vulgatam confirmare videtur Sophocles El. 788. Οἴμοι τάλαινα. νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα, | Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφοράν. Euripides Hipp. 1405. Ὤιμωξα κἀγὼ καὶ πατρὸς δυσπραξίας. Idem apud Aristophanem Thesm. 1067. Σὺ δ' εἶ τίς, ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος; Neque aliter infra v. 1314. ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' (i. e. τὴν ἐμὴν ξυμφορὰν) αἰάζειν πάρα. Plura colligere supersedeo. Dedi igitur ὥς σου ξυμφορὰν οἰκτείρομεν, licet plerique libri συμφορὰς habeant.

1203, 4. ἥτις εἰς Ἅιδου δόμους | οἴχῃ, γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.] Rom. C. Pseudogregorius v. 877. δόμους. Rom. A. B. Lasc. Par. A. πύλας, quod admisit Brunckius. Revocavi δόμους, nec legere memini apud tragicos εἰς Ἅιδου πύλας οἴχεσθαι, aut aliquid ejus-

modi. Qui apud eos ad inferos descendunt, non ad limen consistunt, sed ipsam domum ingrediuntur. Sophocles Ant. 1240. κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ | τέλη λαχὼν δείλαιος εἰς Ἀΐδου δόμους. Euripides Hipp. 895. ἢ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς Ἀΐδου δόμους | θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων. Alc. 25. ἱερέα θανόντων, ὅς νιν εἰς Ἀΐδου δόμους | μέλλει κατάξειν. Ibid. 74. ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Ἀΐδου δόμους. Ion. 1273. εἴσω γὰρ ἄν με περιβαλοῦσα δωμάτων, | ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Ἀΐδου δόμους. Herc. 610. Ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς Ἀΐδου, τέκνον. Ἀΐδου πύλας memorant quidem tragici, sed non eo sensu, qui cum superioribus exemplis comparari possit. Euripides Hec. 1. Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας | λιπὼν, ἵν' Ἀΐδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν. Hipp. 56. οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεῳγμένας πύλας | Ἀΐδου, φάος δὲ λοίσθιον βλέπων τόδε. Ibid. 1447. Ὄλωλα. καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας. Alc. 120. Μόνος δ' ἂν εἰ φῶς τόδ' ἦν | ὄμμασιν δεδορκὼς | Φοίβου παῖς, προλιποῦσ' | ἦλθεν ἕδρας σκοτίους, Ἀΐδα τε πύλας. Ubi πύλας suspiciosum est propter metrum. Secus ac tragici loquitur scriptor libri, qui Σοφία Σολομῶντος dicitur, c. xvi. 13. σὺ γὰρ ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχεις, καὶ κατάγεις εἰς πύλας Ἀΐδου καὶ ἀνάγεις.

1205, 6. Φίλαι, δέδοκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι | παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,] Rom. C. τοὔργον ut Aldus. Rom. A. B. Lasc. τοὖργον. Vide ad τἄλλα v. 888. Ordo est, δέδοκταί μοι τοὔργον, ὡς τάχιστα παῖδας κτανούσῃ. De κτανούσῃ vide ad v. sequentem.

1207, 8. καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν, ἐκδοῦναι τέκνα | ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.] Schol. Σχολὴν ἄγουσαν.) διατριβὴν, βραδυτῆτα. πάλιν δὲ τῷ συνήθει σχήματι ἐχρήσατο. καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀγούσῃ. Exempla τοῦ συνήθους σχήματος vide ad v. 727. Si per metrum licuisset, ἀγούσῃ fortasse reposuissent librarii. Eorum enim culpa legi mihi videtur κτανούσῃ superiore versu. Conferendus omnino Sophocles 958. ποῖ γὰρ μενεῖς ῥάθυμος, εἰς τίν' ἐλπίδων | βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ᾗ πάρεστι μὲν στένειν, | πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ, | πάρεστι δ' ἀλγεῖν, εἰς τοσόνδε τοῦ χρόνου | ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε. Ita quidem vulgo legitur. Sed quis vulgatae scripturae ita addictus est, ut non fateatur, poëtam ante accusativum γηράσκουσαν potius ἐστερημένην quam ἐστερημένῃ fuisse scripturum? Utrobique utrumque accusativum in dativum mutassent librarii, si ἀγούσῃ et γηρασκούσῃ ante vocalem stare possent. Eidem caussae haud dubie tribuendum est, quod πάσχουσαν v. 797. exhibent omnes libri.

Ibid. Sequebantur duo versus 1031, 2. qui nunc semel tantum leguntur.

1209. ἀλλ' εἶ' ὁπλίζου, καρδία.] de accentu τοῦ εἶα vide ad v. 395. Hic tres Rom. cum Aldo consentiunt. A. etiam εἶα sine elisione.

1209, 10. τί μέλλομεν | τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;] Sic tres Rom. aliique fortasse omnes. Legendum tamen videtur μὴ οὐ πράσσειν. Aeschylus Prom. 628. Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ

γεγωνίσκειν τὸ πᾶν; Sophocles Aj. 540. Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; Euripides Tro. 792. τίνος ἐνδέομεν μὴ οὐ πανσυδίᾳ | χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός; Aristophanes Ach. 319. Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, | μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φοινικίδα; In his exemplis particula interrogativa negativum sensum exprimit. Idem valent verba τί μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν quod μὴ μέλλε γεγωνίσκειν, idem τίνος ἐνδέομεν quod οὐδενὸς ἐνδέομεν. Si secus esset, non diceretur μὴ οὐ, ut obiter post alios monui ad v. 215. p. 120. not. d. In hujusmodi locis librariorum negligentia saepius excidisse οὐ monet Hermannus de Ellipsi et Pleonasmo p. 221. In Aeschyli Sophoclisque locis supra allatis οὐ omittunt nonnulli codices. Apud Sophoclem μὴ παρουσίαν habet ed. utraque Juntina [r].

1211, 2. ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λάβε ξίφος, | λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου.] Schol. Πρὸς βαλβῖδα.) βαλβὶς κυρίως ἡ τῶν δρομέων ἄφεσις. ἄγε δή, ὦ Μήδεια, πρὸς ἄφεσιν ὅρμα, καὶ ἀρχὴν δυστυχοῦς βίου καὶ πράξεως ἐκτόπου. Rectius, opinor, πρὸς ἀγῶνα.

1213. καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,] Gl. μαλακισθῇς. Supra v. 1023. dixit Medea, χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.

Ibid. Mallet Beckius μήτ' ἀναμνησθῇς, eodem errore quo Brunckius μήτ' ἐρετμῶσαι v. 4.

1214. ὦ φίλταθ', ὡς ἔτικτες,] Tres Rom. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. Burn. Reiskius e conjectura, ὡς φίλταθ', quod admisit Musgravius. Haec scriptura inutilem reddit Scaligeri conjecturam ἂν ἔτικτες, ut ὧν ἔτεκες v. 1247. Brunckius ὥς σφ' ἔτικτες. *Quod inserui,* inquit, *pronomen facile excidere potuit.* Beckius pronomen expulit, probante Porsono.

1214, 5, 6. ἀλλὰ τήνδε γε | λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν, | κἄπειτα θρήνει.] Mag. σε pro γε.

1215. Rom. C. λαθοῦ. Lasc. λάθου. Rom. A. B. λαβοῦ. In A. supra scriptum ab eadem manu ἀττικῶς, a diversa γρ. λαθοῦ.

[r] Corrigendus Euripides Phoen. 305. τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα | περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου; Incertus Rhes. 673. τί μέλλετε, | σκηπτοῦ 'πιόντος πολεμίων, σῶσαι βίον; Legendum θιγγάνειν et σώζειν. Μέλλειν cunctandi significatione ne futuri quidem infinitivum, nedum aoristi, adsciscit. Aeschylus Ag. 917. δμωαί, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος, | πέδον κελεύθου στρωννύναι (an στορνύναι) πετάσμασιν; Sophocles Oed. T. 678. Γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω; Oed. C. 1627. Ὦ οὗτος, οὗτος Οἰδίπους, τί μέλλομεν | χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται. Euripides Hec. 726. Ἑκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ; Or. 1283. τί μέλλεθ', οἱ κατ' οἶκον, ἐν ἡσυχίᾳ | σφάγια φοινίσσειν; Phoen. 1152. τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις, | γυμνῆτες, ἱππῆς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται; Heracl. 1045. Τί δῆτα μέλλετ' (εἰ πόλει σωτηρίαν | κατεργάσασθαι τοῖσί τ' ἐξ ὑμῶν χρεὼν) | κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδ', ἀκούοντες τάδε; Hel. 1609. Τί μέλλετ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα, | σφάζειν, φονεύειν βαρβάρους, νεώς τ' ἄπο | ῥίπτειν ἐς οἶδμα; Aristophanes Vesp. 402. Εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν, | ἥνπερ ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν; Longe diversum esset κινῆσαι. Idem Av. 365. Εἰπέ μοι, τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων, | ἀπολέσαι, παθόντες οὐδέν, ἄνδρε, καὶ διασπάσαι, | τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε συγγενεῖ καὶ φυλέτα; Altero sensu nihil refert, τί μέλλεις, an μὴ μέλλε, an μέλλεις cum interrogatione dicatur. Sophocles Phil. 1449. Μή νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν. Euripides El. 576. Ἔπειτα μέλλεις προσπίτνειν τοῖς φιλτάτοις; Aristophanes Av. 351. ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τῶδε τίλλειν καὶ δάκνειν. In his soloeca essent πράξειν, προσπεσεῖσθαι, τιλεῖν, δήξεσθαι, nec meliora πρᾶξαι, προσπεσεῖν, τῖλαι, δακεῖν.

1216. *καὶ γὰρ εἰ κτείνεις σφ' ὅμως,*] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Lasc. *εἰ κτενεῖς* (Lasc. *κτενεῖσα*) *σφ' ὅμως*, quod admisit Porsonus, distinctione tamen ante *ὅμως*, ut vulgo, posita. De hac re vide ad Sophoclis Aj. 15. Mus. Crit. T. I. p. 351. Exemplis addatur Euripides Iph. T. 1232. *τἄλλα δ', οὐ λέγουσ' ὅμως, | τοῖς τὰ πλείον' εἰδόσιν θεοῖς, σοί τε σημαίνω, θεά.* Bacch. 1315. *ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ γὰρ οὐκέτ' ὢν ὅμως, | τῶν φιλτάτων ἔμοιγ' ἀριθμήσει τέκνων.* Ita distinguendum hoc argumento docemur, quod *ὅμως* interdum sententiam claudit. Aeschylus Theb. 718. *Πιθοῦ γυναιξὶν, καίπερ οὐ στέργων ὅμως.* Cho. 113. *Μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως.* Euripides Alc. 938. *Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον | τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως.*

1217. *φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.*] Rom. C. *φίλοι γ' ἔφυσαν.* Rom. A. B. Lasc. *φίλοι τ' ἔφυσαν.* Omnes, ni fallor, *δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.* Nescio an legendum, *φίλοι τ' ἔφυσαν, δυστυχής τ' ἐγὼ γυνή.* Aeschylus Pers. 210. *ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, | ὑμῖν δ' ἀκούειν.* Malebat Stanleius *δεῖμά τ' ἔστ' ἰδεῖν*, ut sensus esset, *et mihi terribile visu, et vobis auditu.* Recte Blomfieldius in annotatione, *ταῦτ' ἐμοί τε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, | ὑμῖν τ' ἀκούειν.* II. Euripides Phoen. 1619. *Σοί γ' εὖ λέλεκται. γόνατα μὴ χρώζειν ἐμὰ, | ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.* Ita Valckenarius pro *σοί τ' εὖ λέλεκται*, quod servari non posse monet, nisi scribatur *ἐγώ τε.* Valckenarium sequitur Porsonus. Ego scripsissem *ἐγώ τε ναίειν*, quod admisit Matthiae. III. Hel. 1343. *χιονοθρέμμονάς γ' ἐπέρασ' | Ἰδαιᾶν νυμφᾶν σκοπιὰς, | ῥίπτει δ' ἐν πένθει | πέτρινα κατὰ δρία πολυνίφεα.* Scribendum *χιονοθρέμμονάς τ' ἐπέρασ'—ῥίπτει τ' ἐν πένθει—*

1218—59. Hujus carminis *ἔκδοσιν* fecit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 290—3. in qua nonnulla rectius quam in superioribus constituta sunt. Primos quatuor versus ita Latine reddit Ennius Medea Exsule apud Probum in sextam Virgilii Eclogam: *Jupiter, tuque adeo, summe Sol, res omnes qui inspicis, | quique lumine tuo maria, coelum ac terram contines, | inspice hoc facinus, priusquam fiat prohibeas scelus.* Ita Porsonus. Vulgo *qui res omnes inspicis—mare—prohibe.*

1218, 9. *Ἰὼ γᾶ τε καὶ παμφαὴς | ἀκτὶς ἀελίου,*] Wakefieldius Sylvae Crit. I. p. 130. pro *γᾶ* scribendum censet *Ζᾶ*, quod *Ζεῦ* significare putat. Cui scripturae Ennium favere monet. Vulgatam paullo subtilius explicat scholiastes his verbis: *Ἰὼ γᾶ τε καὶ παμφαής.)—καὶ ἥλιον μὲν ἐπικαλεῖται ὡς πρόγονον Μηδείας, καὶ ὅτι πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει· τὴν δὲ γῆν ὡς μέλλουσαν εἰσδέχεσθαι ταῖς μιαιφονίαις* (an *τῆς μιαιφονίας*) *τὸ αἷμα.* Exclamationem *ὦ γῆ καὶ ἥλιε* usurpant Demosthenes aliique. Tragici formam variant, sententiam conservant. Noster Hipp. 601. *Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ, | οἵων λόγων ἄρρητον εἰσήκουσ' ὄπα.* Quae cum nostris contulit Valckenarius. Quod voluit Wakefieldius, Tellurem et Jovem conjungit noster El. 1177. *Ἰὼ γᾶ καὶ Ζεῦ πανδερκέτα | βροτῶν, ἴδετε τάδ' ἔργα φόνι|α, μυσαρὰ, δίγονα σώματ' ἐν | χθονὶ*

κείμενα πλαγᾷ | χερὸς ὑπ' ἐμᾶς, ἄποιν' ἐμῶν πημάτων. Ita quidem vulgo legitur, nisi quod versus aliter distributi sunt. Sed metri caussa reponendum videtur, Ἰὼ γᾶ τε καὶ πανδερκέτα [s]. Solem potius quam Jovem πανδερκέταν βροτῶν appellari existimo.

1219. Primam corripit ἀελίου, ut apud Sophoclem Trach. 83. πῶς δ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τὰ νῦν ἴδοι; Plura exempla attulit Seidlerus p. 103.

1219, 20. κατείδετε, εἴδετε τὰν | ὀλομέναν γυναῖκα,] Tres Rom. Par. A. κάτίδετε. Lasc. Par. B. D. κατείδετε. Hi omnes εἴδετε omittunt. Rom. E. etiam κατίδετε habet. Utrum vero εἴδετε omittat, necne, non dixit Musgravius. Schol. Κατείδετε.) κατοικτείρατε καὶ ἐλεήσατε ἐπιβλέψαντες (vulgo ἀποβλέψαντες), καὶ προνοήσασθε δι' οὗ τρόπου δυνατὸν αὐτὴν ἐπισχεθῆναι τοῦ φόνου τῶν παίδων. Grammatici interpretatio ad κατίδετε spectat, licet in lemmate indicativum exhibeat. Reiskius κατείργετ', εἴργετε, *cohibete, cohibete*, ut κάτειργε mox v. 1225. Heathius κατείδετ', εἴδετε. Tandem recte Musgravius κατίδετ', ἴδετε. Notandum autem verbum simplex composito ejusdem significationis subjectum. Cujusmodi repetitiones apud tragicos satis frequentes sunt. Euripides Hec. 166. ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες, | ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι πήματ', ἀπ|ωλέσατ', ὠλέσατ'. οὐκέτι μοι | βίος ἀγαστὸς ἐν φάει. Or. 180. ὑπὸ γὰρ ἀλγέων, ὑπό τε συμφορᾶς | διοιχόμεθ', οἰχόμεθα. Ita pro διοιχόμεθα διοιχόμεθα primus edidit Kingius. Ibid. 1465. ἁ δ' ἀνίαχεν, ἴαχεν, οἴμοι μοι. Aldus bis ἴαχεν. Alc. 400. ὑπάκουσον ἄκουσον, ὦ | μᾶτερ, ἀντίαζω [t]. Cum his conferre nolim quod dixit noster Bacch. 1062. λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον, | κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν εἰς μέλαν πέδον.

1220. Rom. C. ὀλομέναν. Rom. A. B. Lasc. Mag. οὐλομέναν metro repugnante.

1220, 1. πρὶν φοινίαν | τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.] Rom. A. a corr. B. C. Lasc. Mag. πρὶν φονίαν. Rom. A. ante corr. πρὸς φονίαν supra scripto γρ. πρίν. Quod ad φονίαν attinet, eadem varietas mox v. 1226. Vide etiam ad v. 835.

1221. Rom. A. B. τέκνοις. Rom. C. τέκνοισι.

1222, 3. σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς | ἔβλαστεν.] Tres Rom. ἔβλαστε, cetera ut vulgo. Verbis σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς non bene respondent δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς v. 1232. Musgravius igitur σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ conjicit, quod admisit Brunckius. Porsonus vulgatam revocavit. Seidlerus et Matthiae τᾶς σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς;

1223, 4. θεῶν δ' | αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.] Tres Rom. Mag.

[s] His quinque versibus respondent v. 1190—4. sic distribuendi: Ἰὼ Φοῖβ', ἀνύμνησας δίκαν, | ἄφατα φανερὰ δ' ἐξέπρα|ξας ἄχεα, φοίνοια δ' ὤπασας | λέχε' ἀπὸ γᾶς τᾶς Ἑλλανίδος. | τίνα δ' ἑτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένος. Legendum quoque ἄφαντα φανερὰ δ' ἐξέπρα|ξας ἄχεα, φόνια δ' ὤπασας | λέχε' ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος. Ἄφαντα de meo dedi, cetera ex aliorum conjectura. Tres sunt iambici dimetri, quibus respondent, βροτῶν, ἴδετε τάδ' ἔργα φόνι|α, μυσαρὰ, δίγονα σώματ' ἐν | χθονὶ κείμενα πλαγᾷ. Tertius versus corruptus est.

[t] Sophocles Oed. C. 1491. Ἰὼ παῖ, βᾶθι, βᾶθ', εἴτ' ἄκραν | ἐπὶ γύαλον ἐναλίῳ &c. Legendum videtur, Ἰὼ παῖ, πρόβαθι, βᾶθ'. Ita v. 840. πρόβαθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτ' ἔντοποι.

θεοῦ, quod cum tacite ediderit Brunckius, non dubito etiam in Par. A. legi. Beckius θεῶν revocavit. Schol. Θεῶν δ' αἷμα.) γένος. ἐπεὶ οὖν φόβος ἐστὶ τὸ θεῖον αἷμα ὑπὸ ἀνθρώπων πεσεῖν, καὶ σὺ αὐτὴν, Ἥλιε, τιμώρησαι.

1224. Rom. A. a corr. B. C. αἷμα. Rom. A. ante corr. Flor. Lasc. Par. A. B. D. αἵματι, quod admiserunt Seidlerus et Matthiae [u]. Deinde tres Rom. πιτνεῖν. Sed A. ante corr. recte πίτνειν. Vide ad v. 54. Sive αἷμα πίτνειν sive αἵματι πίτνειν legatur, versus ἀντίστοιχοι non bene congruunt. Musgravius αἷμα φθίνειν conjicit, Porsonus in antistrophico versu καὶ ζαμένης.

1225, 6. ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειρ|γε,] *Delendum fortasse ὦ*, inquit Porsonus, cujus conjecturam metrum corrumpere monet Seidlerus.

Ibid. Tres Rom. κάτειργε, quod κώλυε significat. Sed A. ante corr. κάθειργε, cui diversum sensum tribuunt grammatici, nempe σύγκλειε.

1226, 7. κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν, | τάλαινάν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλαστόρων.] Tres Rom. Lasc. Mag. φονίαν, ut paullo ante v. 1220. Seidlerus τάλαιναν φονίαν τ'. *Transposui verba φονίαν τάλαιναν*, inquit, *quamquam metrum quidem vulgarem ordinem ita ferret, si φονίαν ut disyllabon acciperetur.* Brunckius, Beckius et Matthiae φονίαν τάλαινάν τ'. Melior mihi videtur Seidleri ratio. Cum vero scriptura nimis incerta sit, vulgatam revocavi.

1227. Rom. C. ἐριννύν. Rom. A. ἐρινῦν. Rom. B. ἐριννῦν. Hi omnes ut vulgo ὑπ' ἀλαστόρων. Mag. ὑπ' ἀλλαστόρων. Haec verba alii aliter explicant. Scholiastae ὑπὸ cum ἔξελε conjungendum videtur, ut sit ὑπέξελε. Meliorem interpretationem praebet Rom. A. in quo supra scripto gl. πεμφθεῖσαν. Musgravius in annotatione Ἐρινύσ' ὑπ' (voluit ὕπ') ἀλάστορον. *Quod neque ipse interpretatur*, inquit Porsonus, *neque ego intelligo.* Ipse praepositionem delendam censet, recte improbante Seidlero.

1228. Μάταν μόχθος ἔῤῥει τῶν τέκνων.] Articulum omittunt tres Rom. Flor. Lasc. Par. A. B. D. Put. quibus obsecutus est Musgravius. Heathius ἔῤῥει δὲ τῶν τέκνων, quae verba verbis καὶ

[u] Si αἵματι scripsit Euripides, facile absorberi potuit ultima syllaba a prima sequentis vocis litera. *Nullum erroris genus frequentius, quam ubi eaedem vel valde simile lineae diversas literas constituunt. Hinc perpetuo confunduntur, aut a se invicem perduntur*, IT, Π, TI. Ita Porsonus ad Phoen. 1277, 8. Syllabae τι ante π amissae exempla nonnulla apponam. I. Aeschylus Theb. 1074. Δράτω πόλις καὶ μὴ δράτω | τοὺς κλαίοντας Πολυνείκην. Arridet mihi conjectura viri docti, cujus nomen ignoro, δράτω τι πόλις. II. Euripides Alc. 545. Αἰσχρὸν παρὰ κλαίουσι θοινᾶσθαι φίλοις. Vide an legendum Αἰσχρόν τι. Alias conjecturas vide apud Monkium. III. Hel. 362. θῦμα τριζύγοις θεοῖσι, τῷ τε σύραγγ' (aliae edd. σύριγγ') ἀοι|δαὶ σέβιζον Πριαμίδας ποτ' ἀμφὶ βουστάθμους. Recte σεβίζοντι Musgravius, cetera minus bene. Ita fere legendum: θῦμα τριζύγοις θεαῖσιν, | τῷ τε συρίγγων ἀοιδαῖς | ἐντραφέντι Πριαμιδᾶν Ἴ|δας πότ' ἀμφὶ βουστάθμους. Dedi ἐντραφέντι, non quo Euripidem ita scripsisse arbitrer, sed nihil melius succurrit. Τῷ Πριαμιδᾶν, *illi Priamidarum*, ut τῷ Ἀτρειδᾶν Iph. T. 139. IV. Aristophanes Pac. 394. Εἰ Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τᾶς ὀφρῦς. Ita Aldus in textu, sed in scholiis recte Εἴ τι. V. Cratinus Ὀδυσσεῦσιν apud Suidam aliosque v. Ἄθυρμα: νεοχμὸν παρῆχθαι ἄθυρμα. Legendum νεοχμόν τι. Pars est anapaestici tetrametri.

παμφαὴς ἀκτὶς respondere credidit. Versus nunc melius distributi leguntur. Schol. *μόχθος δὲ τέκνων, ὁ μοχθηρὸς βίος τῶν τέκνων.* Rectius explicat Medea v. 997, 8, 9. Noster Suppl. 1134. *Ἰὼ ἰώ. ποῦ δὲ πόνος ἐμῶν τέκνων; | ποῦ νυχευμάτων χάρις, | τροφαί τε ματρὸς, ἄϋπνά τ' ὀμμάτων τέλη, | καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων;*

1229. *καὶ μάταν γένος φίλιον τέκες,*] Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. *ἄρα μάταν*, quod admisit Seidlerus. Rom. C. Lasc. Put. *μάταν* sine *καὶ* et *ἄρα.* Musgravius *μάταν ἄρα.* Brunckius *μάταν ἄρα.* Hunc sequuntur Beckius et Porsonus, Musgravium Matthiae. Recte additum videtur *ἄρα.* Sophocles El. 772. *Μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἥκομεν.* Euripides Alc. 672. *μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν.* Tro. 820. *Μάταν ἄρ', ὦ χρυσέαις | ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων | Λαομεδόντιε παῖ, | Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων | πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν.* Herc. 339. *Ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην, | μάτην δὲ παιδός τοι νεὼν ἐκλήζομεν*[x]. Incertus Rhes. 950. *Μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρήκιος διφρηλάτης | ἐδέννασ', Ἕκτορ, τῷδε βουλεῦσαι φόνον.* Eodem sensu *ἄλλως ἄρα* noster Med. 997. Idem Tro. 752. *ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον, | ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα, διὰ κενῆς ἄρα | ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε.* Rectius igitur *μάταν ἄρα* quam *ἄρα μάταν*, licet hoc praebeant plerique codices.

Ibid. Tres Rom. Flor. Lasc. Par. A. E. Mag. *ἔτεκες*, quod admisit Musgravius.

1229, 30, 1. *ὦ | κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων | πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβόλαν.*] Rom. C. Lasc. *ὦ* omittunt. Vide ad *ὦ γύναι* v. 135.

1230. Rom. C. Lasc. *κυανεᾶν*, ut Aldus. Rom. A. *κυανέαν* supra scripto *ῶν* cum gl. *δωρικῶς.* Genitivus pluralis *κυανεῶν* nihili vox est. Dorice autem rectius scribitur *κυανεᾶν* quam *κυανέαν.* Attice quidem genitivus pluralis adjectivorum femininus eodem accentu effertur quo masculinus, quoties iisdem literis scribitur. Dicitur e. g. *τῶν ἄλλων γυναικῶν*, licet substantivorum, quorum nominativus pluralis in *αι* desinit, genitivus accentum circumflexum in ultima habeat. Femininum enim *ἄλλων* a masculino suo non magis diversum est, quam femininum *τὼ* a masculino *τώ.* In dialecto vero Dorica aliter se res habet. Genitivus pluralis femininus a masculino scriptura differt, neque magis scribendum Dorice *τᾶν ἄλλαν γυναῖκων*, quia scribitur *τῶν ἄλλων ἀνδρῶν*, quam scribitur Attice *πάσων γυναικῶν*, quia scribitur *πάντων ἀνδρῶν.* Scribendum igitur apud Sophoclem Oed. C. 1248. *νυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν*, non, ut vulgo, *νυχίαν ἀπὸ ῥιπᾶν.* Quo exemplo corrigendi omnes loci, in quibus legitur genitivus in *αν προπερισπωμένως.*

1231. Rom. C. *πετρᾶν ἀξενωτάταν.* Rom. A. B. *πετρῶν ἀξενωτάτων.* Schol. *Πετρᾶν ἀξενωτάτων.) περιφραστικῶς τὴν Προποντίδα, παρ-*

[x] Codd. Par. *τὸν νεών.* Conjicit Hermannus, *μάτην δὲ παίδων γονέα νῷν ἐκλήζομεν.* Mihi magis arridet *γονέ' ἐμῶν.* Noster El. 1206. *κατεῖδες, οἷον ἁ τάλαιν' ἐῶν πέπλων | ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖσι;* Seidlerus: *Pro ἐῶν in mentem venerat legendum ἔξω, aut saltem ἑόν; nam languere certe videtur ἐῶν. Reiskius ἐκ τῶν.* Imo legendum *ἐμῶν πέπλων | ἐλάβετ'.*

ὅσον οἱ προσβάλλοντες τῷ τόπῳ κακῶς διατίθενται. Recte ἀξενωτάταν, εἰσβολὰν scilicet.

1232, 3. δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς | χόλος προσπιτνεῖ,] Rom. B. C. δειλαία. Rom. A. δειλέα supra scripto αι. Versus strophico 1222. melius responderet, si δειλαία dactylus esset, vel etiam spondeus. Δειλαίαν spondeus esse videtur apud Euripidem Suppl. 277. πρός σε γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι, | ἄντομαι, ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα, δειλαίαν | οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέτιν [τάφου]. Aut neuter locus corruptus est, aut uterque eadem medicina indiget. Musgravius legendum suspicatur, δείλαιόν τι σοι φ. β. χ. προσπιτνεῖ, *miserum quiddam tibi accidit gravis haec ira*. De qua conjectura ipse ait: *Juvat autem metrum non minus, quam sensum, haec emendatio.* Ego quidem non video, quid metri referat, utrum δειλαία, τί an δείλαιόν τι scribatur. Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 257. τί σε φρενῶν legendum censet.

1233. Omnes libri, ni fallor, προσπιτνεῖ. Vide ad πίτνοντα v. 54.

1234. καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;] Porsonus ad strophicum versum 1224. pro δυσμενὴς legi posse monet ζαμενὴς, quod exstat apud Sophoclem Aj. 147.

Ibid. Rom. A. B. φόνος ἀμείβεται. Rom. C. Lasc. ἀμείβεται (Rom. C. ἀμείρεται) φόνος. Verbi ἀμείβεται sensu non nimis perspicuus est. Vertit Buchananus *cumulatur*, Portus *respondet*, Barnesius et Musgravius *succedit*. Ita explicat Reiskius: Ἀμείβεται *et metaphorice dictum pro* περαίνεται, *ab iis qui limen domus* ἀμείβουσι, transeunt. Conferendus Noster El. 1093. εἰ δ' ἀμείψεται | φόνον δικάζων φόνος, ἀποκτενῶ σ' ἐγὼ | καὶ παῖς Ὀρέστης, πατρὶ τιμωρούμενοι. Nescio an Anglice significet *to ensue.*

1235, 6, 7. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιά|σματ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταισι ξύνοι|δα θεόθεν πιτνόντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.] Schol. Αὐτοφόνταις.) τοῖς αὐτοχειρίοις. τούτοις (Matthiae mavult τουτέστι,) σύμφωνα καὶ ἄξια τοῦ τολμήματος κακὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐστι προσπίπτοντα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἀξίως οἱ θεοὶ τούτους κολάζουσιν. ὁ δὲ νοῦς, χαλεποὶ οἱ φόνοι τοῖς αὐτοχειρίοις, τουτέστι, χαλεπὸν μίασμα καὶ δυσέκνιπτον ὁ φόνος ὁ κατὰ τῶν ὁμογενῶν τοῖς τολμῶσιν αὐτόν. γράφεται δὲ καὶ συνῳδὰ, ὅ ἐστι τὸ ἑξῆς, ξυνῳδὰ θεόθεν ἐπὶ δόμοις πιτνοῦντ' (ed Ven. πιτνούτ', Flor. 6. πίπτοντ') ἄχη. χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματα ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις. Ultima turbata sunt, ut jam sciri non possit, quo ordine poëtae verba collocanda monuerit grammaticus. Recte ξυνῳδὰ, ut mox videbimus. Reliqua scripturae diversitas, quam praebent codices, nihil interpretationi confert. Musgravius pro ἐπὶ γαῖαν legendum suspicatur, ἐπιτεῖναι, pro ξύνοιδα vero ξύνοικα. Vertit: *Piacula enim domestica potenter intendunt hominibus* (χαλεπὰ ἐπιτεῖναί εἰσι) *luctus, qui divinitus in homicidarum domos incidere solent, et cum iis habitare.* Sed praestat ξυνῳδὰ, *consona, congrua.* Ξυνῳδὰ *reddendum videtur* εἰκότα, δίκαια, ait Porsonus. Neque metrum ἐπιτεῖναι admittit. Optima ratio mihi videtur: χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ἐστιν ὁμογενῆ

μιάσματα, τουτέστι, ἄχη ξυνῳδὰ θεόθεν ἐπὶ γαῖαν πίτνοντα αὐτοφόνταις ἐπὶ δόμοις. Verba *ἄχη πίτνοντα αὐτοφόνταις ἐπὶ δόμοις* eandem constructionem habere mihi videntur quam *λίθος ἔπεσέ μοι ἐπὶ κεφαλῇ.* Quanquam nihil obstat, quo minus *αὐτοφόνταις* pro adjectivo accipiatur.

1235, 6. Rom. A. B. *ὁμογενῆ μιάσματα.* Rom. C. *αἱμογενῆ μιάσματ'.*

1236. Rom. A. C. Lasc. Mag. *αὐτοφόνταις,* quod admiserunt Seidlerus et Matthiae. Rom. B. *αὐτοφόντες.*

1236, 7. Tres Rom. Lasc. Par. omnes, Mag. Cott. *συνῳδὰ* vel *ξυνῳδά.* Illud admisit Brunckius, hoc Porsonus. Rom. A. B. Par. A. *συν-*, Rom. C. Lasc. *ξυν-.* Tres Rom. Lasc. *ω* pro *ῳ.* In Rom. A. supra scriptum *γρ. σύνοιδα.*

1237. Rom. A. ante corr. *πίτνοντ'.* Idem a corr. B. *πιτνόντ'.* In A. supra scriptum *ῶν.* Rom. C. Lasc. Mag. *πιτνοῦντ',* quod admisit Porsonus. Scholiorum ed. Ven. *πιτνούτ'.* Brunckius et Beckius *πιτνοῦσ',* media distinctione post *μιάσματ'* posita. Attice non dici *ἄχη πίπτουσι,* sed *ἄχη πίπτει,* monet Porsonus.

Ibid. Tres Rom. ut vulgo *ἐπὶ δόμοις ἄχη.* Sed in A. eadem manus *ους* super *δόμοις* scripsit, recentior super *ἄχη.*

1238. *Οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;*] Dawesius p. 207. mavult *πῆ* (rectius *πῇ*) *φύγω.* Ita Aeschylus Prom. 587. *ἅδην με πολύπλανοι πλάναι | γεγυμνάκασ', οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπη | πημονὰς ἀλύξω.* Ibid. 905. *τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ | μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.* Euripides Or. 1375. *αἶ αἶ, πᾶ φύγω, ξέναι.* Hipp. 877. *πᾶ φύγω | βάρος κακῶν;* Ita Valckenarius pro *ποῦ φύγω.* Rectius *ποῖ φύγω.* Ita Aeschylus Suppl. 784. Sophocles. Oed. C. 828. 1738. Aj. 403. Euripides Or. 597. Phoen. 984. 1668. (*Πολλή σ' ἀνάγκη. ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;*) Iph. T. 291. 1204. (*ΙΦ. Δεσμὰ τοῖς ξένοισι προσθείς. ΘΟ. Ποῖ δέ σ' ἐκφύγοιεν ἄν;*) Ion. 1253. Aristophanes Av. 353. Thesm. 696. 1103. Plut. 438. Nec quidquam refert, utrum sensus sit *ποῖ* an *πῶς.*

Ibid. Lasc. *φύγῳ.* Aldus *μόλῳ* v. 664. *κτάνῳ* v. 766. *ἴδῳ* v. 1282. Ea scilicet scribendi ratio frequens est in codicibus.

1239. *Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'. ὀλλύμεσθα γάρ.*] Lasc. *ὀλλύμεθα.*

1240. *'Ακούεις βοὰν, ἀκούεις τέκνων;*] Schol. *'Ακούεις βοάν.*) *τοῦτο πρὸς ἀλλήλας αἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ φασὶν πρὸς ἐρώτησιν.* Hujusmodi repetitiones apud tragicos frequentes sunt. Ita noster mox v. 1249. *μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος* &c. Sic etiam v. 110. *ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον μεγάλων | ἄξι' ὀδυρμῶν.* Plerumque, non tamen semper, utrumque membrum idem metrum habet. Aeschylus Theb. 153. *ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου.* Ibid. 177. *κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκους | χειροτόνους λιτάς.* Ibid. 910. *δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα.* Euripides Hec. *τάλαιναι κόραι, τάλαιναι Φρυγῶν.* Hipp. 836. *Τὸ κατὰ γᾶς θέλω, τὸ κατὰ γᾶς κνέφας | μετοικεῖν σκότῳ θανὼν, ὦ τλάμων.* Alc. 253. *'Ορῶ δίκωπον, ὁρῶ σκάφος.* Suppl. 622. *εἰδείης ἂν φίλων, εἰδείης ἂν τύχας.* Bacch. 576. *'Ιὼ, κλύετ' ἐμᾶς, κλύετ' αὐδᾶς.* Aristophanes Ach. 1212. *Λάβεσθέ μου, λάβεσθε τοῦ σκέλους. παπαῖ.*

Sensus est, ni fallor, λάβεσθέ μου τοῦ σκέλους. Plura collegit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 278, 9. sed non omnia ejusdem generis cujus nostra. In verbis τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον, quae leguntur apud Euripidem Or. 323. neutrum τινύμεναι abesse posset.

1241. ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὲς γύναι.] Rom. A. B. ἰὼ τλᾶμον. Rom. C. ἰὼ τλῆμον. Deinde Rom. A. ὦ κακοτυχές γύναι [y]. Rom. B. C. Lasc. Mag. ὦ κακοτυχὲς γύναι, quod admisit Porsonus. Schol. τὸ δὲ ὦ κακοτυχὲς γύναι ἰδίως πρὸς τὴν Μήδειαν ἀναπεφώνηται. Aristophanes Ach. 566. Ἰὼ Λάμαχ', ὦ βλέπων ἀστραπάς, | βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανείς. Hic etiam bis legebatur ἰώ. Correxit Hermannus.

1242, 3. παρέλθω δόμους. ἀρῆξαι φόνον | δοκεῖ μοι τέκνοις.] Schol. τὸ δὲ παρέλθω δόμους, πάλιν πρὸς ἀλλήλας. τὸ δὲ ἀρήξειν φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις, κατὰ ἀπόφασιν. Omnes interpretes ante Musgravium, ni fallor, eum sensum verbis παρέλθω δόμους tribuunt, quem haberent πάρειμι δόμους, id est, *ingrediar domum*, Anglice *I will enter*. Sed subjunctivum pro futuro hoc modo non usurpant Attici. Si παρέλθωμεν scripsisset Euripides, sensus esset *ingrediamur*, Anglice, *let us enter*. Is optime conveniret, si constaret, aeque bene dici παρέλθω, *let me enter*, ac παρέλθωμεν, *let us enter*. Sed singulari plerumque praeponitur φέρε. Sophocles Phil. 1452. Φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω. Euripides Or. 1282. Φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω. Phoen. 283. φέρ' εἰς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος, | καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις. Interdum quidem deest φέρε, sed ita ut locum ejus obtineat alius imperativus. Cujus constructionis exempla nonnulla praebet Euripides. I. Hipp. 567. Ἐπίσχετ', αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω. Non magis hic subaudiendum ἵνα quam apud Sophoclem Phil. 539. Ἐπίσχετον, μάθωμεν. II. Ibid. 1354. σχὲς, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω. Nostri, *Hold, let me rest my weary body*. III. Andr. 842. Τί μοι ξίφος ἐκ χερὸς ἠγρεύσω; | ἀπόδος, ὦ φίλη, ἀπόδος, ἵν' ἀνταίαν | ἐρείσω πλαγάν. τί με βρόχων εἴργεις; Vide Seidlerum de Versibus Dochm. p. 302. Ἵνα a librariis additum ostendit metri ratio. Versus dochmiacus est. IV. Bacch. 341. ὃ μὴ πάθῃς σὺ (δεῦρό σου στέψω κάρα | κισσῷ), μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου. Anglice, *come hither, let me crown your head with ivy*. Δεῦρο enim imperativi vim habet. Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 88. Δεῦρο ἀντὶ τοῦ ἔρχου. Πλάτων Πολιτείας τρίτῳ. IV. Herc. 1059. Σῖγα, πνοὰς μάθω. φέρε, πρὸς οὖς βάλω. Σῖγα etiam impe-

[y] Incertus erat librarius, utrum κακοτυχὲς scribendum esset, an retracto accentu κακότυχες. Propter similem caussam edidit Aldus apud Aristophanem Av. 1346. Ποίων νόμων. πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοι. Rectius κακοτυχὲς scribi videtur. Aeschylus Theb. 120. ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ παντελὲς, | πάντως ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν. Ibid. 261. Ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος. Pors. 706. τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ', εὐγενὲς γύναι. Euripides Phaëthonte Fragm. x. 1. Ὦ χρυσοφεγγὲς Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας. Aristophanes Thesm. 324. καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα, | γλαυκῶπι, χρυσόλογχε. Idem Γεωργοῖς Fragm. viii. Ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική, | χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

rativus est. His accedat Homerus Il. X. 450. Δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται. Z. 340. Ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω. Ψ. 71. θάπτε με (malim θάπτετε μ') ὅτι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω. Hic etiam frustra sunt, qui ἵνα subaudiri arbitrantur. Revertor ad verba παρέλθω δόμους, quibus signum interrogationis recte addidit Musgravius. Tandem igitur evadit vera sententia, *Shall I enter?* Incertus enim est chorus, quid faciat. Ita noster Herc. 1109. Γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας; Quo exemplo utitur Matthiae Gramm. Gr. §. 515.

Ibid. Scholiastes ἀρήξειν, *forte pro* ἀρήγειν, inquit Musgravius. Facilius αι in ειν mutatur, quam γ in ξ. Constructionem verborum ἀρῆξαι φόνον τέκνοις uno exemplo explicat tragicus Rhes. 787. ἐγὼ δ' ἀμύνων θῆρας ἐξεγείρομαι | πώλοισιν.

1244. Ναὶ πρὸς θεῶν, ἀρήξατ', ἐν δέοντι γάρ.] Rom. A. B. ἀρῆξατ'. Lasc. ἀρρήξατ'. Rom. C. ἀρήξετ', quod sublata distinctione ferri posset. Sed altera ratio praestat.

Ibid. Noster Or. 211. Ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου, | ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί γε. Hipp. 923. ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πάτερ. Alc. 820. Οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις. Aristophanes Pac. 270. Εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν | ἀπόλωλ' ἐκεῖνος, κἀν δέοντι τῇ πόλει. Καιρῷ supplendum monet Bosius p. 128=130. improbante Schaefero.

1245. ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.] Noster Herc. 728. ὦ γέροντες, εἰς καλὸν | στείχει, βρόχοισι δ' ἀρκύων γενήσεται (an κεκλήσεται) | ξιφηφόροισι, τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν, | ὁ παγκάκιστος.

1246, 7. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα|ρος,] Noster Hipp. 1169. Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ | ὀρθῶς, ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων. Phoen. 421. Τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.

1247, 8. ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες, | ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.] Rom. B. C. ὧν ἔτεκες. Rom. A. ὧν ἔτεκε. Schol. Ἅτις τέκνων.) ἥτις τὸν ἄροτον τῶν τέκνων ὧν ἔτεκες αὐτόχειρι θανάτῳ κτενεῖς. Sic Matthiae. Ed. Ven. bis τέκνον. *Non mihi displiceret*, inquit Porsonus, *si quis codex* ὧν ἔτεκες *omitteret*, Dedi ὃν ἔτεκες, auctore Seidlero. Carmen, quod post v. 1237. monostrophicum esse credidit Porsonus, quodammodo antistrophicum esse sagaciter vidit Seidlerus. Versus in utroque membro sunt undecim, quorum quatuor senarii, septem dochmiaci. Dochmiaci quidem ita recte procedunt, ut vix quidquam sola metri caussa mutandum sit. In mea editione ne una quidem est syllaba, quin syllabam ejusdem mensurae respondentem sibi habeat. Senarii vero obstant, quo minus carmen vere antistrophicum sit. Prioris enim ἐνδεκάδος primi duo versus iambici sunt, quos excipiunt duo dochmiaci. Contra in altera ἐνδεκάδι primo venit par dochmiacorum, deinde duo senarii. Porro quatuor prioris ἐνδεκάδος senarii a Medeae pueris post scenam stantibus proferuntur, secus ac quatuor posteriores, qui choro tribuuntur, neque a reliqua ejus oratione separari possunt.

1249, 50. μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος | γυναῖκα, φίλοις χέρα

προσβαλεῖν τέκνοις,] Tres Rom. μίαν bis. Priore tantum loco Par. A. quem secutus est Brunckius. Porsonus utrobique, ut vulgo. Deinde Rom. A. B. Flor. Par. A. γυναικῶν ἐν φίλοις χεῖρα βαλεῖν τέκνοις, quam scripturam admisit Brunckius. Rom. C. Lasc. γυναῖκ' ἐν φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις. Par. E. Mag. Put.etiam γυναῖκ' ἐν φίλοις. Par. B. D. γυναικῶν φίλοις. Hi omnes, ni fallor, προσβαλεῖν habent. Barnesius in annotatione senarium exhibet, γυναῖκα φίλοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις, metri caussa conferens Homericum Φῖλε κασίγνητε. Heathio φιλίοις scribendum videtur, cum φίλος apud Atticos priorem semper corripiat. Huic conjecturae favent sexcenta tragicorum loca, quae mendose φίλος pro φίλιος exhibent. Euripides Hec. 858. τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλον ἡγεῖται στρατός. Ibid. 932. Λέχη δὲ φίλα μονόπεπλος | λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα. Sic edd. pleraeque. Non male igitur Heathius, γυναῖκα φιλίοις χεῖρα προσβαλεῖν τέκνοις. Sic etiam legendum monet Musgravius, modo versus iambicus sit. Sed longe melius Porsonus, qui versum dochmiacum esse vidit, γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις. Ordo est, μίαν δὴ γυναῖκα τῶν πάρος κλύω ἐμβαλεῖν χέρα φίλοις τέκνοις. Vide ad ἐμβαλεῖν ξίφος v. 1292.

1251. Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν,] Schol. Ἰνὼ μανεῖσαν.) Ἰνὼ κατὰ χόλον τῆς Ἥρας μανεῖσα, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. ἐμίσει γὰρ πάντας τοὺς Θηβαίας ἡ Ἥρα, διότι παρ' αὐτοῖς ἐτέχθη ὁ Διόνυσος. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος ἐξέμηνε τὰς τούτων γυναῖκας, μὴ προσιεμένων αὐτὸν ὕστερον τῶν Θηβαίων, ἴσως δὲ καὶ τούτου τῆς Ἥρας ἐργασαμένης. οἱ μὲν οὖν ἱστοροῦσι τῷ παιδὶ συγκατενεχθῆναι τὴν Ἰνὼ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δέ φησιν αὐτόχειρα τῶν δύο παίδων γενομένην, Λεάρχου καὶ Μελικέρτου, αὐτὴν ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ῥίψαι. φασὶ δὲ αὐτοὺς εἰς Κόρινθον ἐκβρασθέντας, Ἰνὼ καὶ Μελικέρτην, ἀναληφθῆναι προστάξει Σισύφου, ὡς καὶ ἀγῶνα Ἴσθμιον ἐπὶ Μελικέρτῃ κατὰ χρησμὸν θεῖναι, τοῦτο ἑωρακότος. Idem: Μανεῖσαν.) κατὰ χόλον τῆς Ἥρας Ἀθάμας κατετόξευσε Λέαρχον τὸν ἐξ Ἰνοῦς γενόμενον αὐτῷ παῖδα. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας (ὤργιστο γὰρ αὐτῇ ὅτι ἐτεθηλάκει τὸν Διόνυσον) τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα ἐπισφάξασα Μελικέρτην, ἥλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δέ φησιν αὐτὴν αὐτόχειρα γενομένην Λεάρχου καὶ Μελικέρτου ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ἀλέσθαι. Eadem fere verba leguntur apud scholiasten Aristophanis Vesp. 1405. Existimat Valckenarius Diatrib. p. 180. Euripidem alios auctores in Inone, alios in Medea secutum esse. Inonis argumentum his verbis inesse putat: Ἰνὼ κατὰ χόλον τῆς Ἥρας μανεῖσα, ἔρριψε αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἅμα τῷ υἱῷ αὐτῆς Μελικέρτῃ. Mihi autem vero similius videtur, Inonem in cognomine fabula utrumque puerum interfecisse, postea vero facinoris consciam factam, in mare se projecisse. Resipuisse eam ostendit Fragm. ii. Φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους | Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι, τῶν πεπραγμένων | δράσασα μηδέν. Quod Valckenarium non fugit. Ab hoc argumento non discrepant quae in Medea de ea dicuntur. Ad utramque fabulam spectare videtur Euripidis mentio, quae bis apud scholiasten occurrit.

1251, 2. ὅθ' ἡ Διὸς | δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.] Tres Rom. Lasc. ἄλῃ. H. Stephanus ἄλῃ. Sic etiam Barnesius, quique post eum hanc fabulam ediderunt omnes. Vertit Buchananus, *insanientem Juno quum miseram domo | exegit.* Qui cum μανεῖσαν non praetermiserit, videtur *insanientem* ad ἄλῃ retulisse. Similiter Musgravius, *quando Jovis illa conjux ipsam emisit extra domum insania.* Ceteri plerique non mentis sed pedum errorem significari putant. Hesychius: Ἄλη. πλάνη, ἄθροισμα. Idem: Ἄλης. πλάνης. Idem: Ἀλᾶσθαι. πλανᾶσθαι. ἄλη γὰρ ἡ πλάνη. Vox haud dubie utriusque significationis capax est, quemadmodum nostri utroque sensu dicunt *to wander.* Sed hic convenientius ad corpus refertur.

1253, 4. πίπτει δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν, φόνῳ | τέκνων δυσσεβεῖ,] Rom. C. Lasc. πιτνεῖ δ' ἡ τάλαιν'. Rom. A. ante corr. πίτνει δ' ὦ τάλαιν'. Rom. A. a corr. B. πιτνεῖ δ' ὦ τάλαιν'. Mag. etiam πιτνεῖ, quod tacite admisit Brunckius.

1254. Rom. A. B. δυσσεβεῖ. Rom. C. Lasc. δυσεβεῖ. *Legendum videtur* δυσσεβῆ, inquit Musgravius, *quod cum* πόδα *construendum est.* Vide versum seq. Praestat φόνῳ τέκνων δυσσεβεῖ. Ita v. 1350. ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου. Vertit Portus, *propter caedem impiam liberorum.* Hinc constat, participium ξυνθανοῦσα eo sensu accipiendum esse, quasi liberis jam interfectis mortem sibi consciverit Ino. Vide ad v. 1251.

1255. ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,] Inepte Buchananus, *progressa littus ultra.* Dicere vult Euripides, Inonem ab imminente rupe in mare se dejecisse. Praecipitavit se a petra Moluride, monente Heynio ad Apollodorum p. 228.

1256. δυοῖν δὲ παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.] Rom. C. δυοῖν δὲ παίδοιν. Lasc. δυοῖν δὴ παίδοιν. Rom. A. B. (qui δυεῖν) Par. A. δυοῖν τε παίδοιν, quod admisit Brunckius. Quod ad δυεῖν attinet, eam formam probat Seidlerus ad Euripidis El. 95. *Atticum* δυεῖν *hauddubie praestat,* inquit, *frequentissimum illud in Graeca Tragoedia, et fortasse ubique reponendum.* Apud Euripidem tantum non semper vulgo legitur δυοῖν.

1257. τί δῆποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;] Sic tres Rom. ut vulgo. Seidlerus τί δέ ποτ' οὖν, quod non admisit Matthiae. Scripsi τί δῆτ' οὖν, quod metro paullo convenientius est. Eadem varietas apud Sophoclem Oed. T. 1337. Τί δῆποτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ στερκτὸν, ἢ προσήγορον, | ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἡδονᾷ, φίλοι; Ubi multi codices, imo fortasse plerique, τί δῆτ', quod recte admisit Erfurdtius. Frequentes etiam librorum errores sunt οὔποτε pro οὔτε, μήποτε pro μήτε. Vide Aeschylum Prom. 155. Theb. 1067. Sophoclem Oed. T. 652. Euripidem Phoen. 1233. Thucydidem I. 90. Xenophontem Paed. VIII. 1, 43. Si quis autem οὖν in ἂν mutatum velit, non desunt exempla, quae hanc conjecturam confirmare videantur. Sophocles Phaedra Fragm. iii. 1. οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις, &c. Euripides Hipp. 960. ποῖοι γὰρ ὅρκοι κρείσσονες, τίνες λόγοι, | τῆσδ' ἂν γένοιντ' ἂν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν;

Suppl. 447. πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις, &c. El. 534. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ | γαίας ποδῶν ἔκμακτρον; Aristophanes Av. 830. Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις, | ὅπου θεὸς, γυνὴ γεγονυῖα, πανοπλίαν | ἕστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα; Sed dixit Euripides Iph. T. 1017. Πῶς οὖν γένοιτ' ἂν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανεῖν, | λαβεῖν θ' ἃ βουλόμεσθα; Aristophanes Thesm. 779. πόθεν οὖν γένοιντ' ἂν ἀθλίῳ πλάται; πόθεν; In his praestat οὖν.

1257, 8. ὦ | γυναικῶν λέχος πολύπονον,] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. ὦ λέχος πολύπονον γυναικῶν. Aldina interrogationis signum post πολύπονον habet, quod nunc rectius legitur post δεινόν.

1259. ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.] Tres Rom. ut vulgo. Lasc. ὅσσα δὴ βροτοῖς. Seidlerus ὅσα βροτοῖς deleto δή. Facile Seidlero assentior, etsi non video, cujusnam rei gratia δὴ a librariis additum sit. Non enim senarium efficit, quae dochmiacorum corrumpendorum praecipua fuit caussa. Sed quoties bona emendatione privaremur, si caussam corruptae scripturae indicare necesse esset? Matthiae vulgatam non mutavit.

1261, 2. ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη | Μήδεια τοῖσιν, ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;] Rom. C. τοῖσιν. Rom. A. B. Flor. Par. A. B. D. Put. τοῖσδέ γ', quod admisit Musgravius. Porsonus τοῖσιδ' ex emendatione Canteri, quam probavit Heathius. Matthiae iterum τοῖσδέ γ'. Dedi τοισίδ'. Sic scribendum. Non enim τοῖονδε scribimus, sed τοιόνδε.

1263. δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,] Sic tres Rom. ceterique, opinor, omnes. Schol. Δεῖ γάρ νιν.) δεῖ γὰρ αὐτὴν ἢ καταταρταρωθῆναι, ἢ ἀναπτῆναι, εἰ ἄρα (vulgo εἰ μὴ ἄρα) πέποιθε μὴ δώσειν δίκην τῶν τολμηθέντων. Barnesius e conjectura δεῖ γάρ νυν edidit, quod adoptarunt omnes post eum editores. Particulas μέν νυν saepe conjungunt tragici. Ita Sophocles Oed. T. 31. Oed. C. 96. Trach. 441. El. 73. Euripides Or 1216. Hipp. 20. 1338. Andr. 956. Heracl. 834. El. 664. 873. 1244. Qui autem γάρ νυν dixerit, neminem eorum reperio[z]. Legendum videtur, δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς γε κρυφθῆναι κάτω. Quæ scriptura ne cui ex Heathii officina petita videatur, hunc usum particulæ γε exemplis haud paucis illustrabo. Euripides Ion. 431. ἤτοι φιλοῦσά γ' ἧς ὑπερμαντεύεται, | ἢ καί τι σιγῶσ' ὧν σιωπᾶσθαι χρεών. Incertus Rhes. 816. εὖ νυν τόδ' ἴσθι (Ζεὺς ὀμώμοται πατὴρ), | ἤτοι μάραγνά γ', ἢ καρανιστὴς μόρος | μένει σε δρῶντα τοιάδ'. Herodotus I. 11. ἀλλ' ἤτοι κεῖνόν γε τὸν ταῦτα βουλεύσαντα δέει ἀπόλλυσθαι, ἢ σὲ τὸν ἐμὲ γυμνὴν θηησάμενον, καὶ ποιήσαντα οὐ νομιζόμενα. Idem III. 83. δῆλα γὰρ δὴ ὅτι δέει ἕνα γέ τινα ἡμέων βασιλέα γενέσθαι, ἤτοι κλήρῳ γε λαχόντα, ἢ ἐπιτρεψάντων τῷ Περσέων πλήθεϊ τὸν ἂν ἐκεῖνοι ἕλωνται, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. Idem VIII. 108. ἐπιχειρέοντι δὲ αὐτῷ καὶ ἔργου ἐχομένῳ, πάντα

[z] Euripides Bacch. 32. τοιγάρ νυν αὐτὰς ἐκ δόμων οἴστρησ' ἐγὼ | μανίαις (ὄρος δ' οἰκοῦσι παράκοποι φρενῶν), | σκευήν τ' ἔχειν ἠνάγκασ' ὀργίων ἐμῶν. | καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι | γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμηνα δωμάτων. Recte Aldus et codd. Parisienses νιν αὐτὰς, *eas ipsas*. Opponuntur αὐτὰς et πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων. Pleraeque edd. νῦν vel νυν.

τὰ κατὰ τὴν Εὐρώπην οἷά τε ἔσται προσχωρῆσαι κατὰ πόλις τε καὶ κατὰ ἔθνεα, ἤτοι ἁλισκομένων γε, ἢ πρὸ τούτου ὁμολογεόντων. Plato Apol. Socr. p. 27. C. τοὺς δὲ δαίμονας οὐχὶ ἤτοι θεούς γε ἡγούμεθα εἶναι, ἢ θεῶν παῖδας. Idem Phaedone p. 76. A. ὥστε, ὥσπερ λέγω, δυοῖν θάτερον, ἤτοι ἐπιστάμενοί γε αὐτὰ γεγόναμεν καὶ ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες, ἢ ὕστερον οὓς φαμὲν μανθάνειν, οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι, καὶ ἡ μάθησις ἀνάμνησις ἂν εἴη. Idem Gorgia p. 460. A. ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, ἤτοι πρότερόν γε, ἢ ὕστερον μαθόντα παρὰ σοῦ. Ibid. p. 467. E. Ἆρ' οὖν ἐστι τι τῶν ὄντων ὃ οὐχὶ ἤτοι ἀγαθόν γ' ἐστὶν ἢ κακὸν, ἢ μεταξὺ τούτων, οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν. Tragici γε plerumque omittere videntur. Vide Aeschylum Ag. 671. 858. Cho. 495. Sophoclem Ant. 1182. Trach. 150. Euripidem Or. 1497. Hipp. 1193. Hel. 1191.

1264. ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,] Tres Rom. βάθος. Sed A. supra scriptum habet πτύχας ab eadem manu. Ita noster Or. 1631. ἥδ' ἐστὶν, ἣν ὁρᾶτ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς. Ibid. 1636. Κάστορί τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς | ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος. Hel. 44. λαβὼν δέ μ' Ἑρμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος. Ibid. 611. Βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτυχάς. Similiter Phoen. 84. ἀλλ' ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτυχάς. Obiter moneo, pro πτύχας apud Euripidem Phoen. 84. Andr. 1278. Suppl. 202. Iph. T. 1082. Bacch. 62. 943. Hel. 611. Herc. 240. scribendum esse πτυχάς. Nominativus enim non est πτύχες sed πτυχαὶ, licet νοτερὰν πτύχα semel dixerit noster Suppl. 979. Nostro quoque loco non male legeretur ἐς αἰθέρος πτυχάς. Sed dixit Euripides Fragm. Inc. cxxxii. 3. νῦν δ', ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος | λαβεῖν ἀμισθὶ, πᾶς τις ἥδεται λέγων | τά τ' ὄντα καὶ μή. Quo exemplo satis defendi videtur ἐς αἰθέρος βάθος.

1265. εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.] Rom. A. ante corr. C. εἰ μή. Rom. A. a corr. B. ἦ μὴν, quod optimum esset, si hæc verba a superioribus commode separari possent. Aristophanes Vesp. 1323. Ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην | ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας. Sed altera ratio melior est.

Ibid. Rom. B. C. τυράννων δώμασιν. Rom. A. τυράννῳ δώμασι. Wakefieldio fortasse placuisset τυράννῳ δώματι. Vide ad v. 76.

1266. πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,] Rom. C. a corr. κοιράνους, ante corr. κοιράννους. Rom. A. B. τυράννους. Vide ad κοίρανος v. 70.

1267. ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;] Schol. ἀθῷος, ἀντὶ τοῦ φεύξεται ἀτιμώρητος. Scribendum ἀθῷος. Olim enim ἀθώϊος. Hesychius: Θώη. ζημία, βλάβη. ὅθεν ὁ ἀζήμιος ἀθῷος. Ita quidem recentiores, sed Archilochus θωΐη, monente Etymologo p. 26, 24.

1268. ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω,] Vide ad v. 1035.

1269. κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς.] Sophocles Phil. 958. κἀμ', οὓς ἐθήρων πρόσθε, θηράσουσι νῦν. Euripides Ion. 648. Καλῶς ἔλεξας, εἴπερ, οὓς ἐγὼ φιλῶ, | ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν δόμοις. Verba οὓς ἔδρασεν, οὓς ἐθήρων πρόσθε, οὓς ἐγὼ φιλῶ, nominativi loco

accipienda sunt. Explicant grammatici, quasi subaudiatur ἐκεῖνοι. Exempla ab his paullo diversa vide v. 257. 502. 1066.

Ibid. Rom. B. C. ἕρξουσιν κακῶς. Rom. A. ante corr. ἔρξουσι κακῶς, a corr. ἔρξουσι κακῶς. Lasc. ἔρξουσιν κακῶς. Schol. ad Aristophanis Ach. 330. τὸ δὲ ἕρξας δασέως ἀναγινώσκομεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ. Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασ' ἀπεβήσατο δῖα θεάων (Hom. Od. Σ. 196.). Sic etiam ἕρδειν, quod diserte improbat Brunckius ad Sophoclis El. 83. Flor. pro κακῶς habet χθονὸς, supra scripto tamen κακῶς. Hinc oritur varia lectio εἵρξουσιν χθονὸς, meo quidem judicio vulgatae posthabenda.

1270. ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,] Rom. C. ἐκσῶσαι. Rom. A. B. Lasc. Mag. necnon plerique apud Musgravium, ἐκσώσων, quod admisit Porsonus. Matthiae infinitivum revocavit. Dixit Euripides Iph. T. 976. ἐντεῦθεν αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λακὼν | Φοῖβός μ' ἔπεμψε δεῦρο διοπετὲς λαβεῖν | ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί. Ubi neque melius neque pejus esset ληψόμενον—ἐγκαθιδρύσοντα. Utriusque enim constructionis exempla passim occurrunt. Sed ἰέναι, ἐλθεῖν, ἥκειν et similia longe frequentius cum participio construuntur quam cum infinitivo.

1271, 2. μή μοι τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει, | μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.] Vertit Portus, *ne aliquid mihi faciant Creontis cognati, vindicantes injustam caedem matris.* Paullo melius Barnesius et Musgravius, *vindicantes injustam caedem a matre* eorum *perpetratam.* Sed quam ineptum est illud, *ne aliquid mihi faciant Creontis cognati.* Nec solum ineptum, verum etiam poëtae soloecismum tribuit, qui, si eam sententiam reddere voluisset, μή με τι δράσωσι scripsisset. Vide v. 92. 278. 283. Haud dubie scripsit Euripides, μή νιν τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει. Recte Buchananus, *ne scelera matris vindicantes impiae | genere propinqui adversus illos saeviant.* Eandem sententiam in Italica versione expressit Carmelius, in Anglica Wodhullus, in Teutonica Bothius. Cum supra v. 278. dixerit noster, μή μοι τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακὸν, erunt fortasse qui hic etiam μοι servari posse putent, modo subaudiatur αὐτούς. Sed hoc nimis durum videtur, et altera ratio lenissima est. Facile permutantur νιν, μιν, μὲν, μοι [a].

1275. Τί δ' ἔστιν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;] Lasc. τί δ' ἐστιν ut Aldus. Rom. A. τί δ' ἔστιν. Sic etiam Lasc. et Aldus v. 62.

Ibid. Interrogationis signum in fine versus exhibent edd. omnes. Lascaris, qui saepissime solus eam omittit, hic cum Aldo consentit. Sed particulae ἦπου non aliter interrogationi inserviunt, quam ἴσως, οἶμαι, ὡς ἔοικε, aliaeque similes loquendi

[a] Νιν et ἦ confusa sunt, ni fallor, apud Sophoclem Phil. 591. Λέγω. 'πὶ τοῦτον ἄνδρε τώδ', ὥπερ κλύεις, | ὁ Τυδέως παῖς, ἥ τ' Ὀδυσσέως βία, | διώμοτοι πλέουσιν, ἦ μὴν ἦ λόγῳ | πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος. Longe numerosius esset ἦ μήν νιν λόγῳ. Νιν et ἂν apud Euripidem Herc. 232. εἰ δ' ἦν νέος τε, κἄτι σώματος κρατῶν, | λαβὼν ἂν ἔγχος, τοῦδε τοὺς ξανθοὺς πλόκους | καθῃμάτωσ' ἂν, ὥστ' Ἀτλαντικῶν πέρα | φεύγειν ὅρων ἂν δειλίᾳ τοὐμὸν δόρυ. Pro tertio ἂν legendum arbitror νιν.

formulae, quibus ejus, qui loquitur, de re aliqua declaratur conjectura. Ita Euripides Or. 748. ΟΡ. Οὗτος ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πατήρ. | ΠΥ. Τυνδάρεων λέγεις; ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος. Idem valet ἦπου quod hoc ἴσως, in ejusque locum substitui posset, si per metrum liceret. Anglice significat *I suppose*, ut monui ad Heracl. 55. Simili ratione, in Jasonis verbis, ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει, aeque bene sententiae conveniret ἴσως vel ὡς ἔοικε atque ἦπου. Ἴσως et ἦπου conjungit Sophocles Aj. 1008. ἦπού με Τελάμων, σὸς πατὴρ, ἐμός θ' ἅμα, | δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως, | χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. Alia particularum ἦπου exempla vide ibid. 176. 382. 622. 850. 1229. Eorum quae apud Euripidem occurrunt, nonnulla in tironum gratiam plenius apponam. Quibus tamen auctor sum, ut singulorum cum superioribus verbis nexum suis locis expendant. Hec. 775. Ὦ τλῆμον, ἦπου χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν. Or. 435. Τίς δ' ἄλλος; ἦπου τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων. Ibid. 842. Γυναῖκες, ἦπου τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων | τλήμων Ὀρέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς. Phoen. 379. τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ, | σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασιγνήτα δύο; | ἦπου στένουσι τλήμονας φυγὰς ἐμάς. Ibid. 1079. Ὦ φίλτατ', ἦπου ξυμφορὰν ἥκεις φέρων | Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ' ἀσπίδα | βέβηκας ἀεὶ, πολεμίων εἴργων βέλη. Suppl. 153. Ἦπού σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται. Ibid. 762. Ἦπου πικρῶς νιν θέραπες ἦγον ἐκ φόνου. Iph. T. 930. Ἦπου νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους. Tro. 59. Ἦπού νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην[b]. Bacch. 937. Ἦπού με τῶν σῶν πρῶτον ἡγήσει φίλων, | ὅτ' ἂν παρὰ λόγον σώφρονας Βάκχας ἴδῃς. Heracl. 55. Ἦπου καθῆσθαι τήνδ' ἕδραν καλὴν δοκεῖς, | πόλιν τ' ἀφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν. Hel. 134. Ἦπού (Aldus οὔπω) νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος. Ibid. 581. Ἦπου φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ. Ibid. 797. Ἦπου προσήτεις βίοτον. ὦ τάλαιν' ἐγώ. El. 235. Ἦπου σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Ibid. 630. Ἦπού τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον. Eadem sententia, ac si dixerit, Ἴσως τις, ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδὼν, γέρον. Hinc facile cernitur, quam male vulgo legatur supra v. 678. Ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε; Etiam pejus cum Pseudogregorio legeretur v. 14. ἦπου μεγίστη γίγνεται σωτηρία, | ὅτ' ἂν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. Ἦπου enim non significat ὄντως, quam gl. e cod. protulit Matthiae. Male quoque, ni fallor, legitur apud Aristophanem Vesp. 724. Ἦπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκεν, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, | οὐκ ἂν δικάσαις. Vide an legendum, Ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς, ὅστις ἔφασκεν. Aeschylus Prom. 886. Ἦ

[b] Vulgo, Ἦπου δὴ ἐχθρὰν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένης. Marklandus ad Suppl. 109. conjecit ἦπου γάρ. Sed γὰρ post ἦπου positum nusquam legitur. Musgravius, quem sequitur Matthiae, Ἦπού νυν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα δή. Burgesius, Ἦ πόλεος ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Proxima vero mihi videtur codicis Harleiani scriptura, Ἦπου νυν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν. Lego, Ἦπού νιν, ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν, | εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατηθαλωμένην. Supplendum scilicet ὁρῶσα. De qua constructione vide ad Med. 880.

σοφὸς, ἢ σοφὸς, ὃς | γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ | γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν, &c.

1276. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.] Barnesius: *Scholiastes videtur hunc versum ita legisse:* Παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χερί. Idem monet Musgravius. Scholiastae verba sunt: τὸ ἑξῆς, παῖδες σέθεν τεθνᾶσι μητρῴᾳ χειρί. Non igitur varia lectio, sed explicatio, ut recte observat Porsonus. Noster Suppl. 133. Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν. Hoc est, Τῷ δ' Ἀργείων ἐξέδωκας παῖδας σέθεν.

1277. Οἴμοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.] Noster Hel. 785. Πῶς φῄς; τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι. Hipp. 353. Οἴμοι, τί λέξεις, τέκνον; ὥς μ' ἀπώλεσας. Saepius legitur Οἴμοι, τί λέξεις; Hec. 511. Οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους | μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά. Ibid. 713. Οἴμοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών. Ibid. 1124. Οἴμοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που; Ion. 1113. Οἴμοι, τί λέξεις; οὔτι που λελήμμεθα | κρυφαῖον εἰς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον. Aldus οἴμοι Hec. 511. Med. 1277. Hipp. 353. Ion. 1113. ᾤμοι Hec. 713. 1124. Hanc formam suspiciosam esse monui ad Sophoclis Aj. 900. Mus. Crit. Cant. T. I. p. 471.

1278. Ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόντιζε δή.] Sophocles Aj. 904. Ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.

1279. Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν'; ἐντὸς, ἢ 'ξωθεν δόμων;] Noster Hel. 475. Ποῦ δῆτ' ἂν εἴη; πότερον ἐκτὸς ἢ 'ν δόμοις;

1281, 2. Χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι. | ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,] Euripides Hipp. 808. χαλᾶτε κλῇθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων. | ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν | γυναικὸς, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν [c].

1283. τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.] Exspectasses τὴν δὲ τὴν εἰργασμένην, vel tale quid. Schol. διπλοῦν δὲ κακὸν, ἢ τὸν θάνατον φησὶ τῶν δύο τέκνων, ἢ τὴν Μήδειαν. Priorem sententiam falsam esse ostendunt particulae μὲν et δὲ, quae διπλοῦν κακὸν in duas partes dividunt. Verba τὴν δὲ τίσωμαι δίκην accipienda sunt quasi dixerit Jason, τὴν δὲ τὴν ἀποκτείνασαν, ἣν τίσομαι δίκην.

Ibid. Rom. C. τίσωμαι δίκην cum gl. ἀνταποδώσω, quae ad τίσομαι spectat. Rom. A. B. Flor. A. B. D. τίσομαι φόνῳ. In Rom. A. supra scriptum γρ. δίκην. Brunckius τίσομαι φόνῳ admisit, τίσομαι φόνου in annotatione proposuit. Burn. φόνῳ et φόνον, quarum lectionum neque hanc contemnendam esse monet Porsonus. Ipse τίσωμαι φόνῳ edidit. Ego δίκην quoque revocavi, quod in δίκῃ mutatum voluit Reiskius, cui haec constructio minus nota fuit. Vide ad v. 256. ubi nunc recte legitur, πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν.

[c] Aldus, ἐκλύσαθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω δυσδαίμονα | γυναικὸς, nullo sensu. Sed verba ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν, quae vulgo v. 825. leguntur, in hanc sedem transtulerunt viri docti. Idem Aldus edidit Phoen. 1594. ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ | κτείνει με, νομίσας πολέμιον δυσδαίμονα. Pro δυσδαίμονα nunc recte legetur πεφυκέναι. Non mirum igitur, si altero etiam loco eadem vox scripturae longe diversae locum occupavit.

1284. Τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,] Schol. ἄνω ἐπὶ τοῦ πύργου ἑστῶσα ταῦτα λέγει. Rectius ad v. 1287. Huc respicit, monente Porsono, Aristophanes Nub. 1399. σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν (alii libri λόγων) κινητὰ καὶ μοχλευτά, | πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια. Apud Heliodorum quoque Aethiopicorum I. p. 15. dicit quis: Τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν. Pseudogregorius etiam v. 120. 436. τούσδε—λόγους pro τάσδε—πύλας habet. Vix fieri potuisset, judice Porsono, ut tres scriptores tam dissimili ingenio verba κινεῖς κἀναμοχλεύεις ad sermones detorsissent, nisi olim scriptum esset, Τί τούσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις λόγους; Idem de hoc versu quod de v. 293. sentit Porsonus, scripturam scilicet ab ipso poëta mutatam esse, qui primo λόγους scripserit, deinde ab Aristophane propter duriorem metaphoram derisus, in altera editione πύλας exhibuerit. Speciosam hanc conjecturam vocarem, si certum esset, eam scripturam, quam nunc habemus, ab ultima antiquitate profectam esse. Sed non video, quid obstet, quo minus iidem librarii, qui v. 1203. πύλας pro δόμους reposuerunt, hic πύλας pro λόγους, invexerint. Quamquam potius credam, Aristophanem, Heliodorum et Pseudogregorium fortuito in eandem metaphoram incidisse, quam Pseudogregorium recensionem hujus fabulae secutum esse a vulgatis valde diversam.

1286, 7. εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις, | λέγ' εἴτι βούλει.] Euripides Suppl. 566. ΚΗ. Βούλει ξυνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σέθεν; | ΘΗ. Λέγ' εἴτι βούλει. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ. Sophocles Trach. 421. Λέγ' εἴτι χρῄζεις. καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ. In his εἴτι valet ὅτι.

1287. χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ.] Tres Rom. οὐ ψαύσεις. Sed in A. supra scriptum γρ. οὐχ ἅψῃ. Quae varietas ex interpretatione nata videtur. Schol. ἀντὶ τοῦ, οὐ δυνήσῃ κατασχεῖν ἡμᾶς, οὐδὲ καταλαβεῖν. ἔχομεν γὰρ ὄχημα πρὸς ἀποφυγὴν τῶν πολεμίων. ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντίνοις ἅρμασι, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας.

1288. τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ | δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.] Mag. ἡλίου.

1290. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γυνὴ] Rom. A. ante corr. C. μῖσος. Rom. A. a corr. B. Pseudogregorius v. 282. μῦσος, quod ex ingenio, ut videtur, edidit H. Stephanus. Infelix sane conjectura. Nam μύσος priorem corripit, μῖσος hoc sensu passim apud tragicos legitur. Noster Heracl. 52. ὦ μῖσος, εἴθ' ὄλοιο, χὠ πέμψας ἀνήρ. Ibid. 941. Ὦ μῖσος, ἥκεις; εἷλέ σ' ἡ δίκη χρόνῳ.

1292, 3. ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος | ἔτλης τεκοῦσα,] Noster Phoen. 596. Πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος | φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον; Κατὰ τμῆσιν supra v. 1249. μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος | γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις. Paullo ante v. 1221. τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον.

1293. κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας.] Supplendum ποιήσασα vel θεῖσα. Noster Hec. 946. ἐπεί με γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν.

1294, 5. καὶ ταῦτα δράσασ', ἥλιόν τε προσβλέπεις | καὶ γαῖαν, ἔργον

τλᾶσα δυσσεβέστατον.] Rom. A. B. τλᾶσα. Rom. C. Lasc. Mag. Cott. δρῶσα, quod temporibus non satis convenire monet Porsonus. Noster supra v. 777. ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον | φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον. Alc. 626, πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέστατον βίον | γυναιξὶν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.

1295. Rom. B. δυσσεβέστατον. Rom. A. C. Lasc. δυσεβέστατον. In Rom. C. alterum σ subscriptum. Vide ad v. 27.

1297, 8. ὅτ' ἐκ δόμων σε, βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς | Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,] Rom. A. B. ἐκ δόμων. Rom. C. Lasc. ἐκ δόμου. Deinde Rom. B. C. Lasc. σε ut Aldus. Rom. A. σὲ supra scripto γρ. σου.

1299. πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.] Mag. προδότην. Simili errore libri nonnulli Πηλιώτην v. 471.

1300. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί.] Rom. C. τὸν σὸν δ' ἀλάστορ'. Rom. A. B. ante corr. τὸν σὸν ἀλάστορ'. Rom. B. a corr. τὸν σόν γ' ἀλάστορ'. Deinde Lasc. ἐς ἐμ' ἔσκηψαν.

1301. κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,] Schol. Παρέστιον.) παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς Ἄψυρτον, ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιος φησὶ, ἢ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος. Corruptam scripturam ὡς Ἄψυρτον alii aliter corrigunt.

1306, 7. οὐκ ἔστιν, ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ | ἔτλη πόθ'] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. οὐκ ἔστι τοῦθ' ἥτις ἂν Ἑλληνὶς γυνή.

1307, 8, 9. ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ | γῆμαί σε (κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ), | λέαιναν, οὐ γυναῖκα,] Verba κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ non pendent a pronomine σὲ, sed a verbo γῆμαι. Non ipsam Medeam sed ejus conjugium κῆδος ἐχθρὸν appellat Iason. Parentheseos igitur notas addidi.

1309, 10. τῆς Τυρσηνίδος | Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.] Schol. Τῆς Τυρσηνίδος.) τῆς Σικελικῆς. Τυρσηνὸν γὰρ πέλαγος Σικελίας. ἐκ τούτων φανερός ἐστιν Εὐριπίδης τὴν Ὀδυσσέως πλάνην περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν ὑπειληφὼς γενονέναι.

1313. ἔρρ' αἰσχροποιὲ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.] Schol. Ἔρρ' αἰσχροποιέ.) ὅτι δοκεῖ τὸν στίχον τοῦτον εἰπὼν Εὐριπίδης ἐκβεβλῆσθαι. διὸ καὶ κεχίασται. Macho apud Athenaeum p. 582. C. Λαΐδα λέγουσι τὴν Κορινθίαν ποτὲ | Εὐριπίδην ἰδοῦσαν ἐν κήπῳ τινὶ | πινακίδα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον | ἔχοντ', Ἀπόκριναι, φησὶν, ὦ ποιητά μοι, | τί βουλόμενος ἔγραψας ἐν τραγῳδίᾳ, | Ἔρρ' αἰσχροποιέ; καταπλαγεὶς δ' Εὐριπίδης | τὴν τόλμαν αὐτῆς, Σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ, γύναι; | οὐκ αἰσχροποιός[d]; ἡ δὲ γελάσασ' ἀπεκρίθη· | Τί δ' αἰσχρὸν, εἰ μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκεῖ; *Acerbissimus jocus*, inquit Porsonus, *si quis modo recordatur*,

[d] Vulgo, σὺ γὰρ εἶναί τις, ἔφη, δοκεῖς, | αἰσχροποιός. P. Leopardus Emend. I. 7. σὺ γὰρ εἶναι, ἔφη, δοκεῖς | τὶς αἰσχροποιός. Brunckius ad Aristophanis Ran. 1475. καὶ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς | σύ γ' αἰσχροποιός. Porsonus, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς μοι δοκεῖς | εἶν' αἰσχροποιός. Reisigius p. 22. οὐ σὺ γάρ τις, ἔφη, δοκεῖς | εἶν' αἰσχροποιός; E mera conjectura additum videtur δοκεῖς. Cod. Venetus apud Sweighaeuserum, σὺ γὰρ ἔφη τις εἶναι αἰσχροποιός. Epitome apud eundem, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ αἰσχροποιός. In εἶναι latet εἶ γύναι. Lego, σὺ γὰρ, ἔφη, τίς εἶ, γύναι; | οὐκ αἰσχροποιός; Ita Aristophanes Ach. 122. ὁδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων. Vesp. 854. Ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα; Eccl. 327. Τίς ἐστιν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν.

quale fuerit Aeoli Euripidei, unde is versus desumtus est, argumentum.

1314. ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα.] Hoc est, τὴν ἐμὴν τύχην, τὴν ἐμὴν ξυμφοράν. Multa de hac significatione Valckenarius ad Hipp. 809.

1315. ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,] Noster Alc. 335. ἅλις δὲ παίδων. τῶνδ' ὄνησιν εὔχομαι | θεοῖς γενέσθαι. σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα.

1316, 17. οὐ παῖδας, οὓς ἔθρεψα κἀξεθρεψάμην, | ἔξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.] Reiskius οὔτε παῖδας ob praecedens οὔτε. *Diphthongus* αι, ait, *est anceps*. Qui diphthongum ancipitem esse negant, οὔτι pro οὔτε superiore versu scribere possunt. Aeschylus Prom 449. ἔφυρον εἰκῇ πάντα, κοὔτε πλινθυφεῖς | δόμους προσείλους ᾖσαν, οὐ ξυλουργίαν. Porsonus κοὔτι πλινθυφεῖς. Sophocles Oed. C. 972. ὃς οὔτε βλαστάς πω γενεθλίους πατρὸς, | οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦ. Brunckius ὃς οὔτι βλαστάς. Sed has emendationes non esse necessarias multis exemplis ostendit Schaeferus ad Bosium p. 135=142. alienissimo quidem loco. Euripides Or. 39. ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξ ὅτου | σφαγαῖς θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, | ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρην ἐδέξατο, | οὐ λουτρ' ἔδωκε χρωτί. Ibid. 46. ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε μήθ' ἡμᾶς στέγαις, | μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε (nescio an hic praestaret μηδὲ) προσφωνεῖν τινα | μητροκτονοῦντας. Ibid. 1086. μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον, | μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, | ἐλευθερώσας τοὐμὸν ἀπολίποιμί σε. Hoc exemplum attulit Schaeferus.

1318, 9. Ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία | λόγοισιν,] Rom. C. ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα. Lasc. ἦ μακρὰν ἐξέτεινα. Rom. A. Flor. Par. B. D. μακρὰν ἂν ἐξέτεινα. Rom. B. μακρά γ' ἂν ἐξέτεινα. Par. A. μακρὰν δ' ἂν ἐξέτεινα. Schol. Ἦ μακράν.) μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τούτοις τοῖς λόγοις. Ita Matthiae ut vulgo. Sed Rom. A. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα.) μακρὰ ἂν ἐξέτεινα ῥήματα ἐναντία τοῖς σοῖς λόγοις. Gl. in eodem cod. λείπει ῥήματα haud dubie ad μακρὰ pertinet. Quicquid legerit grammaticus, μακρὰν melius videtur quam μακρά. Aeschylus Ag. 924. ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ. | μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας. Ibid. 1305. Ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ | γύναι, μακρὰν ἔτεινας. Sophocles Aj. 1040. Μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ | φράζου τὸν ἄνδρα, χὤτι μυθήσει τάχα. Iph. A. 420. ἀλλ' ὡς μακρὰν ἔτεινον, εὔρυτον παρὰ | κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν. Recte igitur, aut non multo secus, Musgravius μακρὰν ἂν ἐξέτεινα admisit. Brunckius vero μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα edidit. *Sic euphoniae*, inquit, *non metri*, *gratia scribendum.——*μακρὰν, *ut cetera adverbia in* αν *desinentia*, *ultimam producit*. De particula γε post syllabam longam in ν desinentem euphoniae caussa addita dixit Brunckius etiam ad Sophoclis Oed. T. 1415. et alibi. Sed id non nisi Argentorati factum arbitror. Non ita eruditae fuerunt Atheniensium aures, ut duarum literarum αν repetitionem improbarent, praesertim cum prior α longa esset, altera brevis. Recte igitur μακρὰν ἂν ἐξέτεινα revocasse mihi videtur Matthiae. Hinc solenni librariorum

errore natum μακρὰν ἐξέτεινα, unde ἢ μακρὰν ἐξέτεινα, quod in ἦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα mutatum est.

Ibid. Rom. C. ἐναντία. Rom. A. B. ἐναντίον. In A. supra scriptum α. Utraque scriptura bona. Noster supra v. 1101. Ἔχω τι κἀγὼ τοῖσδε σοῖς ἐναντίον | λόγοισιν εἰπεῖν. Or. 915. ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία. Nostro loco omnes libri fortasse ἐναντίον exhiberent, nisi in nonnullis μακρὰν in μάκρ' ἂν mutatum esset.

1319, 20. εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο, | οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω.] Malim οἷα δ' εἰργάσω, vel potius οἷα δ' εἴργασαι. De particula vide ad v. 1039. Quod ad εἰργάσω et εἴργασαι attinet, haec fere promiscue a tragicis usurpari nemo ignorat. Sophocles Oed. C. 824. Χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον. οὔτε γὰρ τὰ νῦν | δίκαια πράσσεις, οὔθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι. Ibid. 853. ὅθ' οὕνεκα αὐτὸς αὐτὸν οὔτε νῦν καλὰ | δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων. Phil. 927. Ὦ πῦρ σὺ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ πανουργίας | δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω, | οἷ' ἠπάτηκας. Ibid. 1172. τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἴργασαι. Apud Sophoclem Phil. 928. Euripidem Med. 1320. praestaret fortasse εἴργασαι propter ἠπάτηκας et πέπονθας. Apud Sophoclem Phil 1172. malim εἰργάσω propter ὤλεσας. Sed nihil invitis libris mutandum censeo. Tres Rom. ni fallor, οἷά τ' εἰργάσω ut vulgo.

1321. σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,] Noster Heracl. 286. ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελλες, αἰσχύνας ἐμὲ, | ἄξειν βίᾳ τούσδ'. Nostri, *You were mistaken, when you expected*, &c. Similiter Sophocles Phil. 1081. Ὦ κοίλας πέτρας γύαλον | θερμόν τε καὶ παγετῶδες, ὥς σ' | οὐκ ἔμελλον ἄρ', ὦ τάλας, | λείψειν οὐδέποτ' ἀλλά μοι | καὶ θνάσκοντι συνείσει. Contrarium habet Euripides Cycl. 689. δώσειν δ' ἔμελλες ἀνοσίου δαιτὸς δίκην.

1322. τερπνὸν διάγειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοὶ,] Tres Rom. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. διάξειν, quod tacite reposuit Barnesius. Sic etiam Scaliger[e].

1323, 4. οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προθεὶς γάμους | Κρέων ἀνατεὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.] Tres Rom. οὔθ' bis ut vulgo. Scribendum οὐδ' jam monui ad μηδ' ἐρετμῶσαι v. 4. Pendent enim haec verba a superioribus οὐκ ἔμελλες.

1323. Rom. A. B. Par. A. προθείς. Rom. C. Flor. Lasc. Mag. προσθεὶς, quod admisit Brunckius. Codicis Flor. testimonium attulit Valckenarius ad Phoen. 583. Ὦ κακὰ μνηστεύματα, | Ἄδραστε, προσθεὶς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον | ἀπωλόμεσθα.

1324. Rom. C. ἀνατεί. Rom. A. ἀτίμως supra scripto γρ. ἄτιμον. Rom. B. ἄτιμον. Schol. Ἄτιμον. ἀντὶ τοῦ ἄνευ αἰτίας. ἢ γράφεται καὶ ἀνατὶ, ἤτοι ἀτιμωρητὶ καὶ ἄνευ ἄτης. Hoc scholium primus edidit Matthiae. Hesychius: Ἀνατί. ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. Vide

[e] Aristophanes Vesp. 177. ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ. Imo, ἐξάξειν. Ibid. 250. Οὔκ. ἀλλὰ τῳδί μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν. Ran. 1467. Ὁπότερος ἂν οὖν τῇ πόλει παραινέσειν | μέλλει τι χρηστὸν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.

Aeschylum Eum. 59. 76. Sophoclem Ant. 485. Aristophanem Eccl. 1012. Apud Aristophanem recte vulgo legitur ἀνατί. Exempla e Platone indicavit Ruhnkenius ad Timaeum p. 31. De hoc adverbiorum familia consulendus in primis Blomfieldius ad Aeschyli Prom. 216. (208.) ᾤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.

Ibid. Rom. C. τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν. Rom. A. B. τῆσδ' ἐμ' ἐκβαλεῖν.

1325. πρὸς ταῦτα, καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,] Hunc versum citat Macho apud Athenaeum p. 577. D. ubi vulgo legitur κράτει pro κάλει. Similis sententia apud nostrum Heracl. 978. πρὸς ταῦτα, τὴν θρασεῖαν, ὅστις ἂν θέλῃ, | καὶ τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρὴ, | λέξει. τὸ δ' ἔργον τοῦτ' ἐμοὶ πεπράξεται.

1326. καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον.] Rom. B. σκύλλαν. Rom. A. C. σκύλαν. Sed uterque alterum λ additum a correctore habet.

Ibid. Tres Rom. Par. A. aliique fortasse omnes, πέδον. Gl. in Par. A. σπήλαιον, cujus auctorem non πέδον sed σπέος legisse suspicatur Musgravius. Hesychius: Σπέος. σπήλαιον, ἄντρον. Ipse Musgravius neque πέδον neque σπέος legendum censet, sed πόρον, quod in πέδον corruptum putat etiam apud Euripidem Herc. 80. Lycophronem quoque fretum Siculum πορθμὸν Τυρσηνικὸν v. 649. πόρον Τυρσηνὸν v. 1085. appellasse monet. Brunckius ᾤκησε σπέος tacite edidit, nec Musgravii argumentis respondere dignatus est. Matthiae vulgatam revocavit. Ego vero scripsi ᾤκησεν πέτραν. Ita Aeschylus Ag. 1241. εἶεν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος | τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινὰ | οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην; Similiter de Charybdi noster Tro. 435. οὗ δὴ στενὸν δίαυλον ᾤκισται πέτρας | δεινὴ Χάρυβδις. Ad hanc scripturam spectat gl. σπήλαιον, quam ad σπέος respicere putavit Musgravius. Πέτρα enim apud tragicos frequentissime ἄντρον significat. Ulysses apud Sophoclem Phil. 15. ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν, | σκοπεῖν θ', ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα | τοιάδ', &c. Cui respondet Neoptolemus v. 26. Ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις. | δοκῶ γὰρ, οἷον εἶπας, ἄντρον εἰσορᾶν. Plura exempla in eadem fabula praebet Sophocles, in Cyclope Euripides, apud quem legitur v. 18. ἤδη δὲ Μαλέας πλησίον πεπλευκότας, | ἀπηλιώτης ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ, | ἐξέβαλεν ἡμᾶς τήνδ' ἐς Αἰτναίαν πέτραν, | ἵν' οἱ μονῶπες ποντίου παῖδες θεοῦ | Κύκλωπες οἰκοῦσ' ἄντρ' ἔρημ' ἀνδροκτόνοι. Item v. 662. ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας | χαίροντες.

1327. τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθηψάμην.] Reiskius χρῆν, *oportebat*, quod admisi.

Ibid. Noster Hel. 966. καὶ σῆς μάλιστα καρδίας ἀνθάψεται. Simile est καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται supra v. 54.

1329. Σάφ' ἴσθι. λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.] Schol. Λύει δ' ἄλγος.) λυσιτελεῖ δέ μοι τὸ ἄλγος, ἕως σὺ μὴ ἐγγελᾷς. Hanc interpretationem amplexus est Valckenarius ad Hipp. 441. De ea vide ad v. 553. 1081. Melior tamen mihi videtur Porsoni sen-

tentia, qui λύει hic *minuit* vel *levat* significare putat. Conjicit Valckenarius Σάφ' ἴσθι λύειν ἄλγος. Vulgatam praefert Brunckius, cui assentior.

Ibid. Rom. C. ἣν σὺ μὴ 'γγελᾷς. Rom. A. B. Par. B. ἣν σὺ μὴ γελᾷς, quod a Musgravio probatum admisit Brunckius. Vulgatam revocavit Porsonus. Ad eam respicit gl. in Rom. A. ἐὰν σὺ μὴ ἐγγελᾷς. Ejusdem generis error est μὴ γελᾶν, cujus μὴ μένων v. 737. Edidit Aldus apud Euripidem Bacch. 840. Πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ γελᾶν Βάκχας, ἐμοί. Matthiae μὴ 'γγελᾶν ex emendatione Piersoni et Reiskii. Aristophanes Pac. 59. κατάθου τὸ κόρημα. μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα. Plut. 859. διὰ τὸν θεὸν τοῦτον τὸν ἐσόμενον τυφλὸν | πάλιν αὖθις, ἤνπερ μὴ λίπωσιν αἱ δίκαι. Rectius μὴ 'κκόρει et μὴ 'λλίπωσιν. Illud habet Ravennas, hoc ex Dawesii conjectura admisit Brunckius.

1331. Ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.] Rom. C. ὤλεσθε. Rom. A. B. ὄλεσθε.

1332. Οὐ τοίνυν ἡ 'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.] Nescio an scribendum, Οὔτοι νυν ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν. Noster Alc. 721. Οὔτοι πρὸς ἡμῶν γ' ὤλετ'. οὐκ ἐρεῖς τόδε.

1333. 'Αλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.] Rom. A. B. οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες. In utroque supra scriptum οι. Rom. C. Lasc. οἵ τε σοὶ νεόδμητοι. Par. A. οἵ τε νεοδμῆτες. Scribi etiam potuisse monet Brunckius, ἀλλ' ὕβρις ἡ σή, χοἰ νεοδμῆτες γάμοι. Quam conjecturam elegantem sed minus necessariam appellat Porsonus. Vulgatam defendit Sophocles Oed. C. 1399. Οἴμοι κελεύθου, τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας. Idem Oed. T. 417. καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς | ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά. Plura congessi ad Heracl. 131. Quod ad νεοδμῆτες et νεόδμητοι attinet, utrumque rectum censet Porsonus, sed illud facilius in hoc, quam hoc in illud mutari. Confert ἀμβλὼψ, ἀδμὴς, ἄζυξ, εὔκρας et similia, pro quibus dicuntur etiam ἀμβλωπὸς, ἄδμητος, ἄζυγος, εὔκρατος.

1334. Λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;] Sic Rom. C. Sed Rom. A. B. Lasc. Par. A. D. σφέ γ' ἠξίωσας, quod inconsiderate, ut mihi videtur, admisit Brunckius. Particulae γε in sententiam interrogativam admissae nullum novi exemplum, quod bene cum hoc conferri possit. Dixit quidem Sophocles El. 612. Ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος, | ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισε, | καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; Sed nemo non videt, πρός γε τήνδε cum emphasi dici, fere ut nostrae fabulae v. 487. dicitur πρός γε σοῦ, quod nostra lingua significat *from such a wretch as you.* Recte etiam dixit Euripides Suppl. 343. τί γάρ μ' ἐροῦσιν οἵ γε δυσμενεῖς βροτῶν, | ὅθ' ἡ τεκοῦσα χὐπερορρωδοῦσ' ἐμοῦ | πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑποστῆναι πόνον; Iph. A. 513. Πῶς; τίς δ' ἀναγκάσει σε τήν γε σὴν κτανεῖν; Talia si exstarent sexcenta, non defenderent Λέχους σφέ γ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν[f]; Potius legerem σφ' ἐπηξίωσας. So-

[f] Quae sequuntur, omnia fere corrupta sunt. I. Aeschylus Pers. 239. Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερός γ' αὐτοῖς πρέπει; Multi libri διὰ χερὸς αὐτοῖς

phocles ἐπαξιῶ dixit El. 658. ἐπαξιοῖ Oed. C. 1497. ἐπηξίωσα Phil. 803. ἐπαξιώσας El. 1274. Adjectivum ἐπάξιος legitur apud Euripidem Tro. 383. Bacch. 715. legendum quoque Or. 614. Bacch. 246. ut jam monui p. 139. not. s. Sed fortasse recte se habet κἠξίωσας, in sententia scilicet interrogativa. Ita Sophocles Ant. 726. Οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ | φρονεῖν πρὸς ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν; Ibid. 770. Ἀμφὼ γὰρ αὐτὰ καὶ κατα-

πρέπει. Alii διὰ χερῶν. Scribendum διὰ χεροῖν. Noster Suppl. 590. αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχων. II. Sophocles Oed. T. 815. τίς τοῦδέ γ' ἀνδρός ἐστιν ἀθλιώτερος; Recte, ni fallor, edidi τοῦδε τἀνδρός. III. Oed. C. 977. πῶς γ' ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις; Prius γε librariis debetur, alterum a poëta est. IV. Ant. 502. καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον | κατέσχον, ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ | τιθεῖσα; V. Ibid. 736. Ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή γε τῆσδ' ἄρχειν χθονός; Γε, si sanum, ad sequentia pertinet, ut sit τῆσδέ γε χθονός. Χρὴ dativum regit etiam apud Euripidem Ion. 1314. τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν, | ἀλλ' ἐξελαύνειν. οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν | θεῶν πονηρὰν χεῖρα. τοῖσι δ' ἐνδίκοις | ἱερὰ καθίζειν, ὅστις ἠδικεῖτ', ἐχρῆν. Secundum ἐχρῆν in ἔδει mutat Matthiae Gramm. Gr. §. 385. 9. Sed aeque rarum est δεῖ σοι τύπτεσθαι ac χρή σοι τύπτεσθαι. VI. Euripides Hec. 773. ΑΓ. Θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ, καὶ τίνος πότμου τυχών; ΕΚ. Τίνος γ' ὑπ' ἄλλου; Θρῄξ νιν ὤλεσεν ξένος. Nonnulli codd. Τίνος ὑπ' ἄλλου; Porsonus ex ingenio Τίνος πρὸς ἄλλου. Legi posset etiam Οὔτινος ὑπ' ἄλλου sine interrogatione. VII. Phoen. 620. ΠΟ. Ὦ κασίγνηται. ΕΤ. Τί ταύτας γ' ἀνακαλεῖς, ἔχθιστος ὤν; Porsonus: *γ', quod addit Aldus post* ἀνακαλεῖς, *nesciunt MSS.* VIII. Andr. 884. Ἔγνως. ἀτὰρ τίς ὤν γε πυνθάνῃ τάδε; Ita Musgravius et Matthiae, nisi quod Matthiae πυνθάνει scripsit. Musgravii annotatio ita se habet: τίς ὢν γε. *Ita MS. E. Lib. P. et Ed. Lasc. Ed. Ald.* δὴ τίς ὤν, *unde Barnesius* τίς ὢν σύ. Fallitur. Barnesius enim ἀτὰρ δὴ τίς συ admisit ex conjectura Canteri. Quod ei tribuit Musgravius, ἀτὰρ τίς ὢν σὺ, ipse admittere debebat. IX. Ibid. 1215. Ὦ κακὰ παθὼν ἰδών τε, δυστυχὴς γέρον, | τίν' αἰῶνά γ' εἰς τολοιπὸν ἕξεις; Lascaris aliique, τίν' αἰῶν' εἰς τὸ λοιπὸν ἕξεις; X. Suppl. 1048. Τέκνον, τίς αὔρα; τίς στόλος; τίνος χάριν | δόμον γ' ὑπερβᾶσ' ἦλθες εἰς τήνδε χθόνα; Marklandus aliique δόμων ὑπερβᾶσ'. XI. Iph. A. 867. Οἶσθα δῆτά γ', ὅστις ὤν, σοὶ καὶ τέκνοις εὔνους ἔφυν; Porsonus Οἶσθα δῆτά μ'. XII. Ibid. 894. Κᾆτα πῶς φέρων γε δέλτον, οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν; Porsonus φέρων σὺ δέλτον. XIII. Tro. 1050. Τί δ' ἐστι; μεῖζον βρῖθος ἢ πάρος γ' ἔχει; Recte cod. Flor. aliique ἢ πάροιθ' ἔχει. XIV. Bacch. 1176. ΧΟ. Τίς ἁ βαλοῦσα πρωτά γε; ΑΓ. Ἐμὸν ἐμὸν τὸ γέρας; Matthiae, Τίς ἁ βαλοῦσα πρωτά γ'; Ἐμὸν τὸ γέρας. Malim πρῶτον. XV. Cycl. 376. Τί δ' ἔστ', Ὀδυσσεῦ; μῶν γε θοινᾶται σέθεν | φίλους ἑταίρους ἀνοσιώτατος Κύκλωψ; Reiskii conjecturam μῶν τεθοίναται admisit Matthiae. XVI. Aristophanes Ach. 453. Τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος. Admisi Bentleii conjecturam, Τί δ', ὦ τάλας, σὲ τ. ἔ. π. χ. XVII. Ibid. 1021. ΔΙ. Τί δ' ἔπαθες; ΓΕ. Ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε. | ΔΙ. Πόθεν γ'; ΓΕ. Ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι. Particulam omittunt scripti codices, delevit Brunckius. XVIII. Eq. 162. ΔΗ. Ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε. | τὰς στίχας ὁρᾷς γε τῶνδε τῶν λαῶν; ΑΛ. Ὁρῶ. Facile reponi posset σὺ vel δή. XIX. Nub. 688. Οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ | πῶς γ' ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ: Sic Invernizius. Recte edd. superiores πῶς ἂν καλέσειας. XX. Ibid. 937. Φέρε, τίς λέξει πρότερός γ' ὑμῶν; Ita Brunckius pro πρότερος ὑμῶν. Rav. Φέρε δὴ, πότερος λέξει πρότερος; XXI. Ibid. 1508. Τί γὰρ μαθόνθ' ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς; Libri nonnulli ὑβρίζετον εἰς τοὺς θεούς. Scribendum ὑβριζέτην jam monui ad v. 1041. XXII. Av. 57. παῖ, παῖ. ΠΕΙ. Τί λέγεις, οὗτος; τὸν Ἔποπα παῖ καλεῖς; | οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδὸς γ' ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν. Scripsit Aristophanes, ni fallor, οὐκ ἀντὶ τοῦ παῖ, παῖ, σ' ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν. XXIII. Ran. 137. εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ | ἄβυσσον. ΔΙ. Εἶτα πῶς γε περαιωθήσομαι; Hoc γε uno cod. consentiente expulit Brunckius. XXIV. Ibid. 527. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία, | ἀλλ' ἀράμενός γ' οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα; Particulam metri caussa additam omittunt nonnulli codices, probante Brunckio. XXV. Plut. 1102. ἀτὰρ διὰ τί γε ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν | ἡμᾶς; Hanc scripturam non defendunt exempla ad v. 83. allata. Tacet Brunckius. E septem codd. Oxoniensibus unus tantum eam exhibet. Duo δὴ pro τι, quatuor neutram particulam exhibent. Euripides Hec. 258. ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι, | εἰς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου; Cycl. 84. Χωρεῖτ'. ἀτὰρ δὴ τίνα, πάτερ, σπουδὴν ἔχεις;

κτεῖναι νοεῖς; Euripides Or. 1331. Ἦ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;

1336. Ἥτις γε σώφρων. σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.] Lasc. σὺ δέ. Deinde Rom. B. ἐστίν. Rom. C. Lasc. ἔστιν. Rom. A. ἐστί. Saepius fortasse, quam oportebat, hujus varietatis mentionem feci. Sed meminerit lector, grammaticorum de accentu hujus verbi controversias partim codicum auctoritate dirimendas esse.

1338. Οἴδ' εἰσὶν (οἴμοι) σῷ κάρᾳ μιάστορες.] Rom. C. οἴμοι. Rom. A. B. ὤμοι. Vide ad v. 1277.

Ibid. Μιάστορες hic sunt ἀλάστορες, hoc est, τιμωροὶ δαίμονες, quorum mentio est v. 1027. 1227. 1300. Eodem sensu, ni fallor, Helenam τὴν Ἑλλάδος μιάστορα appellat Euripides Or. 1584. Nostri, *the evil genius of Greece.* Idem El. 683. homicidas μιάστορας appellat. Quo sensu dixit et ἀλάστορας. Versum ex ejus Melanippa, ἴσως ἀλάστορ' οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν, attulit Erotianus p. 62.

1340. Ἴσασι δῆτα σὴν ἀπόπτυστον φρένα.] Tres Rom. Lasc. Mag. σήν γ'. Particulam tacite admisit Brunckius, iniquior in eam v. 1362. Deinde Mag. ἀπόπτυσον.

1342. Καὶ μὴν ἐγὼ σήν. ῥᾴδιοί γ' ἀπαλλαγαί.] Rom. A. ῥᾴδιον δ' supra scripto οι. Rom. B. C. Flor. Lasc. Par. A. B. D. E. ῥᾴδιοι δ', quod admisit Musgravius.

1345. Οὐ δῆτ', ἐπεί σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερί,] Rom. A. ante corr. ἐπεί σφας. Rom. C. Lasc. ἐπί σφας. Rom. A. a corr. B. ἐπεὶ σφᾶς, quod admisi. Sic etiam Zimmermannus. Ὀρθοτονεῖσθαι pronomina σφῶν, σφίσι, σφᾶς, secus ac σφε, σφιν, monent veteres grammatici. Aldus in hac re parum sibi constat. Nam σφᾶς dedit apud Sophoclem Oed. T. 1470. apud Euripidem Or. 1127. Bacch. 231. 955. 958. σφᾶς apud Sophoclem Oed. T. 1508. σφὰς apud Aeschylum Prom. 442. σφας apud Sophoclem Oed. C. 486. Ant. 128. Aj. 839. Idem σφίσιν apud Aeschylum Prom. 480. apud Sophoclem Oed. C. 59. El. 1070. (ubi recte Schaeferus σφιν). Comici ab horum pronominum usu consulto se abstinuisse videntur, licet in prosa oratione frequenter occurrant.

1346. φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος Ἀκραίας θεοῦ.] Rom. A. B. ἀκραίας. Rom. C. ἀραίας. Schol. Φέρουσ' ἐς Ἥρας.) Ἥραια πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις. Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. τέλη δὲ λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς. Idem ad v. 10. ὅτι δὲ καὶ ἀθάνατος ἦν ἡ Μήδεια, Μουσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων ἱστορεῖ, ἅμα καὶ περὶ τῶν τῆς Ἀκραίας Ἥρας ἑορτὴν ἐκτιθείς. Falsum est, quod dicit grammaticus, Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. Locum sepulturae extra Corinthiorum fines situm fuisse ostendunt proxima Medeae verba. Livius XXXII. 23. *Promontorium est adversus Sicyonem, Junonis quam vocant Acraeam, in altum excurrens: trajectus inde Corinthum, septem millia ferme passuum.* Non tantum patebat Creontis regnum.

1347, 8. ὡς μήτις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ, | τύμβους ἀνασπῶν.]

Sic Rom. A. a corr. B. C. Sed Rom. A. ante corr. αὐτῶν πολεμίων καθυβρίσαι, supra scripto ab eadem manu γρ. καὶ καθυβρίσει.

1348, 9. γῆ δὲ τῇδε Σισύφου | σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν,] Schol. Venet. et Leid. ad Il. K. 56. Etymologus M. p. 750, 43. τέλος, monente Valckenario ad Hipp. 25. Deinde Rom. A. a corr. B. C. Schol. Hom. προσάψομεν. Flor. μυστηρίων ex Hipp. 25. σεμνὴν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων. Etymologus προσάξομεν. Rom. A. ante corr. Par. A. B. D. προσάψομεν, quod admisit Musgravius. Media forma προσάψομαι ab hac significatione aliena est. Simili errore Aldus πέμψομαι dedit apud Euripidem Or. 111. προσήκομαι ibid. 769. λήσομαι Iph. A. 516. ὑμνήσομαι Tro. 361. ὠθήσομαι apud Aristophanem Eccl. 300.

1349. τολοιπὸν, ἀντὶ τοῦδε δυσσέβους φόνου.] Rom. A. C. τολοιπόν. Rom. B. τὸ λοιπόν. Deinde Rom. C. Lasc. δυσεβοῦς. Sed Rom. C. alterum σ subscriptum habet.

1351, 2. αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως, | Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.] Athenaeus p. 585. D. Θαῒς πρὸς γράσωνα πορευομένη ἐραστὴν, ἐπεί τις αὐτὴν ἤρωτα, πῆ πορεύεται, εἶπεν, Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.

1354. Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,] Schol. Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ.) ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι. κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ κατασαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπέσον κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν. Ἀργοῦς οὖν λειψάνῳ λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργοῦς. Ἄλλως. οἱ μὲν λέγουσι κατὰ Μηδείας χόλον ἢ κέλευσιν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς καταδραθέντα τὸν Ἰάσονα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτῷ ξύλου. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον. ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι. τὴν γὰρ Μήδειαν παράγει πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν· Τέλος &c. Verba Νεόφρων—εἰποῦσαν ex cod. emendate edidit Matthiae. Ed. Ven. Νεόφρων ξενικώτως τὴν παράγραφος πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν. Unde Barnesius, Νεόφρων ξενικῶς μετὰ τὴν παράγραφον εἰσφέρει τὴν Μήδειαν πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν. Neophronis versus ita exhibet ed. Ven. Τέλος γὰρ αὐτεχθίστω μόρω φέρεις. | βροτὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας ἔρη. | τοῖα τε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους | θεῶν ὕπερθε μήποθ' αἱρεῖσθαι βροτούς. Eos ita emendare conatus est Barnesius: Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίω μόρον φέρεις, | βρόχειον ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ. | τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις δέ τ' ἄλλους μυρίους ἐφημέρους, | θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἵρεσθαι βροτούς. Quartum versum, qui apud Barnesium non valde numerosus est, ita scribendum censet Heathius: ἄλλους (praestaret κἄλλους) διδάξεις μυρίους ἐφημέρους. Codicis Flor. scriptura, quam protulit Matthiae, talis esse videtur: Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίστῳ μόρῳ φέρεις, | βρόχῳ τὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρην. | τοῖά σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. | διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους | θεῶν ὕπερθε μήποθ' αἱρεῖσθαι βροτοῖς. Legendum arbitror: Τέλος γὰρ αὐτὸς αὐτὸν αἰσχίστῳ μόρῳ | φθερεῖς * * * * * * * * * * | βρόχον τὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ. | τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν

ἔργων μένει, | δίδαξις ἄλλοις μυρίοις ἐφημέροις, | θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἴρεσθαι βροτούς [e].

1355. πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.] Tres Rom. Lasc. τῶν ἐμῶν γάμων ἰδών. Alter ordo melior mihi videtur. Similia habet Aeschylus Ag. 753. ἐπέκρανεν | δὲ γάμου πικρὰς τελευτὰς | δύσεδρος καὶ δυσόμιλος συμένα Πριαμίδαισιν | πομπᾷ Διὸς ξενίου | νυμφόκλαυτος Ἐριννύς.

1356. Ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων,] Rom. C. ἐριννύς. Rom. A. ἐρινύς.

1358. Τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων,] Rom. C. κλύει σου. Rom. A. B. κλύει σοῦ. *Mallem* κλύοι, *ut sit optativus*, inquit Portus, cujus conjecturam probat Barnesius. Noster Or. 1605. ME. Τίς δ' ἂν προσείποι σ'; OP. Ὅστις ἐστὶ φιλοπάτωρ. Salva constructione abesse nequit ἄν.

Ibid. Noster Hec. 163. ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν, | στείχω; ποῖ δ' ἥσω; ποῦ τις θεῶν, | ἢ δαίμων ἔστ' ἐπαρωγός;

1359. τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτα;] Rom. B. ξειναπάτα. Rom. A. C. ξειναπάτου. In A. supra scriptum α ab eadem manu. Admisso ξειναπάτου, in his anapaestis nullus restat Dorismus. De ea quaestione vide ad v. 96. Ξεναπάτης legitur etiam apud Euripidem Tro. 864. ἦλθον δὲ Τροίαν οὐχ ὅσον δοκοῦσί με, | γυναικὸς οὕνεκ', ἀλλ' ἐπ' ἄνδρ', ὃς ἐξ ἐμῶν | δόμων δάμαρτα ξεναπάτης ἐλήσατο. Photius: Ξεναπάτας. ἰδίως ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν ἄνεμοι ἐν τοῖς πελάγεσιν ὁποῖοι ἐν τοῖς λιμέσιν. Εὐριπίδης Σθενοβοίᾳ· τίς ἄνδρα τιμᾷ ξεναπάτην;

1360. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.] Rom. A. ante corr. μυσσαρά. Deinde tres Rom. παιδολέτορ, sed in A. supra scriptum γρ. παιδολέτωρ. Nescio an rectus.

1362. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.] Particulam, quam exhibent tres Romani, auctoritate Par. A. expulit Brunckius. Revocavit eam Porsonus. Sic positum γε prorsus otiosum esse affirmat Brunckius. *Particulam retinuissem*, ait, *si positam hoc modo reperissem: στείχω δισσῶν ἄμορός γε τέκνων.* At neque otiosa est, neque male posita. Dixit Medea, Στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον. Cui satis erat respondere, Στείχω. Sed addit aliquid Jason, nempe δισσῶν ἄμορος τέκνων. Hujusmodi additamenta fere γε sibi sumunt, idque potius post primam vocem quam post secundam. Similiter noster Alc. 376. ΑΔ. Ἐπὶ

[e] V. 1. addidi αὐτόν. Vide Brunckium ad Sophoclis Oed. C. 853. Deinde melius sententiae convenit αἰσχίστῳ quam ἐχθίστῳ. De hoc etiam consulendus Brunckius ceterique interpretes ad Sophoclis Aj. 1059. V. 2. pro φέρεις scripsi φθερεῖς. In altero Neophronis fragmento, quod ad v. 1024. attuli, διαφέρουσα pro διαφθεροῦσα simili errore habet Trincavellus. Hunc versum non integrum attulit grammaticus. Ad. v. seq. commode allegat Matthiae Euripidem Hipp. 782. λῦσαί τ' ἄνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων. Neque negligendus ejusdem tragoediae v. 802. Βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο. Cetera recte correxit Barnesius, praeter verba διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους, pro quibus reposui δίδαξις ἄλλοις μυρίοις ἐφημέροις. Δίδαξις apud Euripidem Hec. 601. legitur, licet non eodem sensu quo apud Neophronem, apud quem παράδειγμα significat.

τοῖσδε παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου. | ΑΔ. Δέχομαι, φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χερός.

Ibid. Rom. C. ἄμορος altero μ subscripto, ut sit ἄμμορος. Rom. A. B. Par. A. ἄμοιρος. Si quis codex ἄμμοιρος praeberet, plures scripturae diversitates non desiderarem. Hinc legitur auctore Porsono apud Sophoclem Oed. T. 248. κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον. Ἄμμορος tum ab aliis usurpatur, tum ab Euripide Hec. 421. Ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων. Unde Hesychius: Γάμμοροι. ἀμέτοχοι, ἐστερημένοι. Apud Sophoclem vulgo legebatur ἄμοιρον, apud Euripidem ἄμοιροι addito δὴ propter metrum. Ἄμμοιρος fortasse Aeschylo restituendum Eum. 353. παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμμοιρος ἄκληρος ἐτύχθην. Hic etiam vulgo ἄμοιρος.

1363. Οὔπω θρηνεῖς. μένε καὶ γῆρας.] Huic scripturae litem primus movit Heathius, qui γῆρας ante vocalem positum metro repugnare monet. Delendum igitur censet καὶ, ut versus sit catalecticus, qui ultimam syllabam ἀδιάφορον habet. Brunckius audacter edidit, οὔπω θρήνει. γῆράς σε μένει. *Vulgatum* θρηνεῖς *minus commodum sensum praebet*, inquit, *et clausula* μένε καὶ γῆρας *metro adversatur*. Porsonus οὔπω θρηνεῖς revocavit, simul monens, οὔπω θρήνει soloecismum esse. Deinde Heathio respondet, male adhiberi catalecticum, ubi personae singulos versus alternis loquantur. Brunckii vero scripturam, γῆρας σε μένει, aeque vitiosam esse propter hiatum, ac vulgatam μένε καὶ γῆρας propter brevem syllabam. Edidit igitur μένε καὶ γῆρασκ'. *Subauditur talis sententia*, inquit, καὶ τότε θρηνήσεις. Matthiae ut vulgo. Plura ad v. sequentem.

1364. ΙΑ. Ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.] Miror viros doctos, qui v. superiorem metri caussa sollicitarunt, facillimam hujus v. emendationem praetermisisse, Φεῦ τέκνα φίλτατα. Ita noster paullo ante v. 1360. Φεῦ φεῦ μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ. Sophocles etiam Ant. 1299. φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία. φεῦ τέκνον. Apud Aeschylum Prom. 98. αἶ αἶ pro φεῦ φεῦ omnes edd. ante Porsonum. Sed vulgatam defendere videtur simile violatae συναφείας exemplum apud Euripidem El. 1333. ΟΡ. Τάδε λοίσθιά μοι προσφθέγματά σου. | ΗΛ. Ὦ χαῖρε πόλις, χαίρετε δ' ὑμεῖς | πολλὰ, πολιτίδες. De formula ὦ χαῖρε dixit Porsonus ad Or. 470. Quinquies etiam in una fabula συνάφειαν propter mutatam personam violavit Sophocles. Vide Oed. C. 139. 143. 170. 173. 1757. Idem Ant. 931. Τοιγὰρ τούτων τοῖσιν ἄγουσιν | κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ. Quod reposuit Brunckius, βραδυτῆτος ὕπερ κλαύμαθ' ὑπάρξει, vulgatam, si sana est, corrumpit, si corrupta est, vitium non tollit. Multa hujus licentiae exempla collegit Seidlerus de Versibus Dochm. p. 80, 1, 2. sed fere omnia falsa. Nostrum locum praetermisit.

1365. Κᾆπειτ' ἔκτας;] Tres Rom. ἔκτανες, unde non male legeretur ἔκανες, nisi aeque bene impressi ἔκτας.

Ibid. Πημαίνουσα σέ.] Tres Rom. Flor. Lasc. Par. omnes,

Mag. σέ γε πημαίνουσ' (Rom. πημαίνουσα), quod admisit Musgravius.

1366, 7. Αἶ αἶ, φιλίου χρῄζω στόματος | παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.] Rom. C. αἶ. αἶ. φιλίου. Rom. A. B. Par. A. ὤμοι φιλίου, quod admisit Brunckius. Edidit quidem ὤ μοι, sed suspicor codicem cum Romanis consentire. Vulgatam revocavit Porsonus. Rom. A. supra scriptum habet γρ. αἶ αἶ φίλου.

Ibid. Dixit noster Phoen. 1665. Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σου προσπτύξομαι. Quo exemplo usus, genitivo στόματος bellum indixit Brunckius, cujus verba sunt: *Nimis verecundum fuisse me poenitet: corruptelam istam in textu relinquere non debebam. Scripsit Poëta:* ὤ μοι· φίλια χρῄζω σώματα | παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι. Addit alteram conjecturam, φίλια στόματα χρῄζω, priorem tamen praefert. Respondet Porsonus, genitivum στόματος a χρῄζω pendere, constructionem autem esse, χρῄζω φιλίου στόματος, ὥστε προσπτύξασθαι. Cujus duo exempla attulit. Euripides Hipp. 1375. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι | διαμοιρᾶσαι. Herodotus V. 38. ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινὸς οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι.

1371. Οὐκ ἔστι. μάτην λόγος ἔρριπται.] Rom. C. μάτην λόγος. Rom. A. B. Par. A. μάτην δ' ἔπος. In Rom. A. supra scriptum λόγος. Par. B. D. μάτην ἔπος, quod admisit Musgravius. Euripides Hipp. 213. οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσει, | μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον; Ibid. 232. Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος; Hec. 334. Ὦ θύγατερ, οὑμοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα | φροῦδοι, μάτην ῥιφέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου. Hinc fortasse legendum apud Aeschylum Prom. 931. Πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδε ῥίπτων ἔπη; Vulgo τοιάδ' ἐκρίπτων.

1372. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεσθ'] Tres Rom. ut vulgo ἀκούεις. Sed in A. supra scriptum γρ. ὁρᾷς. Noster Hipp. 1363. Ζεῦ, Ζεῦ, τάδ' ὁρᾷς; | ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ καὶ θεοσέπτωρ, &c. Hinc in Medeam manavit ὁρᾷς.

Ibid. Rom. C. ἀπελαυνόμεσθ'. Rom. A. B. ἀπελαυνόμεσθα. Bentleius ad Phalarin p. 142. ἀπελαυνόμεθ', quod admisit Musgravius.

1375. ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι,] Lasc. ἀλλ' ὁππόσον γοῦν. Dedi ἀλλ' ὁπόσον γ' οὖν, quod valet ἀλλ' οὖν ὁπόσον γε. Sophocles Ant. 84. Ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ | τοὔργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε. σὺν δ' αὔτως ἐγώ.

1376. τάδε θρηνῶ, κἀπιθοάζω,] Tres Rom. Flor. Lasc. Par. omnes, Mag. τάδε καὶ θρηνῶ, quod admisit Musgravius. Sophocles Ant. 948. καίτοι καὶ γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ, παῖ, | καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους. Trach. 1279. πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ. | κοὐδὲν τούτων ὅτι μὴ Ζεύς. Euripides Suppl. 1077. μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδα, γέρον, | μέρος καὶ σὺ καὶ πόλις ἐμὰ τλάμων. Tro. 1279. πιμπρᾶσί σ', ἡμᾶς δ' ἐξάγουσ' ἤδη χθονὸς | δούλας (malim δούλους). ἰὼ θεοί. καὶ τί τοὺς θεοὺς καλῶ. | καὶ πρὶν γὰρ οὐκ ἤκουσαν ἀνακαλούμενοι. In his omnibus alterum καὶ omisit Aldus.

1377. μαρτυρόμενος δαίμονας] Rom. A. ante corr. C. μαρτυρόμενος. Rom. A. a corr. B. μαρτυράμενος.

1377, 8, 9. ὥς μοι | τέκνα κτείνασ', ἀποκωλύεις | ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,] Rom. C. τέκνα κτείνασ'. Rom. A. B. Par. A. B. D. τέκν' ἀποκτείνασ', quod admisit Brunckius.

1380, 1. οὓς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὤφελον | πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.] Tres Rom. ὤφελον. Sed A. ante corr. ὄφελον. Cujusmodi varietates sunt ὄλοντο v. 1103. ὄλεσθε v. 1331. Deinde tres Rom. πρὸς σοῦ φθιμένους ut vulgo. Lasc. πρὸς σοῦ φθινομένους, quod eodem redit. Metro laboranti alii aliter succurrunt. Bentleius ad Phalarin p. 142. ὄφελον, quod probat Heathius. Musgravius ex conjectura edidit ἐκ σοῦ, quod retinuerunt Brunckius, Beckius et Porsonus. Matthiae vulgatam revocavit. Harum conjecturarum melior est ὄφελον. Quis enim sibi persuaderi sinat πρὸς σοῦ pro ἐκ σοῦ librariorum errorem esse, quibus πρὸς hoc sensu usurpatum fraudi fuisse ostendit Porsonus ad Hec. 762. Alterum argumentum contra Musgravii conjecturam a metro duci potest. Rarissima apud Euripidem dipodiae anapaesticae forma dactylus spondeo vel anapaesto subjectus, ut ad μείζους ἤλυθον v. 1051. monui. Miror Brunckium, qui tragicos etiam in senariis augmentum metri caussa nonnunquam abjicere statuit, Musgravii scripturae lenissimam Bentleii conjecturam non praetulisse. Nemo enim ignorat, majorem in anapaesticis quam in senariis licentiam concessam esse. In Brunckii editione legitur apud Aeschylum Pers. 911. (918.) εἴθ' ὤφελε, Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν | τῶν οἰχομένων | θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Quae scriptura si ceteroqui recte se habet, haud dubie reponendum ὄφελε e Turnebiana. Quod reposuit Blomfieldius, ὤφελες, ὦ Ζεῦ, sola ejus conjectura nititur. Alterum augmenti in hoc metro omissi exemplum praebet Aeschylus Ag. 1560. Οὔ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν | τοῦτο. πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε. | καὶ καταθάψομεν &c. Sed neque hunc locum sanum agnoscunt omnes. Apud Euripidem legitur Iph. A. 46. σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως | πέμπεν φερνὴν, | συννυμφοκόμον τε δίκαιον. Ubi πέμπει reponendum monuerunt viri docti. Melius exemplum praebent ejus Cretenses Fragm. ii. 10. ἁγνὸν δὲ βίον τείνομεν, ἐξ οὗ | Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμαν. Quae verba in legitimo systemate anapaestico leguntur. Si neque ὤφελον neque πρὸς corruptum est, fieri nequit, quin aliquid exciderit. Non indignum esset Euripide, οὓς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὁ τάλας | ὤφελον ὄσσοις | πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι. Sed quo facilius est, quid scribere potuerit poëta, eo difficilius est, quid re vera scripserit conjicere.

1382. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ.] Rom. A. ante corr. Ζεῦ. Noster Alc. 1162. Andr. 1286. Bacch. 1385. Hel. 1704. Πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων. Cui versui subjecti sunt quatuor versus, qui nostram etiam fabulam claudunt. In quinque igitur fabulis uno tantum versu mutato eadem terminatione usus est Euripides.

1383. πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.] Hic versus cum duobus

sequentibus leguntur apud Stobaeum Tit. CXII. p. 581=465. Trincavellus et Gesnerus πολλ' ἄελπτα κραίνουσι θεοί.

1385. τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρεν θεός.] Aldus εὗρεν etiam Alc. 1165. Andr. 1288. Bacch. 1389. Sed εὗρε Hel. 1707. Nostro loco tres Rom. Lasc. Par. A. Stobaeus, εὗρε, quod admisit Brunckius.

1386. τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.] Rom. C. τόδε πρᾶγμα. Rom. A. B. τόδε τὸ πρᾶγμα.

Ibid. Par. B. D. in fine addunt: πρὸς διάφορα ἀντίγραφα, Διονυσίου ὁλοσχερὲς, καί τινα τῶν Διδύμου.

AUCTARIUM ANNOTATIONIS

IN EURIPIDIS MEDEAM.

P. 65, 23. *Post* 504. *adde:* οὔσης v. 655.

P. 74, 24. *Lege:* Non Euripidis Medeam

P. 79, 3. *Lege:* Bibl. Crit. P. V. p. 40.

P. 80, 25. *Adde:* In hoc versu et sequentibus respexit Euripides ad Homerum Od. Z. 182. οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, | ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν | οἶκον ἔχητον | ἀνὴρ ἠδὲ γυνή.

P. 80, 44. *Lege:* Recte Ἰάσων Canteriana, quam expressit Commelinus, necnon Genevensis P. Stephani, quae a Commeliniana expressa est. Vix

P. 81. *Post l.* 42. *adde:* 26. ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη.] Ἐπεὶ, *ex quo*, monente Porsono ad v. 136. ἐπεί μοι φιλία κέκρανται. Noster Or. 77. καίτοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον, | ἐμῆς ἀδελφῆς, | ἥν, ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον ἔπλευσ', ὅπως ἔπλευσα, θεομανεῖ πότμῳ, | οὐκ εἶδον.

P. 82, 32. *Adde:* Hujus verbi scripturam saepe corruperunt librarii. Edidit Aldus apud Euripidem Hipp. 1314. Δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, | τοὐνθένδ' ἀκούσας, ὡς ἂν οἰμώξῃ πλέον. Lascaris aliique οἰμώξῃς. Alc. 637. σὺ δ' ἐκποδὼν στὰς, καὶ παρεὶς ἄλλῳ θανεῖν | νέῳ γέρων ὢν, τόνδ' ἀποιμώξεις νεκρόν; Lascaris ἀποιμώξῃ. Recte Monkius ἀποιμώζεις. Aristophanes Ran. 753. AI. Τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελέγξαντ' ἄντικρυς, | ὅτι δοῦλος ὢν, ἔφασκες εἶναι δεσπότης. | ΞΑ. Οἴμωζε μέντ' ἄν. Brunckius Ὤιμωζε.

P. 83, 2. *Lege:* 53. 1148. 1202.

P. 83, 23. *Post* φρενῶν *adde:* Sophocles El. 1167. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω, | ξὺν σοὶ μετέσχον τῶν ἴσων· καὶ νῦν ποθῶ | τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ ἀπολείπεσθαι τάφου.

P. 84, 10. *Lege:* Rom. C. τυράννων. Hinc non male Scaliger in exemplo suo Hervagianae secundae τυράννω, patrem scilicet et filiam. Sed Rom. A.

P. 88, 10. *Post* significatione *adde:* Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 43, 4. hujus constructionis exempla nonnulla e prosae orationis scriptoribus dedit.

P. 89, 27. *Post* ὁρᾶν *adde:* Noster Iph. T. 955. κἀγὼ 'ξελέγξαι μὲν ξένους οὐκ ἠξίουν, | ἤλγουν δὲ σιγῇ, κἀδόκουν οὐκ εἰδέναι.

P. 89, 41. *Adde:* Cratinus Archilochis apud Suidam v. Διὸς ψῆφος: ἔνθα Διὸς μεγάλου θῶκοι πεσσοί τε καλοῦνται. Hoc exemplum attulit Gaisfordius.

P. 90, 20. *Adde:* Athenaeus p. 156. E. τοῦ δείπνου δὲ χρονίζοντος, λόγος ἐγένετο, ποῖον τῶν ὑδάτων ἥδιστόν ἐστιν. καὶ τῶν μὲν ἐγκωμιαζόντων τὸ ἀπὸ τῆς Λέρνης, ἄλλων δὲ τὸ ἀπὸ τῆς Πειρήνης, ὁ Καρνεῖος κατὰ Φιλόξενον εἶπεν, τὸ κατὰ χειρῶν.

P. 91, 6. *Lege:* Confusa haec vide v. 79. 155. 863. 1024. Etsi

P. 92, 8. *Adde:* Athenaeus p. 156. E. καὶ τῆς τραπέζης παρατεθείσης ἐδειπνοῦμεν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει.

P. 92, 45. *Post* 755. *adde:* ἥ γάρ ἐστιν—ἀφιγμένος Or. 737.

P. 92, 46. *Post* 356. *adde:* θεὸς γάρ ἐστι Ion. 428.

P. 93, 2. *Lege:* Euripidem Hipp. 728. 1250. 1398. Iph. T. 719. Tro.

P. 100, 43. *Lege:* Pessime vertit Portus: *Levi de causa initio suscipientes,* postea *diu retinentes.* Utraque interpretatio in scholiis exstat.

P. 103, 4. *Lege:* vide v. 1229. Iph. T.

P. 103, 41. *Post* niti *adde:* Addit scholiasten ad Aeschyli Cho. 320. Προσθοδόμοις.) τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ οὐκ εἰσὶ δομοι. φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη. *Vides nostrum versum,* inquit, *sed ita citatum, ut ad hunc usque diem inter Scholiastae verba latuerit.* Hujus quidem grammatici testimonium paullo plus ponderis habet. Sed animadvertendum, eum non φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε exhibere, sed φροῦδα γὰρ τάδε ἤδη, quod nihil aliud est quam γὰρ explicationis caussa vulgatae scripturae additum. Quo errore nullus est frequentior. Vide ad v. 248. 897. Simili modo γὰρ addit Aldus Phoen. 962. Bacch. 317. 477. Diphilus apud Stobaeum Tit. XCV. p. 514=383. Πένητος ἀνδρὸς οὐδὲν εὐτυχέστερον. | τὴν γὰρ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολὴν οὐ προσδοκᾷ. Delendum γὰρ, monente Hermanno Elem. Doctr. Metr. p. 135. Frustra igitur Porsonus φροῦδα γὰρ ἤδη τάδε.

P. 104, 43. Hierocles in Aurea Carmina p. 126. ὅρα Μήδειαν τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τὰ καθ' αὑτὴν ὀδυρομένην. ἥτις ἀβουλήτως τοὺς οἰκειοτάτους προδοῦσα δι' ἔρωτα ἔκτοπον ἀνδρὶ ξένῳ ἑαυτὴν ἐνεχείρισεν, ἔπειτα ὀλιγωρουμένη ὑπὸ τούτου, ἀφόρητα πάσχειν οἴεται, καὶ ἐκ τῆς οἰήσεως ταύτης ἀκούεις οἷα βοᾷ· διά μου κεφαλῆς φλὸξ οὐρανία βαίη. καὶ πρόεισιν εἰς ἔργα παράνομα. Hoc attulit Gaisfordius.

P. 106, 47. *Adde:* Aptius exemplum praebet noster Andr. 88. Οὐ δῆτα. μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί.

P. 108, 7. *Post* ἐπήνεσα *adde:* Hel. 1435. Μή νυν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτήξῃς χρόα.

P. 109, 18. *Post* ἄρθρου *lege:* Neutra regula semper vera est. Praepositionem addit Euripides Ion. 31. λαβὼν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοίλης πέτρας, | αὐτῷ ξὺν ἄγγει, σπαργάνοισί θ', οἷς ἔχει, | ἔνεγκ' ἀδελφῷ (malim ἔνεγκε Δελφῶν) ταμὰ πρὸς χρηστήρια, | καὶ θὲς πρὸς αὐτοῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν. Sed hoc raro fit. Longe saepius additur articulus. Aristophanes

P. 109, 31. *Post* διελυμήνατο *adde:* Hipp. 1340. τοὺς γε μὴν κακοὺς | αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.

P. 110, 3. *Adde:* Plura de hac constructione Monkius ad Hipp. 1184. (1189.) αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα.

P. 110, 6. *Adde:* Vide an legendum apud Euripidem Ion. 972. Τὸν πρόσθεν ἀδικήσαντά σ' ἀποτίνου θεόν. Quamquam vulgatam πρῶτον non improbo.

P. 111, 24. *Adde:* Plato de Rep. VII. p. 533. A. τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολείποι.

P. 115, 14. *Post* revocavit *adde:* Matthiae iterum Ζανός.

P. 118, 12. *Lege:* quod admisit Beckius. Matthiae

P. 118, 27. *Post* ἐμηχανησάμην *lege:* Vulgo legitur Andr. 1236. κἀγὼ γὰρ, ἣν ἄκλαυστ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα. Nullo negotio reponi posset ἄκλαυστα χρῆν. Sed nihil opus. Eandem caesuram exhibet noster

P. 121, 17. *Adde:* Pro προσχωρεῖν usitatius esset συγχωρεῖν. Euripides El. 1052. γυναῖκα γὰρ χρῆν πάντα συγχωρεῖν πόσει, | ἥτις φρενήρης.

P. 125, 12. *Lege:* Ipse edidit ὡὖτὸς, quam scripturam exhibet Aldus apud tragicum Rhes. 106. ἀλλ' οὐ γὰρ ὡὖτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν | πέφυκεν, &c. Porsonus αὑτός.

P. 125, 28. *Adde:* Matthiae ξυνουσία.

P. 125, 46. *Post* τόπους *adde:* [Codd. εἰς τοὺς εὐδιεινοτέρους τόπους.]

P. 128, 5. *Adde:* Grammaticus apud Bekkerum Anecd. Gr. p. 353. Αἲ ψιλούμενον καὶ περισπώμενον (imo, ὀξυνόμενον) τὸ ὄφελον σημαίνει, κατ' ἀποκοπὴν τοῦ αἴθε. δασυνόμενον δὲ ἄρθρον θηλυκὸν ἀναφορικόν. σημαίνει δὲ καὶ ἐπίρρημα θρηνητικὸν περισπώμενον καὶ ψιλούμενον. ὃ καὶ διπλασιάζεται. αἶ αἶ τάλαινα.

P. 130, 17. *Lege:* Tautologiam defendit noster Phoen. 744. Ἑπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ, | —ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις. Alterum exemplum attulit Porsonus

P. 132, 35. *Lege:* Aristoteles in melioribus libris πρὸς ἀστῶν, in aliis vero πρὸς ἀνδρῶν.

P. 133, 21. *Lege:* Vide ad v. 53. 533. 676. 731. 998.

P. 134. 23. *Post* ἦπαρ *adde:* Vide Porsonum ad Phoen. 1093. (1084.) ubi legi posset, Ζῇ (μὴ τρέσῃς) ὅδ', ὥς σ' ἀπαλλάξω φόνου.

P. 137, 39. *Post* 607. *adde:* μὴ πρὸς σὲ τοῦ σπείραντος Alc. 1101.

P. 138. *Post* l. 17. *adde:* 320. Ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσῃ λιτάς;] Barnesius Λιτὰς, ut sit nomen proprium.

P. 139, 8. *Lege:* Optativum apud Euripidem agnoscit Plutarchus Bruto p. 1008. B. πρῶτα μὲν ἀποβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀστέρων ὄντα μεστὸν, ἀνεφθέγξατο δύο στίχους, ὧν τὸν ἕτερον Βολούμνιος ἀνέγραψεν, Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν· τοῦ δ' ἑτέρου φησὶν ἐπιλαθέσθαι. Item Athenaeus

P. 141, 20. *Adde.* Scribendum, ni fallor, Τί δὴ βιάζει. Simili sensu legitur v. 980. Τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς; Ubi alii τί δὲ, alii τί δαὶ, alii τί δ' αὖ legunt, sed recte edd. pleraeque τί δή. Aristophanes Ach. 105. ΔΙ. Οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς.

ΠΡ. Τί δαὶ λέγει; Sic mea editio. Superiores τί δ' αὖ λέγει; quod exhibent tres codd. a Brunckio collati et Ravennas. Brunckius τί οὖν λέγει mavult. Τί δαὶ primum in τί δὲ, deinde vero in τί δ' αὖ mutatum est.

P. 141. *Post l.* 25. *adde:* 339. εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν.] Aldus εἰκός δ' ἐστιν. Rom. A. εἰκός δ' ἐστίν. Lasc. εἰκὸς δ' ἐστὶν, et mox εὔνοιαν σ' ἔχειν. Eandem sententiam habet noster Hec. 339. πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ, | καὶ πεῖθ'. ἔχεις δὲ πρόφασιν. ἔστι γὰρ τέκνα | καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.

P. 142, 3. *Adde:* Schol. ad v. 964. Δύστανε μοίρας.) τουτέστι τοῦ πρέποντος. καὶ τοῦτο πρὸς Ἰάσονα οὐ ποτείνει. Sic ed. Veneta pro ἀποτείνει. Simili errore οὐ παράμυθον pro ἀπαράμυθον habent nonnulli libri apud Aeschylum Prom. 185.

P. 145, 34. *Lege:* aut tale quid dixisset. Secus visum esse Porsono liquet ex ejus epistola ad Andream Dalzel, Graecarum literarum professorem Edinburgensem, quae exstat Mus. Crit. Cant. T. I. p. 330—335. Confert Euripidem Ion. 616. ὅσας σφαγὰς δὴ, φαρμάκων τε θανασίμων | γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς. Sed ibi σφαγὰς et φάρμακα conjungit poëta, unde quidvis potius eum hic dixisse colligas, quam mulieribus magis convenire φάρμακα quam σφαγὰς, quae Medeae est sententia, si recte legitur σοφαί. Porsoni amicum igitur secutus, reposui masculinum σοφοί.

P. 146, 24. *Lege:* Plerique libri soloece κἂν δεῖ[k], eodem scilicet errore quo Aldus Nub. 1494. κἂν σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες. Recte Lys. 123.

P. 147, 30. *Adde:* Tragicus apud Platonem de Rep. p. 111. E. οὔπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

P. 149. *Post l.* 10. *adde:* 410. ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει.] Senarius ἀκέφαλος. Archilochus apud Hephaestionem p. 34. Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ ἐδαισάμην.

P. 151, 17. *Post* ἐτέλεσεν *adde:* Euripides Hipp. 1274. θέλγει δ' ἔρως, ᾧ μαινομένᾳ κραδίᾳ | πτανὸς ἐφορμάσῃ | χρυσοφαὴς, &c.

P. 155, 39. *Post* 607. *adde:* (ubi vide Monkium)

P. 156, 2. *Adde:* Euripides Hec. 1224. καὶ μὴν τρέφων μὲν ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν, | σώσας τε τὸν ἐμὸν, εἶχες ἂν καλὸν κλέος. Or. 599. ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ μὴ λέγ' εἴργασται τάδε, | ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.

P. 156, 43. *Adde:* [*Codd.* καὶ Εὔβουλος Διονυσίῳ· Εὐριπίδου δ' ἔσωσας, ὡς ἴσασί σοι. καὶ παρθενεύεις ἕξεις μοι χάριν. His exceptis, nihil enotavit collator.]

P. 157, 30. *Post* reposuit *lege:* Quo magis miror eum ἐκγενέτῃσι dedisse Andr. 128. ubi pleraeque edd. ἐκγενέταισι. Apud Aldum leguntur θεῇσι Hec. 356. πρὸς σῇσι πλευρῇς ibid. 826. στοναχῇσί τε Or. 204. εὐηλίῃσι Phoen. 679. ἀγέλῃσιν Hipp. 734. αὐταῖσι ἀρβύλῃσιν ibid. 1189. ἀγκάλῃσι ibid. 1432. Τρωῇσιν Tro. 1114. αὐτοῖσι

P. 158, 5. *Lege:* IV. Phoen. 679. nunc legitur εὐείλοισι ex emendatione Musgravii. V.

P. 159, 2. *Adde:* Sed recte repositum est δόμους apud Euripidem Suppl. 225. ubi Aldus, εὐδαιμονοῦντας δ' εἰς φόβους κτᾶσθαι φίλους.

P. 160. *Post l.* 25. *adde:* 485. ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.] Tragicus Rhes. 580. Τί δῆτ', Ὀδυσσεῦ, δρῶμεν; οὐ γὰρ εὕρομεν | τὸν ἄνδρ' ἐν εὐναῖς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.

P. 160, 32. *Post* πεφυκέναι *adde:* Item v. 565. δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.

P. 162, 3. *Lege:* vulgo. Herodianus πολλαῖς

P. 162, 6. *Lege:* 497. Herodianus ἔθηκε

P. 162, 13. *Lege:* 498. Herodianus πιστὸν

P. 162, 17. *Lege:* distinguunt. Herodianus οὐ φεύξομαι

P. 163, 5. *Adde:* [Codd. pro πυράμου habent πυρανί supra scripto Δ, et in fine ἰαμβεῖα δύο. Iidem δυστυχία pro διστιχία.]

P. 166, 18. *Lege:* Vulgatam revocavit Beckius. Porsonus iterum μέντοι, Matthiae μέν σοι.

P. 167, 41. *Adde:* Euripides Bacch. 1148. τὸ σωφρονεῖν δὲ καὶ σέβειν τὰ τῶν θεῶν, | κάλλιστον οἶμαι ταυτὸ καὶ σοφώτατον | θνητοῖσιν εἶναι χρῆμα τοῖσι χρωμένοις. Plura vide ad Euripidis Suppl. 423. Diarii Class. T. XVI. p. 437.

P. 169, 32. *Adde:* Neophron, cujus verba plenius ad v. 1024. apponam: πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν, καὶ τὰ προσφιλέστατα | ἔχθιστα θέσθαι.

P. 170, 25. *Lege:* 566. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.] Aeschylus Pers. 845. Ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι | ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα. Euripides Phoen. 704. Ἦ πολλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ | Ἐτεόκλεες. Hel. 771. Ἦ πόλλ' ἀνήρου μ' ἐνὶ λόγῳ, μιᾷ θ' ὁδῷ. Incertus Rhes. 915. Ἦ πολλὰ μὲν ζῶν, πολλὰ δ' εἰς Ἀΐδου μολών, | Φιλάμμονος παῖ, τῆς ἐμῆς ἥψω φρενός. Plato Polit. 257. A. Ἦ πολλήν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, ὦ Θεόδωρε, ἅμα καὶ τῆς τοῦ ξένου.

Ibid. Διάφορος genitivo

P. 175, 4. *Post* χερός *adde:* Iph. A. 1367. ΑΧ. Ἀντέχου θυγατρός. ΚΛ. Ὡς τῆσδ' (vulgo τοῦδ') οὕνεκ' οὐ σφαγήσεται. Hel. 837. Ὡς οὐκ ἄχρωστα γόνατ' ἐμῶν ἕξει χερῶν.

P. 176, 35. *Adde:* Hesychius: Ἅλις. ἱκανῶς, πληρέστον (sic cod. mendose), αὐταρκές. ἔτι καὶ μετρίως, ὡς Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι. Scilicet v. 909. ἀλλ' ἔμπας ἔφερε κακὸν ἅλις.

P. 180, 17. *Post* ἐμόν *adde:* Hipp. 1453. Ὦ χαῖρε καὶ σύ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.

P. 181, 15. *Lege:* Aldus ἄπαιδες ἐσμὲν etiam Ion. 304. sed γέροντές ἐσμεν Heracl. 636. ἄπαιδές εἰσιν Suppl. 13.

P. 181, 43. *Adde:* Wyttenbachio Bibl. Crit. P. V. p. 66. aut nihil mutandum videtur, aut pro δ' ἂν legendum δ' ἄρ'. Sed recte legitur μὲν, de quo consulendus Matthiae Gramm. Gr. §. 606. 4. qui praeter alios allegat Platonem Charmide p. 153. C. Παρεγένου μὲν, ἦ δ' ὅς, τῇ μάχῃ; Παρεγενόμην. Idem Menone p. 82. B. ΣΩ. Ἕλλην μέν ἐστι, καὶ Ἑλληνίζει; ΜΕ. Πάνυ γε σφόδρα, οἰκογενής.

Hoc exemplum attulit Heindorfius ad Theaetetum p. 349. Plura addit p. 468. Vide ad φρονεῖς μὲν ὀρθὰ v. 1098.

P. 182, 40. *Post* ὡς *adde:* Incertus Rhes. 99. Σὺ δ' ὡς τί δράσων πρὸς τάδ' ὁπλίζει χέρα; Euripides Iph. T. 558. Ὦ ξυνταραχθεὶς οἶκος. ὡς τί δὴ θέλων; Idem Or. 794. ΟΡ. Καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. ΠΥ. Ὡς τί δὴ τόδε;

P. 184, 21. *Post* 200. *adde:* [Codd. ἐν Πελιάσιν.]

P. 184, 35. *Post* vult *adde:* Recte gl. in Fl. 10. ἀπιστῶν ταῦτα λέγει.

P. 186, 38. *Post* Matthiae *lege:* Ibid. 1607. ΜΕ. Οὔκουν σύ γ', ΟΡ. Οὐ γάρ μ' ἀνδάνουσιν αἱ κακαί. Sic praeter alios Brunckius. Pronomen, quod soloecam reddit orationem, primus inseruit Kingius. Alc. 1083. Ἔγνωκα καὐτὸς, ἀλλ' ἔρως τις μ' ἐξάγει. Optime Galenus de Placitis Hippocratis et Platonis IV. 7. p. 150. B. ἀλλ' ἔρως τις ἐξάγει. Quam scripturam numerorum caussa a me propositam memorat Monkius. Eodem modo corrigendus noster Iph. A.

192, 38. *Adde:* Idem versus Iph. T. 738.

P. 198, 19. *Adde:* Wyttenbachius Bibl. Crit. P. V. p. 68. quia brevi praecessit παῖδας τοὺς ἐμοὺς, hic legendum suspicatur, ἐχθροῖσιν αὐτοὺς τοῖς ἐμοῖς καθυβρίσαι.

P. 199, 18. *Adde:* [Conjecturam meam non confirmant codices, quorum scriptura est: Τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα.) γράφεται δῆθεν δὴ, ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ ὡς δὴ παραιτησομένους τὴν φυγήν. τιθέασι γὰρ τὸ δῆθεν ἀντὶ τοῦ ὡς δή. Hinc nihil aliud extricari potest, quam pro τήνδε legendum δῆθεν. Δῆθεν quidem metro repugnat. Sed vulgo legitur δῆθε apud Euripidem El. 268. In mentem mihi venerat, νύμφῃ φέροντας δῆθε, μὴ φεύγειν χθόνα. Sed minus placebat δῆθε, ut ad v. 787. declaravi.]

P. 199, 36. *Post* λαβοῦσα *adde.* Item v. 1129. χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις.

P. 202, 31. *Lege:* Sophocles Oed. T. 248. Aj.

P. 202, 36. *Post* 826. *adde:* περισσὰν περισσῶς Bacch. 1195.

P. 205. 31. *Adde:* Herc. 988. ὦ φίλτατ', αὐδᾷ, μή μ' ἀποκτείνεις, πάτερ.

P. 205, 42. *Lege: vocabulo.* Exempla duo dedit Porsonus, quibus tria adjiciam. Aeschylus Cho. 495. ἤτοι δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις, | ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν, | εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις. Aristophanes Ach. 306. Πῶς δ' ἔτ' ἂν καλῶς λέγοις ἂν, εἴπερ ἐσπείσω γ' ἅπαξ, | οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὔθ' ὅρκος μένει; Nub. 339. Λέξον δή μοι, τί παθοῦσαι, | εἴπερ νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυναιξίν; Recte igitur hic addita videtur particula. Codd. Romani,

P. 213, 24. *Post* τεῦξαι *adde:* Similiter ὀφθαλμοτεύκτῳ Alc. 182.

P. 213, 42. *Lege:* Par. A. Pseudogregorius v. 1983. οὐκ ἂν ἁμάρτοις. Mag. ἁμάρτῃς. Deinde Rom. C. Pseudogregorius, τοῦδε γ'.

P. 215, 30. *Adde:* Aristophanes Vesp. 52. Εἶτ' οὐκ ἐγὼ, δοὺς δύ' ὀβολὼ, μισθώσομαι, | οὕτως ὑποκρινόμενον σαφῶς ὀνείρατα;

P. 219, 30. *Adde:* Scripturam omnium fere librorum retineri posse suspicatur Gaisfordius, modo ita interpungatur: εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος | (γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους) πόσει.

P. 220, 3. *Lege:* Dedit etiam Brunckius ὑμῶν ex conjectura Valckenarii ad Phoen. 1475. Mediam formam ἔθετο

P. 220, 10. *Post* ἐγώ *adde:* Diversa igitur videntur ὑμῶν ἔθετο προμηθίαν et ὑμῖν ἔθηκε προμηθίαν. Hanc loquendi rationem illustrat noster Hec. 795. τυχὼν δ' ὅσων δεῖ, καὶ λαβὼν προμηθίαν, | ἔκτεινε. Ubi verba λαβὼν προμηθίαν explicat scholiastes λαβὼν πρέπουσαν κηδεμονίαν. Hoc sensu si recte dicitur προμηθίαν ἀπό τινος λαβεῖν, haud dubie dici potest προμηθίαν τινὶ θεῖναι vel δοῦναι. Eligat igitur lector inter προμηθίαν et σωτηρίαν.

P. 224, 8. *Lege:* Dicit Polynices apud Euripidem

P. 235. *Post l.* 21. *adde:* 1001, 2, 3. γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ, | καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν, | ζηλωτὸν ἀνθρώποισι.] Noster Alc. 665. τοίγαρ φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις, | οἳ γηροβοσκήσουσι, καὶ θανόντα σε | περιστελοῦσι, καὶ προθήσονται νεκρόν.

P. 237, 48. *Adde:* [Usus ea est Plato Theage p. 129. A. quem allegat Matthiae Gramm. Gr. §. 566. 7. p. 810. Ὦ Κλειτόμαχε, ἔφη, ἐγὼ μέντοι ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυνὶ, διότι Σωκράτει οὐκ ἤθελον πείθεσθαι.]

P. 244, 23. *Adde:* Simili errore ἰδεῖν pro εἰσιδεῖν edidit Aldus Phoen. 618.

P. 246, 8. *Lege:* 1086. καραδοκῶ

P. 246, 44. *Lege:* 1087, 8. καίτοι

P. 247, 8. *Lege:* 1088, 9. πνεῦμά τ'

P. 247, 38. *Lege:* Rom. B. C. Κρεῶν θ'.

P. 250. *Post l.* 28. *adde:* 1116. ἔπειτα μέντοι προυκαλύψατ' ὄμματα,] Notandum ἔπειτα μέντοι praecedente μέν. Similiter Sophocles Phil. 350. μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ, | ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον. οὐ γὰρ εἰδόμην. | ἔπειτα μέντοι χὼ λόγος καλὸς προσῆν, &c.

P. 263, 23. *Adde:* Phoen. 1435. τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλήσειν θεός. Sic Aldus. Alii ἐκπλῆσαι. Nullam scripturae diversitatem enotatam video ad ejusdem fab. v. 1210. Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων, | τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν.

AUCTARIUM

ANNOTATIONIS SECUNDARIAE.

P. 66, 1, 7. *Adde*: Ἦ πολὺ λέλειφαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. Confer nostrum Herc. 460. ἦ πολύ με δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες. Vide etiam ad Ἦ πολλὰ v. 566.

P. 71, 2, 4. *Adde:* Euripidis ΕΠΕΟΣ memoratur apud Winckelmannum, *Monumenti Inediti*, n. 168. ΕΠΕΟΣ quidem nihili vox est. Potuit tamen Euripides fabulam Ἔπειον docere.

P. 88, 1, 9. *Post* πέτρας *adde:* Non tamen legerem Suppl. 328. ὡς οὔτε ταρβῶ σὺν δίκῃ σουρμωμένῳ. De quo vide Marklandum.

P. 94, 2, 10. *Adde:* Εἰ μὴ pro ἐπεὶ οὐ praeter alios usurpat noster Andr. 204. οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις, | ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία κυρεῖς.

P. 112, 2, 6. *Post* γίνωνται *ceteris omissis adde:* Idem Eccl. 273. περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ' ἂν δέ γε | τούτους ἀκριβώσητε περιηρμοσμένας, &c. Euripides Iph. T. 1217. ΙΦ. Ἡνίκ' ἂν δ' ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι, ΘΟ. Τί χρή με δρᾶν; Hic etiam Aldus ἡνίκα δ' ἄν.

P. 117, 2, 3. *Adde:* [Fallor. Heathii mentionem facit Musgravius ad v. 823. meae ed. nec saepius in annotatione in hanc fabulam.]

P. 132, 1, 5. *Post* praesumant *ceteris omissis adde:* Matthiae ἀρετῆς v. 291. τόλμης τ' v. 388. μίμνει v. 428. ἀνδράσιν sine praepositione v. 616. ᾤκτειρεν v. 648. στέφος v. 768. φρονεῖς εὖ v. 805. χώραν v. 821. Ἀΐδαν v. 1079. ὄλβιος v. 1199. et fortasse alia celato lectore dedit.

P. 135, 2, 14. *Post* θεῶν *adde:* Saltem nullum hujus constructionis exemplum apud Atticos poëtas exstare videtur, licet aliquid non valde diversum habeat Euripides Ion. 1523. ὅρα σὺ μῆτερ μὴ σφαλεῖσα παρθένος, | ἐγγίνεται νοσήματ' εἰς κρυπτοὺς γάμους. | ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθεὶς τὴν αἰτίαν, | καὶ τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη, Φοίβῳ τεκεῖν με φῇς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ. Sic Aldus satis mendose. Matthiae vero: ὅρα σὺ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσ', ἃ παρθένοις | ἐγγίγνεται νοσήματ', εἰς κρυπτοὺς γάμους, | ἔπειτα τῷ θεῷ προστιθῇς τὴν αἰτίαν, | καὶ τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη, | Φοίβῳ τεκεῖν με φῇς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ. In qua scriptura non pari passu incedunt προστιθῇς et φῇς. Προστιθῇς enim subjunctivus praesentis est, qui sententiae satis convenit. Sophocles Phil. 30. Ὅρα καθ' ὕπνον μὴ κατακλιθεὶς κυρῇ. Ibid. 519. Ὅρα σὺ μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς, | ὅτ' ἂν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ, | τότ' οὐκέθ' αὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς. Recte παρῇς de praesenti, φανῇς de futuro. Φῇς vero in hac sententia locum habere non potest. Apud Atticos enim φῶ subjunctivus aoristi est. Si secus esset, soloeca essent Platonis verba, ἢ σύμφαθι, ἢ μὴ συμφῇς, quae attulit Matthiae Gramm. Gr. §. 511. 3. Subjunctivus praesentis apud eos est φάσκω. Hunc cum non admittat metrum, alterum sententia, legendum videtur προστίθης et φής. Indicativum habet noster Or. 208. Ὅρα παροῦσα, παρθέν' Ἠλέκτρα, πέλας, | μὴ κατθανών σε σύγγονος λέληθ' ὅδε. Quod si recte dicitur ὅρα μὴ προστίθης, non male fortasse diceretur δέδοικα μὴ προστίθης, licet discrimen, quod inter indicativum et subjunctivum statuit Hermannus, temere excogitatum mihi videatur. Dixit Sophocles Ant. 1113. δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους | ἄριστον ᾖ σώζοντα, τὸν βίον τελεῖν. Qui secundum Hermannum μὴ ἔστι dicere debuit. Putat enim Creon, qui loquitur, ita esse, ut veretur. Sexcenta similia exempla addere possem, si opus esset.

P. 153, 2, 5. *Adde:* Adde Euripidem Hec. 1230. Phoen. 346. 898. Hipp. 468. Alc. 71. Suppl. 223. 328. 523. Iph. T. 591. 1017. Tro. 487. Heracl. 455. Hel. 455. Aristophanem Av. 1595.

P. 160, 1, 6. *Adde:* Si sana est vulgata, ordo est, οἵδε γε γὰρ κρινοῦσι.

P. 182, 2, 5. *Adde:* [Legendum: καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ' ἀσκὸν, κἀπὶ (vel potius κἠπὶ) γαστρὶ γαστέρα | προσβαλεῖν, μηροὺς τε μηροῖς. Lacunam explent codices, qui προσβάλλειν. Matthiae, metrum iambicum esse ratus, μηροὺς τε μηροῖς προσβαλεῖν scripsit. Idem tacite πεσεῖ, quod non arbitror in codicibus repertum, sed ex edd. ab imprudente servatum esse.]

COLLATIO NUMERORUM

PRAECIPUARUM EDITIONUM.

BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.	BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.
10	10	10	10	10	418	423	418	420	410
20	20	20	20	20	432	437	431	430	420
30	30	30	30	30	443	448	443	440	430
40	40	40	40	40	452	457	453	449	440
51	51	50	51	50	462	467	463	459	450
61	61	60	61	60	473	478	473	470	460
71	71	70	71	70	483	488	483	480	470
81	81	80	81	80	493	498	493	490	480
91	91	90	91	90	503	508	503	500	490
101	101	100	101	100	513	518	513	510	500
111	112	111	112	110	523	528	523	520	510
121	122	121	122	120	533	538	533	530	520
131	132	131	132	130	543	548	543	540	530
142	143	142	143	140	553	558	553	550	540
151	153	152	153	150	563	568	563	560	550
163	165	164	165	160	573	578	573	570	560
173	175	174	175	170	583	588	583	580	570
183	187	186	187	180	593	598	593	590	580
193	197	196	197	190	603	608	603	600	590
203	207	206	207	200	613	618	613	610	600
215	219	217	218	210	623	628	623	620	610
225	229	227	228	220	635	640	634	632	620
235	239	237	238	230	647	652	645	644	630
245	249	247	248	240	657	662	655	652	640
255	259	257	258	250	667	672	665	662	650
265	269	267	268	260	677	682	675	672	660
275	279	277	278	270	687	692	685	682	670
285	289	287	288	280	797	702	695	692	680
295	300	297	299	290	707	712	705	702	690
306	310	307	310	300	717	722	715	712	700
316	320	317	320	310	727	732	725	722	710
326	330	327	330	320	737	742	735	732	720
336	340	337	340	330	747	752	745	742	730
346	350	347	350	340	757	762	755	752	740
356	360	357	360	350	767	772	765	762	750
366	370	367	370	360	777	782	775	772	760
376	380	377	380	370	788	793	784	783	770
386	391	387	390	380	798	803	794	793	780
396	401	397	400	390	808	813	804	803	790
406	411	407	410	400	818	823	814	813	800

COLLATIO NUMERORUM.

BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.	BAR.	MUS.	POR.	MAT.	ELM.
831	836	827	825	810	1141	1150	1138	1131	1110
846	851	842	835	820	1151	1160	1148	1141	1120
859	864	855	848	830	1161	1170	1158	1151	1130
870	875	866	859	840	1171	1180	1168	1161	1140
880	885	876	869	850	1181	1190	1178	1171	1150
890	895	886	879	860	1191	1200	1188	1181	1160
900	905	896	889	870	1201	1210	1198	1191	1170
910	915	906	899	880	1211	1220	1208	1201	1180
920	925	916	909	890	1221	1230	1218	1211	1190
930	935	926	919	900	1231	1240	1228	1221	1200
940	945	936	929	910	1243	1252	1238	1233	1210
950	955	946	939	920	1253	1263	1249	1243	1220
960	965	956	949	930	1263	1274	1260	1253	1230
970	975	966	959	940	1273	1284	1270	1263	1240
980	985	976	969	950	1283	1294	1280	1273	1250
991	996	987	980	960	1293	1304	1290	1283	1260
1002	1007	998	989	970	1303	1314	1300	1293	1270
1012	1019	1008	1001	980	1313	1324	1310	1303	1280
1022	1029	1018	1011	990	1323	1334	1320	1313	1290
1032	1039	1028	1021	1000	1333	1344	1330	1323	1300
1042	1049	1038	1031	1010	1343	1354	1340	1333	1310
1052	1059	1048	1041	1020	1353	1364	1350	1343	1320
1062	1070	1058	1051	1030	1363	1374	1360	1353	1330
1072	1080	1068	1061	1040	1373	1384	1370	1363	1340
1082	1090	1078	1071	1050	1383	1394	1380	1373	1350
1092	1100	1088	1081	1060	1393	1404	1390	1383	1360
1102	1110	1098	1091	1070	1403	1414	1400	1393	1370
1111	1120	1108	1101	1080	1413	1424	1410	1403	1380
1121	1130	1118	1111	1090	1419	1430	1416	1409	1386
1131	1140	1128	1121	1100					

INDEX GRAECUS.

Numeri paginas indicant, asteriscus annotationem secundariam, quae in ima pagina legitur.

B.

Γ.

Δ.

Λ

M

Σ.

T.

INDEX LATINUS.

CORRIGENDA

IN IPSA TRAGOEDIA.

V. 285. γυναι,] γύναι,
333. Τί δ' αὖ] Τί δὴ
564. ἔμοιγε] ἔμοιγε,

IN LECTIONIBUS MARGINALIBUS.

V. 825. αἱρεῖ.] ἀρεῖ.

IN COLLATIONE ED. ALDINAE.

V. 835. θυμῷ.] θυμῶ.

IN ANNOTATIONE PRIMARIA.

P. 10, 31. confirmabam] confirmatam
71, 38. επὶ] ἐπὶ
71, 50. οξ′.] οζ′.
72, 43. discessissit.] discessisset.
74, 24. τᾶς] τὰς
75, 13. *Qui*] *Quae*
88, 17. ανοσίῳ] ἀνοσίῳ
89. 28. οὐδὲ] κοὐδὲ
92, 4. 78] 78.
104, 28. συγγνωστ'] σύγγνωστ'
108, 6. 1233.] 1234.
108, 30. Δραπετίδας] Δραπέτιδας

122, 16.	359.] 539.
128, 32.	εἰρήσαμαι.] εἰρήσομαι.
128, 12.	μεταφορ ς] μεταφορᾶς
130, 37.	776.] v. 776.
145, 33.	μηχάναις] μηχαναῖς
147, 37.	393.] 395.
151, 46.	licentiam] licentia
152, 30.	Or.] *Or.*
163, 10.	*speciae*] *specie*
168, 2.	συ-νάπτων.] συν-άπτων.
171, 18.	ἐκτενεῖ] ἐκτενεῖ
172, 13.	ἐμοὶ] ἐμοῦ
175, 26.	βίῳ,] βίῳ
175, 39.	ἐπιξενωσθαι] ἐπιξενῶσθαι
202, 28.	ναίεν] ναίειν
208, 5.	ἀνα-γκαίας] ἀναγ-καίας
208, 18.	λέγοισι] λέγουσι
209, 48.	ἀεὶ] αἰεὶ
214, 9.	Ἰασον.] Ἴᾶσον.
216, 47.	ἀντ λέγειν.] ἀντιλέγειν.
234, 8.	Φέρε νῦν] Φέρε νυν
245, 46.	1086.] 1085.
254, 37.	σείουμαν] σείουσαν
261, 31.	e Ruhnkenio] a Ruhnkenio
267, 9.	κἀτίδετε.] κατίδετε.

IN ANNOTATIONE SECUNDARIA.

P. 8, 2, 3.	Laurentiani,] Laurentiana,
143, 1, 4.	sunt ;] sunt :
160, 1, 3.	πείζει] πιέζει
177, 2, 1.	scripturae] scriptura
178, 2, 5.	negatur.] nitatur.
272, 2, 6.	γλαυπῶπι,] γλαυκῶπι,

1. Wish to do

94 κα ι̑ κ. Calculation

125. by far the best
121. to be accustomed to
122. stronger